

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VILLAINOUS
DELIGHTS

FROM HELL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MALLORY FOX

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CEHENNEMDEN

OceanofPDF.com

KÖTÜ ZEVKLER BİRİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

MALLORY FOX

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Ayrıca yazar: Mallory Fox](#)

[Kalp Kıranlar Kulübüme](#)

[Katılın Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

CEHENNEMDEN

Onun adı Jack... ama gerçek deşici benim.

Jaxon Cl mont kim olduğumu biliyor. Yoksa neden bir canavar ekmek kırıntıları gibi yapraklar bıraksın ki? Cehennemden aşk mektupları mı gönderiyor? Beni takip ediyor, Benimle alay ediyor, beni karanlığa doğru kovalıyor. Nerede uyuduğumu, yemek yediğimi ve hatta nerede yaşıadığımı biliyor. O parlak bir cerrah ve bir milyarder, her yönden dokunulmaz, ruh emici bakışları ve yırtıcı bir gülümsemesi var. Ve benim derin, karanlık sırrımı biliyor.

Ama gecenin karanlığında sessizce gitmeyeceğim.

Jaxon güzel bir yüze ve ilahi bir göreve sahip, tek bir bakışıyla kalbimi yarıp açabilecek ve tek bir sözüyle beni parçalayabilecek bir zayıflığım olabilir ama ben onun kurbanlarından biri değilim.

Onun sapkın cazibesine kapılmayacağım.

Ben gerçek bir yırtıcıyım,
ve bunu ona ödeteceğim.

OceanofPDF.com

CEHENNEMDEN
(Kötü Zevkler BİRİNCİ KİTAP)

Telif Hakkı© Kasım 2023 yazan Mallory Fox

Tüm hakları saklıdır. Bu kopya sadece bu yayının orijinal alıcısı için hazırlanmıştır. Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

telif hakkı sahibine aittir. Lütfen telif hakkı sahibinin haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Birleşik Krallık'ta Black Jade Publishing
Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Indie Hub tarafından düzenlendi
Kapak Tasarımı Pretty Little Design Co. tarafından yapılmıştır.

OceanofPDF.com

*Ruh bebeğime.
Seninle tanışmak, seni sevmek ve seni bu dünyaya getirmek için
sabırsızlanıyorum.
Anne xxx*

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Cehennemden Gelen, olgun izleyiciler için tasarlanmış karanlık bir seri katil romantizmidir. Bazı sahneler grafik şiddet ve potansiyel olarak tetikleyici anlar içerir.

Tüm tetikleyicilerin bir listesi malloryfoxauthor.com adresinde kitaplar sayfasında bulunabilir. Lütfen kendi takdirinize göre okuyun.

Aşk ve Karanlık Olan Her Şey,
Mallory

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Bir Yıl Önce

*A Cehennemden
gelen mektup.*

Ailemin evinin beyaz taşlarla kaplı beton verandasının basamaklarında göze çarpıyor, çiçeklerin arasında gizleniyor. Kâğıt kalın, kremsi beyaz. Kalın ve güzel el yazısı ön tarafa doğru eğimlidir. Tıpkı önceki gibi...

Katilimden bir mektup.

Göğsüm sıkışıyor ve korku bir hayalet gibi ortaya çıkıyor, omurgamı öpüyor ve tenim buz tutana ve görüşüm bulanıklaşana kadar beni pençeliyor. Ellerim titreyerek zarfı kapıyorum, sözlerini -bana ne kadar özel olduğumu söylediğini- almak için ucunu yırtıyorum.

Kalbim duracak gibi oluyor ve gözlerimin üzerinde lekeler dans ediyor. Nefes almakta zorlanıyorum.

Kendimi onun ürpertici mesajını görmezden gelmeye ve ipucu aramaya zorluyorum ama hiçbir şey yok.

Bana kim olduğunu söyleyecek bir şey yok.

Ne bekliyordum ki? Her zaman çok dikkatli olmuştur. Lüks gibi görünmesine rağmen, kağıt herhangi bir kırtasiyede bulunabilecek standart bir bond. El yazısı hiçbir şüpheliye uymuyor. Bıraktığı çiçekler bile hiçbir şey ele vermiyor - herhangi bir çiçekçiden temin edilebilecek beyaz zambak ve kırmızı orkide karışımı. Çiçekler sarılmadan özenle yerleştirilmiş ve bunun yerine buketi bir arada tutan, saplara batan tek bir kahverengi ip var.

Beni nasıl buldu?

Hâlâ gizlenen gölgeler var mı diye etrafı tarıyorum. Endişe tüm sinirlerimi okşuyor, çıplak bacaklarımda ve kollarımda, hatta bu sabah giydiğim yazlık elbisenin altında bile tüylerim diken diken oluyor. Güneş doğalı bir saat oluyor, sabahın keskin ışıkları gözlerimi kısmama neden oluyor. Annem geç saate kadar çalışmış, hâlâ yukarıda yatağında. İki kapı aşağıdaki Bay Farris geriniyor, iş öncesi koşusuna hazırlanıyor. Bayan Coles kapısının önünden süt şişelerini topluyor. Ayağımın dibindeki çiçekleri görünce yüzünde bir gülümseme belirliyor ve el sallıyor. Avucumu isteksizce kaldırıyorum, sonra kendimi toparlıyorum.

Artık kurban olmayı reddediyorum.

Korkunç buketi durduğu yerden kopararak sıkıca kavıyorum, parmak eklemlerim sabah soğuğuna karşı bembeyaz oluyor. Sonra evden çıkarken onu en yakındaki çöp kutusuna atıyorum - Bayan Coles'un dehşetine rağmen, ama umurumda değil.

Mektubu buruşturup atmak cazip geliyor ama yapmayacağım. Onu saklayacağım ve farklı bir şey bulamayacağımı bilerek özenle diğerleriyle karşılaştıracam. Polis hiçbir şey yapamayacağını bilerek.

Sekiz yıl önce ilk mektup geldiğinde, polis her şeyin üzerindeydi. Onlar laboratuvarlarında inceleyene kadar doğru düzgün bakamadım. Artık pek umurlarında değil. Dava çoktan soğumuş, ölmüş ve gömülmüş, solucanları ve yabani otları besliyor, hayatımın ne hale geldiğini yansıtıyor. Onları arayıp bir tane daha olduğunu söylesem bile, birini gönderme zahmetine girmeyecekler. Ya da gönderirlerse, o sinir bozucu Dedektif Carmel ve onun küçümseyen üzgün gülümsemesi olacak. Polis bunun bir şaka olduğunu, Karindeşen'le ilgisi olmadığını düşünüyor çünkü seri katil mektup arkadaşı olan tek kişi benim.

Karindeşen'in kurbanı olduğuma inanmıyorlar. İlk mektubu aldığım sıralarda başka kadınların da öldürüldüğü gerçeğini görmezden geliyorlar.

Yetkililer bana katilin sokaklardaki keşleri, evsizleri, toplumun gözden kaçırmayacağı kişileri öldürdüğünü söyledi. Mektup almamışlar. Onun yerine soğuk, karanlık mezarları var. Polis bana beni bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu bile sordu.

Beni bu kadar özel yapan ne?

Saldırıya uğramadan önce onların analizlerine katılırdım. Davayı, bizi korkutmak ve kadınların hayatlarını yaşamalarını engellemek için tasarlanmış, medyanın abarttığı bir başka korku hikayesi olarak gördüm. Sınavlarıma çalışmakla çok meşgul olduğum için dikkatimi vermedim. Ta ki görmemem gereken şeyi görene kadar ve o benim peşime düştü.

Hayatta kaldım.

Şanslıydım.

Ama Karındeşen'in kızları zevk için katlettiğini, sırf yapabildiği için onları parçalara ayırdığını söylediğimde kimse bana inanmadı. Organlarını alıyor ve bir banyo kabini duvarı gibi derilerine bir kartvizit kazıyor, herkesin orada olduğunu, bunu yaptığını ve lanet olası seri katil tişörtünü aldığını bilmesini istiyordu.

Hayatta kalan tek kişi benim. Polis beni korumak için yemin etti, adımı gazetelerden uzak tuttu ve Londra'daki evimizi gece gündüz izledi. Ancak gazeteler diğer vahşi cinayetlerden neredeyse hiç bahsetmedi, çünkü onlar kimlerdi - toplumun unutmak istediği kayıp kızlar. Onlar sadece adı ve yaşı yazılmayan yüz­süz Karındeşen kurbanlarıydı. Sevgi dolu bir evi olan ve uyuşturucu kullanmayan tek kişi bendim. Benzerliklerin olmaması, polisin ailemi vakamın ilgisiz olduğuna ikna etmesini sağladı; belki de işleri çok ileri götüren eski bir erkek arkadaşım tarafından saldırıya uğramıştım. Kanıtları yüzlerine vurduğumda bile hayatta kalmamı diğer cinayetlerle ilişkilendirmek istemediler.

Mektupların sahte olduğunu söylediler.

Ama hayatımı ele geçirmeye başladılar, kaçtığım erken mezara kadar peşimi bırakmadılar, beni boğdular... ta ki ailem şehre taşınıncaya ve onlar da duruncaya kadar.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ailem bana artık olmadığını söyledi. Bana bittiğini söylediler. Ama bitmedi. Hâlâ dışarıda, beni arıyor, beni bekliyor. Bunu sadece beni kızdırmak için yaptığını hayal edebiliyorum. Benimle alay etmek için. Bana hala orada olduğunu, dokunulmaz olduğunu söyleme şekli. Annemin onu bulmadığına sevindim. Bu yüzden hep erken kalkıyorum ve uyuyamıyorum. Beni bulması an meselesiydi.

İzliyor, takip ediyor.

Ama artık onun avı değilim, intikamıyım. Ve bunu ona ödeteceğim.

ELİM CEKETİMİN CEBİNDEKİ TELEFONUMA KENETLENİYOR. ÇEKİP ÇIKARIYORUM, N-Nola'nın numarasına ulaşana kadar kalbim çılgınca atarken ve kulaklarımda yüksek sesle kişi listemde geziniyorum. Bana bakıyor,

Onu aramam için beni cesaretlendirdi. Fikrimi değiştirirsem diye vermişti... Olanlardan sonra hayat bana çok ağır gelirse diye.

Bu çok fazla oldu.

Masanın üzerinde, ellerimden buruşmuş ve öfkeli gözyaşlarıyla ıslanmış son mektubu duruyor. Kafedeki garson dizlerinin üzerine çökmüş, öfkeyle duvara fırlattığım kahve fincanımın kalıntılarını topluyor. Birkaç kez özür dilememe ve yeni bir fincanın ücretini ödemeyi teklif etmeme rağmen ara sıra bana kötü kötü bakıyor.

En azından henüz beni kovmadılar.

Hiç tereddüt etmeden arama düğmesine basıyorum ve ahizeyi kulağıma götürüyorum.

"Alo," diye sesleniyor Nola, nefes nefese kalmış gibi. Arka planda ağır makineler gibi yüksek bir gürültü var. Bir için sarsılıyorum. Aslında Nola'nın ne iş yaptığını bilmiyorum. Bu bilgiyi bana hiç vermedi, ben de hiç sormadım. Soyadını bile bilmiyorum.

Sesim titriyor, kelimeleri oluşturamıyorum. Bir yabancıyı bu işe karıştırmak yapılacak en iyi şey mi?

"Laine? Sen misin?"

Dişlerimi alt dudağıma gömüp kendimi yaşayanların dünyasına geri getiriyorum. Sikerim böyle işi. Sadece bir kez yaşarsın ve katlettiği o kızlar bunu bile yapamadı. Bir nefes verdim. "Evet, benim. Ben de varım."

Uzun bir duraklama oldu, telefonu kapattığını düşünmeme yetecek kadar. Ve sonra, "Sage cesaretin olduğunu düşünmedi."

Dişlerimi sıktım, itirafından rahatsız oldum. Sage dal gibi bir kız. Birlikte Daha Güçlü'deki grup konuşmalarımız sırasında, onu ikiye ayırmak için güçlü bir rüzgârın yeteceğini düşünürdüm hep. Nola karanlık bir sokakta asla karşılaşmak istemeyeceğim biriydi. Bu onun varlığı ve dürüst olmam gerekirse yaraları. Kayıp gözü değil - gerçi Nola'yı ilk karşılaşmamızdan önce kilise avlusunda göz bandı olmadan ilk gördüğümde ödümü koparmıştı. Şimdi bu onun bir parçası. "Sadece nerede buluşacağımızı söyle."

"Bu gece, eski Bermondsey Bira

Fabrikanı'nda." Şehrin diğer tarafında. "Ben de orada olacağım."

"Gittiğinizde geri dönüş olmadığını bildiğiniz sürece."

Midem bulanıyor. Beklentiyle karışık keder ve pişmanlık içimi parçalıyor, anılar üzerimden geçerken beni kesip açıyor.

"Biliyorum," diyorum. Kafamın içinde sessizce bu işi sonuna kadar götüreceğime yemin ediyorum. Geri dönüş yok. Bana zarar veren adamı ve o kızları öldürenleri gömeceğim ve onları lanet olası cehenneme geri göndereceğim.

Bunu tek başıma yapamam.

OceanofPDF.com

LAINE

Ben göz ucuyla onun kalabalık barın girişinde belirmediğini görüyorum - tertemiz saçlar, köpekbalığı beyazı dişler, ceketinden daha koyu gözler. Çenesi

geriliyor ve etrafına baktığında vücudu sertleşiyor. Yüzüne bakılırsa bu müesseseden nefret ediyor; burası her zamanki gibi sadece üyelere açık bir kulüp değil. Çok sıradan. Çok kalabalık.

Burada buluşmayı ben *önerdim*. Kendim için değil. Tinder'da ilişki arayan bir podyum modeli gibi davranırken ona istediğim her şeyi yaptırmak yeterince kolaydı. Benim kim olduğumu ya da ona yem atıldığını bilmiyor.

O içeri girip bedenlerin arasına girerken ben saklanıyorum. Bara yaklaştığında, çantamı yanımdaki koltuktan alıp bar sandalyemin arkasına yerleştiriyorum ve sonra kendimi yana doğru eğiyorum, ona rahatça yer açarken burnum kitabıma gömülüyor. Yemi yutuyor ve yanıma park ediyor.

Yolun karşısındaki kitapçıdan daha önce aldığım ciltsiz kitabın içindeki kelimelere odaklanmaya çalışırken midemin tabanında bir heyecan kıvılcımları çakıyor. Avladığım beş adamdan ikisi öldü. Bu üçüncüsü olacak. Neredeyse yolu yarılardım.

İlk sefer şans eseri idi. İkincisi tamamen şanstı. Bu sefer daha iyi seçimler yaptım. Hazırlıklıyım. Daha iyiye gidiyorum. Daha güçlüyüm. Daha hızlı. Kendime güveniyorum ama bunun beni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemesine izin veremem. Şans, yine de, üçlü olarak gelir.

Bir kız için üç. Üçüncü kez şanslı. Üç kutsal sayıdır.

Serçe parmağında üniversitenin mühür yüzüğüyle süslenmiş manikürlü eli ahşap yüzeye dayanmış, barmene bağırırken rahatsız edici bir şekilde vuruyor. Boğucu derecede pahalı kolonyası tarçın ve cilalı deri kokuyor ve kıyafeti - özenle dikilmiş ceket, ütülenmiş chino pantolonu ve ısıtılı kol saati- iğrenç derecede zengin olduğunu haykırıyor. Ne kadar zengin olduğunu ve ailesinin Londra'nın suç aileleriyle olan bağlarının ne kadar ileri gittiğini ilk elden biliyorum. Bu yüzden Scotland Yard'ın birçok tecavüz ve kayıp soruşturmasında birincil şüpheli olması rağmen elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Polis bırakın ona dokunmayı, yanına bile yaklaşıyor.

Ben sayfayı çevirip içkimi bitirirken, o barmene boş yere el kol hareketleri yaparken midem sıkışıyor. Daha önce, her çalışana üzerinde onun resmi olan birer yirmilik vermiş, arkadaşımın tacizci eski sevgilisi gelirse ona hizmet etmemelerini nazıkça rica etmişim.

Barmen sonunda onu yakaladı ve hemen görmezden geldi. Elimi kaldırdığımda kitabımın kenarından bana bakıyor. Onun yerine bana hizmet etmeye başladı. "Sana ne getireyim aşkım?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Burada bekliyorum," diye homurdanıyor hedefim.

Günlerce dövmesi olan ve dilini çelik bir çubukla kesen iri yarı bir adam olan barmen kaşlarını kaldırıyor. "Buradaki bayana servisimi bitirene kadar bekleyebilirsiniz."

Rolümü oynayarak başımı sallıyorum. "Sorun yok, Lance." Öğleden beri buradayım, yani artık Lance'in yirmi sekiz yaşında, boşanmış ve iki sevimli kızı olduğunu biliyorum. Kadın futbolu ve kırık kalpler üzerine bağ kurmuştuk.

Havadaki kolonya bulutundan içten içe tiksiniyor, hiç tanımadığım ama hayatın kendisinden daha çok nefret ettiğim adama -avıma- dönüyorum ve ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Ya da sana bir içki getirebilirim. Ne alırdınız?"

Henry Barnaby Wickham III karanlık, gezgin gözleriyle beni süzüyor, o süzdükçe tiksinti bedenimi titretiyor. Ben onun sevgilisi değilim ya da en azından onu buraya çekmek için kullandığım resimlerdeki diri göğüslü sarışın İskandinav değilim. Etrafına bakınıyor, ona benzeyen birini bulmak için barı tarıyor. Başarısız olunca, seçtiğim hafif kitaptan tiksiniyor dudak büküyor: kapağında hançerler ve satranç taşları olan bir polisiye. "Birini bekliyorum," diyor açıkça.

Omuz silkiyorum, ince dudaklı bir gülümsemeyle umursamazlığın yayılmasına izin veriyorum. Kitabımı kapatıp çantama yerleştiriyorum. "Ben de öyle. Birbirimize eşlik edelim mi?"

Gözleri düşmanca bakışlarını kaybediyor ve vücut dilimi taklit ediyor. "Peki. Şu anda bir bira harika olurdu."

"Lance? "Henry," diye araya girdi.

Ona bir gülümseme atıyorum, sonra Lance'e bakıyorum. "Henry'ye bir bira getirebilir misin lütfen?"

"Şunu iki yapalım; kavruluyorum. Hastanedeki yirmi dört saatlik vardiyadan yeni çıktım." Burnunun ucuyla bana bakıyor. "Ben bir cerrahım," diye ekliyor, beni etkilemeye çalışarak.

Lance bana Henry'yi dışarı çıkarıp eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyormuş gibi bir bakış atıyor. Ben de benzer bir bakışı bastırıyorum ve iki parmağımı kaldırıyorum. "O zaman iyi doktor için birkaç bira lütfen, Lance."

Lance kaşlarını çatıyor ama birayı getiriyor. "Umarım ne yaptığını , aşkım," diye mırıldanıyor üç bardak bira doldurup bardakları yerleştirirken -Görünüşe bakılırsa plastik; barın üstünde o tür bir yer.

Ben de öyle umuyorum. Bu ikinci denemem çünkü ilk seferinde onu haklamayı başaramamıştım. Yeri yanlış seçmişim, etrafta çok fazla insan var.

Nola suçluluk duygusunun beni yiyip bitirdiğini, sinirlerimin buna engel olduğunu düşünüyor. Sage'in bir fikri yok çünkü kendi sorunlarına o kadar dalmış ki benimkileri ona yükleyemiyorum. Ama ona ihtiyacım olursa arkamı kollar. İkisi de öyle.

Arkamdaki kızlar sayesinde bir daha asla kurban olmayacağım.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Şüphelerimi sezmiş gibi telefonum kucağımda titriyor ve Nelly Furtado'nun *Maneater* şarkısı gürültünün üzerinde çınlıyor. Seçtiğimde Nola için uygun bir zil sesi gibi gelmişti ama şimdi o kadar emin değilim.

Henry, "*Keşke onunla hiç tanışmamış olsaydın*" şarkısı tekrarlanınca yüzünü buruşturuyor, ben de ekrana bakmadan aramayı kapatıyorum. Onu sonra ararım.

Hayvanat bahçesinden kaçan bir kaplana bakar gibi gözlerimi ondan ayırmıyorum. Hayır, kaplan değil. Daha çirkin bir şey. Kaplanlar çarpıcı yaratıklardır. Henry Barnaby Wickham hastalıklı bir mantar. Bu dünyada sümüklü böcek gibi dolaşmayı hak etmiyor.

Henry telefon mesajlarını karıştırırken "Lanet olası sürük," diye mırıldanıyor. Taylor'a, benim sahte çevrimiçi flört kişiliğime, epeyce mesaj göndermiş. Kaşlarını çatarak telefonunu barın üzerine bıraktı ve birasını kaptığı gibi bir dikişte yarısını içti.

Ben de yutkunuyorum, birazdan yapacağım şey için tüm cesaretimi Ya topluyorum.

p.

"Ayağa kalkmak mı?" İçim içime sığmıyor olsa da yumuşakça soruyorum Beklenti.

Bana gözlerini devirerek homurdanıyor. "Tabii ki hayır. Sadece sinir bozucu bir şekilde geç kaldı."

"Kadınlar bunu yapar."

"Beni bekletecekse daha az değersiz bir yer seçebilirdi," diye tükürdü ve Lance'ten karanlık bir bakış kazandı.

Henry birasını bitiriyor ve ikincisine başlıyor, balık gibi yutuyor. Sempatik bir şekilde başımı sallıyorum ve ona işi hakkında birkaç soru daha soruyorum, çünkü sohbette bu konuyu gelişi güzel açmıştı. Tipik, kibirli bir ukala gibi bana kendim hakkında soru sormuyor ve ben de hiçbir şey söylemiyorum çünkü bu yalan olur ve yalan söylemekte berbatım. Yalan uydurabilirim ama doğru tutmakta pek iyi değilimdir.

Beni hatırlamıyor ve bu yeterli. *Asla* .

Belki de peruk ve lensler yüzündendir.

"Rita? Başka bir şey ister misin?" Lance barı bir bezle silerken soruyor, Henry'ye baktığında çenesindeki kaslar karıncalanıyor.

Lance'in daha önce ona verdiğim sahte ismi kullanarak benimle konuştuğunu fark etmem bir saniye sürüyor. "Hayır, ben iyiyim. Teşekkür ederim," diyorum telaşla.

Gördün mü? Bu gizli işe yaramazım. "...o

senin erkek arkadaşın mı?"

", ne dedin?"

Barmen uzaklaşırken Henry başını Lance'e doğru eğiyor. "O senin erkek arkadaşın mı?"

"Hayır." Dudaklarımı kıvrılmaya , sonra gözlüklerimi çıkarıyorum. Henry'ye bakmadan önce burnumun kenarını ovuşturarak bir gösteri yapıyorum. Manken değilim ama sevimli bir gülümsemem ve doğru ışıktaki *masmavi* olan gözlerim var. Annem bu gözlerle ormandaki kedileri bile büyüleyebileceğimi söylerdi, her ne kadar bu eşsiz renk babamdan bana miras kalan nadir bir göz rahatsızlığından kaynaklansa da.

Şimdi Henry'ye mavi gözlerimi fırlatabilseydim, fırlatırdım ama taktığım kahverengi lenslerle yetinmek zorundayım.

Onun tüm dikkatini üzerime topladığımda, saçımdaki tokayı çözüp peruğumun sarı dalgalarının yüzümün etrafında salınmasına izin veriyorum ve sonra omuz silkiyorum

hırkamdan. Üzerimde Sage'den ödünç aldığım dantelli korse bir elbise var.

Henry'nin karanlık bakışları üzerimde dolaşüyor, beni tepeden tırnağa süzüyor ve sonra sırtıyor. Bu onu biraz çekici kılıyor. Yırtıcı tarafı olmasa kızların ona neden aşık olduğunu anlayabilirim.

"Bu bok çukurundan çıkmak ister misin?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Nereye gideceksin?" "Hiç Berners House'a gittin mi?"

Evet.

Başımı sallıyorum. Sırtıyor, bir gibi etki yaratmak için duraklıyor. "O zaman şanslısın. Ben de üyeyim."

Etkilenmiş gibi yapıyorum. "Peki ya randevun?" "Siktir et onu," diyor. "Seninle yapmayı tercih ederim."

Büyüleyici. Derimin altında kızgınlık kaynıyor, ama gülümsememi yerinde tutuyorum. Bu adam gerçek dışı. "Burayı seviyorum." Gerçek dilimden kolayca dökülüyor. Berners House, herhangi birinin girmek için sol kolunu verebileceği gösterişli, seçkin bir kulüp evi. Son kurbanı fazladan bir şey yaptı; hayatını verdi.

Oraya son gittiğimde ben de neredeyse ölüyordum.

Tanıdık bir bıçak kalbimi parçaladıkça her yutkunuşum zorlaşıyor. Ne zaman bu piç kurusu ve arkadaşlarının yaptıklarını ve yaptıklarının yanına kar kaldığını düşünsem.... bu oluyor.

Yaptıkları hâlâ yanlarına kâr kalıyor.

Burada dikkatli olmalıyım.

Korku bedenimi sarıp taşla çevirirken göğsüm sıkışıyor, ona kazanan bir gülümseme veriyorum. "Benim evime dönmeye ne dersin?"

Henry son birasını yudumlarken önerimi düşünüyor gibi görünüyor. "Neden olmasın? Önce işemem lazım. Bana bir tane daha söyle ve hiçbir yere gitme." Sırf pislik olduğu için ölmeyi hak ediyor. Köşede kaybolup giderken gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

O gittikten sonra Lance'ten bir bira daha ısmarlıyorum. Ancak o zaman kalbim bir çentik atıyor, etrafıma bakarken göğsümde taklalar atıyorum. Kimse izlemiyor ve fazla zamanım yok.

Ya şimdi ya da asla.

Öne doğru eğilerek vücudumla ne yaptığımı örtüyorum. Cebimden hızlıca bir paket çıkarıyorum ve yeni aldığım içeceğe bir toz ekliyorum - hafif bir yatıştırıcı. Daha çok rahatlatıcı, gerçekten; istemiyorum. Sonra da

Barın üzerindeki dağıtıcılardan birinden aldığım pipetle karıştırıp boş paketi bir elimle cebime sokarken diğer elimle parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

İzlendiğime dair bir his omurgamdan yukarı doğru kayıyor. Bu hissi hafif bir panik takip ediyor.

Bakışlarımı barın çevresine fırlatıp etrafımı kontrol ediyorum. Herkes kendi içkili gecesine dalmış, Lance ise barın sonunda müşterilere servis yapmakla meşgul. Kimse görmemişti.

Nefesimi bıraktığımda, nabzım boynumdaki tanıdık gümbürtüsüne yerleşiyor ve boğazımın arkasına yerleşen endişeyi yutuyorum.

Ben her zaman iyi bir kız oldum, bu yüzden yasaları çiğnemek bana hep yabancı gelecek. Kötü olmak konusunda yeni olmam aptal olduğum anlamına gelmiyor. Araştırmamı yaptım. Burayı seçtim çünkü polisler geldiğinde kameraların *bozulduğunu* biliyorum. Yani kimse beni tanımadığı ya da ne yaptığımı fark etmediği sürece sorun yok.

Aynadaki yansımamı yakaladığımda yüzüm kıpkırmızı ve telaşlıyım, yanaklarımın altındaki sıcaklık onları yakıp kavuruyor. Bu, annemden miras kalan eski güzel Asyalı ışıltısı olabilir - bir kadeh şarap yeterli - ya da elimi kurabiye kavanozuna sokmamın sonucu olabilir.

Sonra Nola'nın çağrısını hatırladım. Telefonumu açıyorum ve bana bir haber linki içeren bir mesaj gönderdiğini görüyorum. Hiç düşünmeden tıklayıp açıyorum.

"Katilin tekrar saldırdığı terk edilmiş deponun önünde duruyorum. Bu sabah bulunan genç bir kadının parçalanmış cesedinin kimliği henüz belirlenemedi..."

Bu bir video, makale değil.

Ses dikkat çekmeden önce çabucak susturuyorum. Şehrin dış mahallelerinde bir cinayet daha işlenmiş. Batı Londra'daki cinayetlerle aynı yöntemle işlenmiş - vücut çıplak ve bağlı, işkence edilmiş, istismar edilmiş, organları eksik, parmakları yakılmış ve üreme organları kesilmiş. Bu o, Karindeşen. Geri döndü. Polisin düşündüğü gibi bir taklitçi değil. Onu avladığını düşünmek bile damarlarımda buz akmasına neden oluyor, o kadar soğuk ki diğer her şeyi yakıp yok ediyor.

Kurbanlarının boğazlarını keserek acılarına son vermeden önce onlara cehennemi yaşatmayı seviyor. Önce onlara tecavüz edip işkence ediyor, tanınmayacak hale getiriyor. Göğsümde öfke alevleniyor. Derinliğimin dışında hissetmekten nefret ediyorum ve şu anda boğuluyor gibiyim.

Ama yaptığım şeyin doğru olduğunu bu şekilde anlıyorum.

Kötülüğü alt etmek değerli bir .
Takip ettiğim adamlardan
başlayarak.

Dilimi kuru dudaklarımın üzerinde gezdirerek bardan su bardağımı alıyorum ve ağzımda oluşan asidik tadı kovmak için soğuk bir yudum alıyorum.

"Benim evime dönmeye ne dersin?" Ağır eller omuzlarıma inip masaj yaparak beni yerimde zıplatırken, Henry'nin homurdanan sesi birdenbire duyuldu.

Bir nefes verdim.

Odaklan.

"Buzdolabında soğuyan şampanyam var," diye ekliyor Henry, yakınımı eğilirken nefesi boynumda ısıyor.

Vücudum içgüdüsel olarak kendi içine kıvrılıyor. Elinden kurtulup sandalyede dönüyorum, böylece Henry'nin korumasız sırtımda olması yerine ona dönük oluyorum. Ona geniş bir gülümseme veriyorum, kirpiklerim uçuşuyor. "Benimkine dönmeyi tercih ederim."

O ikna olmayınca tereddüt ediyorum ama sadece bir anlığına. Sonra omurgamı dikleştiriyorum, omuzlarımı geriye çekiyorum ve üzerimde dolaşan korkuyu silip atıyorum. Bacaklarımı açıyorum, böylece bakışları önce göğüs dekolteme, sonra da açıkta kalan kalçalarımaya kaymak zorunda . En sevdiğim femme fatale filminden öğrendiğim bir hareket ama asla işe yaramıyor.

Henry'nin gözleri, bakışlarıyla beni yutarken yavaş yavaş parlıyor. Sonra eğiliyor, iğrenç, baharatlı tıraş losyonu ile beni etkisiz hale getirecek kadar yaklaşıyor. Canavar gibi tek bir hareketle bacağımı yokluyor, avuç içi sanki altındaki etin sahibiymiş gibi kasıklarımaya kadar sıkıyor. İğrenme midemde safra gibi yükseliyor. Bacaklarımı sıkıca kapatıyorum ama yeterince hızlı değilim. Ben onu durduramadan parmaklarının ucu külotumun ipeksi şeridini yokluyor.

"Burada olmaz," diye bağıriyorum, yanaklarım sıcacık.

Henry iğrenç bir kıkırdama çıkarıyor ve kalçalarımı aşağı yukarı ovuşturuyor. "Çok sıkı kavramışsın. Kukun da o kadar sıkı mı?"

Midem bulanıyor.

Başka bir erkek olsaydı, lanet ışıklarını yumrukla ve ona kendini becermesini söyledim. Ama bunu ona yapamam. Bunu soğukkanlılıkla incittiği kızlar için yapmalıyım. Benim için, beni avludaki ağaçların gölgesine doğru sürükleyen, çılgık atamayayım diye eliyle ağzımı kapatan o olmasa bile. Boynumu bıçakla kesen.

O Karindeşen değil. Karindeşen'in kim olduğunu sadece Tanrı bilir ve ölümü kandırdığımdan beri benimle konuşmuyor.

Ama Henry hala bir canavar. Hâlâ kadınları incitip istismar ediyor ve bu yanına kâr kalıyor. Ve bir şekilde, hem Karindeşen hem de Henry Berners House ile bağlantılı. Polis bilmese bile ben biliyorum.

Bunu yapmak . Başka kimse yapmayacak.

Jessy Burman, Holly Finsbrook, Dina Martin, Lydia Miles, Cathy Black... ve Molly Hathaway. Her gün yaptığım gibi, Henry ve arkadaşlarının en son kaybolan ya da saldırıya uğrayan kızların isimlerini kafamda bir mantra gibi tekrarlıyorum - bunu yapmaktan başka seçeneğim olmadığını hatırlatan keskin bir hatırlatma. Molly benim arkadaşımdı ve onu Berners House'daki o partiye ben getirdim. Kayıp olması ve öldüğünün sanılması benim suçum.

Bacaklarımı mümkün olduğunca birbirine yapışık tutarak dudaklarımı kıvırıyorum ve ona soğuk bir gülümseme veriyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Konuşmak için ağzımı açarsam, ağzımdan çıkacak her şey hoş olmayacak.

Henry sessizliğimi kabullenmiş gibi sırtıyor. Sonra diğer eliyle barmene işaret ediyor ve onu bir çocuk gibi yanına çağırıyor. Lance patlamaya hazır görünüyor.

"Yol için üst rafınızdan bir şişe şampanya," diye sesleniyor Henry, kendisine yönelen ölüm bakışlarından habersiz.

Lance kaşlarını çatıyor ve barın diğer ucundan bize doğru yavaşça yaklaşıyor. Elimde olmadan kaskatı kesiliyorum. Bir sık kafalının hakkı varmış gibi beni mıncıklamasına seyirci olmak istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok, özellikle de Henry dönüp sırtarak kalçamı acıyana kadar sıkıtiğında. "Bundan sonra söndürsen iyi olur."

Ve sessizce ölsen iyi olur.

Lance şişeyi getirirken Henry parasını ödemek için hamle yapıyor. İlk fırsatta bacak bacak üstüne atarak onun ulaşamayacağı bir yere kayıyorum. Telaşlıyım ama mümkün olduğunca sakin olmaya çalışıyorum. Lance'in içkimi doldurması yardımcı oluyor. Henry birasını yudumlarken ellerini bacaklarımın arasına sıkıştırmaya çalışsa da. En azından birasının tadının farklı olup olmadığını fark etmeyecek kadar dikkati dağınık. Gerçi fark etmemeli.

Etkisi uzun sürmez.

Henry zar zor ayakta durabildiğinde bedenine yaslanıyorum. "Benimkine dönmeye hazır mısın?" Mırıldanıyorum. "Arabam arka tarafta."

"Boktan bir vagon olmasa iyi olur," diye mırıldanıyor.

Yüzümde yapışık bir gülümsemeyle taburemden kayarken hiçbir şey söylemiyorum. "Bu taraftan," diyerek onu körkütük sarhoş olan bankacı kalabalığının arasından geçiriyorum ve çok içmiş gibi destekliyorum. Kimse bize doğru bakmıyor.

Sarhoş ve uyuşturulmuş Henry'yi yolcu koltuğuna oturtuyor, arabayı sürmek için kendinden geçmesini bekliyorum. Barın görüş alanından çıktığımızda, inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılarımı tekmeliyor ve kaşındıran peruğumu kafamdan çıkarıyorum.

Sonra bir serap gibi kayboluyorum, üç numaralı canavarı ölmesi için bir yere götürüyorum.

OceanofPDF.com

2

JAXON

(Benimle aynı yerde avlandığını fark ettiğimde gözüme çarptı.

Bütün gece onu izledim. Çimlerin arasındaki bir tilki gibi hareket ediyor,

Hızlı ve kurnaz, saç tokasını çözüyor ve dar, dantelli elbisesini ortaya çıkarmak için hırkasını çıkarıyor. Adam sinirlenir, ama sonra kızın kıvrımlarına bir bakışıyla, kolunun onunkine bir dokunuşuyla onu yakalar.

Başka bir kurban, diye düşünüyor... ta ki kadın bakışlarını onun üzerinde gezdirene kadar. Yüzünün değiştiği, göz açıp kapayıncaya kadar masumiyetten sadist bir nefrete geçtiği tatmin edici, tüyler ürpertici bir an var. O bunu görmüyor ama benim nefesim kesiliyor.

Tavrı tatlı ve çekici, yanakları al al olabilir ama gözleri öfkeyle parlıyor. Kovalamacadan tiksinti duysa da kovalamacanın heyecanını yaşıyor. Bu kızın sonu bir arka sokakta kırılmak ve istismar edilmek olmayacak. Duyguları yüksek sesle ve her yerde çığlık atsa da bu bir kurban değil - huzurlu, sakin bir manzaranın altında dalgalı, dağınık bir fırtına.

Onun ne olduğunu, kadınlara ne yaptığını biliyor mu? Bence biliyor. Bir süredir onu izliyorum ve her ne kadar onun tipi olmasa da -ama kesinlikle benim tipim- dudaklarından dökülen her sinsi bakış ve iç çekişle ilmiği sıklaşıyor, onu bir sinek gibi hapsediyor. Ama ne amaçla?

Oturup bir duble viski söyledim. Ve izliyorum.

Ve bekle.

Bu ilginç olacak.

Henry'yi takip ettiğimde, taksisinin burada durması beni şaşırtmadı. Berners House'un bir üyesi olabilir ve üst sınıf barları ve seçkin gece kulüplerini tercih ediyor olabilir, ama zevkleri daha karanlık, daha seedier. Archkey için bir süredir onu takip ediyordum; kendi adamlarını takip ediyorlar. Genellikle kollarında izler olan çaresiz bir kız bulup bir kulübün arkasında ya da bir motelde ona hükmediyor, onu öldüresiye dövüyor, morarmış ve kanlar içinde bırakıyor. Ya da daha kötüsü, ölü.

Onu öldürüp öldürmeyeceği ruh haline bağlıdır. Henry duygusal bir canavar ama aptal değil. Kaybedecek bir şeyi olmayan ya da özlenmeyecek kadınları seçiyor. Gece hayatta kalırlarsa onu ihbar etmeyecek kadınları.

Etkili bir katil değil.

Onu bu lanet sefaletten kurtarmam gerekirken bebek bakıcılığı zorunda kaldığım yorucu bir canavar. Son zamanlarda çok fazla yarım iş bıraktı, bu yüzden buradayım - ders dışı faaliyetlerinin fark edilmediğinden veya en azından başkasının üzerine atıldığından emin olmak için.

Peki, mükemmel şekillendirilmiş saçları ve kaşları, manikürlü tırnakları ve ateşle öpülmüş kehribar mücevherler gibi kötülük ve nefretle dolup taşan tilki gibi gözleri olan bir kadınla ne işi var?

Onu beceriksizce çalıştırmasını izliyorum. Bu işte yeni, cazibesine güveniyor. Yumuşak, pembe bir dil, güzel gül goncası dudaklarının üzerindeki seslerle alay ediyor. Narin bukleler, zarif bileğinin bir hareketiyle omzunun üzerinden sekiyor. Ara sıra ona dokunmaya çalışıyor ama her seferinde kız ulaşamayacağı bir yere kayıyor, o bakmıyorken hafif bir ürperti vücudunu titretiyor.

Hatta içkisine bir şey katıyor.

Demek böyle yapıyorsun.

Kahretsin, onu izlemek çok keyifli. Bir şekilde tanıdık geliyor. Yavru kedi ilgimi çekti. Bu nefis gösterinin tadını çıkarmak için atıştırmalık bir şeyler sipariş etmeliyim. İhtiyacın olduğunda patlamış mısır nerede?

İçkimi bir dikişte yudumlayıp, ucuz viskinin boğazımda bıraktığı yanığın tadını çıkararak taburemden kayıyor ve geceye doğru yol alıyorum. Dışarıda, serin ve yapraklarla kaplı çevreye rağmen hava ılık. Tatlı cadalozun kaşlarını çatarak camdan telefonuna bakmasını izliyorum, şaşkınlık güzel kaşlarını gölgeliyor.

Onu avlamak eğlenceli olurdu. Ve öldürmek. Havada tadını alabiliyorum.

Şimdi zamanı değil.

Telefonumu çıkarıp Shepherd'ı arıyorum - babamın rottweiler cinsi köpeği, yardımcıları çizgiyi aştığında Archkey için kararları o veriyor - dönüp uzaklaşıyorum. Gölgelemler içine giriyorum, göz kamaştırıcı otopark ışıklarının ve kulüp sahibinin asla açmaya zahmet etmediği tek CCTV kamerasının görüş alanından çıkıyorum.

Buck's Gece Kulübü, çirkin kırmızı ve cam pencereleriyle, Londra'nın eski şehir surlarının ötesinde yalnız bir yeşil şerit olan Buck's Wood'un ortasında bir kurbağa gibi çömelmiş oturuyor. Arkasında terk edilmiş bir demiryolu hattı ve kilometrelerce bataklık ormanlık alan bulunuyor. Birini öldürmek ve hatta bir cesetten kurtulmak için mükemmel bir yerdir. Henry buraya sadece ayda bir kez, kaşıntısı kaşınamayacak kadar çok olduğunda gelir. Dürüst olmak gerekirse, kolay bir iş. Elim kolum bağlı olduğu için kızgınım.

"Jaxon," diyor Shepherd güvenli hattan huysuzca, ailesi arka planda akşam yemeği yiyor. "Hatta kal." Başka bir odaya gitme sesi duyulur. "Tamam. Devam edin."

"İstediğin gibi Henry Wickham'ı takip ettim," diyorum sakince, ses tonumdan kızgınlığı uzak tutarak. Döneli bir hafta bile olmamıştı ama şimdiden kirli işlerini bana yaptırıyordu. Kulübün penceresinden Henry'ye bakıyorum. Benim cadalozu bara sıkıştırmış, elleri onun üzerinde. Kendime gelene kadar gözümün önünde kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. "Avlanmaya çıktı."

"Yine mi öldürdün?"

"Öldürmek üzere."

İç çekiyor. "Siktir. Pekâlâ. Onu içeri getirin."

"Peki ya o?"

"Her zamanki gibi icabına bak."

Hattı kesmeden önce duraksıyorum, ne yapacağımı düşünürken dişlerimin kenarı alt dudağımın üzerinde geziniyor. Shepherd ne isterse onu yapan kör bir asker değilim. Henry'nin zevkleri sapkın, o kadar ki gece geç saatlerde yaptığı aktiviteler istenmeyen dikkatleri üzerine çekiyor ve benden onun dürtülerini takip etmem ve etkisiz hale getirmem istendi. Henry'yi buraya getirmek baş ağrısından başka bir şey olmayacak. En kolay çözüm ikisini de öldürüp eve gitmek olurdu çünkü yarın erken kalkacağım. Güneş doğana kadar ölmüş olur zaten. Cadalozumun acısına son vermek nezaket olurdu. Henry'yi emirlere rağmen öldürmek ise saf bir zevk olurdu.

Ne yazık ki ona dokunulmayacak. Shepherd bana ne yapacağımı söyleyebilir ama ben Archkey'e hesap veririm.

Saatime bakarak işe dönmeme kalan saatleri zihnimde hesaplıyorum. Vardiyamın başlamasına on dört saat var ve yemek yemem gerekiyor,

uyuyabilir ve bu süre zarfında bazı evrak işlerini bitirebilirsiniz. Bu pisliği doğru şekilde temizlemek mümkün. Zor ama yapılabilir.

Siktir . Eğer bir şey kalkarsa, ölür.

Gizemli kızın gittiğini ve Henry'nin artık içeride olmadığını fark ettiğimde barın kapısını iterek açmaya kadar geldim. Ben Shepherd'la konuşurken kimse ayrılmamıştı ve Henry'nin arabası da park ettiği yerde, kaldırımın kenarında duruyordu.

Nereye gitti?

Göğsümde öfke sarmalları. Eğer ona dokunursa.

Sonra onun boktan bir BMW'yle yanımdan geçip gittiğini ve Henry'nin yolcu koltuğunda öne doğru yığıldığını görüyorum. Hemen arabamı alıp onu ışıklarda yakalıyorum. Issız bir mezarlığa gelene kadar yavaş yavaş ilerliyor. Yola park ediyorum, bekliyorum ve geçmeden önce kapıları açmak için inmesini izliyorum.

Onu takip etmek zor değil. Kapıların ötesinde kenara çekerek, çevredeki ormana yakın yan patikadan yürüyerek devam ediyorum. Ağaçların hışırtısı ve yağmur tehdidinden başka bir şey yok... ama bir şeyler ters geliyor. Sanki bir fırtına üzere, havada bir durgunluk var. İşte o zaman bir itiş kakış, keskin bir soluk alma ve boğuk bir inilti duyuyorum. Ağaç dalları patikanın bir kısmını oyuyor, gölgeler oluşturuyor ve arabasını ağaçların altındaki karanlıkta gizliyor.

Figürü ay ışığında belirginleşiyor.

Diğeri ise yerde buruşmuş bir yığın.

Yaklaşıyorum. Nefes alıp veriyor, göğsü hızla inip kalkıyor. Dudakları ayrılmış ve gözleri yarıklara kadar kısılmış. Yalınayak ve saçları vahşi, daha koyu, ay ışığında daha parlak. Daha önce peruk takmış olmalı. Yanağına kan sıçramış. İzleri takip ettiğimde, maddenin bir bıçak tutan kolunu ve elini kapladığını da fark ediyorum. Diğer eli de yaralanmış gibi diğerini kavıyor. İlk başta dikkatimi ona vermeme neden olan elektrik nabızı geri dönüyor, omurgamdan aşağı sarsılıyor ve aletimi kalınlaştırıyor.

Hay sikeyim. Kuru bir kahkaha attım - onu benim için

öldürdü. Şimdi ne yapacak?

Yeşilliklerin arasına gizlenmiş, onun hınzır silüetine bakarak duraklıyorum. Kuzguni saçları ve dolgun dudakları ceylan kırmızısına boyanmış - yoksa kan mı? - yerde kanlar içinde yatan cansız bedenin üzerinde duruyor. Yarım dakika boyunca hareket etmedi, ben de olduğum yerde kaldım. Benim küçük katilim

Cesedi bir noktada yoldan uzaklaştırır; onu öldürdüğü yer seçebileceği en kötü yerdir, ama bakmaktan başka bir şey yapmaz.

Yanlış yapıyorsun.

Sonra benim tatlı psikopatım alt dudağını ısırıyor, sanki ölü adamı ilk kez görüyormuş gibi kaşları çatılıyor ve sendeleyerek geri çekiliyor. Belden aşağısı tutmazken ve kusarken bir iç çekiş nefesimi kirletiyor.

Kahretsin, bu iğrenç.

Hemen harekete geçmeli ve ondan kurtulmalıyım - onu bayıltmalı ve uğraşmak için daha özel bir yere götürmeliyim. Ama kendini bundan daha iyi idare edip edemeyeceğini merak ediyorum.

Dakikalar geçiyor ve ben hareket etmiyorum. Karanlıkta saklanıp, sonunda kendini toparlayıp cesedi patikadan açık alana sürükleyene kadar izliyorum. Yer hafif yağmurdan dolayı yumuşak, bu yüzden biraz yavaş da olsa onu taşıyabiliyor. İki kez dolaşık çalılıklara takılıp düşüyor ve her seferinde kendimi adım atmaktan, ayak bileklerini tutmaktan ve onu onun için taşımaktan alıkoymak zorunda kalıyorum.

Yardım etmek istediğim için değil, izlemek çok acı verici olduğu için.

Sonunda onu açık bir mezara atıyor. Cesedin üzerini gevşek toprakla örtmesini üstü örtülü bir heyecanla izliyorum. İtiraf etmeliyim ki, bir cesedi olması gereken yere koymak ilginç. Sonra geri dönüyor ve cinayet silahını bıraktığı yerden alıyor.

Şimdi silahtan kurtul.

Ama o bunu yapmıyor, elinde tutuyor.

Koyu renk saçları solgun yüzüne yapışmış, çamura bulanmış küçük katilim en yakındaki ağaca yaslanmadan önce uzun bir nefes veriyor. Gökyüzü açılmak için bu anı seçiyor ve yağmur yağıyor. Gözlerini kapatıp başını arkaya eğiyor, ıslak kirpikleri nemli yanaklarına yapışıyor, su mini bir tayfun gibi yağıyor, saçlarını ve kıyafetlerini kaymaktaşı tenine yapıştırıyor. O şanslı. Hava vücudundaki kanı, onu nerede dair kanıtları ve çalılıklarda görmezden geldiği kusmuğu temizleyecektir.

Ben o kadar şanslı değilim. Yağmur, onun arkasını temizleme işimi zorlaştıracak.

Yeni bir ceket olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ağırlığımı kaydırmak gibi bir hata yaptım ve bir dalın kırılmasına neden oldum. Başını kaldırıp karanlığa bakıyor, neredeyse bana doğru bakıyor.

Tam o anda arkasında gökyüzünü aydınlatan bir şimşek çakıyor ve yemin ederim gözlerimiz buluşuyor.

Kalbim bir kova kokain çekmişim gibi çarpıyor.

Hareket etmiyorum. Beni gördüğünü biliyorum ama gölgelerin burada bir şey görmeyi zorlaştırdığını da biliyorum. Bana doğru birkaç adım atmadan önce kaşları çatılıyor, yumruğu silahının etrafında kıvrılıyor ve gözleri saf dehşetten çılgına dönüyor.

Çok güzel.

Enerji içime işliyor, neredeyse kendimize ait bir fırtına gibi, soyut bir şey bizi birbirimize bağlıyor, görünmez bir kordon onu doğrudan bana çekiyor. Dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamıyorum.

Bana doğru çekiliyor.

Birden vücudum ısınıyor. Öfke ve hayal kırıklığı zihnimi parçalıyor, buna şakaklarımın arkasındaki şiddetli bir patlama eşlik ediyor. Her zaman baş ağrısı ile başlar.

Kendimi ona doğru adım atarken hissediyorum, katilime karanlık ve korkunç şeyler yapma dürtüsü zihnimin köşelerini tırmalıyor. *İçinin neye benzediğini görmek ne kadar güzel olurdu?*

Hayır. Yumruklarım sıkıca kıvrılmış ve çenem kilitlenmişken kendimi durdurmayı başardım.

Kontrol bende.

Yavaş ama emin adımlarla, her şey olması gerektiği gibi olana kadar öfke dağılıyor. Benim tatlı psikopatım bir adım daha atıyor, ama sonra gök gürlüyor, çamurda kaymasına ve benim karanlığa geri çekilmeme neden oluyor. Tekrar bana doğru baktığında, ortadan kaybolmuştum. Gözlerindeki suyu siliyor ve ayağa kalkıyor. Hayatta kalma içgüdüleri devreye girip geceyi sonlandırmadan önce en az bir dakika boyunca beni aramasını izliyorum.

Aferin kızıma. Evine git.

Yavaşça otoparka doğru ilerliyor, eteğinin kenarları toprakta sürüklenmesini engellemek için toplanmış. Ben de yürüyorum. bir dönüp omzunun üzerinden keskin bakışlar atıyor. Beni görmüyor ama bir şeyler seziyor... Zeki kız. İyi içgüdüleri var. İşini düzgün yapsa mükemmel bir katil olurdu ama kimse ona öğretmemiş, bu çok açık. Boynuna attığı cesurca kesik yeterince derin değildi. Nabzını kontrol etme zahmetine girseydi bunu fark ederdi.

Ona bir hayatı nasıl doğru şekilde sona erdireceğini öğretme düşüncesi beni heyecanlandırıyor, kanımın aletime hücum etmesine neden oluyor. Onu takip etmek de aynı şekilde bağımlılık yapardı. Ama bu arzularımı başka bir güne saklamalıyım.

Henry'yi yeryüzünden silmem gerek.

Arabayla uzaklaşırken zihnimden plakasını not alıyorum. Avin adrenalini damarlarımda dolaşıyor ve yeni cadalogumla ne yapmaya karar verirsem vereyim, bundan çok keyif alacağımı biliyorum.

Arabama döndüğümde yağmur sağanak halinde yağıyordu. Mezarlığın içine doğru giden toprak yola girip park ediyorum. Ağaçların arasında kıvrılan patika kaygan çamurla kaplanmış. Arabayla ulaşabileceğim en yakın yer burası ama yine de küçük tilkimin Henry'nin cesedini sakladığı yere ulaşmak en az beş dakikalık bir yürüyüş gerektirecek. Cuma gecemde yapmak istediğim şey bu değildi ama işte buradayız.

Ceketimi çıkarıp yolcu koltuğunun üzerine düzgünce katladıktan sonra kollarımı sıvamak için acele etmiyorum. Ayak bölmesinde yeni bir çift yürüyüş botu var - evde sahip olduğum hiçbir şeye benzemeyen ucuz bir marka. Yüzüme vuran yağmura aldırmadan, arabadan inmeden önce onları giymek için deri brogılarımdan sıyrılıyorum. Bagajı plastik bir muşambayla çoktan hazırlamıştım, Henry'nin ardından temizlik yapmaya hazırdım. Henry'nin kendisi için kullanılacak olması ne kadar ironik.

Onu bagaja taşımak ve geride bıraktığı her kanıtı silmek bir saatten fazla sürdü - çıplak ayak izleri, kan, hem kendisinin hem de yağmurun gözden kaçırdığı midesinin içindekiler, Henry'nin arabasından bahsetmiyorum bile. Onun yakalanmasını istemem. Onu takip ederken bıraktığım izleri kapatmak için de zaman ayırdım. Henry'yi istediğim yere bırakmak bir saat daha sürer. İşim bittiğinde çamura bulanmıştım ve giysilerim sırlıslam olmuş, tenime yapışmıştı. Ama yüzümde bir türlü silemediğim karanlık bir gülümseme var.

Onun bir psikopat olmasını seviyorum.

Kendime sapkın bir ruh eşi buldum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

3

LAINE

(Ağaçların hışırtısı nefes alış verişimi hızlandırıyor.

Kendine gel, Laine. Şu anda herhangi biri seni içeri alabilir. İçinde yanıtını verdiğimde, nabzım kulaklarımda çılgınca atıyor ve planımın ne olduğunu zihnimde canlandırırken alt dudağımı ısırıyorum. Hayatım boyunca hatırlayamayacağım.

Vücudunuzu hareket ettirin.

Kanıtları temizleyin.

Yağmur yağıyor - hafif çiseleyen yağmur sağanağa dönüştü. Gözlerimdeki nemi silerek onu ağaçların arkasından sürüklüyorum. Düşündüğümde ağırdı, bu yüzden onu ayak bileklerinden tutup tüm gücümle kaldırdım, sonra cesedi açık mezara yuvarladım. İşim bittiğinde nefes nefese kalmıştım. Kolumdaki acı veren kesikten kan akıyor ve ter yüzümden aşağı yuvarlanıyor, onun ve benim kanıma karışıyordu. Onun bağırsaklarını domuz gibi deşerken kanın derime sıcak bir şekilde sıçradığını hissettim. Bunu düşünmek bile beni tedirgin ediyor. Ben dünyanın en kötü katiliyim. Öyle olmalıyım. Ya hepatit ya da vücut sıvısından bulaşan başka bir hastalığa yakalanırsam?

Bundan sonra birkaç iğneye ihtiyacım olacak.

Gözden kaybolduğunda, bir şey kaçırıp kaçırmadığımı kontrol etmek için olay yerine dönmeden önce gömü alanını gizlemek için bazı yaprakları dikkatlice düzenliyorum. Yağmur, kanıtların çoğunu yıkayıp götürmüş ve burayı herhangi bir ormanlık patikadan farksız hale getirmişti. Her ne kadar şu anda berbat bir halde olsam ve bunu haftalardır planlıyor olsam da, neyse ki bu gece her şeyi gizlememe yardımcı olacak bir fırtına var. Umarım yeterli olur.

Bir dal kırılıyor ve aniden alarm durumuna geçiyorum.

Ağaçları tarıyorum ama tek gördüğüm karanlık gölgeler, ta ki şimşek çivit mavisi gökyüzünde çakıp her şeyi aydınlatana kadar.

Ağaçların altında yalnız bir figür duruyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, mide bulantısı hastalıklı bir zehir gibi içimi sarıyor. Nefes almayı unutuyorum. Damarlarımdaki adrenalin harekete geçene ve bıçağın kabzasını avucuma batacak kadar sert kavrayarak davetsiz misafirin üzerine yürüyene kadar hiçbir şey yapmayı unutuyorum. Sinirlerim bozuldu ve korku istenmeyen bir işgalci gibi göğsüme yerleşti. Boğazımdaki yara izi donuk bir hatırlatma olarak ağrıyor ve sahip olduğum her türlü sesi kovuyor.

Bir daha asla kurban olmayacağım.

Kader bana gülüyor olmalı çünkü kayıyorum ve yere düşüyorum, kontrol edemediğim uzuvlarım gök gürültüsüyle birlikte soğuk çamurda kayboluyor. Bakışlarım bir anlığına dalgalanıyor ve tekrar yukarı baktığımda hayalet figür gitmiş oluyor.

Zifiri karanlığı gözlerimden başka hiçbir şeyle delmeye çalışmadığım için korku midemi bulandırıyor. Orada biri var mıydı, yoksa ben mi bir şeyler görüyordum?

Başım dönüyor ve nefesim kısa pantolonlarla geliyor. Yumruklarımı sıkıyorum, bana saldıran baş dönmesini engellemek için kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Ya kan midemi bulandırıyor ya da panik atak geçiriyorum. Şu an kendimi kaybetmenin zamanı değil. Yavaş ve derin nefes alarak nemli havayı ciğerlerime çekiyorum ve büzülmüş dudaklarımdan yavaşça dışarı veriyorum. Derin nefesler almak yapabildiğim tek şey ama gözümü kırptığımda yıldızlar görüş alanımda çarpışıyor ve dünyanın dönüp eğilmesine neden oluyor.

Ayağa kalkarken cinayet silahının hâlâ elimde olduğunu fark ediyorum. Bıçağı bir su birikintisinde yıkadıktan sonra bir peçeteye sarıp cebime gömüyorum. Ondan daha sonra kurtulmam gerekecek; şu anda eve gitmeli ve mezardaki ölü adamla arama mümkün olduğunca çok mesafe koymalıyım.

Yağmurdan yarı kör bir halde, koşmamaya ve dikkat çekmemeye dikkat ederek arabama doğru ilerliyorum. Topuklu ayakkabılarım olmadan bile her yerde kayıyorum. Tekrar düşmeden arabama ulaşmam bir mucize. Arada sırada ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve omzumun üzerinden beni takip ettiğini hissettiğim hayalete bakmak için başımı çeviriyorum.

Bütün sinirlerim burada olduğunu ve benim peşimde olduğunu haykırıyor.

Dokuz yıl önce, müstakbel katilim ince bir bıçakla boğazımı kesip beni ölüme terk ettiğinde, sadece biri onu rahatsız ettiği ve beni bir hendekte ölü yapraklara ve oluk çöplerine tutunmuş, zar zor nefes alırken bulduğu için yaşadım.

Hala kabuslar görüyorum.

Ama bu onlardan biri değil ve neredeyse katilim beni bir rüya dünyasında takip etmiyor. Tek iyi şey, kim olduğumu bilmemesi. Polis, adımı değiştirir ve taşınırsam işi bitirmek için peşimden gelmeyeceğine dair bana güvence verdi.

Yıllardır bunun korkusuyla yaşadım.

Ancak, Batı Londra'nın Karındeşeninden sağ kurtuldum ve hikayeyi anlatacak kadar yaşadım. Bunu çok az kişi söyleyebilir. Aslında benden başka kimse söyleyemez, ölümün kapısının diğer tarafında olduğumu hissetsem bile. Ama bu, şu an olduğum kişi olmadan önceydi. Bana daha fazla mektup göndermeden önceydi. Karanlığın içeri girmesine izin vermeden ve tıpkı onun gibi bir canavara dönüşmeden önceydi.

Eğer buradaysa, beni izliyorsa... Bırak gelsin. Üçüncü cinayetimden sonra.

Ben hazırım.

OceanofPDF.com

4

RIPPER

(Karanlıkla örtölüşünü ve ışık parıltılarını izliyorum. Bakıcım haklı, o mükemmel biri. Buraya çektiği adamı öldürür öldürmez, Etini parçalayıp, kanında yıkanarak.

Onu istiyorum.

Ama bu gece kontrol Bay Uptight'ta. Kararları o veriyor. Burada olduğumu, onu izlediğimi ve takip ettiğimi bilmiyor olabilir. Ama beni dizginlemek için farkında olması gerekmiyor. Bazen görüş alanının kenarlarında geziniyorum, anlayamadığı gölgelere kayıyorum, ama her zaman hizaya giriyorum. Başka ne seçeneğim var ki?

Karanlık manzarada gözleri benimkilerle birleşiyor. *O gözler.* Bu korkuyu daha önce gördüm, bıçağımla tattım. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bir an için yağmuru tenimde hissedebiliyor ve ayaklarımın altındaki küflü toprağın kokusunu alabiliyorum. Ona doğru bir adım atıyorum, tam o sırada ipte sallanan bir kukla gibi bana doğru tökezliyor.

Ama sonra duruyorum, karanlığın ötesine uzanıp onu söndüremiyorum. Emirleri mutlak. Üzerimdeki kontrolü demir kadar güçlü. Hayal kırıklığı, midemin çukurunda bir öfke yumağı oluşturuyor.

Neden lan?

Ama ben nedenini biliyorum. Bay Uptight onun yaptığı pisliği temizlemek zorunda kalacak. Bırak temizlesin. Bundan nefret ediyorum. Neden zahmet ediyorsun? Güzellik, mükemmelliğin yok edilmesinde ve kurbanımın etinin bir katliam senfonisi gibi zevkle parçalanmasında. En azından o bırakamayacak kadar gerginken kanlı orkestra şefi ben oluyorum.

Yakında, kontrolü ele alma sırası
bende olacak. Ve bunu yaptığımda.
Bir sonraki kurbanım o olacak.

OceanofPDF.com

LAINE

(H)'nin siyah gözleri aniden benimkilerle birleşiyor ve gerçekten ve tamamen görülmüş olma hissi içimden geçip omurgamdan aşağı iniyor. Ben baktıkça ben daha da ateşleniyorum ve onun bakışları daha da koyulaşıyor; iki dipsiz çukurda şeytani, akıl almaz bir şey dönüyor.

Aurasını bozuyor ve çarpıtıyor, cildimin tüylerinin diken diken olmasına ve ağzımın kurumasına neden oluyor. Adrenalin derimin altında hızla cızırdıyor.

Başka tarafa bakamıyorum.

Nefes nefese uyandım, çarşaflara dolanmıştım.

Yatağın yanında ılık bir bardak su var, dışarıdaki yağmur sazdan çatımda gürlerken yavaşça yudumluyorum ve kabus eriyip gidiyor.

Müstakbel katilimle ilgili bir başka çarpık rüya. Bu kez, bu gece izlendiğime dair huzursuz bir his vardı. Sanki orada, gölgelerin arasında duran biri varmış gibiydi.

Havaya rağmen, dışarıdaki örümcek ağını rahatsız etmemeye dikkat ederek penceremi açıyorum. Nem yüklü soğuk hava yüzüme çarpıyor, dışarı bakarken saçlarımı alnıma yapıştırıyor. Sokak lambaları ıslak sokaklara puslu bir parlaklık veriyor. Kolumdaki sivri yara, pencereyi açma çabasıyla zonkluyor. Yatmadan önce sardığım bandajın sırlıslıkla olduğunu, kumaşın üzerinde parlak kırmızı çiçeklerin açtığını görüyorum. Ağrı kesicilere ve dikişlere ihtiyacım olacak, sırasıyla.

Yüzüme soğuk su çarpmadan önce banyo aynasında kendime baktığımda ölüm solgunluğundayım. Hayalet gibi görünüyorum. Yeterince

Aynanın arkasına gizlenmiş ecza dolabında güçlü ağrı kesiciler ya da uyumama yardımcı olacak herhangi bir şey kaldı, bu yüzden biraz daha almam gerekecek.

İç çekerek dişlerimi
gıcırdatıyorum. En azından
şimdiden uyandım.

BENİ VE ARA SIRA YAPTIĞIM ZİYARETLERİ BİLEN GECE RESEPSİYONISTI BANA EL SALLADI.

Annemin çalıştığı özel hastaneye. Ondan sonra şanslıyım. Bu saatte ofisinde olmadığından, birkaç ay önce yürüttüğüm yedek anahtarları kullanarak içeri girmek ve ihtiyacım olan ilaçları almak çok kolay.

Masasındaki kilitli çekmece ilk baktığım yer oluyor. Işıkları kapalı tutuyorum, bu yüzden çekmeceyi sürükleyerek açtığımda etrafa saçılan şişelerin ne içerdiğini hemen göremiyorum. Kapı penceresinden sızan dış ışığın loşluğunda, gözlerini kısıarak ve kaşlarını çatarak çeşitli etiketlere baktıktan sonra, bunların uyumasına yardımcı olması için aldığı şeyler olmadığını görebiliyorum. Sınırlı bilgime göre, bunlar daha güçlü... daha bağımlılık yapıcı.

Bu konuda onunla konuşmalıyım ama annem ergenliğimden beri benim özel, kişisel eczanem oldu. Her şey için hap almayı sever, evin etrafında veya ofisinde blister paketleri bırakır. Aramızda konuşulmayan bir kural var; benim kâbuslarım ve onun bağımlılıkları.

İki şişeyi de cebime atıyorum ve kimsenin olmadığından emin olmak için kapıya bakıyorum. Ana hastanenin koşuşturmacasından en uzak koridorlar genellikle boştur.

Genelde, ama bu sefer değil.

Birisi -bir erkek, fark ediyorum- camın arkasından bana bakıyor. Kalbim göğsümün içine düşüyor, dibinden çıkmakla tehdit ediyor. Tek gördüğüm yakışıklı bir yüzün ve bir çift karanlık, öfkeli gözün parıltısı, sonra da beni annemin çekmecesini karıştırırken gördü mü yoksa ben mi hayal ettim diye düşünmeye bırakıp gitti.

Ne yaptığımı görmemiş olabilir mi? Ondan uzaktaydım ve ışıklar kapalıydı.

Değil mi?

Düşünmek için fazla zamanım yok çünkü kapı açılıyor ve ışıklar yanıyor. Kapının penceresinden bana dik dik bakan adam ofisin sahibiymiş gibi içeri girerken ona göz kırpıyorum. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmadan önce kendimi toparlamak için birkaç saniyem var. İlk dikkatimi çeken şey ruhumu emen gözleri oluyor, ardından beyaz önlüğü açılıyor ve pahalı görünümlü siyah gömleği ile lacivert kot pantolonu ortaya çıkıyor. Bir doktor o zaman.

Mitre'deki personelin çoğunu tanıyorum. Whitechapel'in tek hastanesi - her ne kadar özel sektör olsa da - bu yüzden kadrosu küçük ve samimi. Tanıdık gelse de onu daha önce görmemiştim; hatırlardım. Yine de aklımı kurcalayan bir şey var. Tam kavrayamıyorum. Sonra, uçup gidiyor.

"O burada değil," diyorum o daha ağzını açmadan.

Cevap vermesini beklemek yerine çantamı omuzluyorum ve kolumdaki ağrıdan yüzümü buruşturarak çıkmak için masanın etrafından dolaşıyorum. Doktor önüme geçerek yolumu kapatıyor.

"Kim yok burada?" diye soruyor usulca, neredeyse tehlikeli bir şekilde, beni bir aşağı bir yukarı süzerken.

Ben bakıyorum. "Fiona. Yani Danışman Lee. Ben onun kızıyım. Sadece unuttuğu bir şeyi alıyordum." Gördün mü? Beni hırsızlıkla suçlarsa elimde gayet iyi bir bahane var.

Kaşlarını çatı. "Yerde kanaman var."

Elime bakıyorum, kan akıyor, muşambanın üzerine lekeler yağıyor. Yara açılmış olmalı. "Daha önce kolumu kestim."

Kaşlarını çatıyor, sonra elindeki dosyaları bırakıyor ve masa sandalyesini öne doğru sürüklüyor. "Otur," diye emrediyor ve nedense kaslarım ona itaat etmek için hareket ediyor. Kendi istediklerini yaptırmaya alışkın erkeklerin sahip olduğu o yumuşak ve kontrollü seslerden birine sahip. "Ben dikiş setini getireyim."

Ofisin banyosuna giriyor. Birkaç saniye sonra ellerini yıkarken çıkardığı ses duyuluyor. Orada otururken bir an afallıyorum, ama kaçmayı düşündüğümde, elleri temiz ve kuru bir şekilde geri geliyor ve karşıdaki ziyaretçi koltuğuna oturuyor. Bir çift cerrahi eldiven giyiyor ve kolumu aramızdaki masanın kenarına yerleştiriyor.

"Kesmek mi? Daha çok dilimlenmiş gibi." Kana bulanmış bandajı çıkardıktan sonra gümüş grisi gözlerini benimkilere dikti. "Nasıl oldu bu?" Beni gözlemlemesinde bir soğukluk var, neredeyse klinik.

Kim bu adam? Ve ben neden hala buradayım?

"Tıraş oluyorum," diyorum aniden, kulağa ne kadar aptalca geldiğimi fark edince yanaklarım kızarıyor.

O da etkilenmemiş görünüyor. "Tıraş mı oluyorsun?"

Daha fazla açıklama için bekliyor ama ben telaşlıyım. Garip bir şekilde, şahin burnu, güçlü, açılı çenesi ve havayı yarabilecek elmacık kemikleriyle yakından ne kadar muhteşem olduğu beni şaşırttı. Bana dik dik bakan gri gözleri, yarayı incelerkenki saldırgan ve heybetli tavrıyla bile inanılmaz derecede çekici.

Onun dokunuşuyla midem aynı fikirdeymiş gibi takla atıyor. Bastırıyorum. Biriyle yatmayalı uzun zaman oldu, hepsi bu. Saldırıdan sonra... İlgilenmedim.

"Yara çok uzun değil ama yarım santimden fazla derin olduğu için dikiş atılması gerekecek," diye devam ediyor, sesi tenimde ipek gibi kayıyor. "Alabilir miyim?"

Parmak uçlarının olduğu yerin altındaki sıcaklığın aksine, derime dondurucu soğuklukta bir şey püskürtürken başımı sallıyorum. "Hafif bir anestezi içeren antiseptik solüsyon" diye açıklıyor, çenesindeki kaslar karıncalanıyor, ne yaptığına bakmıyor. Her şey yarayı temizlemeye başlıyor. Bana nasıl baktığına rağmen, dokunuşu nazik, sanki kesilmiş camdan yapılmışım gibi. Onun ellerinde kırılğan. Steri-stripleri kullanmasını bekliyorum ama o kitten bir iğne alıyor.

Başka tarafa bakmak isteyebilirsin," diye öneride bulunuyor benim şaşkın bakışlarım karşısında.

"Daha kötülerini de yaşadım." Cesur görünüyorum. Değilim ve dikiş atmaya başladığında irkildim. O zaman annemin ofisinde olduğumu, bir adamı öldürdükten sonra yabancı bir doktorun bana yama yapmasına izin verdiğimi anlıyorum. Buraya gelmemeliydim. Sorular olacaktır.

Soğuk bir fısıltı damarlarımda dolaşıyor.

Sadece acı, bunun bir rüya olmadığını hatırlatıyor. Kolumu çekmek istiyorum, ama tutuyorum, bakışlarım önümdeki adam ve onun koluma yaptıkları dışında her yere iniyor. Toz mavisi duvarlar. Yeşim yeşili şönil kanepe ve sandalyeler. Kanepenin üzerindeki ahşap raflarda antika görünümlü kitaplar. Birkaçının garip başlıkları var ve onları okurken kaşlarımı çatıyorum: *Gizli Öğreti*, *Kybalion*, *Thoth'un Kitabı*... Annemin böyle kitapları olduğunu hatırlamıyorum.

Gözüm kitaplara takılıyor. "Her zaman başkalarının özel eşyalarına burnunu sokar mısın?"

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum, gözlerim hâlâ kısık. "Burası annemin ofisi."

Eğlenen bir bakış atıyor ve işine geri dönüyor. Dudaklarının gülümseme olarak yorumlanabilecek bir şekil aldığını ilk kez görüyorum. Ağzını görünce bacaklarım birbirine yapışıyor. "Hayır, öyle değil. O benim. Annen Fiona koridorun aşağısına taşındı."

Annemin yeri mi değiştirildi? Ona göz kırpıyorum, kendi ağzımdan hafif bir

O. "Bu kitaplar senin."

Başını sallıyor. "İstersen bir tane ödünç alabilirsin?"

Aklımda milyonlarca şey dönüyor. Lanet olsun. Nasıl yanlış odaya gelebildim? "Bilmiyordum."

"Bunu görmeye başlıyorum, Bayan"-gümüş gözleri yüzük parmağı boş olan diğer elime kayıyor ve sonra benimkilerle kısa bir süre buluşuyor-"Lee?"

"Summers. Lee annemin kızlık soyadı."

Bana tuhaf bir bakış atıyor, yüzünde karanlık bir gölge yanıp sönüyor, gümüş grisi gözleri neredeyse siyaha dönüyor. "Bayan Summers." Kolumu sıkıca , parmakları içeri giriyor. Kapalı yaramdan acı fişkırıyor. Başucundaki tavrı gitmiş, artık o kadar da nazik değil. Panik bir bıçak gibi içime saplanıyor.

Alt dudaklarımı kemirip kanatmaktan kendimi alıkoymak için dişlerimi sıkıyorum. "Ah. Dur. Canımı yakıyorsun."

Sert bakışları duraksıyor ve sonra bir farkındalık titreşimi beliriyor. Aşağı bakıyor ve sonra beni serbest bırakıyor, böylece uzvumu geri çekebiliyorum. "Pekâlâ, işin bitti," diye ekliyor yumuşak bir sesle, sanki bir saniye önce beni tartaklamıyormuş gibi. Özür dilemiyor, kaşlarımı çattığımda bile.

Kaçma dürtüsüne direniyorum. Onun yerine ayağa kalktım. Ona adımı söylediğimde çılgına döndüğü gerçeği zihnimi sararken kaşlarım çatıldı. "Bana adını söylemedin."

"Yapmak zorunda olduğumu düşünmedim." Yaka kartının parıldadığı kapıyı işaret ediyor, dudakları kesinlikle maruz kaldığım anlaşılmaz bir şakayla eğlenerek bükülüyor.

Jaxon Clémont.

İşte o zaman kalbimin atışı duruyor ve ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum.

"Seni tekrar görmek güzel, Elaine." Yanağındaki gamze buruşsa da gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor.

Beni hatırlamamalı. O zamanki çoğu insan hatırlamaz. Saçımı değiştirdim, o korkunç kakülden kurtuldum ve elimden geldiğince artık gözlük takmıyorum. Ama bu adamın kim olduğunu bildiğim için vücudumdaki gerginlik biraz dağılıyor.

"Jaxon," adını dudaklarımda duymak için yüksek sesle söylüyorum. "Yıllar oldu."

Başını sallıyor. "Neredeyse on yıl."

"İngiltere'ye ne zaman döndün?" En son Amerika'daki eğitimini tamamlamak için gittiğini duymuştum. Veda bile etmedi. Sadece kalktı ve gitti. Ortadan kayboldu.

Buna üzüldüğümünden değil. O her zaman hırslıydı, her zaman bir sonraki büyük mücadelenin peşindeydi.

"Yıllar boyunca Londra'ya gidip geldim." "Ama burada çalışıyorsunuz?"

"Bir yıl önce babamın şirketini ve kliniğini devralmak için İngiltere'ye geri döndüm ama geçen hafta Mitre'de işe başlamak için Whitechapel'a geri döndüm. Bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundular."

Ofisine şöyle bir bakıyorum ve başarısı beni dikenli bir palto gibi sarıyor. Ben okulu bırakmadan önce Jaxon tıp fakültesinde benim sınıfımdaydı. Şimdiye kadar cerrahi kayıt memuru olacaktı, ama bu ofise, annemin ofisine sahip olması, bir şekilde kendini hızlı bir şekilde kıdemsiz danışmanlığa taşıdığı anlamına geliyor. Neden olmasın. Bütün derslerinde birinciydi, bu da beni çok kızdırırdı. "İyi gidiyorsun o zaman." Bunu söylerken nefesim kesiliyor, sanki hayatım için koşuyormuşum gibi.

Neden nefesim kesildi?

Sırıttırıyor, genç Jaxon karşımdaki daha yaşlı, daha olgun versiyonun üzerine bindirilmiş. "Bunu paketlemelisin. Tabii senin için yapmamı istemiyorsan?"

"I-" Koluma bakıyorum. Her dikiş çok küçük ve hassas. Mükemmel.

Jaxon'ı son gördüğümde.

Ona gülümsemeye zorluyorum, duygularımı derinlere, yüzeyden uzağa gömüyorum ve başımı sallıyorum. "Yapabilirim."

"Yani tamamen bir genç kız değilsin?"

Birdenbire sıcak bastı, yanıyorum. Onun varlığı beni eskiden olduğu gibi rahatsız etmeye başlıyor. Yüzümde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirliyor. "Gitmeliyim." Mırıltı gibi çıkıyor. Ona teşekkür etme zahmetine girmiyorum. Onun yerine çantamı sandalyeden kaptığım gibi kapıya doğru ilerliyorum, gitmeye hazırım.

"Kahve?"

"Ha?" Bocalıyorum ve geri dönüyorum. "Ne?"

Dudaklarındaki gamze tüm ihtişamıyla sırtıyor ama artık sevecen değil. Bir zamanlar kalbimi kıran oyunlarını hatırlatıyor. O gamzeyi hayal ederdim, dokunuşumun sıcaklığının Jaxon Clémont'un buz gibi yüzünü dudaklarımın tek bir dokunuşuyla çözebileceğine inanırdım. Beni öperken gözleri ruhuma bakar, bir eli gömleğimin altından kayar, diğeri çıplak kıcımlı kavrayarak sonsuz bir bağlılık vaat eden bir kucaklaşmaya girerdi.

Bir zamanlar pek çok şeyi hayal ederdim.

"Yolun karşısında küçük şirin bir yer var. Güzel kahve yapıyorlar. Vardiyamdan önce bir sabah müsait olursan sohbet etmek harika olur." Gözlerindeki parıltı çok açık ama bu arzu değil, kibir.

Başımı sallayarak onayladığımı hissediyorum, eliyle bana numarasının yazılı olduğu kartını uzatıyor. Ondan ve bana musallat olmaktan başka bir işe yaramayan anılardan kaçmaya çalışarak loş koridorlara doğru aceleyle kaçarken, kolay bir çıkış yolu olmayan geçmişe geri adım attığım hissinden kurtulamıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

C

LAINE

Dokuz Yıl Önce.

*Victoria Kraliyet Tıp Fakültesi, Klinik Uygulamalarda
Etik ve Hukuk.*

Konferans salonu tıklım tıklım dolu ama ön tarafta birkaç boş koltuk buluyorum. Tam Dr. Grant'in görüş alanında ama yine de oraya kayıyorum. Zor sorularla ön sıradaki öğrencilere sataşmasıyla tanınıyor ama ben aldırmiyorum. Acele etmeden ve çevredeki konuşmaları filtreleyerek defterimi, en sevdiğim kalemimi ve kayıt cihazımı çıkarıyorum ve geçen haftanın notlarını okuyorum.

"Bu koltuk dolu mu?" diye derin bir ses içimdeki sessizliği dolduruyor.

Üniversitede biraz yalnızım, bu yüzden birilerinin benimle konuşması nadiren oluyor. Genelde kimse konuşmaz. İçki içmiyorum ya da partilere gitmiyorum, neden konuşsunlar ki? Ama gümüş grisi gözlerine baktığımda, mükemmel elmacık kemiklerini ve köşeli çenesini gördüğümde yanıt boğazımda düğümleniyor. Bu Jaxon Clémont.

"Hayır, bedava," diyorum sonunda, yanaklarımın kızardığını görmesin diye başka tarafa bakarak.

Yalnız olabilirim ama kör değilim. Jaxon tüm üniversitedeki en popüler çocuk, bizim yılımız bir yana, söylentilere göre kimseyle çıkmıyor. Sadece kızlarla yatıyor ve sonrasında onlara pislikmiş gibi davranıyor. Yine de bu durum öğrencileri, hatta öğretim görevlilerini bile denemekten alıkoymuyor.

Ağır göz kalemi ve asık ağzıyla kızıl saçlı bir kadın koridordan ona el sallıyor. Aceleyle ilk sıraya girdi, defterimi ve kalemimi yere düşürdü.

Sonra da sızıntı yapan bir boru gibi Jaxon'ın üzerine fışkırıyor. Bu yetmezmiş gibi bir de ders boyunca kıkırdamasına katlanmak zorunda kalıyorum.

Işıklar karardığında ve slayt gösterisi başladığında Jaxon'ın bana "Kalemin ucunu çiğnememelisin," diye mırıldandığını duyuyorum. "Yanlışlıkla yutabilirsin ve bu salaklardan biri trakeotomi yapmak için kendini baskı altında hissedebilir. Gerçi bunu izlemek eğlenceli olabilir."

Parker'ımı ağızımdan çekip çıkarıyorum ve dikkatimi ona veriyorum. Kızgınlık göğsümde şaklıyor. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Beni duydun," diyor gözlerini derse odaklayarak. "Sen sapıksın," diyorum, elimden geldiğince küçümseyerek.

Sonra bana bakıyor, çelik grisi gözleri gölgede neredeyse simsiyah. Bakışları o kadar yoğun ki bir cam parçası gibi içimi kesip geçiyor. "Sadece ben değilim." Karalamalarla dolu not defterime bakıyor. Çoğu zararsız çiçekler ya da tekrar eden desenler ama birkaç tanesi kalp. Sevimli semboller değil, kanlı ve kesik damarları olan gerçekçi kalpler.

Çenemdeki kaslar gerildi. Buna ne diyeceksin? "Biz tıp okuyoruz. Bunlar anatomik çizimler." Gergin bir kahkaha attım.

"Evet, doğru." Alay ediyor, gözleri duygudan yoksun. "Olağanüstü bir çalışma, ama atladığınız bir ayrıntı var."

Bir kaşımı kaldırıyorum, merakım artıyor. "Bu ne ki? Tüm önemli yapıları dahil ettim."

Jaxon eğiliyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Chordae tendineae."

İçimi bir utanç ateşi kaplıyor. Atriyoventriküler kapakçıkların korda tendinaları, bir arpın telleri gibi inanılmaz derecede ince tendonlardır ve kalp fonksiyonlarında çok önemli bir rol oynarlar. Birkaç dakika sonra ışıklar yeniden yanıyor ve Jaxon'ın sıkık çocuk maskesi geri geliyor. Kızıl saçıyla gülüşüyor, flört ediyor, artık bana bakmıyor. Sanki etkileşimimiz hiç olmamış gibi. İpliği tendon gibi hızlıca çiziyorum ve olması gereken yere etiketliyorum.

Kafamı kaldırdığımda Jaxon beni izliyor, gözleri siyahtan daha koyu. Gözleri nasıl bu kadar değişebiliyor?

Addison Cochrane, Henry Wickham ve beraberindekilerin yüksek sesle bağırarak sınıfı rahatsız etmesiyle herkesin dikkati konferans salonunun arka tarafına çekilir.

Genelde arkada kalırlar ama Addison Jaxon'ı fark eder ve ulur. "Jax, adamım." Henry ve birkaç kızla birlikte ön tarafa doğru ilerliyor.

Dr. Grant sözünün kesilmesini anlayışla karşıladı. "Cochrane ve diğerleri, acele edin ve oturun. Sanırım dersin yarısını kaçırmanızın iyi bir nedeni var?"

Henry, Dr. Grant'e utangaç bir bakış attı. "Rugby, efendim."

Addison, Jaxon'ın ve dolayısıyla benim arkamda otururken ona sırtıyor. "Eğitim bitti." Dr. Grant dersine geri dönüyor. Yanlarında getirdikleri kızlar değersiz bir dekor gibi oğlanların üzerine örtünürken, Henry de onun yanındaki koltuğa, kırmızı kafanın arkasına oturuyor.

Gözümün ucuyla mı hayal ettim, yoksa Jaxon arkadaşlarına sırtmadan ve hepsiyle yumruklaşmadan önce sertleşti mi?

Addison öne eğiliyor, sesi kısık. "Bizi bu bok için ektiğine inanamıyorum, Clémont? Sen yokken koç her yanımızı sarmıştı."

Jaxon alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor. *Baba* kelimesini yakalıyorum ve arkadaşını tatmin edecek kadar *not* veriyorum ve sonra ileri geri konuşmaları Jaxon'ın kaçırdığı oyuna geçiyor.

Birkaç dakika sonra kulağıma "Ne oluyor lan, Gözlüklü Lainey?" diye tıslayan bir ses geliyor. Addison'ın eğilip defterime baktığını görmek için omzumun üzerinden bakmama gerek kalmıyor.

İleri uzanıyor.

Defterimi kapattım, parmaklarını yakaladım, pişman olacağım bir şey söylememek için dudağımı kemirdim.

"Bu hiç hoş değildi."

"Defol git, Addison," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kızgınlığımın beni ele geçirmesine izin vererek.

Addison hırlıyor. Eli at kuyruğuma yapışıp başımı geriye doğru çekince ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Ne dedin sen?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Kaltak, ben sadece sanatına hayran kaldım-"

"Sakın ona dokunma." Jaxon'ın sesinden, tüylerimi diken diken eden tehditkâr bir yumuşaklık yayılıyor.

Addison'ın bakışları Jaxon'ın kilitleniyor ve oda nefesini tutmuş gibi görünüyor.

"Beyler, yeter!" Dr. Grant'in sesi gerginliği bıçak gibi kesiyor.

Jaxon kıpırdamadan duruyor, gözleri için için yanan bir yoğunlukla Addison'a kilitlenmiş.

Addison aniden gülüyor. "Lanet olsun dostum, eğer onu beceriyorsan, söylemen yeterliydi." Sert eli saçlarımdan çekiliyor. Henry'ye bir bakış fırlattı. "Hadi Wick, buradan siktir olup gidelim." Dr. Grant'e bir bakış attı. "Bu şey çok sıkıcı."

Jaxon kımıldamadı. Addison'ı boğazını parçalamak istiyormuş gibi izliyor. Kızıl saçlı, "Ne sikim ama," diye mırıldanıyor ama Jaxon sessizliğini koruyor. Yine de sessizliği çok şey anlatıyor. Gözleri bana kayıyor, yoğunluğu sanki tamamen hayal kırıklığına uğramış gibi benimkileri deliyor, Adams'ın elması boğazında sallanıyor.

Dudaklarından "İyi misin?" ya da "Boş ver onu, pisliğin teki" gibi rahatlatıcı sözler dökülmez.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu," diyorum ve bakışlarımı ayırıp defterimin doğru sayfasını yeniden açıyorum.

"O zaman lanet bir genç kız gibi davranma." Ruhunu emen gözleri, arkasını dönmeden önce bana son bir kez baktı. Kovuldum.

Günler sonra, başka bir derste, iki sınıf arkadaşımın arkamda dedikodu yaptığına kulak misafiri oluyorum. Dedikodudan nefret ederim ama *Jaxon* ve *Addison* isimlerini duymak beni duraksattı.

"...onu neredeyse sakat bıraktı."

"Kim yaptı?" İki kız da dönüp omzumun üzerinden onlara bakan bana bakıyor. Genelde konuşmam, konuşmak şöyle dursun, tuhaf bakışlarını görmezden gelirim.

"Jaxon Addison'ın ellerini çekiçle parçaladı. Her kemiğini kırdı. Asla bir cerrah olamayacağını söylüyorlar."

Ağzım açık kaldı. "Emin misin?"

"Bilmen gerekir," diye omuz silkiyor sarışın. Kelly, adı Kelly gibi bir şey. "Addy sana dokunduğu için yaptığını söylüyorlar."

OceanofPDF.com

LAINE

T Ertesi gün resepsiyonistten annemin yeni ofisinin yerini öğreniyorum ve onu görmeye gidiyorum. Annem klavyesinde pinglemeyi bıraktı ve bir nefes alır. "Lainey, buradasın. Otur. Otur."

Beni içeri buyur etti, ben de kapıyı arkamdan kapatıp oturdum. İşini bitirmesini bekliyorum ve sonra beni dışarı atıyor. Annem ofisini kilitlerken bir kolunu benimkine doluyor ve geçici olarak unuttuğum yaramı deşiyor. "İşe başlamadan önce birlikte bir kahve içelim."

"Tamam," diye boyun eğiyorum, irkilmemeye çalışarak.

Kısa sürede hastane personelinin mutfağına ulaştık ve ikimize de filtre kahve doldurmak için beni kahvaltı barındaki bir tabureye oturttu. "Burada olman çok güzel. Seni hiç görmüyormuşum gibi hissediyorum. Baban endişeleniyor," diyor bana dumanı tüten bir fincan siyah sıvı uzatırken.

Bir poşet şeker. Bir damla krema. Harekete geçiyorum. Kafeine ihtiyacım yok ama odaklanacak bir şeye ihtiyacım var yoksa bayılacağım. Bu sabah ağrı kesici almayı unuttum. Annem, büyüdüğüm kasabada küçük bir kulübede yalnız başıma, sadece bir kediyle ve hiç arkadaşım olmadan yaşarken hayattan nasıl zevk alamayacağımı anlatırken. Onu bilerek Nola ve Sage ile tanıştırmıyorum, bu yüzden onun gözünde yalnızım.

"Şu evlerden birine bir oda arkadaşıyla taşınmayı düşündün mü?"

Çenem sıkılıyor ve içim sıkıntıyla doluyor. Bu konuşmayı daha önce kadar çok yaptık ki, şimdi ne söyleyeceğini biliyorum. Bu olacak

bir erkek bulma konusunda. "Yalnız yaşamaktan hoşlanıyorum. Öyle görünmüyor olabilirim ama

"Bekar olduğum için de çok *heyecanlıyım*."

Bir tutam saçını yüzümden çekip alıyor, yüz hatları yumuşuyor. "Hayır, değilsin. Ben senin annenim. Böyle şeyleri bilirim. Tatlım, sence de tıbbı dönme zamanının gelmedi mi?" diyor ve hızla benim kariyerime dönüyor.

"Ben çoktan kaydoldum." Annemi rahatlatmak için, ülkedeki tek tıp diploması olan, ilk üç yılı yarı zamanlı ve çoğunlukla internet üzerinden eğitim veren ve sadece sağlık çalışanlarına açık olan programa başvurduğum. Annem torpil yapmak için çok heyecanlıydı. Kurs başladığında sağlık sektöründe çalıştığım sürece kabul edildim.

Kaşlarını çatıyor. "Evet ve Pierre bana buradaki yönetici işini bir yıllığına ertelediğini söyledi. Neden? Hâlâ o barda mı çalışıyorsun?"

Kapı arkamdan açılırken görüş açısı sağıma kayıyor.

Annemin patronu Pierre'i görmek için arkamı dönüyorum. Bana kısa bir süre bakıp kaşlarını çatıyor ve sonra anneme bakıyor. "Fiona, seni personel toplantısı için ödünç alabilir miyim?"

Saatine bakıyor ve bana çekici bir bakış atarak ofluyor. "Bir saat içinde buralarda olacak mısın?"

"Elbette, zaten buluşmam gereken biri var."

Annem telaşla personel mutfağından çıktıktan sonra oturup kahvemi bitiriyorum. O ve Pierre hemen gitmiyorlar, annem başını sallayana kadar camın arkasından hararetli bir şekilde konuşuyorlar. Pierre yüzünü buruşturuyor.

Merakla eşyalarımı alıp koridora çıkıyorum ve aralarında geçen birkaç kelimeyi yakalıyorum. Özellikle bir kelime ya da isim duyduğumda içimde sıcak bir şey dalgalanıyor.

Dünyanın sonu gelse bile bu ismi asla unutmayacağım.

"Kimden bahsediyorsun sen?"

Annem ve Pierre dönüp bana baktılar. Annem birden telaşlandı. "Elaine, Abe Simmons'ın oğlu Jaxon'u hatırlıyor musun? Eskiden okulda birlikte." Ona bakıyorum, tanıdığım Jaxon ile çıktığı aşağılık yılanı uzlaştırmaya çalışıyorum.

"Jaxon Simmons'ın oğlu mu?" Dudaklarımı ıslatarak, aniden huzursuz hissettiğimi söylüyorum.

"Onu Jaxon Clémont olarak tanırırsınız. Annesinin kızlık soyadını kullanıyor."

Dişlerimin arasından yalan söyleyerek, "Onu tanıyorum ama görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyorum.

"Yakında yetişirsin, eminim," diyor Pierre, gergin bir gülümsemeyle değiş tokuşu izlerken. Gözleri bilinçsizce sol elimle tuttuğum koluma kayıyor. "Dr. Clémont Mitre'de bize katılacak."

"Oh?" Kolumu bıraktım ve sağ elimi cebime soktum.

Annem gözlerini deviriyor. "Pierre'in söylemediği şey benim yerime geçeceği. O kıdemsiz bir danışman ve zaten benim ofisime sahip."

"Öyle değil, Fifi," diye haykırıyor Pierre. "Bu yılın en umut verici ve yetenekli cerrahlarından biri. Ameliyat masasındaki becerisi ve ustalığı rakipsiz. Onu ekibimize katarsak çok iyi olur. Simon'a binadaki en iyi manzaraya sahip olacağına dair söz verdim."

Ellerini kalçalarına koyuyor. "Benim pahama."

"Hayır, tatlım. O asla senin yerini alamaz." Pierre gülümsüyor, elini annemin omzuna koyarken gözleri parlıyor. Annemin ağzı ince bir çizgi çiziyor ama hafifçe yatışmış görünüyor. Pierre'den hoşlanıyorum. Anneme her hayır dediğinde onu kahvaltıda yemeyi bıraksa, annem için çok daha iyi bir eş olurdu. "Bu sadece bir sonraki finansman turu için," diye ekliyor.

Yanlış bir şey söyledim.

Ona karanlık bir bakış atıyor. "Doğru. Onu DARE'den rüşvetle geri getirmenin tek nedeni buydu."

"Jaxon DARE'deydi," diye alay ediyorum, sesimdeki güvensizliği gizleyemiyorum.

Pierre kaşlarını çatıyor. "Kurtarılmış Dünya'daki Doktorlar'ın nesi var?"

"Ayrıcalıklı zenginlerin, yardıma muhtaç insanlara yardım ettiği, görünürlüğü yüksek bir hayır kurumu olması dışında hiçbir şey.

Erkekler gerçek bir işe girmeden önce ellerini kirletirler, oysa yaptıkları tek şey özel bir jetle gelişmekte olan ülkelerde uçmak ve beş yıldızlı otellerde kalmaktır, hepsi de ayda bir tıbbi yardım çadırlarını ziyaret etmek içindir. Düzenli olarak uyuşturucu ve kadın istismarından bahsetmiyorum bile" diye çıkışıyorum. "Sadece gezintilerinin karbon ayak izi bile önümüzdeki beş yıl içinde kutuplardaki buzulları eritmeye yeter."

Pierre patlamam karşısında dehşete düşmüş görünüyor. Arkamda biri titriyor ve sonra iki hemşire, Poppy Beckerman ve Kelly-Anne James, birbirlerine fısıldayarak yanımdan geçiyorlar. Söylentileri biliyorum, tıp fakültesini bıraktım çünkü doktor olmak için yeterince iyi değildim ve şimdi annem bana bir iş bulmak için Simon ve Pierre'i beceriyor.

"Bazen babana ne kadar benzediğini unutuyorum. Her zaman gezegeni kurtarmaya çalışıyorsun." Annem yüzünü buruşturdu. Uzun, alıştırılmış bir iç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ancak birkaç saniye sonra tekrar açıyorum.

Pierre, "Bunu burada konuşmayalım," diye öneriyor.

Annem beni omzumdan yakaladı. "Bekle, daha konuşmamız bitmedi. Arkadaşınla buluştuktan sonra beni görmeye gel. Bu arada kim o?"

"Tanıdığın kimse yok," diye mırıldandım.

Pierre bir elini kalın, siyah saçlarında gezdirdikten sonra annemle birlikte, tedirgin bir ifadeyle gözden kayboluyor.

OceanofPDF.com

LAINE

Ben Jaxonla hastanenin yakınındaki Ten Bells'te öğle yemeği için buluşmayı istemeyerek de olsa kabul ettim. , sis ve yağmur için yeterince erken bir saatti.

Eski şehir serenat yapıyor, bu yüzden yaz olduğunu hiç düşünmezsiniz.

Yumuşak melodisi, her damla çatılarda usulca çınlarken ve kurşun ışıklı pencerelerin üzerinde dans ederken içimde yükselen gerilimle tezat oluşturuyor, havadaki bir ürperti midemin çukurunda hissettiğim huzursuzluğu yansıtıyor.

Jaxon çoktan içeri girmiş, titizlikle dikilmiş lacivert takım elbisesi içinde göze batıyor, muhtemelen benim aylık kiramdan daha pahalıya mal olan bir ayrıcalık sembolü.

Yıpranmış Doc Martens ayakkabılarım ve ev yapımı yazlık elbisemle, sırlıslıkam olmuş şemsiyemi bir köşeye bırakarak ilerliyorum.

Göz göze geldiğimizde Jaxon sanki benim gelmemi beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Neredeyse gelmiyordum. Önündeki masada bir bardak bira ve bir kadeh beyaz şarap var. "Umarım sakıncası yoktur. Biraz cüretkâr davrandım," diyor şarabı göstererek. "Gece vardiyasını yeni bitirdim."

Bunu yapmasından duyduğum rahatsızlığı bastırarak, "Hiç de değil," diyorum ve karşısındaki sandalyeye yerleşiyorum. Bira bardağını elime alıp bir yudum alıyorum.

Sıcakmış. *Ale.*

Komik bir surat yapma dürtüsüne direniyorum.

Jaxon'ın gözleri hafifçe kısılr, bakışlarında bir meydan okuma vardır. Şarap bardağını kaldırır ve alay eder: "Bana hiç-"

"Biradan hoşlanan bir kız mı?" Ses tonumda bir meydan okuma kıvılcımıyla karşılık veriyorum.

"Gün ortasında içen biri diyecektim." Şarap kadehini kaldırdı. "Sana köpüklü bir mürver çiçeği söyledim. Eskiden hiç içmez miydin?"

"Bugün izin günüm," diyerek omuz silkiyorum ve sıcak biradan daha da büyük bir yudum alıyorum. Ben bir bardakla sarhoş olurken Jaxon mürver çiçeği içebilir. Eskiden olduğum kız olduğumu düşünmemeli.

Jaxon sandalyesinde arkasına yaslanıp beni düşünürken gözleri eğlenceyle parlıyor gibi görünüyor, ancak bu yanında oturduğumuz barın pirinç aksesuarlarının bir yansıması olabilir.

Şerbetçiotu ve bayat bira kokusu eski bir palto gibi etrafımı sarıyor. Başka bir barda, The Flower and Dean'de çalışıyor olsam da, Ten Bells'e oturup kitap okumak için geliyorum. Kükreyen ateşin yanındaki büyük, rahat koltukları, müşterilerin mırıldanmalarını ve etrafımdaki herkesin güvenliğini seviyorum. Bu yüzden birkaç kapı ötedeki yeni açılan süslü şarap barı yerine orayı önerdim. Bu ve Jaxon'ın kendi ortamının dışında olmasını bekliyordum.

Ama o öyle biri değil. Bir bileğini diğer bacağının dizine dayamış, elinde pahalı bir şarapmış gibi duran bir bardak mürver çiçeği ile evindeymiş gibi görünüyor. Omzunun üzerinden bakarken, yelekli ve gömlekli genç barmenle göz göze geliyor.

"Miles, her zamankinden lütfen."

Miles bir bardağı temizlemeyi bitirip kaldırırken başını sallar. "Sorun değil, Jax. Hemen geliyorum."

Bakışlarımı kısıyorum. "Onu tanıyor musun?" "Buraya çok gelirim."

"Köşedeki pis lokale mi?"

Jaxon sırtıyor ve mürver çiçeğini tek bitiriyor. "Ortamı seviyorum. Öğrenciyken buraya çok gelirdim."

Jaxon'ın yerlilerle takılması hiç hayal etmediğim bir şeydi.

Hiç.

Alt dudağımı çiğneyerek biramı yudumluyorum ve unuttuğum tadından dolayı irkiliyorum. Ben bir cin kızıyım, gerçekten.

"Yani, tıbbi insani yardım için zamanımı bağışlamamı onaylamıyor musun?" Sesi viski yumuşaklığında. "Elaine?"

Kalbimi sikeyim. Yanıt olarak, hayatımdan sorumlu organ göğsümde kasılıyor. "Beni duydun mu?"

"Ben ." Alaycı bir gülümseme veriyor. "Hemşireler senin hakkında konuşuyordu.

Dedikoduları dinlememek çok zor."

"Çalışanlar kendilerini konular hakkında konuşmaya bayılırlar."

"Senin aksine mi?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, basın ve sağlık kurulu için kendinizi parlatmaya yönelik tıbbi insani halkla ilişkiler gösterilerini onaylamıyorum."

"Bokumu cilalamak mı?" Jaxon tekrarlıyor, yıkıcı yakışıklı yüzünde beliren ilk gülümseme soğukkanlılığımı korumamı zorlaştırıyor.

"Benimle dalga geçme. Sen sadece kendin için katıldın."

"Bencilce olmayan her hareket bencildir, öyle mi?"

Ona sert bir bakış attım. "Dünyayı kurtarmanın daha iyi yolları var."

"Bu yüzden mi okulu bıraktın?" Jaxon soruyor, görünüşe göre gerçekten ilgileniyor. "Dünyayı kurtarmak için mi?" Sözleri az önceki patlamamı yankılıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan yanaklarım ısınıyor ve yakamın altındaki yara zonkluyor gibi görünüyor. Tıp fakültesini neden bıraktığımı sadece ailem biliyor. Katilinizden intikam almak ders çalışmak için pek zaman bırakmıyor.

"Bu seni ."

"Annen kitap yazmak için okulu bıraktığını mı söyledi?"

Ona bir bakış attım. Ona söylediğim hiçbir şeyi dikkate almıyor gibi görünüyor ve ona söylediğim onca şey arasında aklımda kalan bu mu? Yıllar önce, hayatımda ne yaptığımı sormaktan vazgeçmediğinde uçup giden bir yorumdu. "Yapıyorum." Gerçek kelimeleri sayarsanız, daha yeni başladım.

"Etkileyici," diyor. "Ne hakkında yazıyorsun?"

"Aşırı fedakârlığın etkisi," diyorum isteksizce, yanaklarım daha da kızarıyor. Kendime acıyarak yürüyen, konuşan bir ikiyüzlüyüm. Birkaç tecavüzcü ve katili öldürmek dışında etkileyici bir şey yapmadım. Kaşlarını kaldırdığında, "Başkalarına yardım eden ancak sosyal olarak kabul edilen ve yasal sınırların dışında kalan faaliyetler veya davranışlar" diye açıklıyorum.

Başını eğiyor. "Gibi mi?"

"Ötenazi ya da fakirlere vermek için zenginleri soymak gibi. Meseleleri elinize aldığınız yer."

"Katilleri mi ?" diyor rahatça.

Bira bardağımın dışına akan buğuya bakıyorum, boğazımda aniden bir yumru oluşuyor ve neredeyse kapanıyor. "Evet, aynen öyle."

"İlginç," diye düşünüyor Jaxon.

"Bu sadece bir fikir. Muhtemelen yayınlamayacağım," diyorum sessizce, konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde.

Jaxon komplocu bir şekilde gülümsüyor. "Katilleri yakalamakla çok mu meşgulsün?" "Ne?"

"Kitabın için araştırma."

Kemiklerime bir gerginlik çöküyor. *O bilmiyor. Bu sadece bir tesadüf.* "Hah. Kitap araştırması için babanın kulübünün kütüphanesini karıştırmayı tercih ederim."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Lucian Vakfı, neden?"

"Vakfın tarihi tıp metinlerinden oluşan geniş bir depoya sahip olduğu söyleniyor."

"Öyle. Kitabında sana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Tıp, fedakâr idealleriyle ünlüdür. İki ucu keskin bir kılıçtır, güç konumundaki bazı gruplar gerçek bakım ile parasal kazanç için sömürü arasındaki çizgiyi bulanıklaştırır. Kitabımda ilginç bir bölüm olabilir, tıp mesleğindeki karmaşık etik sorunların kökenlerine ışık tutabilir" diyorum dikkatle.

Jaxon homurdanıyor, mürver çiçeğini içerken gözlerimin içine bakıyor. "Daha iyi bir adam olmak istememe neden oluyorsun."

"Kütüphaneye girmeme yardım , sen de girersin."

Bir süre bana baktıktan sonra cüzdanını masanın üzerine bırakıyor. "Sana açık çek vermeyi tercih ederim."

Bir an ona ve cüzdanına baktım. "Ne?" "Para fedakârlığın en iyi şeklidir, değil mi?"

Buna ne diyeceğimi düşünürken gözümü yakalıyor, gülümsüyor ve göz kırpmıyor, boşluğu gecikmiş bir çekicilikle dolduruyor. Ona göz kırpmıyorum. "Benimle dalga geçiyorsun."

Gözleri çözemediğim bir şeyle parlıyor. "Sen değiştin, Elaine. Artık kurtarılması gereken bir genç kız değilsin."

O zamanlar beni böyle mi görüyordu? Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor.

"değişmemişsin," diye homurdanıyorum, nihayet sesimi bulabiliyorum. Jaxon hatırladığım kadarıyla ayrıcalıklı biri. "Ve bu Laine."

Bir süre daha bana baktı. "Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum Laine." Bir kalp atışı kadar sessizlik oluyor ve sandalyemde kayıyorum. Miles bana Jaxon kehribar rengi bir sıvıyı alçak bir bardağa koydu ve bana minnettar bir sırıtışla baktı. "Bunu senin hesabına yazacağım, Jax." Jaxon'ın gözleri, gördüğüm erkek ilgisinden dolayı kısılmış gibi görünüyor ama bu benim hayal gücüm olabilir. Beni incelemeye devam etmeden önce Miles'ın gitmesini bekliyor.

Başımı ona doğru eğiyorum, arkasını inceliyorum. Kıskanıyor mu? Jaxon'ı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim, onunla bir barda olmak şöyle dursun, yaptığı şeyden sonra bile. Sanki bir ömür önceydi ve şimdi onu suçlamak çok aptalca bir şey.

"Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun."

İçimi çektim. "Whitechapel'a geri döneceğini hiç ." Omuz silkti.

"Döndün."

"Neden taşındın?" *Neden beni terk ettin?*

"İş, aile yükümlülükleri, karşılamam gereken beklentiler," diyor hiç duraksamadan. "Peki ya sen?"

"Babam annemi üniversiteden sonra Londra'ya taşınmaya ikna etti." Kısmen doğru.

"Whitechapel'da kalmak istemedin mi?"

"Hayır. Whitechapel benim büyüdüğüm yerd. Küçük bir yer haline gelmişti. Londra'da babamın polislik kariyeri için daha fazla fırsat vardı."

"Artık değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Annemle babam ayrıldı. Annemin ailesi burada. Şimdi geri döndüm ve Hasat töreninin bir parçası oldum."

Jaxon'ın gülümsemesi tatilden bahsedilince eriyip gidiyor. Zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Annesinin, o henüz on bir yaşındayken, Hasat Günü'nde, sayısız sağlık sorunuyla başa çıkmak için kullandığı ilaçların aşırı dozundan öldüğü herkes tarafından biliniyor. Jaxon cesedi bulan kişiydi.

Kız kardeşi bir yıl sonra aynı tatil sezonunda, haftalar sonra Cadılar Bayramı'nda kalp yetmezliğinden öldü. Cesedi yine Jack bulmuştu. Kısa bir süre sonra, dadısı Jaxon'a bakması gerekirken kayboldu. Söylentilere göre, Guy Fawkes Günü'nde bir şenlik ateşinin içinde mahsur kalarak yanarak ölmüştü.

Jaxon Addison'ın elini kırıdktan sonra ailesini araştırmaya başlayana kadar ne kadarının doğru olduğundan emin değildim.

Küçük kasabalarda büyürken pek çok korkutucu hikâye anlatılır. Özel hayatına dair çok az bilgi içeren ya da hiç bilgi içermeyen sayısız makale ve basın bülteni buldum. Sanki hiç hayatı olmamış gibi. Hâlâ da yok. Babasının, üniversitesinin ve işinin ev sahipliği yaptığı etkinliklere katılmak dışında, Jaxon bir hayalet: en iyi arkadaşları ya da eski kız arkadaşları yok, sadece övgü ve ödüllere dolu parlak bir tıp kariyeri var.

İnsan, tüm bu ölüm ve kayıpların, büyük bir potansiyele sahip, her şeye sahip ama çok şey kaybetmiş genç bir çocuğa ne yaptığını merak ediyor.

Yıldızlar kadar ulaşılmaz olan parlak ve zengin bir cerrah olmak için büyür, New Medicine'in alıntısı, benim değil.

Ve sırf bana dokunduğu için birinin cerrahlık kariyerini mahvedebilecek biri.

"Yardımanız için minnettarım," diyorum tereddütle.

Masummuş gibi davranan Jaxon'ın dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Yardım mı? Neden bahsettiğinden emin değilim."

Başımı sallıyorum, geçmiş karşılaşmalarımızın anıları hala zihnimde taze. "Bunun için." Addison için ona teşekkür etmediğimi anlaması için dikişli kolumu kaldırıyorum.

Sırıtişsı derinleşiyor ve hafifçe eğiliyor. "Benim için zevkti, Laine." Ona şüpheli bir bakış fırlatırken dilim bilinçsizce alt dudağımda geziniyor. Yarı sarhoş biramı masaya bırakıyorum ve ona dostça bir gülümseme veriyorum.

"İyi olacak. Bir randevum var.

Hastaneye."

"Gitmeden önce," Jaxon'ın ses tonu ipek kadar yumuşak, baştan çıkarıcı bir alt tonla omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Seni aslında neyin uzaklaştırdığını bana söylemedin," diye bastırıyor, derin sesi neredeyse duyularımı okşuyor. "Ailenin tıp fakültesini bırakmanı istediğine bir an bile inanmıyorum."

Tedirginliğimi gizlemeye çalışarak omuz silkiyorum. "Bahsetmeye değer bir şey yok." "İlgi çekici bir hikâyen yok mu?" Bakışları benimkilere kilitlendi, gümüşü gri gözleri

Ayna gibi parıldıyor, endişemi yansıtıyordu.

"Korkarım hikayem yok. Çok sıkıcıyım." *Sakladığınız sırların aksine.*

"Oh, bundan şüpheliyim. Sıkıcı olmaktan çok uzaksın Laine. Senin hakkında pek çok şey bilmek istiyorum."

"Ne gibi?" Düşünüyorum.

"Mesela, o yara izi nasıl oldu?"

Gözlerine yeterince uzun süre baktığımda pırıltı kayboluyor ve derinliklerinde soğuk, hesaplı bir gölge dans ediyor. Hastanede kapının penceresinden bana attığı aynı tedirgin edici bakış, beni bir girdap gibi içine çeken, sıcak ve samimi atmosferi soğutan bir bakış.

Sertçe yutkunuyorum, boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Yara mı?" Sesim titreyerek tekrarlıyorum. Gergin bir şekilde saçımın bir tutamını omuzlarıma doluyor ve çenemi indirerek kapatıyorum.

Jaxon'ın soğukkanlı ve hesapçı bakışları üzerimde sabit kalsa da gözleri parlıyor gibi. "Benden sakladığın boynundaki mi? Karındaşın mıydı? Bunu sana o mu yaptı?"

Odadaki hava inceliyor. Tüm nefesim bedenimi terk ediyor gibi. "Bunu nereden duydun?"

Dudakları kıvrılıyor ama ifadesinde sıcaklık yok. "Söyle bana..." diye ısrar ediyor, sesinde rahatsız edici bir merak var, "Nasıldı?"

" bir şeydi?" Cevabım keskin ve boğuk. "Hayatının elinden alınması."

"Bunu bana nasıl sorarsın?" Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Duraklıyor ve daha da yaklaşıyor, tavrı yırtıcı. "Ben bir kalp cerrahıyım," diyor usulca. "Sık sık yaşam ve ölümü ellerimde tutarım. Ölümün gözlerinin içine bakmış, kaçmış ve kazanmış biriyle tanıştığımda ilgimi çekiyor. Bazen, ameliyattayken bir hayat kurtarmamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Tek yapmam gereken ellerimi havaya kaldırmak. Başka bir şey değil."

İçimde şok dalgaları. Yüksek sesle söylediği şeyleri hiç kimse söylememeli, siz düşünseniz bile. Ama gecenin geç saatlerinde, kendi hayatıma son vermeyi planlarken, birinin yaşaması yerine ölmesine izin vermekle ilgili düşünceler içimde yankılanıyor. Tabii bunu hak ediyorlarsa. "Hipokrat yemini ettiniz" diyorum, çünkü buna ne diyebilirsiniz ki?

Aynen. Ben de öyle. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden okulu bıraktım.

Gülüyor. "mi? Sanırım yaptım." Melek yüzüne rağmen gülümsemesi hoş değil ve kemiklerimde doğal olmayan ve tedirgin edici bir ürperti dolaşıyor.

Etrafımızdaki bar aniden çok küçük geliyor. Hiç düşünmeden kollarımı kendime doluyorum, başka bir yerde olmak istiyorum. Sesler Herkesin sıvı öğle yemeklerine devam etmesi çok uzak görünüyor.

"Bazen iyi olmamız gerektiğini unutuyorum. Sen unutmuyor musun?"

Haklıymışım. O değişmemiş. Addison'ın ellerini kıran ve daha az umursamayan sosyopat hala orada, yüzeyin altında gizleniyor. Ancak şimdi, onun empati yoksunluğundan korkmak için bir nedenim var - bu bana yönelik olduğunda.

Gerçeğe çok yaklaştığında.

Üniversitede beni içine çeken karanlık hâlâ yok olmadı ve tüm çirkin düşüncelerimi ve arzularımı onun kurcalaması ve oynaması için ortaya döktüğüm fanteziler boğazımın derinliklerinde düğümleniyor. Bazen düşündüklerimle kendimi korkutuyorum.

Ve yaptıklarım.

İçime yayılan sıcaklık başımı döndürüyor. En hafif alev yasadışı bir uyuşturucu gibi içimi yalıyor, kalbimi hızlandırıyor. Daha hızlı ve daha hızlı çırpınıyor.

Jaxon bana kuduz bir kurt gibi bakarken, başparmağını alt dudağında gezdirirken, gözleri o dans eden gölgelerle ışıldarken....

Beni öpmesini istiyorum.

Sikeyim.

Bende bir sorun var.

"Gitmem gerek," dediğimi duyuyorum, ayağa kalkıp şemsiyemi almak için arkamı dönüyorum, çantamın askılarını karıştırıyorum. Beni durdurmak için bir hamle yapmıyor ama cüzdanına uzanıyor. İçkimin parasını bile ödemediğimin yarı yarıya farkında olarak kapıya varıyorum.

"Laine." Adımı söyleme şekli kulağa samimi geliyor, çok samimi. *Yakın.* Bir elini omzuma koyarken nefesi kulağımın kabuğunda ılık, vücudundan gelen ısı beni titretiyor ve neredeyse ona doğru eğilmeme neden oluyor.

Pek sayılmaz.

"Bir şeyi unutuyorsun." Başımı çevirdiğimde beni sonsuza dek kaçmaya çalıştığım Cehennem'e geri çağıran bir iblis görmeyi umuyorum, ama bana sunduğu tek şey centilmence bir gülümseme, sapkın tarafının izleri özenle saklanmış.

"İşte." Elime bir kart sıkıştırıyor, başparmağı avucumun içinde kayarak arzuyla yakıyor. "Babamın kütüphanesine girmek istemiştin. Bu seni kulübün içine sokacak."

Sonra insanların ayrılma telaşıyla o da gitti ve ben kapının eşiğinde, içim dışıma çıkmış bir halde öylece kalakaldım.

"HAYATINDA ÖNEMLİ BİR ŞEY YAPMADIĞIN İÇİN

Hafta sonu, buna gitmelisin." Fiona Summers, yeni adıyla Lee, altın harflerle yazılmış yumurta kabuğu dokulu davetiyeyi bana doğru sallıyor. Jaxon'ın bana krem rengi bir zarf içinde verdiği davetiyeydi bu.

İçinde bir de boş çek vardı, onu da yırtıp attım.

ne cüret.

Onu gördükten sonra arabamı almak ve eve gitmeden önce annemle vedalaşmak için yağmur altında hastaneye doğru koştum ama şimdi avucumu masaya koyup davetiyemi geri isterken bu son mantığımı sorguluyorum.

Annem isteksizce bana uzatıyor. Cebime koyarken beni bir şahin gibi izliyor, gözlerini yavaşça kırıştırıyor, ofis koltuğunda otururken en sevdiği kupadan pembe sıvıyı yudumluyor.

Kesinlikle yine içiyor. *Dünyanın En İyi Cerrahı* kupasında pembe limonata değil. Ancak, yarı kesik olmak gözlem yeteneğine zarar vermemiş. Şahin, kapıdan girer girmez cebimdeki davetiyeyi fark etti.

"Vakfın Yıllık Yardım Balosu'na davet edilmek her zaman nasip olmaz," diye hatırlatıyor bana.

Sabırım tükenirken göğsümdeki öfke derinleşiyor. "Ben gitmiyorum."

"Bana iyi bir sebep söyle."

Ona ekşi bir bakış attığımda iç geçirdi. "Bu hayır işi için. Kızım çaba gösterme zahmetine katlanamazken beni nasıl gösteriyor sanıyorsun?" Üzerimdekilere bakıyor: yağmur suyuyla lekelenmiş ev yapımı elbisem ve yüzünü buruşturuyor. "Yeni kıyafetlere ihtiyacın var."

En azından ceketimi çıkarmadım. Keşke geri kalanımı da görebilseydi. Hırpalanmış, morarmış, dikişlerle kaplı ve gazlı bezle sarılmış bir kol. Duş alırken temizlemek için sıcak suyun altında zar zor tutabiliyordum. Kör zonklama her geçen dakika güçleniyor, akıl sağlığımı yiyip bitiriyordu. Eve döndüğümde Jaxon'dan aldığım ağrı kesicilerden biraz almam gerekecek.

"Gözüme kızgın bir demir sokmayı tercih ederim," diye mırıldanıyorum, acı beni daha az neşeli yapıyor.

Annem cininden zarif bir yudum alıyor. Bir kupadan bunu yapmak zor. "Seni Jaxon Clémont davet etti. Onun gibi bir adama hayır denmez."

Onu neredeyse hiç ziyaret etmediğimden, beni bir koca bulacağımı düşündüğü etkinliklere katılmaya zorlamayı sevdiğini unutmuşum, özellikle de zengin arkadaşlarına gösteriş yapmak için genlerinin tek bir enkarnasyonuna sahip olduğu için.

Beni İngiltere'nin soylu ailelerinden birine mükemmel gelin olarak sunmayı ve asla yapmadığı seçimi yapmayı umarak beni onların önünde göstermeyi seviyor.

"Ve sen bilirsin." Bu alçakça bir darbe. Annem Abe Simmons'la çıkıyor, Jaxon'ın babası, Vakfı'nın uzun süredir başkanı,

Sektörde elini kolunu sallayarak dolaşması ve acımasız saldırganlığıyla tanınıyor, serbestçe dağıttığı fonlar için el altından *iyilikler* arıyor.

Eminim annem saldırıdan sonraki tıbbi faturalarım için ona yüklü bir miktar borçludur ve bu yüzden onunla çıkıyor.

"Gidip Abe ile daha faydalı bir şeyler yapmak için konuşmalısın. Bağış toplama ekibinde hâlâ boş bir yeri var," diye devam ediyor annem, benim laf sokmamdan etkilenmemiş, bıçağı daha da saplıyor.

"Ve bütün gün ona yalakalık mı yapacağım? Hayır, teşekkürler." Simmons annemin yeni politikacısı olabilir ama aynı zamanda bir kadın avcısı ve muhtemelen ilk günüm bitmeden onu bıçaklardım.

"Sen bilirsin," diye homurdanıyor. "Ama Vakıf, hastanelerimize maddi gücü yetmeyen hastalar için çok şey yapıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Asla geri ödeyemeyecekleri tıbbi krediler sağlayarak," diyorum nefesimin altında.

"Hayatta kalmak için neler gerektiğini, işimi kaybetmemek için neler yaptığımı, nelerden vazgeçmek zorunda kaldığımı bilemezsiniz. Bu kasaba yerleşik mesleklerle ayakta duruyor ve balo da kasabanın ayakta kalmasını sağlayan Whitechapel'in seçkin aileleri tarafından yönetilen kurum ve tröstlerin yıllık bir suaresi."

"Ve akan para. Bu oburca, görkemli bir döngü. Bunun bir parçası olmaktan nefret ediyorum," diye kaşlarımı çatıyorum.

Fiona'nın yüzü bir an için kararıyor. "Ve dışarıda olmak daha iyi, öyle mi? Sana şunu söyleyeyim, güçsüz olmak, burnunu cama dayamak, yaşamının bir yolu değildir. Büyükbaban bunu anlamıştı. Keşke onu daha çok dinleseydim."

Annem başarıyı ahlakla takas ettiğimden nefret ederdi, oysa o bunu asla yapamazdı. Babamla evlenmek onun hatasıydı. Ailesi onu evlatlıktan reddedince iki yakalarını bir araya getirmek için mücadele ettiler. Sevgi yeterli değildi. Annem rahatını özlüyordu ve babam da dürüst bir itibarın bankada ne kadar paran olduğundan daha önemli olduğunu düşünüyordu. Boşanmalarına şaşmamalı.

Başımı sallıyorum, duygularım ham. "Ben aynı şekilde hissetmiyorum."

"Bir zamanlar öyleydin," diye ısrar ediyor, sesi özlem dolu. "Azimliydin, hırslıydın, bir fark yaratma konusunda tutkuluydun..." Bakışları, geçmişimizin acı verici bir hatırlatıcısı olan boynumdaki yara izine düşüyor. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Bizi bu yüzden uzaklaştırdım-" duraksıyor, sesi kesiliyor. Olanları tekrar hatırlamaktan hiç hoşlanmıyor.

Buraya gelmek bir hataydı. Ziyaretlerimiz hep tartışmayla bitiyor.

"Önceki hayatım gitti," diye hatırlatıyorum ona, ayağa kalkarken sandalyemi geriye itiyorum, kızgınlık göğsümün ortasında kızgın bir demir gibi dağlanıyor, cebimde bir delik açan yaldızlı davetiye gibi. "Geri dönüşü yok."

OceanofPDF.com

LAINE

(Cesedi nereye bıraktınız?" Nola, dumanı tüten iki fincan kahvenin ardından bir tabak cazip çikolata parçacığı koyarken sorar alçak masadaki kurabiyeler.

Boyalı beyaz panjurların arasından süzülen öğleden sonra güneşinin sıcak ışığıyla yıkanırken, kanarya sarısı bir pufun üzerine tünüyor. Bulduğu, bağısladığı ya da çaldığı bir yığın eşya ile dolu evinde haftalık check-in'imize ev sahipliği yapma sırası Nola'da. Tanıştığımız ve Birlikte Daha Güçlü oturumlarımızın genellikle gerçekleştiği kilisenin soğuk havasından hoş bir ayrılık.

Daha rahat. Daha rahat. Daha az dikkat çekici. Ve Tanrı izlemiyor.

Sorusuna cevap vermeyi geciktirmek için aç olmadığım halde bir bisküvi kemiriyorum. Sanki arabayı nereye park ettiğimi soruyor. Ayrıntıları paylaşmamaya, sadece *iyileşme* sürecinde birbirimize yardımcı ve destek olmaya çalışıyoruz... tabii buna *iyileşme* diyebilirsiniz. Ancak bazen çizgiler eski bir film makarası gibi bulanıklaşıyor ve sırlar bir objektifin üzerindeki toz gibi yüzeye çıkıp kalıyor. "Eski mezarlıkta, an çiçeği ormanının arkasında, diğerleriyle birlikte."

Nola kaşlarını atmış, parmaklarıyla ağzının kenarındaki kurabiye kırıntılarını özenle temizliyor. Benim bir tanesinin yarısını yemem için geçen sürede o beş tane yemişti. "Londra Hattı'nın yakınında mı? Bu iyi bir fikir mi? Güvenli mi?"

Henry'nin icabına bakalı iki gün oldu ve cesedi henüz bulunamadı. Londra Hattı aslında Londra'da değil, eskiden şehre kadar uzanan kullanılmayan bir demiryolu. Aşırı büyümüş, yabancı otlar ve

düzensiz ormanlık alan: kimse oraya gitmez. Eskiden yanında bulunan eski mezarlık onlarca yıldır kullanılmıyor. Cesetler taşındıktan sonra ticari bir arsa olarak satıldı ve satın alan şirketin parası bitince terk edildi. Artık ölü sayılır.

"Oraya kimse gitmez."

"Koşucular, köpek gezdirenler ve bisikletliler hariç mi?" Kapı zili çaldığında Nola iç geçiriyor.

Sage geldi. Yaşadığı yer olan Templevale, Whitechapel'in diğer tarafında, şu anda bulunduğumuz Angelfalls'dan en uzakta olan Sacred Heart Vadisi'nin damarlarının derinliklerinde olduğu için buraya gelmesi biraz daha uzun sürüyor. Nola kalkıp onu içeri almaya gidiyor, ben de yarısı yenmiş kurabiyeden kalanları tabağa bırakıyorum. Hâlâ uyuyamıyorum ve bu iştahımı kesinlikle etkiliyor. Onlar koridorda kısık sesle konuşurken ben çayıma bakıyorum, Nola'nın yerel bir hayır kurumundan aldığı soluk çiçekli kanepeye gömülüyorum.

Bir dakika sonra, yumuşak dilli Sage neredeyse bir hayalet gibi odaya süzülür. Kahverengi kıvrıkcık saçları sıırılsıklam, tenine yapışmış. Yağmura yakalanmış olmalı.

Nola elinde bir havluyla içeri dalıyor ve havluyu arkadaşımıza fırlatıyor. "Sen sürmedin mi?"

Başını iki yana sallar. "Trene bindim. Babam bana ceza verdi. Dışarı çıkmamam gerekiyor." Ona inanamayarak bakıyorum. Sage bizden genç olabilir ama o bir yetişkin. İşte böyle anlarda, birbirimizden sadece bir kasaba uzakta yaşadığımız halde yollarımızın nasıl olup da daha önce hiç kesişmediğini merak ediyorum. Belki de hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu düşünürsek, bizi bir araya getiren kaderdir.

Nola, her zaman besleyici olan, araya giriyor. "Çay, aşkım?" Sage başını sallar.

O bizim kahve sevmez.

Hepimiz oturma odasına yerleşene ve herkes kuruyana ve güncellemeleri vermek için ellerini ısıtacak sıcak bir fincana sahip olana kadar bekliyoruz. Sage bana doğru bakıp gülümsüyor ve elini uzatıp benimkini sıkıyor. Nola'nın temiz ama dağınık ön odasında, kucağıma kıvrılmış, tüyleri bacaklarıma bulaşmış uyuyan kedisiyle otururken, Sage'in eli elimdeyken, içimdeki en karanlık kısımları açığa çıkarıyorum. Gün ışığına çıkacağını hiç düşünmediğim korkunç şeyler yaptım.

Kızlar beni en kötü zamanımda buldular. Saldırıdan sonra umursamayı bıraktım. Tıp fakültesini bıraktım ve hafta sonları yerel bir barda iş buldum. İşte o zaman mektuplar gelmeye başladı, Nola ve Sage ile tanıştım ve her şey değişti.

İlk olarak Stronger Together adlı bir grup terapisi yardım kuruluşunda çevrimiçi olarak tanıştık ve daha sonra sosyal yardım toplantılarından birinde yüz yüze görüştük.

Birlikte daha güçlüyüz. Eski ben olsam grup toplantılarına gitme fikrine güler geçerdim. Bizi gerçek hayatta buluşmaya ve mesajlaşan isimlere yüzler koymaya teşvik eden Nola oldu. İlk toplantıdan sonra bir içki içmeye gittik, sonra bir tane daha, bir tane daha derken gözyaşları içinde kucaklaştık ve bir anlaşma yaptık.

Bir yıl önce, her birimiz bize zarar veren canavarları avlamayı kabul ettik çünkü polis hiçbir şey yapmamıştı. Kontrolü geri almak Sage'in fikriydi. Birbirimizin en değerli eşyalarını gömmek, ne pahasına olursa olsun ancak tamamen iyileştığımızde kendimizinkini geri almak. Önce bir şaka, sonra da bir iyileşme ritüeli olarak başlamış olabilir, ancak anlaşma kendi başına bir hayat aldı ve tam teşekküllü bir intikama dönüştü. Ve katılımı bulamadığım için, canavar değilmiş gibi davranan diğer adamları avlamaya çekildim.

Elbette, ilk cinayetimden sonra suçluluk duygusu günlerce içimi kemirdi. İkincisi kalbimi çürüttü. Üçüncünün ne gibi mutluluklar getireceğini görmek için hala bekliyorum çünkü ne zaman gözlerimi kapatsam...

Hala öldüklerini görüyorum.

Ellerimdeki kanı kokla.

Geceleri yatağında uzanıyor, tavandaki çatlaklara bakıyor, hiçbir şey hissetmiyor, hiçbir şey düşünmüyor, sadece kemiklerimi sızlatan boşluğa katlanıyordum. Her gün bir sonraki canavarı avlayarak acıyı uzak tutmak için haftalarca, belki de aylarca uğraştım. Ve bir sonrakini. Nefes almamı sağlayan tek şey bu.

Eğer hayatımın bir değeri varsa, sahip olduğum tek şey ölmeyi hak eden adamları öldürmektir. Gözlerimi kapattığımda gecenin derinliklerinde bana bakan cesetlerini görsem ne olur? Bunu atlatırım.

Benim katilim yaptı.

"Ne yapacağına karar verdin mi?" Nola, tıpkı daha önce bana yaptığı gibi doğrudan Sage'e soruyor.

"Henüz değil," diyor Sage, çayını yavaşça yudumlarken. Sage'in nişanlısı tam bir psikopat. Kız kardeşini öldürmüş ama yeterli kanıt yok ve şimdi ailesi ondan kız kardeşinin yerini alıp onunla evlenmesini bekliyor. Benim ve Nola'nın aksine, Sage varlıklı bir aileden geliyor ve çoğu zaman onlar ne derse onu yapıyor.

Nola'nın tek gözü parlıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Sage ondan önce davranıyor. "Senin canavardan ne haber? Onu bulabildin mi?"

Nola'nın canavarı bir hayalet. Sorduğumuzda bize söyleyeceği tek şey bu. "Yeni bir şey yok," diye takılıyor. "Zaten Laine'in son mektubunu tartışmak için buradayız."

Hırkamın cebine uzandım ve Karındeşen'in benim için bıraktığı son mektubu çıkardım. Annemin kapısının önüne bıraktığı mektubu bulmamın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve bu mektup da iki gün önce benim kapımda ortaya çıktı. Sage mektubu alıp dikkatlice açıyor, okumadan önce kırıksıklıkları düzeltiyor ve Nola'ya vermeden önce "Ne kadar ürkütücü," diye haykırıyor.

Kaşlarını kaldırmış, dişlerinin arasından tıslayarak okuyor. "Seni orospu çocuğu."

Sage bana baktı. "Bu mı? İmzalı bir isim yok."

"Hayır. Hiç yapmaz."

Nola geri veriyor, ben de bir daha zorunda kalmamak için cebime atıyorum.

Ne yazdığını biliyorum.

"Rüyalarımnda seni görüyorum.

*Başladığımız şeyi nasıl bitiremediğimizi. Küçük
bir kuş bana döndüğünü söyledi. Küçük
oyunumuzdan zevk alıyorum.*

*Çiçek açmanı izliyorum, kırmızıyla vaftiz
edilmiş. Yakında, küçük kuş.*

Oh, çok yakında."

"Ve kapı zili kameranızda hiçbir şey yok muydu?" Nola ekliyor.

Başımı salladım. Video görüntülerinde gelen giden kimse görünmüyordu ama ben gelmeden birkaç saat önce bir zaman atlaması olmuştu.

Sage çayından bir yudum daha alır. "Bu seferki farklı hissettiriyor. Sanki seni izliyormuş gibi yazıyor."

Nola ona bir bakış fırlatır. "Onu da korkut, neden yapmıyorsun?"

"Hayır, sorun değil." Midemi buz gibi kemiren dehşeti bastırarak bir an düşündüm. "O haklı. Oyunlardan ve kırmızıyla vaftiz edilmekten bahsediyor."

Sage başını eğiyor. "O gece orada olanla aynı kişi olabilir mi?"

Ona bakıyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. Kalbim göğsümde gürültüyle çarpıyor. Bunca zamandır beni izliyor olabilir *miydi? Benim katilim.* "Birinin seni takip ettiğini söylemiştin," diye ekliyor Sage.

Nola kurabiye lokmasını bitirir, kaşları çatılır. "Bir dakika. Ne oldu? Biri seni mi takip ediyordu?"

"Hayır" diye cevap verdiğimde Sage'e bakıyor ve yumuşak kalpli arkadaşımız Nola'nın yoğun bakışları altında hemen dağılıyor. "Lainey, karanlıkta bir şekil gördüğünü söylemiştin."

Nola bana döndü. "Lütfen bana o orospu çocuğunu öldürdüğünü kimsenin görmediğini söyle."

Ona göz kırpiyorum, göğsüm aniden sıkışıyor. Zihnim ağaçların altındaki siyah şekle geri dönüyor. O akşam Sage beni aradığında, korkarak anlatmışım. Şimdi pişmanlık duyuyorum. Nola olayları yanlış yorumlayacak. "Bir şey gördüğümü sandım ama muhtemelen zihnim bana oyun oynuyordu," elimden geldiğince sakın bir şekilde.

Nola bana düpedüz bir yalancıymışım gibi bakıyor. Arkadaşlarıma yalan söylemekten nefret ederim, ama eğer çuvalladıysam, pisliğimi temizlerim. Onları endişelendirmenin bir anlamı yok.

"Kontrol ettin, değil mi, orada kimse yoktu?" Sage boğazını temizleyerek kabul eder, Nola'ya bir hata yapmış olabileceğini fark eder.

"Orada kimse yoktu. Sana söyledim, hepsi kafamın içindeydi." Sesimde Nola'ya geri adım attıracak kadar kesin bir inanç var.

Nola bakışlarını üzerimde sabitliyor, tek irisli gözleri gözlerimi tarıyor ve sonra yorgun bir iç çekiyor. "Dikkatli olmalısın. Eğer birimiz düşerse, hepimiz düşeriz."

Bu tamamen doğru değil. İşler kötüye giderse, yakalanırsam, Sage, Nola ya da gizli buluşmalarımız hakkında polise asla tek kelime etmem, ölüm tehdidi altında bile.

Nola'nın kaderlerimizin gizemli bir şekilde iç içe geçtiği gibi bir düşüncesi var. Belki de öyledir, ama bu benim zevkime göre biraz fazla mistik bir kavram. Katil olmayı hiç planlamadım. Sadece acıyı dindirmek için her şeyi yapabileceğim bir noktaya geldim, bu intikamı acı bir hap gibi içmek anlamına gelse bile. Yanlışıklık hissini her zaman boşluğa ve uyuşukluğa tercih ederim.

Belki bizi bir araya getiren acıydı ve belki de bizi birbirimize bağlayan şey ölçüsüz bir ortak rahatsızlıktı, ama onlara asla ihanet etmezdim. İhanet etmem.

Nola ve Sage ile tanışmadan önce nasıl başa çıktığımı biliyorum. O zamanlar tam bir enkazdım. Beni ayakta tutan onlar. Onlar ve taahhüdümüz olmasaydı, bir kez daha boğulmak üzere sürükleniyor olurum.

Arkadaşımın kaybı yürek parçalayıcıydı ve ölüme yakın deneyimim ruhumdan bir parça kopardı. Benzer dehşetleri yaşamış, huzuru arzulayan ve onu yakalamak için ne gerekiyorsa yapacak olan başkalarını bulmak bana yeniden hayat verdi.

Sadece.

Ben hala yürüyen, konuşan bir hayaletim. Hepimiz öyleyiz ama bu kızlar birlikte beni yenilmez olduğumuza ikna ettiler. Dolaplarımız kıyafetlerden çok iskeletlerle dolu ve başka türlüünü de istemezdim. Ve yakalanmaya gelince, planlarımda yok.

Canavarım kazandığına inanabilir, gölgelerde pusuya yatmış, izliyor, bekliyor olabilir.

Ama yakında, çok yakında, onu avlayan ben olacağım.

OceanofPDF.com

JAXON

Ben onun evine giriyorum. O kadar da zor değil.

Kendi arabasını kullanıyordu, bu da beni doğrudan yaşıadığı yere götürdü.

Manastırın yakınındaki Crescent Drive, sadece kısa bir sürüş. Konumunu ne kadar kolay ele verdi. Bunca zaman nasıl hayatta kalabildi? Bu değişecek. Bırakın beni, sokaktan geçen rastgele birini bile caydıramayacak evinin kilitlerinden başlayarak.

Dolaplarını kurcalıyorum ve küçük ama mükemmel biçimli evine dağılmış zarif, narin eşyaları inceliyorum. Nefis kokusu her yerde.

Daha önce onun kim olduğunu bilmiyorsam da artık biliyorum; adı mektup tepsisindeki yazışmalarda ve tanıdığım kızdaki benimi cadalozuma dönüşümü duvarları süsleyen fotoğraflarda yer alıyor.

Şimdi tatlı psikopatımın kim olduğunu biliyorum... Sabırsızlanıyorum.

Onu tekrar bulmam ne tesadüf, birbirimizi zaten tanıyoruz. Uzak durmalıyım. Onu korumak için gitmemin bir sebebi vardı. Geri döndüm çünkü Whitechapel'a dönmesini beklemiyordum. Ama şimdi ikimiz de buradayız, onu yalnız bırakmam. Onu öldürmeye iten şey beni çok meraklandırıyor. Nasıl bu hale geldiğini bilmem gerek. Hep böyle miydi ve ben bunu daha önce göremedim mi? Karindeşen miydi? Onu o mu yarattı, karanlık ve çarpık, lekeli bir şeye mi dönüştürdü... benim gibi?

Her şeyi içime çekerken kendimi zor tutuyorum.

Yatak temiz ve hazır. Eldivenli elimi çarşafaların üzerinde gezdiriyorum, içimden heyecan fişkırıyor. Düzgün sıralar halinde asılı kıyafetler, açık renkler, çiçekler, yeşiller ve maviler, ara sıra siyah veya deri ile kesintiye uğruyor, içimdeki beklentiye harekete geçiriyor. Baharatlı yiyecekleri sevmesi ama buzdolabındaki yarısı boş kartonlara bakılırsa pek yemek yapmaması ve banyosunun lüks sabunlar ve banyo sabunlarıyla yıkanmak için bir tapınak olması garip bir şekilde eğleniyorum.

Ancak en önemli özelliği, oldukça dağınık ve karmaşık ofisindeki, takip ettiği tüm erkeklerin fotoğrafları ve haber makaleleriyle dolu öldürme duvarıdır.

Nefesimi kesiyor.

Onu hemen tatmak istememe yetecek kadar. Ama sabırlı olmalıyım. Onu kovalarken küçük tilkimin koşmasını tercih ederim.

O gece giydiklerini bulana kadar kıyafetlerini karıştırıyorum. Onları neden sakladığına dair hiçbir fikrim yok ama öğrenecek. O zamana kadar, onun yerine ben halledeceğim. Dantelli siyah elbisesini bir çöp kutusuna atıyorum. Cebinde, bardan aldığı bir peçeteye sarılmış, Henry'de kullandığı bıçak duruyor. Sinirden göğsüm sıkışıyor. Özensiz. Bıçağı bulaşık makinesine koyup en yüksek ayara getiriyorum, deterjan gözüne çamaşır suyu ekliyorum ve çalıştırıyorum. Bir canavar olabilirim ama düzenli biriyimdir.

Ve avımın geldiğini görmesini isterim.

Tatlı psikopatımın nefessiz kalmasını istiyorum, tercihen onu ilk kez yuttuğumda çığlık atmasını.

Onun dönüş sesi beni çok geçmeden arka kapıya yönlendiriyor. Kalıp onu beklemek, karanlık gölgelerden onu izlemek cazip geliyor ama işim var. Ve bunu kalıcı kılmak istiyorum.

Henry'den kimseye bahsetmeyeceğini biliyorum, bu yüzden henüz onu yarım kalmış bir iş olarak bağlamak için acele etmiyorum. Küçük tilkim başka tavuklar bulduğunda neler olacağını görmek istiyorum. Henry tek seferlik miydi? Yoksa takipçi duvarının önerdiği gibi kendi başına bir bok listesinde mi çalışıyor? Ve neden? Onu köşeye çekilip dişlerini göstermeye iten neydi? Karındaş mıydı? Onu yeniden mi yarattı?

Ona tekrar yaptırabilir miyim?

Sorular. Sorular.

Ve cevap yok, ama hepsi zamanında. Şimdi çalışmak zorundayım.

Evin arka tarafından manastırın bahçesindeki sık ağaçların arasından geçerek ana yola çıkan patikaya giriyorum. Geç bir saat olduğu için kimse beni izlemiyor, birkaç sokak ötede arabamı park ettiğim yere doğru yürürken perdelerin arasından bakıyorlar.

Berners House'a gitmek uzun sürmüyor. Ağır ahşap kapılardan içeri adım attığımda, anahtarlarımı alan kapıcı tarafından karşılanmak için içimi ürperten bir enerji var ve üyeler için duş ve dolapların bulunduğu dinlenme odalarına gidiyorum. Whitechapel'e dönmeyi dört gözle beklemiyordum ama artık kaçan kişinin geri döndüğünü ve onun benim tatlı psikopatım olduğunu biliyorum...

Sabırsızlanıyorum.

Duş alıp kıyafetlerimi değiştirdikten sonra ofisime çekilip dizüstü bilgisayarımı çalıştırdım, arama motorlarında kızın adını arattım, kızım ve onun baştan çıkarıcı cesareti ilgimi çekti.

Bu o... bunca zaman sonra. Ortadan kaybolduktan sonra, neredeyse aramaktan vazgeçmiştim. Kimliğini ve görünüşünü değiştirdi ve benden saklanmayı umarak uzaklaştı. İşe yaradı. *O zaman neden geri geldi?* Diğer iki arkadaşıyla birlikte çekilmiş bir sosyal medya paylaşımına tıklıyorum ve onların arasında lanet olası bir fener gibi nasıl parladığına hayran kalıyorum - güzel, cömert ağzı ince bir sırıtışla kıvrılıyor, koyu renkli, ipeksi saçları aşağı dökölüyor, muhteşem bir figürün üzerinde dalgalanıyor. Sadece gözleri kaybolmuş gibi görünüyor, sanki trajedi ruhunu sarmış gibi.

şimdi onu tekrar buldum, kaçamayacak. Benim küçük tilkim kümeste kurtların arasında olabilir.

Ama o her zaman bana aitti.

OceanofPDF.com

LAINE

Yağmur soğuk gerçeklik damlaları gibi düşüyor, yanan tenime kondurduğu her ıslak öpücükle beni geri getiriyor.

Akşamın geç saatlerinde Nola'nın evinden ayrılmak bir uyandırma çağrısıdır. Sage'i istasyonda bıraktım çünkü yürümek istiyordum ve diğer taraftan çıkarken ona eşlik edemezdim. Bana nedenini söylemiyor ama ana yol boyunca ve evlerin ortak alana bakan bir tepeye oturduğu tepeye yürüyerek gitmek daha kolay.

Düşünceler zihnimde dağılıyor ve ben de onlara izin veriyorum. Rüzgâr caddede uğuldayarak beni evime, alçak bir terasın ortasına sıkışmış kulübeme kadar kovalıyor.

Neredeyse ölmek üzere olduğumdan beri, kendimi tam olarak orada değilmişim gibi hissediyorum - yarım bir insan. Daha önce Sage'in bir hayalet olduğunu söylemişim ama bunun benim için de gerçeğe ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum.

Ama hayat devam ediyor.

Kapıya geldiğimde, kedim karanlık çalılarının arasından koşarak çıktı. Sıkışıyor, ben de açmak için tabanına tekme atıyorum. Işığı açık bırakmadığım için içimi bir pişmanlık ürpertisi kaplıyor. Zifiri karanlık bir eve gelmekten nefret ediyorum. Ama sonra lambalar yanıyor, ıslak giysiler çıkarılıyor ve fırın bir kişilik akşam yemeğimi ısıtıyor. Etrafta dolaşıp gölgeleri korkutarak uzaklaştırıyorum, bulabildiğim her mumu yakıyorum. İşim bittiğinde ev lanet bir kilise gibi oluyor ve her köşede kalbimin etrafındaki dehşeti bir nebze olsun eriten yumuşak bir parıltı oluyor.

Olabildiğince rahat.

Kitabımı okurken uyuyakalıp tüm mews'i yakmadığım sürece....

Bir şey düşüymüş gibi bir ses beni ayağa kaldırdı, kalbim küt küt atıyordu.

Neydi o?

Tigger, evlat edindiğim Sibirya kedisi, şifonyerin üstünden bana nazar ediyor. Üzerinde oturduğu her neyse -bir yığın kütüphane kitabı- şimdi yerde dağınık bir yığın halinde. Etrafımdaki mumlardan birkaçı yanmış ya da yüz tutmuş. Kendime yapmamamı söyledikten sonra . Harika. Annem, kiralamama izin vermesi için yalvardığım öğrenci evlerinden birini neredeyse yaktığımı bilse beni öldürürdü.

Rahat koltuğumdan kalkarak, soğuk fincan sıcak çikolatamı bulaşık makinesine yerleştirmek için küçük mutfağa giriyorum. Yalnız bir bıçak tıngırıyor

sürgülü rafı çekerken altına sıkışıyor. Ona ulaşmak için rafı çekmem gerekiyor ama onu kaldırmıyorum. Öylece bakıyorum, kalbim deli gibi atıyor.

Henry'nin üzerinde kullandığım cinayet silahı.

Tehlike her köşeden uzanırken her şey donuyor, ilk gördüğüm şeyi, süzgecin üzerindeki bir çift mutfak makasını kapmam için beni korkutmak için gölgelerin içine gizleniyor. Telefonumu kullanmak için duvara yaslanıyorum.

"Laine?" Sage'in sesi ağlıyormuş gibi hafif bir aciliyetle fısıldıyor.

Kahretsin. "Şimdi kötü bir zaman mı?" Nefes nefese kaldım, korkularımı beni çılgık çılgıca evden dışarı atamayacakları bir yere bastırdım.

". Dolapta kilitli kaldım," diye burnunu çekiyor arkadaşım, sesi boğuk.

Kulübemin tanıdık dış hatlarına göz gezdiriyor, karanlık kenarları keskin bakışlarımla tarayarak orada kimse olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Sage'le ilgili endişelerim hareket etmem için yeterli oluyor. Bütün gece bir köşeye sıkışıp kalamam.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum, odadan odaya yürüyorum, dehlizleri ve kendi dolaplarımı kontrol ediyorum, makası sallıyorum, öfke içimde bir fırtına gibi dönüyor. "O herif ne yaptı? Oraya gelmemi ister misin?" Minyon bir Asyalı olduğum için Nola kadar kötü görünümlü değilim ama şimdiden üç katil tecavüzcüyü yere serdim, oysa Sage henüz kimseye zarar vermedi.

"Hayır. Ben iyiyim. Yani, kendimi içeri

kilitledim." "Eğer eminsen?"

"Eminim. Neden aradın?"

"Ben sadece...hiçbir şey. Bir hayalet gördüğümü sandım. Şimdi iyiyim." Yalnız olduğuma ikna olarak yatak odama çekiliyorum, Sage hâlâ hatta. Kapıyı arkamdan kapattıktan ve Sage beni iyi olduğuna ikna ettikten sonra telefonu kapatıyorum.

Yatağıma yattığımda, ne kadar engellemeye çalışsam da savunmasızlık hissi hala devam ediyor. Gerçekten ürktüm. O gece eve geldikten sonra ne yaptım? Bıçağı bulaşık makinesine koyacak kadar kendimde değil miydim? Bulaşık makinesini en son ne zaman kullandım? Sonuncuyu öldürmek zordu ve cesedi tek başına ve yağmur altında gömmek korkunçtu ama...

Babam ya da annem içeri girip anahtarı orada bırakmış olabilir mi? Kalbimin derinliklerinde, annemin anahtarı olmadığını biliyorum. İsteddiği zaman habersizce gelememesini bilerek sağladım. Babamda acil durumlar için bir anahtar olması yeterince kötü.

Hayır. Bıçağı bulaşık makinesine koymadım.

Burada biri vardı. Cinayet silahını bulmam için orada öylece bırakmışlar. Bu bir alay. *Bak, evine ne kadar kolay girebiliyorum.* Her şeyden çok kızgınım. Burası benim evim. Benim güvenli alanım.

Yastığımın altında garip bir şekilde yatan makasın hissi, aklımı başımda tutan tek şey. En ufak bir sesle göğsümde panik yükselirken, parmaklarım plastik sapın etrafına kapanarak kurban olmadığımı dair bana güven veriyor. Birkaç uzun, zor dakika boyunca öylece kalıyorum, sonra kalkıp başka bir şeyin hareket edip etmediğini ya da kaybolup kaybolmadığını kontrol ediyorum ve o gece giydiğim elbisenin de gittiğini görüyorum.

Daha sonra, tatmin olmamış ve gergin bir şekilde ceketimi alıp arabama yola çıkıyorum. Uyuyamıyorum. Biraz çalışsam iyi olacak. Katil peşimden geliyorsa, katledilmeyi bekleyen bir ördek gibi oturmamayı tercih ederim.

OceanofPDF.com

11

*Altı ay önce. İlk
ölüm.*

D yürüyen kız.

Sanki su altında hareket ediyormuşum gibi, fark edemeyeceğim kadar derinde olmama rağmen dalgalar başımın üzerine çarpıyor, katilimi takip etmek için yavaşça yanan, atan bir kalp atışı dışında her şeye karşı hissizim.

Tıpkı beni takip ettiği gibi.

Onu bir kilise avlusuna kadar takip ederken kimin kazanacağını merak ediyorum. Çoğu gece bunu yaparım; kötü adamları takip eder, ölümlerini planlarım. Kendimi canlı hissetmemin tek yolu bu. Bu soğuk umutsuzluğun derinliklerinde nefes alabilmemin tek yolu. Onu bitirebileceğimi bilmek. Polis onu henüz yakalayamadı ama kanıtlar orada. Kanun işe yaramaz. Toplumunun elit üst kademeleri onu koruyor. Ama onu benden koruyamazlar.

Kendime bunu söylüyorum. Bıçağı titreyen bir elle çıkarıp boynundaki şişmiş atardamarın üzerine koyarken zihnimde tekrar tekrar fısıldadığım bir mantra bu. Ne yaptığımı bilmiyorum. şeyi kafamdan uyduruyorum. Ama benim istediğim bu. Ve intikamımı burada alacağım.

-Sık bir ormanda, kibirli bir katedral gibi gökyüzüne doğru uzanan yüksek ağaçlar, ağaçları kırbaçlayan yağmur, bükülmüş, aşkın dalların arasından böğüren gürültü.

Bir kesik.

Hepsi bu kadar.

Ama ellerim yağmur suyuyla kayganlaştı. Sırılsıklam oldum - arabamdan buraya kadar çamurda ona rehberlik etmek biraz zamanımı aldı. Bir süredir

Haftalardır bunu takip ediyor, onun ve diğerlerinin iki yıldan kısa bir süre önce bana ve diğer kızlara yaptıklarını ona ödetmek için doğru zamanı bekliyordum.

Öfke göğsümün içinde, zaten çok iyi tanıdığım karanlık bir arkadaş gibi çiçek açıyor. Bileğimin tek bir hareketiyle her şey bitecek. Ama ellerim titriyor, nefesim kesiliyor ve boğazımda sıkı bir acı yumağına benzer bir şey düğümleniyor.

Eğlenmek için kadınları
parçalıyor. Onu öldürmek
zorundayım.

Bıçağı düşürmemek için iki elimle kavrayıp dişlerimi gösteriyorum ve metali etine saplıyorum. Yaradan kan fışkırıyor ve bir sarsıntıyla soluk soluğa uyanıyor, karanlık gözleri beni yerimde sabitliyor. İzliyordum. Bir çılglıkla geri sıçradım ve bıçağı düşürdüm. Vücudu kasılırken bıçak yere çarpıyor ve kan her yere yayılıyor. Her şeyi kaplıyor.

Açıktaki yakut kırmızısı et bana bir narın içini hatırlatıyor. Cesede gözümü kırpmadan bakıyorum, düşüncelerim dağılıyor, ta ki koku boğazımın arkasına çarpına kadar. Boğuk bir hıçkırık çıkarırken dudaklarımdan hayvani bir ses kaçıyor. Sonra karanlık bir köşeye çekilip yanlarım ağrıyana ve midem boşalana kadar kusuyorum. Kan kusmuğa karışıyor ve onu pembeye çeviriyor.

Arkamı döndüğümde yerde yatıyordu, kımıldamıyordu, kan kaybından ölmüştü. Göğsümde ağırlaşan ve metalin keskin kokusuyla lekelenen iğrenç hava, bir kavanoz bozuk para yutmuşum gibi beni tekrar karnımdan vuruyor. Öğürmek istiyorum ama yemeğimi çoktan arkamdaki çalılıklara getirdim.

Dünya altımda eğilirken gözlerimi kapatıyorum, paraşütsüz bir binadan düşme hissine karşı dişlerimi sıkıyorum. Göğsüm kabarıyor ve midem sıkışıyor. Kalbim göğüs kafesimin içinde gürültüyle atıyor ve bana ölmediğimi hatırlatıyor. Ama doğruca cehenneme gidiyorum.

Her şey bu ana kadar gelişti. Onu öldürdüğümü bile
hatırlamıyorum.

Yine de kırmızı lekeli elime bakıyorum ve titrememi durduramıyorum.

LAINE

Vurulmuş gibi uyandım.

Bir ürperti omurgamdan aşağı kayıyor ve kemiklerime yerleşiyor.

Rüya hafızamdan siliniyor ama bana musallat olan ölü hayaletini ya da her sabah yaptığım gibi ellerimde kan olup olmadığını kontrol etme ihtiyacını bastırmama yetecek kadar kısa sürede değil.

Sonra aklıma geldi.

Katil evimdeydi. Bir şekilde oradaydı. O olduğunu biliyorum. Son mektubunda öyle demişti. Başka zamanlarda da geldi mi? Ben uyurken beni izledi mi, bir şey aldı mı? Henry'yi öldürdüğüm gece giydiğim kıyafetler kayıp. Onları o mu aldı?

Güneş ışığı panjurlarımın arasından süzülüyor ve masamın üzerine serpiştirilmiş kâğıtların üzerinde çizgi çizgi yayılıyor. Dışarıda bir çim biçme makinesi tam gaz çalışıyor ve kuzenimin iğrenç görünümlü çimlerinde yetişen otlara saldırıyor. Panjurdan baktığımda Cash'in sabahlığıyla önüne çıkan her şeyi biçtiğini görüyorum.

Kuzenimin araştırma ajansının bir ofisi yok. Cash'in araştırma için kullanabileceğim bir barakası var. Su geçirmez ve ısıtması var, bu yüzden bazen teklifini kabul ediyorum. Kendi sıcak yatağınız yerine bir bahçe depolama konteyneri ofisini seçmeniz çok şey anlatıyor.

Hem de çok.

Sırtıma bir şaplak atıyorum ve gece için buraya yerleşmeden önce benzin istasyonundan aldığım suyu yudumluyorum. Uyumayı planlamamıştım ama iyi ki uyumuşum. Korkunç kâbuslara rağmen buna ihtiyacım vardı.

Ben yerdeki bir delik gibi hissettiren yerden çıkarken Cash sarsılıyor ve çim biçme makinesini kapatıyor. Gözlerim alışana kadar güneş ışığı beni kör ediyor.

"Bu ne lan, Laine." Başını sallayarak çim biçme makinesini kapattı. "Birdenbire ortaya çıktığında ses çıkar. Neredeyse seni eziyordum."

Annem Cash'ten nefret eder çünkü Cash, babamda hor gördüğü her şeyin bir örneğidir... gezgin kanı, tehlikeli şirketi ve pervasız yaşam tarzı. Babası içgüdülerini ve savaşıma tutkusunu takip ederek polis olmuşken, Cash'in annesi Sabine tam tersi bir yol izlemiş ve Haines ailesiyle evlenmiştir. Tam olarak Ivan Haines. Batı Yakası'nın Kray'lere cevabı olan Cashton Haines ve kardeşi Presley, babalarını

Cash'in yaptığı şeye *dürüstlük* denebilirse tabii.

Cash kuzenim olabilir, ama aynı zamanda bir hırsız ve yalancı. Ayrıca Kings Road'da bir ofisi olacak kadar parası var, ama Cash her zamanki milyarlar işlerini yaparken yakalanmaz.

Keşke yapsa. Kulübe eskimeye başladı.

"Cash, yardımına ihtiyacım var."

Kaşlarını kaldırdı ve çim biçme makinesinden indi. "Uyuşturucuya ihtiyacın var mı?"

"Ne dedin? Hayır, Buck'ın gece kulübünün dışındaki kameralara erişmem gerekiyor."

Çenesini ovuşturuyor. "Buck'ın hiç kamerası yok." Bana bunu söyleyen Cash'ti.

"Yolun karşısındaki bakkalda bir tane var." Biraz aşağıda, ama o gece beni takip eden biri varsa, bunu kulüpten çıkan ana yolda yapıyor olmalı. Elimdeki tek ipucu bu.

"İçeri gel. Bana yardım edebileceğin şey var." "Yiyecek de var mı?"

Cash gülüyor. "Yemeğim var mı? Bana güç ver."

Cash'in evi şu harap konaklardan biri. Dışarıdan güzel ve görkemli görünüyor ama kapıyı geçtikten sonra yeni bir halıya, boyaya ve duvarlardaki çatlaklar için tonlarca dolguya ihtiyacı olduğunu fark ediyorsunuz. Daha önce de söylediğim gibi, Cash'in parası var. Muhtemelen o çatlaklara tıktırılmıştır. Dedikodulara göre avizelere saklanmış gerçek elmasları varmış. Cash'i tanırıysam, bunun çok komik olduğunu düşünürdüm.

Oturma odasının yanındaki ofisi maun ahşap paneller ve yosun yeşili floklu duvar kağıdından oluşuyor. 70'lerde çok modaydı, eminim. Mutfığa doğru ilerleyerek yanından geçiyoruz. Tüm evdeki tek modern oda burası; mermer tezgahlardan, beyaz metro fayanslarına ve dumanlı granit zeminlere kadar. Cash aşçılığını ciddiye alıyor. Cash ağzına kadar dolu şık siyah Amerikan buzdolabını karıştırırken ben çantamı odayı kaplayan geniş mutfak kahvaltı barına bırakıyorum.

"Al, ben sana doyurucu bir İngiliz kahvaltısı hazırlarken sen de bunu oku." Bakmam için barın üzerine bir dosya fırlattı. "Dün gece geldi."

Kendime bir filtre kahve alıp oturuyorum ve Cash'in pişirdiği yemeğin aromasının tadını çıkarıyorum. Dosyada ne olduğunu görünce midem bulanıyor.

"Henry Wickham'ın ailesi onun kayboluşunu araştırmanızı mı istiyor?"
Ne dilediğinize dikkat edin.

Cash omzunun üzerinden bana bakıyor, mavi gözleri neşe dolu. "Pislik herif muhtemelen bir yerlerde bir parça kışla takılıyordur. Bu işte sana ihtiyacım var. Tam senin sokağın. Onunla aynı okula gitmedin mi?"

Ekstra para kazanmak için bazen Cash için çalışıyorum, gözetleme ya da araştırma yapıyorum. Ya da gizli görevde. Kuzenime göre kadınlar insanlara ve girmemeleri gereken yerlere daha kolay girebiliyorlar. Artık onun için çalışmamam gerekiyor. Anneme Pierre'in işini kabul edeceğime söz verdiğimden beri.

Son zamanlarda tutmadığım bir sürü söz var.

"Kısaca," diye hatırlatıyorum ona. Her şeyi okudum. Bilginin miktarı karşısında içime bir korku çöküyor. Eğer polis elimdekilerin yarısına bile sahipse...

Neyse ki ne onun ne de Buck'ın arkadaşlık uygulaması profilinde bir şey yok.

Ya da ben.

"Ve en iyi kısmı? Tüm masraflar ödendi," Cash tam da iştahım kaçarken sıcak bir tabak yemek servis ediyor. "Ne olmuş yani?"

Ona üstü kapalı bir bakış attım. "Ne olmuş yani?"

"Bu takım olmak ister misin? Eski günlerdeki gibi mi?"

"Bunu düşünmem gerekecek," diyorum yavaşça, Henry'nin yüzü bana bakmasın diye dosyayı masanın üzerine kapalı bir şekilde koyuyorum. Düşünecek pek bir şey yok, para işime yarayabilir. Ama işlediğiniz bir cinayeti çözmek için para almanın etik olmayan bir yanı var.

"O zaman bunu bir düşün." Ortadan kaybolur ve elinde bir şeyle geri döner. Tezgâhın üzerine bırakıyor. "İşte. Bunların işe düşündüm, bu yüzden birkaç tane yaptırım."

Mermerin üzerindeki polis rozetine bakıyorum. "Bu da ne böyle?" "Tüm lanet alanlara erişim, işte bu."

"Bu yasadışı," diye tısladım ona.

Cash sırtıyor. "Daha önce bir Summers'ı hiç durdurmamıştım."

Cash'in sahte polis rozetini almamalıyım ama kendime başka seçeneğim olmadığını söylüyorum. O kameralarda ne olduğunu görmem gerek.

Markette tezgâhın arkasındaki adam genç, muhtemelen üniversite eğitimi boyunca kendini biralarda tutmaya çalışan bir üniversite öğrencisi. Cash haklıydı. Rozeti ona çevirmek ve gecenin görüntülerini bana göstermesini sağlamak, zor yoldan gitmekten daha kolay.

Video grenli ve Buck's'ı ya da otoparkı göremesiniz de ana yolu tam olarak görebiliyorsunuz. Arabam çıkana kadar izliyorum ve

Birkaç saniye sonra benimkini takip eden başka bir araba gördüm. Siyah ve şık. Bir Maybach. Buck's'ta sık duran bir araba değil. Plakayı not ediyorum, görüntüyü siliyorum ve çocuk ne yaptığımı anlamadan oradan ayrılıyorum ve rozeti başka ne için kullanabileceğimi ve babam beni polis memuru kılığına girerken yakalarsa başımın ne kadar belaya gireceğini düşünerek eve gidiyorum.

İçeri girdiğimde, Nola'nın uzman hacker bağlantısı Quinn'e videodaki arabanın detaylarını gönderiyorum. Maybach'ı Berners House adına kayıtlı olarak iade etmesi uzun sürmedi.

Bakışlarım hâlâ ceketimin cebinde duran takılıyor.

*Sıcak Bir Şekilde Davetlisiniz
Yıllık Vakıf Yemeği 31 Temmuz
Cumartesi akşamı saat 7'de
Berners House Ana Salonunda*

Görünüşe göre baloya Jaxon'la gideceğim: bir taşla iki kuş.

OceanofPDF.com

LAINE

Fiona'ya Vakıf Balosu'katılacağımı söylediğimde kısa bir süre için bile olsa çok mutlu oldu.

"Sen ve Simmons orada olacak mısınız?" Telefonda gelişigüzel bir şekilde konuşmaya başladım. Annem ironik bir şekilde özel hayatını gizli tutmayı sever.

Duraksıyor. "Abe son zamanlarda bağış toplamakla meşgul. Ona sormadım ama öyle olduğunu varsayıyorum. Neden?"

"Sebebi yok." Çıkmaya başladıklarından beri yaptığım gibi ondan uzak durmam gerekecek. Onunla orada dair söz vererek telefonu kapattım ve o daha fazla araştıramadan, giyecek bir şeyler bulmak için evimden aldığım kıyafetleri karıştırdım. Cash'e bu gece yatıya kalacağımı söylediğimde şaşırdı ama itiraz etmedi ve nedenini sormadı.

Yanımda getirdiklerimi görünce alışverişe gitmemi önerdi. Ona kaşlarımı çatarak baktım ve oradan . Bir sıçanın kışından daha dar olan kuzeniniz size yeni bir gardıroba ihtiyacınız olduğunu söylüyorsa, zor durumdasınız demektir.

Hiç alışverişe çıkmam çünkü benim alışveriş anlayışım saatlerce hayır kurumlarının mağazalarını karıştırmaktır. Saatlerce çalışıp geri kalan zamanda katilleri ve canileri takip ettiğinizde, tasarruflu modaya pek yer kalmıyor. Eski favorim, Oxfam mağazasında henüz satışa çıkarılmamış kıyafetlerin bulunduğu bir torbada bulduğum, vücuda ve çok az günahı gizleyen gümüş rengi, sırtı açık, bodycon bir numara işimi görecektir.

Üzerime geçiriyorum, saçlarımı topluyorum ve hızlıca gözlerimi kedi gibi ve dumanlı yapıyorum. Görünümümü pembe bir parlaticı ile tamamlıyorum.

İhtiyacım olan her şeyi çantama tıkıştırırken telefonum çalıyor. Arayan Nola, bu geceki yardımcım. Jaxon yalnız gelmemi bekliyorsa, bir sürprizle karşılaşacak. Ona açıkça söyledim. Artık aynı kız değilim. Jaxon Clémont beni ikinci kez ekmeyecek.

Ayrıca, Nola'ya her şeyin başladığı Berners House'a gideceğimi söylediğimde yanımda olmakta ısrar etti. Herkes uygun bir şekilde unutmuş olsa bile o yerin ne anlama geldiğini biliyor.

"Hey, ben de tam hazırlanıyordum," diyorum, koşuşturmaktan biraz nefes nefese kalmış bir halde.

"Seninle evde buluşacağım, değil mi?" Nola soruyor, sesi de nefes nefese geliyor. Arka planda, korna seslerini ve arabaların sesini duyabiliyorum.

yoğun trafik. "Neredeyse ."

"Yürüyor musun?" Nola'ya sordum.

"Evet, çünkü bu saçmalık için taksi parası vermeyi reddediyorum."

"Tamam. Girişte buluşuruz. Sakın... Sakın bensiz içeri girme." "Sen kadar bu zengin piçlerin yanına bile yaklaşmayacağım." O duraklar. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Ben iyiyim," diyorum rahatça ve öyleyim de. O kadar uzun zaman önce ki. "Annenin gitmenden memnun olmasına şaşırdım."

Fiona neredeyse öldürüldüğüm yere geri dönmenin üzerimde bir etkisi olacağını düşünmezdi bile. "Tam olarak Berners House'da değildi. Arazide üyelerin kiralayabileceği evler var."

Nola iç çekti. "Ve şimdi de onun için bahaneler uyduruyorsun." "Bahane uydurmuyorum. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum."

"Bulacaksın. O orospu çocuğunu bulup bağırsaklarını deştikten sonra," diye söz veriyor. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Hâlâ kim olduğunu bilmiyorum ama o beni ve nerede yaşadığımı çok iyi biliyor...

Nefes al.

Artık ne yapabileceğimi bilmiyorum. Artık bir kurban değilim.

Aceleyle dışarı çıkmadan önce Cash'in on yatak odalı evindeki tüm pencere ve kapıların kilitlerini son bir kez kontrol ediyorum.

"Siktir, kuzen. Prezervatif takıyor musun?" Cash çıkarken yanımdan geçip gitti.

Koridordaki aynada kendime bakıyorum, dudaklarım acımasız bir çizgiye doğru çekiliyor. Elbise dar ve göğüslerim meydanda ama on yıl önce de bu tarzdı, idare etmek zorundayım. Üzerimi değiştirecek ya da giyecek başka bir şey arayacak vaktim yok. Geç kaldım.

BERNERS HOUSE, KREM RENGİ TUĞLADAN YAPILMIŞ NEOKLASİK BİR MALİKANE, HEYBETLİ

sütunlar ve girişindeki mermer basamaklar, uzun bir yolun sonundaki bir tepenin üzerinde oturuyor. Etrafında dönümlerce park alanı ve golf sahası var; buradaki görevlilerin her bir otu, çalıyı ve ağaç tepesini bir cetvelle ölçtüğünü ve hiçbir şeyin yerinde olmaması için bir çift kütük makasıyla mükemmel yükseklik ve şekle getirdiğini hayal ediyorum.

Çocukken buraya gelmeyi çok severdim. Bir prensesin yaşadığı, gizli bir bahçesi, deniz kızlarının yaşadığı ısıltılı bir gölü ve dönüşlerle uzanan perilerle dolu mistik ormanları olan, masallardan fırlamış bir .

Şimdi ise bana sadece ölümü ve sırları hatırlatıyor.

Taksim dairesel araba yolunun hemen dışında duruyor. Uzakta belirip bana bakarken tüylerim diken diken oluyor. Cash'in harcama kartını kullanarak ödeme yapıyorum çünkü nereye gittiğimi söyledikten sonra teknik olarak onun için çalışıyorum. Ne de olsa Henry buranın bir üyesiydi.

Nola ilk başta beni görmüyor, ancak girişte kanarya sarısı gocuk yakalı elbisesiyle bir fener gibi göze çarpıyor ve yoldan çekilmesini isteyen süper arabalı sürücülere kaşlarını çatıyor. Saçları dalgalı, yüzünün yan tarafını kapatıyor ve kayıp gözünü gizliyor. Tüm o saçların altında inci bir göz bandının en ufak bir görüntüsü parlıyor. Bana bakıyor ve sonra sarılmak için öne doğru adım atıyor.

En az yirmi dakika geç kaldım.

Nola beni öldürecek.

"Çok özür dilerim. Yolun büyük bir kısmında trafik durma noktasına gelecek kadar yavaştı."

"Bebeğim, sen iyisin." Nola özrümü elinin tersiyle itiyor, tam o sırada bir korna çalıyor ve beni ürkütüp neredeyse ezecek. Gözleri elbisemin üzerinde dans ediyor ve bir gülümseme onun kötü ruh halini alıp götürüyor. "Kızım, harika görünüyorsun. Kimin için giyindin?"

Kimse yok dercesine başımı sallıyorum, içimde yalancı olduğumu söyleyen kelebekler uçuşuyor.

Ama Nola bana daha fazla ilgi göstermiyor. Tehlikeli görünen topuğunu birine fırlatacak kadar kızgın görünüyor. "Eğer başka bir havalı otuzbirci, aşırı telafi edici boktan arabasının önünde yürüdüğüm için bana burun kıvrırorsa, yemin ederim topuğumu burun deliğine sokarım."

Bunun yerine bu gece Sage'i getirmenin daha iyi olup olmayacağını ilk kez düşünmüyorum. Ama arkadaşımız hafta sonunu nişanlısıyla gölde geçirecek... yani Nola. Umarım bu sefer hiçbir şeye ya da kimseye zarar vermez.

Büyük ahşap kapılardan geçerken Nola kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve davetiyemi fuayedeki görevlilere gösteriyor. "Takipçinden haber var mı?" diye kulağıma tıslıyor.

Onu güvenlikten geçirdikten sonra nefesimin altında "Benim takipçim yok," diyorum.

Nola bana bir bakış attı. "Geçen gece evine giren kişi senin de mi aklına girdi?"

"Sage mi söyledi?"

"Uh-huh." *Lanet olsun, Sage.* "Peki bunca zamandır aradığın puştun o olma ihtimali nedir?" diye devam ediyor.

İçimi bir ürperti kaplıyor. "Kim olduklarını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, elimden geldiğince görmezden geliyorum. İhtiyacım olan son şey parçalanmak.

"Sizinle kimin oynadığını bulmanız gerekiyor çünkü hepimizle oynuyor."

Bu sorgudan kaçmam gerektiğini hissederek odanın içinde annemi arıyorum. Ana odanın dışındaki sayısız kapı ve geçidi tarıyorum, burası bir labirent gibi. İnsan burada kolayca kaybolabilir.

Sonunda, tavus kuşu mavisi takım elbisesi içinde, koyu renk tuzlu biberli saçları arkaya taranmış, gösterişli görünen Pierre'le konuştuğunu görüyorum. Ve Abe Simmons, şakaklarına kadar ağarmış, iyi kesilmiş siyah bir yemek ceketine sarınmış heybetli bir figür.

Buradaki herkes, babamın pek de sevecen olmayan bir şekilde yasal uyuşturucu ticareti olarak adlandırdığı, bağımlılık yapan ilaçları tasarlayan, üreten ve ihtiyacı olmayan sıradan hastalara ilaç tedarik ederek ulusal sağlık hizmetlerinin fiyatlarını yükselten Londra'nın elit sosyete tıbbının bir parçası. Babam özel sağlık sektörünün temsil ettiği her şeyi küçümsemekte haksız değil. Pierre için çalışmayı zor bulmamın nedenlerinden biri de bu.

Diğer yüzleri tarıyorum ama Jaxon'ı göremiyorum.

Nola sanki düşüncelerimi okumuş gibi solundan yan gözle bakıyor. "Buraya parti yapmaya gelmedik, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman önce bir içki içebilirim," diye mırıldanıyor Nola. Odanın öbür ucundan Fiona gözüme çarpıyor.

"Sen bara git. Seninle orada buluşuruz. Annemle konuşup yüzümü göstermem gerek."

Nola eğilerek bakıyor. "Yine hangisiyle sevişiyor?" İçimi çektim.

"Yaşlı ve sakallı olanla."

Nola'nın kaşları kalkıyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor. "Merhaba, Warbucks Baba."

Ona dirsek atıyorum, o da gülüp bara doğru yöneliyor. Arkadaşım kalabalığın arasından zahmetsizce süzülürken, etrafındakiler farkına varmadan yollarından çekilirken, kendimi toparlayıp Fiona, Pierre ve Simmons'ın olduğu yere doğru ilerliyorum.

"Ah, Elaine," diye mırıldanıyor Pierre, zaten biraz sarhoş. "Gel, partiyi canlandır ve bizimle iç."

Annem üzerimdekileri görünce kaşlarını çatıyor ve elini hayali toz tavşanları yapışmış gibi elbisemin üzerinde gezdiriyor. "Abe'le tanıştın, değil mi?"

Vakıf başkanına bakıyorum ve başımı sallıyorum. Annemi beceriyor, yani evet, onunla tanıştım. Ayrıca her makalesini, her basın açıklamasını, yaptığı her yorumu ve gösteriş yaptığı bağlantılarını okudum. Simmons hakkında yaygın olarak bilinen ya da bilinmeyen her şeyi ben de biliyorum.

Örneğin Pierre Sander'in kliniğine istedikleri araştırmayı yapmalarına yetecek kadar para veriyor. Bu ilişkiden ne kazandığını bilmiyorum ama yasadışı değilse bile karşılıklı fayda sağlıyor olmalı. Zengin insanlar, benim deneyimlerime göre, hiçbir şeyi bedavaya yapmazlar. Pastalarını satın alırlar ve bütün olarak yerler.

Her şeye rağmen Simmons elimi sıkıyor ve sanki hiç tanışmamışız gibi kendini tanıtıyor. Artık Jaxon'ın onun oğlu olduğunu bildiğimden, ona bakmaktan kendimi alamıyorum, benzerliği görmeye çalışıyorum.

Aynı ruh delici gözlere sahipler.

Simmons beni bakarken yakalıyor ve gülümsüyor, o karanlık bakışları göğüs dekolteme biraz fazla sabitlenmiş. "Bir sorun mu var?"

"Şeytana çok uzun süre bakma. Alev alabilirsin," diyen viski kokulu, pürüzsüz bir ses kulağımda yankılanırken, sıcaklık omurgamda hızla yükseliyor, varlığı tanıdık bir okşayış gibi tenimin altından kayıyor. Sandal ağacı ve vetiverden oluşan temiz, erkeksi kolonyası beni bütünüyle sarıyor.

Jaxon.

Hızla atan kalbimi sakinleştiriyor. Yüzümü ona dönüyorum. Beni içeri alıyor ve elini uzatıyor. Yemek ceketinin içindeki çocuksu yakışıklılığı onu ilk kez beyaz ceket giydiği ve son kez üç parçalı takım elbise giydiği zamankinden daha az korkutucu kılıyor. Kristal grisi gözleri ıslıl ıslıl ve sıcak. Hastanedeki huysuzdan ya da bardaki şeytandan çok farklı, bu da beni bir an için şaşırtıyor.

Jaxon Clémont'un kaç yüzü var?

"Seni tekrar görmek güzel, Laine," diyor, delici gözleri yavaşça geziniyor, sinsi *bir* gülümseme, *komik bir şeyi paylaştığımızı* haykırıyor

Yanaktan öpmek için eğilmeden önce *kimsenin bilmediği bir sır*. Soğukkanlı değerlendirmesinden her yerim yanıyor çünkü o gözlerle beni kesinlikle soydu, bundan eminim, oyunu oynuyorum ve ona izin veriyorum.

Eğilip dudakları yanağımı okşarken, vücudunun sıcaklığı her yerimin karıncalanmasına neden oluyor. Beni ateşleyen biri varsa, o da Jaxon Clémont'tur.

"Çok güzel görünüyorsun. Victoria'dan sonra hiç görüşmediğimize hâlâ inanamıyorum," diyor ve sağ elimi tutup dudaklarını arkasına götürürken küçümseyici gülümsemesini hiç bozmuyor. "Kolun nasıl?"

Annem kaşlarını çatıyor ve Jaxon'ın dudaklarının sıyrıldığı yere bakıyor ama ben siyah ipek eldiven giyiyorum. Yine de yarayı incelemek için elimi çeviriyor.

"Elim iyi," diyorum, ne kadar acımasına rağmen elimi geri çekmeye çalışıyorum. Karnım garip bir şekilde dönüyor ve ona göz kırpmaktan başka bir şey yapamayacak kadar olduğum yerde donup kalıyorum.

Ben orada durup elimi geri çekmeye çalışırken Jaxon'ın beni sıkıca tutması ve bakışlarıyla sanki tuzakta sulu bir tavşan yakalamış gibi beni delip geçmesi garipti. Köpeklerin sosislere daha az ilgiyle baktığını görmüştüm.

Panik boğazımı tırmalıyor ama onu bastırıyorum. "Jaxon, elimi geri istiyorum..." Gülüyorum.

Beni serbest bırakırken dolgun dudaklarında bir eğlence beliriyor ve usulca ekliyor, "Elbette. Ben de tam bara gitmek üzereydim. Sen de gelmek ister misin, Laine? Öğle yemeğinde aceleyle ayrıldığından beri eski günleri yad etmek ister misin?" Elimde olmadan Jack'in elindeki bardağa bakıyorum, içindeki kehribar rengi sıvıyı çeviriyor.

"Koluna ne oldu?" diye soruyor annem kaşlarını çatarak, hâlâ koluma bakıyor.

"Bir şey olmadı," diyorum hemen, Nola'yı bulmam gerekiyor. Kalabalığın biraz gerisinde, önünde iki kiraz kırmızısı kokteyllerle ayakta durduğunu görüyorum. Jaxon'ın davetini ayrılmak için bir bahane olarak kullanarak Jaxon'a zorla gülümsüyorum. "Hadi bara gidelim. Bekleyen bir içkim var."

Jaxon viskisini yudumlarken gözleri parlıyor. Boş bardağını yanından geçen bir tepsiye koyuyor ve bana kolunu uzatıyor. Kabul etmedim. Gözlerime iğne batırmayı tercih ederim. İpucunu alacağını umarak önce ben yürüyorum. Anlamadı. Bana yetişiyor, kalabalığın arasında beni yönlendirmek için avucunu hafifçe sırtıma bastırıyor.

Yürürken gardımı aldım. Nola kaşlarını kaldırmış ilerleyişimizi izliyor. Eminim onun milyonlarca sorusu vardır ama benim daha çok var. Jaxon rahatça yürürken kafamın içinde yüzüyorlar. Hissediyorum

kaskatı kesildim ve içimi bir huzursuzluk kapladı. Beynim, barda bana arzu ve buz gibi bir mesafeyle bakan adamla... odanın diğer bana eşlik eden bu çekici adamı bağdaştıramıyor.

Belki de bana öyle baktığını hayal etmiştim. Belki de sorduğu sorulardan o kadar bunalmıştım ki durumu yanlış değerlendirdim.

"Bu elbise bambaşka bir şey," diye çekiştiriyor beni masaya doğru yönlendirirken.

Bar.

"Bu Hervé Léger." Dudaklarımı yalıyorum, sakın kalmaya çalışıyorum. en iyi nasıl cevap vereceğimi.

"İşte bu yüzden babam ve o sülük Pierre seni süzüyordu."

"Neden bilmiyorum," diyorum kibirli bir ifadeyle, o beni incelerken ben de onu inceliyorum.

Jaxon sırtıyor, koyu gri gözleri başının arkasındaki avizelerin sıcaklığına rağmen hızla soğuyor. "İyisin ama o kadar da değilsin. Yalan söylediğinde ses tonun bir kademe yükseliyor ve alt dudağın titriyor. Bu çok sevimli."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor ve Nola'nın durduğu yere gidiyoruz, bir şey söylememi ve onları tanıştırmamı bekliyor. Ama Jaxon'ın hemen gitmesini istiyorum.

Ama bedenimin başka fikirleri var. Gözlerini kaçıramadan gözlerinin içine bakıyorum. Bana sevimli dedi; bu neden içimi aynı hem sıcak hem de dağınık hissettiriyor? Alt dudağımı ısıyorum. "Benimle bara kadar yürüdüğünüz için teşekkür ederim Bay Clémont."

"Her zaman bir zevk, Bayan Summers." Kadınsı bir ses seslenirken gülümsüyor ve ardından bir çığlık geliyor.

"Jaxon! Dönmüşsün!" Barın solunda, arkamda, kedi gibi gözleri olan, benimkinden daha modern kesimli beyaz bir elbise giyen sarışın bir kız onu yanına çağırıyor.

Jack bakışlarını bir an için ona çeviriyor ve sonra dikkatini bana veriyor, sarışınla ilgilenemeyecek kadar gözlerimin içine bakmakla meşgul. "Geldin mi?"

"Tabii ki geldim," diye ağzımdan kaçırdım. "Neden?"

Kalkık dudakları seğiriyor. "Benden nefret ettiğine dair belirgin bir izlenim edindim."

"Nefret güçlü bir kelime."

Sarışın kız tekrar sesleniyor. "Jaxon, buraya gel."

"Oraya gitmezsen fıtık olacak," diye araya giriyor Nola, önüme bir bardak iterek. "Lainey, işte istediğin vişneli kokteyl. Buz onu sulandırmadan önce iç."

İçkiyi alıyorum. "Bence gitmelisin." "Ve soruma cevap vermedin." "Senden nefret etmiyorum."

Gözleri ateşle parlıyor, içimin kıvrılmasına neden oluyor. "Güzel. Çünkü sana bir kütüphane turu sözü verdim, oraya öyle herkesi götürmem."

O uzaklaşırken, Nola içkisinden bir yudum alarak bakar. "Kimdi o ve neden ona öyle bakıyordun?"

"Ne gibi?" Kokteylimden küçük bir yudum alarak yüzümü kızarttım.

Nola'nın kaşları havaya kalktı. "Sanki seni yiyip bitirmek üzereymiş ve sen de buna isteyerek izin vermişsin gibi."

Yanaklarım sıcak ve yanık, başımı umursamaz bir şekilde sallıyorum. "Mitre'ye katılan yeni parlak cerrah. Kendini Tanrı'nın bir lütfu sanıyor."

"Görünüşe göre sen de öyle."

Homurdanıyor. "Hayır," diyorum kaşlarımı çatarak.

Nola *tamam* dercesine omuz silkiyor, sonra bara yaslanıp etrafına bakınıyor. "Hayatın çok garip. Tepsilerde getirip durdukları o küçük biftek lokmalarında altın olduğunu biliyor muydun? Altın. Şaka yapıyorum."

İçimi çekerek ona bir bakış attım. "Bu benim hayatım değil. Ben de senin gibi Doğu Londra'da doğdum."

Nola beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Öyle diyorsun ama bu zengin piçlerin arasına tam uyuyorsun. Aksanın çok *güzel*. Doğru elbiseyi ve mücevheri giyiyorsun; içki içişin bile çok zarif."

Vişneli martinimden küçük bir yudum daha almak üzereydim ki Nola'nın sözleri içime utanç akıtarak beni derinden yaraladı. Haklıydı. Ben bu insanlardan değilim ama yine de onlara uyum sağlıyorum. Büyürken, annem gittikçe daha fazla para kazandıkça, onun gibi olabileceğimi kanıtlamak için uzun süre ve çok çalıştım. Hitabet dersleri. Okuldan sonra bale, hafta sonları tenis ve binicilik dersleri. CV'mi şişirmek için elimden geldiğince hayır işlerinde çalıştım. Onun onayını almayı çok istiyordum ama sadece bunun için değildi. Herkese uyum sağlamak için kendimi zorladım.

"Peki, buraya ne yapmaya geldik?" Nola soruyor, neyse ki konuyu kapatıyor.

Bakışlarım odanın içinde geziniyor. "Vakfın hesaplarının nerede tutulduğunu bulmam gerekiyor," diyorum nefesimin altında, arka tarafa doğru ilerlerken.

Fuaye. Kütüphaneye girmek istemesi küçük beyaz bir yalandı.

Yürürken Nola başını bana doğru eğiyor. "Bugünlerde bu tür şeyler dijital değil mi?"

"Vakıf için değil. Onların bir arşiv odası var. Yıllardır arama izni almaya çalışan babamın söylediğine göre, iş kayıtları orada saklanıyor."

Nola başını eğiyor, yüzünde derin bir düşünce beliriyor. "Bu sana nasıl yardımcı olacak?"

"Berners House, tarihte Vakfı kurmalarıyla bilinen beş ailenin ortak mülkiyetindedir. Beni takip eden her kimse, arabası buraya kayıtlı." Kulağa saçma geliyor ama elimdeki tek ipucu bu. Bunun üzerinden binlerce kez geçtim. "Takipçim bu kulübün bir üyesi."

Benim katilim bile olabilir. Karındaşen, kendimi bildim bileli kâbuslarımda yüz­süz bir iblis olarak yer alıyor. Maskesini düşürmekten neredeyse korkuyorum.

Yüzümden okunuyor olmalı çünkü Nola omzuma dokunuyor. "O zaman şu arşiv odasını bulalım."

LAINE

W Konuşmalar başlayana ve herkes mest olana kadar bekleyip, personelin alanı kordon altına aldığı arka fuayeye geçiyoruz.

bir perde ve kadife bir ip.

Zengin, koyu renkli ahşap paneller ve erkeklerin avlanma sahnelerini tasvir eden tablolar ve duvar halıları ile birkaç özel çizim odasından geçiyoruz. Yankılanan koridorlar, boyalı ahşap duvarlar ve yıpranmış taş zeminlerden başka bir şeyin olmadığı evin en eski bölümüne gelene kadar pelüş bordo halılar ayak seslerimizi bastırıyor.

Ona çarpmadan önce geldiğini duymalıydık - sıcak, katı ve hareketsiz. Tökezleyerek geri çekildim, yüzümün kızardığı belliydi.

"Buranın yasak bölge olduğunu biliyor musun?" Jaxon'ın gözleri beni içine çekerken artık daha önceki neşesini kaybetmiş durumda. Sarışın hiçbir yerde görünmüyor.

"Biz de kütüphaneyi arıyorduk," diyor yanımdaki Nola, elini koluma koyarak beni sabitliyor, ayaklarının üzerinde hızlıca düşünüyor.

Jaxon uzanıp dokunabilecek kadar yakın ama hareket etmiyor. Onun yerine yolu kapatıyor, Nola'ya aldırıyor, gözleri sadece bana sabitlenmiş. "O zaman şanslısın. Tur için Laine'i bulmaya geliyordum."

"Bu harika." Sözcüklerim aceleyle dökülüyor, sanki tek yaptığım hızlıca yürümekken koşuyormuşum gibi, kalbim ağzımda.

"Ben gidip barı bulayım o zaman." Nola bana bir bakış atıyor ve kolumu sıkıyor, ben de bunu *arşivleri aramaya devam edeceğim* şeklinde yorumluyorum.

Ona baktım. "Tamam, seni sonra bulurum." O ön araştırmayı yaparken benim Jaxon'ı meşgul edebileceğimi konuşmuştuk.

Nola geldiğimiz yöne doğru kaybolduğunda, sadece ben ve Jaxon dar bir koridorda birbirimize .

Başparmağını çenesinde gezdirmek için uzanıyor ve bana kedinin sürüklediği bir şeymişim gibi bakıyor. "Neden hep yanlış yerdesin?"

Gözlerim kısıldı. "Sadece şanslıyım, sanırım."

Jaxon sırtıyor ve beni bir kez daha belimden tutarak başıyla işaret ediyor. Kavrayışı mengene gibi. Parmakları demir gibi kilitlenmiş, kaçamayacağım şekilde kazıyor; bana dokunduğu yerde sırtım boyunca ısı diken diken oluyor. Onu silkip atmak için bir dürtü duyuyorum ama bastırıyorum. "Bu taraftan."

Karanlık koridorun ilerisinde, bir köşede, misafir odalarının bulunduğu tarafın karşısında bir kapı var. Arkasında kadife koltuklar, süslü sehpa etrafına dizilmiş deri kanepeler ve yanmakta olan odunlarla çıtırdayan bir şömine ile loş bir şekilde aydınlatılmış büyük bir kule odası vardır. Etrafta, kulenin tepesine kadar uzanan, deri ciltli kitaplar ve antika eşyalarla dolu, yerden tavana kadar uzanan ahşap kitap rafları vardır.

Durup bütün kitaplara bakıyorum. Çok fazla kitap var.

Jaxon beni bırakıyor, mini bara doğru ilerliyor ve sürahidenden iki bardak dolduruyor.

"Çocukken buraya gelirdim ama kule odasına hiç gitmezdim. Buranın bir kütüphane olduğunu bilmiyordum."

"Bilgi, Tanrı'nın kucığında bize rehberlik eden göklerin tahtının anahtarıdır," diyor ve bana doğru yürüyüp bir içki ikram ediyor. İçiyorum, ağız dolusu viskiyi yanana kadar yutuyorum.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu İncil'den mi?"

Sırıttırıyor. "Hayır, Yükseliş Kodeksi." Çok eski görünümlü deri ciltli bir el yazması içeren şeffaf bir vitrini işaret ediyor. Camekânın yanına gidip sararmış sayfalardaki soluk yazıları seçmeye çalışıyorum. "Biz doktorların uyması gereken yasa ve babamın görmek istediğiniz araştırması," diye ekliyor Jaxon.

"Ne-" Arkamı dönüyorum ve aniden, sıvı gümüş gözleriyle bana bakıyor. Arkamdan gelmiş olmalı. Arzu orta yerimden fışkırıyor ve o yaklaştıkça nefesim bir solukta bedenimi terk ediyor.

"Buraya gerçekten eski kitapları görmeye mi geldin, Laine?" "Evet."

Başını sallar, içkisini bırakır ve akşam yemeği ceketinden bir anahtar çıkarır. Vitrinin kilidini açar ve el yazmasını çıkarır. "Otur." Yine o emredici ses. Bir anda kendimi kucagımda kitapla buluyorum.

Ve Jaxon hemen yanımda.

Yan tarafının ve kalçasının sıcaklığı benimkine baskı yapıyor.

"Lucian'ın Kodeksi'nin iki kopyası var. Bu ikisinden daha az kırılgan olanı."

"Lucian?"

"Lucius Apuleius, Romalı bir filozof, ilk kurucu."

Sayfaları çevirdikçe, metinlerin ne dediğini ve nasıl yorumlandığını açıklıyor.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"On bir yaşma gelmeden önce her bir kelimeyi çalışmam bekleniyordu." "Bir çocuk için çok zor."

Bana sanki yarısını bile bilmiyormuşum gibi .

"Düşünceleriniz için bir peni?" Bunu söylediğime hemen pişman oldum. Jaxon'la son kez bir kulede bulunduğum anı ve geçen konuşmayı hatırlıyorum. İçimden bir ürperti geçiyor. "Neden bir pound değil de bir penny olduğunu hiç anlamadım," diye geveliyorum.

Jaxon kitabı kapatıp masanın üzerine koyuyor. İçkilerimizi aldı ve benimkini bana uzattı. "Bu değerle ilgili değil. Bir kuruş, para biriminin en basit halini sembolize eder."

"Ve ölümden tüm bireyler eşittir," diyorum bir yudum alarak.

Jaxon bana boş bir bakış atıyor.

". Kurbanlarının cesetlerine bozuk para bırakıyor." Kayıp gidiyor.

Belki de alkol damarlarımda dolaştığı için artık daha cesurumdur.

Bana bakarken bakışlarında hiçbir şey yok, en ufak bir titreşim bile. "İlginç."

Herkesin bildiği bir şey değil. Sadece ben biliyorum çünkü Karındeşen göğsümde bir tane bıraktı. Diğerleri gibi iki tane değil. Yarısı bitmişti. Göz kapağıma bile koymadı çünkü ölmediğimi biliyordu. Babam bana diğer kurbanların görmeyen gözlerine bırakılan bozuk paralardan bahsetmişti. Onun o kısmını saklamışlar.

M.O. baskıdan çıktı. Kuruşlar eskiydi. Sıradan değillerdi. Koleksiyon yapacağınız paralar.

Benimki hâlâ duruyor, tüyler ürpertici bir hatırlatma.

Beni bir sonraki adımı atmaya iten şey ateşin sıcaklığı ya da odanın samimiyeti olabilir. Bilmiyorum. Ama bardağımı tutmayan elimi kullanarak boynumdaki saçları süpürüyorum ve Jaxon'ın görmesi için yara izimi gösteriyorum. Tüm pürüzlü ihtişamıyla görmek için doğru tarafta.

"Geçen gün bana bunu sormuştun." Ona bakıyorum ve içkimden bir yudum daha alırken gözlerimi kaçırıyorum. "Haklıydın. Karındeşen beni öldürmeye çalıştı."

Jaxon yara izini takip etmek için elini boynuma koyuyor, başparmağı harap olmuş derinin kenarlarını takip ettiği yerde sıcaklığa çarpıyor. "Ama başarısız oldu."

"Biri sözünü kesti. Bir köpek gezdiricisi."

Jaxon eğilerek, "Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu," dedi.

Boğazıma dolanan eli sahipleniyormuş gibi hissettiriyor, kalbimi göğüs kafesime çarpıp tekrar tekrar yanmaya zorluyor. Ama sonra, başparmağı yavaşça çeneme ve sonra viski lekeli dudaklarıma doğru ilerlerken, içimi sıcak bir telaş dolduruyor, çekirdeğime doğru yayılıyor.

Beni öpecek.

Konuşan ve bize doğru yürüyen insanların uzaktan gelen sesi huzuru ele geçirirken Jaxon aniden başparmağıyla beni susturarak yere bastırıyor.

"Ne-"

Çenesini sıkarak başını sallıyor ve konuşmamı engelliyor, bekliyor, sesler yükselene kadar dikkatle dinliyor. Ve sonra, ateşin alevlerinin yansımasıyla titreyen gözleri bana odaklanıyor.

Tek söylediği "Çekil".

Jaxon beni ayağa odanın en ucuna, büyük pencereleri örten ağır brokar perdelerden birinin arkasına sürüklerken nefesim kesildi. Jaxon'ın vücudunu sıkıca bedenime bastırması beni ahşap panellere sabitledi. Tıraş losyonunun kokusu, vücudunun her kıvrımının sıcaklığı ve kulağıma gelen nefeslerinin sesi başımı döndürüyor. Kendimi baygın hissediyorum. Neden saklandığımı sormak istiyorum ama eli kabaca ağzımı kapatmış, diğer eli belimi kavrarken tek kelime edemiyorum....

"Çok ama çok hareketsiz kal. Burada olduğunu bilmemeliler," diyor Jaxon kulağıma usulca.

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

İnsanlar kütüphanenin önünden geçmiyor, kütüphaneye giriyor. Kapı açıldığında yüksek sesle gıcırıyor. Bir çift. İçeride tökezliyorlar, bir şeye gülüyorlar, belli ki sarhoşlar. Bir dolabın açılma sesi ve bardak şingirtisi duyulur.

Hareket etmiyorum. Nefes bile almıyorum.

"Yaşlı herifin buraya iyi mal sakladığını biliyordum," diyor erkek olan. "Christian, bana da bir tane doldur," diye iç geçiriyor ikinci bir ses. Belli ki kadın. "Kendin al."

Küfrediyor ve alkolün şırıltısı duyuluyor. Jaxon tam üstümde, başı omzuma eğilmiş, saçları yanağımı gıcıkıyor.

"Chrissy, buz falan yok."

"Bana öyle dememeni söylemiştim. Ve kim 300 kiloluk bir viski bardağına buz koyar ki?"

"Kimin umurunda? Hadi partiye geri dönelim."

"Partiyi siktir et. Buraya gel," diyor Christian, sesi arzudan kalın ve ağır. ÖpüŖme sesleri çıtırdayan ateŖi bile bastırıyor. ÖpüŖme ağır nefes alıp vermelere, inlemelere, sonra da topyekûn sekse dönüŖüyor.

Ve kaçacak hiçbir yer yok.

Jaxon o kadar hareketsiz ki nefes aldığından bile emin deŖilim. Ona bakmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden sulanan gözlerimi kırıştırıyorum ve Jaxon Clémont'a yapışmış olmaktan başka bir yerde olduğumu hayal etmeye çalışıyorum. Ama faydası yok.

Birdenbire ateş bastı. Teninin sıcaklığı, katı varlığı ve aynı odada sadece birkaç adım ötede sevişen iki kişinin sesi beni olduğum yerde yakıyor. Kaçmak istiyorum, ama ellerinin en hafif baskısı beni sımsıkı tutuyor, alevlerin içimi yalamasına neden oluyor, karnımın alt kısmına doğru orman yangını gibi ilerliyor.

Kadın gürültüyle orgazm olurken, Jaxon ağırlığını kaydırıyor, kalçası bacaklarımın arasına bastırıyor, zihnim karanlık, iğrenç düşünceleri çağrıştırıyor. Hiç düşünmeden göbeğimi sıkıyorum ve sıcaklık aşağıya doğru yayılıyor.

"ğimdi iyi bir kız ol beni em, tatlım," diyor Christian nefes nefese. Onun itaat etme sesi geliyor. Jaxon'ın avucuna karŖı dudağımı ısıyorum. Hemen pişman oluyorum. Tadı tuz gibi. Ėçten içe inliyorum.

"İyi orospu, işte bu."

Tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp nefesime odaklanmak.

Jaxon'ın nefesi beni sıkıca tutarken boynumda sıcak.

Titreyen bacaklarımın arasında biriken kaygan, ıslak ağırıyı görmezden geliyorum. "Ne oluyor lan? Beni ısırdın."

"O zaman bana biraz deme-"

Gürültülü bir çatırtı beni sıçrattı.

"Kapa çeneni. Sana istediğimi söylerim." Bir inilti ve sonra bir ağlama. "Şişeyi kap, kaltak. Hadi odama gidelim. Bu gece bayılmadan önce sikimin ekstra uzun ve sert emilmesini istiyorum."

Perdenin karanlığında Jaxon'a bakıyorum. Bana bakmıyor ama vücudu kaskatı. Gitme sesleri geliyor, giderken kapı büyük bir gürültüyle kapanıyor. Jaxon beni hemen bırakmıyor.

"Bir şeyler yapmamız lazım," diyorum ama mırıldanarak çıkıyor.

Jaxon hiçbir şey söylemiyor. Bekliyor, vücudu gergin ve ancak birkaç dakika sonra beni bırakıyor, odanın içine doğru ilerliyor ve beni perdenin arkasında bırakıyor. Duvara yaslanıp peşinden perdenin arkasından fırlama isteğime direniyorum. Ona ulaştığımda bara yaslanmış, kendine bir içki daha dolduruyor. Onu görünce öfkem göğsüme saplanıyor ve

Durgun bir poz. "Bir kadın tacize uğradığında hep perdelerin arkasına mı saklanırsınız?"

Jaxon iç geçirdi ve elinde içkiyle bana baktı. "Seni yakalanmaktan koruyordum."

"Beni korumak mı?" Homurdanıyorum. "Korunmaya ihtiyacı olan ben değilim." Sesimin tiz çıktığının farkındayım.

Koyu renk gözleri beni kez daha süzüyor. "Hayatta kalacaktır. Burada ciddi bir şey yapmayacaktır."

Ona bakakaldım. "Ne tür bir kadın düşmanı kulüp bu?" Bildiğim soruyorum. Buranın hangi üyeleri çektiğini anlamak için yeterince aşağılayıcı makale okudum.

"girmeye zahmet edemeyeceğim türden." "Gidip onu kendim kurtarayım, olur mu?"

Jaxon kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Sana teşekkür etmeyecek."

Ağzım açık ona bakıyorum. "Ben sadece..." Başımı salladım. "Sadece seni anlamıyorum."

Jaxon beni yakaladığında kapıya doğru yarı yoldaydım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Bekle, Laine."

Ona ters ters bakarak arkamı döndüm. "Ne?"

İçini çekerek içkisini barın üzerine bırakıyor. "Ben hallederim. Odasının nerede olduğunu biliyorum. Sen burada kal."

Ben tepki vermeye vakit bulamadan gitti, kapının dışarıdan kilitlenme sesi geldi. Kendimi tekrar hareket etmeye zorlamadan önce aptal gibi orada duruyorum, beni içeri kilitlediğini hayal etme ihtimalime karşı kapıyı deniyorum.

Hayır. O yaptı. Beni içeri kilitledi.

LAINE

Dokuz Yıl Önce.

Victoria Kraliyet Tıp Fakültesi, Taret Kütüphanesi

En sevdiğim şeylerden biri kütüphaneye girip saklanmaktır. Kampüsteki ana kütüphaneye asıl adı olan Thamebridge yerine Taret Kütüphanesi diyorlar çünkü kulenin bir ucunda eski bir çan kulesine çıkan kitap yığınlarının arasına gizlenmiş spiral bir merdiven bulunuyor. Victoria Royal 1600'lerde bir manastırdı, bu yüzden içinde kaybolacak pek çok yer var, ancak eski koro kulesi benim favorilerimden biri.

Ancak bugün benim favorim değil. Jaxon Clémont yarı dairesel yastıklı pencere koltuğunda yatıyor, ceket katlanmış ve başının altına sıkıştırılmış. Bir bacağı bükülmüş ve yüzünü ışıktan korumak için ön kolunu gözlerinin üzerine atmış. O kadar büyük ki her şeyi kaplıyor. Tek görebildiğim yontulmuş dudakları, simsiyah kaşları ve dağınık saçları. Geniş göğsü sürekli inip kalkıyor, bu yüzden ölmediğini biliyorum.

"Merdivenleri tırmanan bir fil sürüsü gibi ses çıkarıyorsunuz," diye mırıldanıyor.

Eşikte durup seçeneklerimi tartıyorum. Burayı boş bulup huzur ve sessizlik içinde kitap okumayı ve yemek yemeyi umuyordum ama şimdi başka bir yere gitmem gerekecek.

Addison'ın ellerini kırıp ragbi bursunu ve tıp kariyerini bir çırpıda mahvettiğinden beri Jaxon'ı kampüste görmedim. Jaxon bırakın uzaklaştırmayı, müdürün odasına bile götürülmedi. Bu da ailesinin üniversite araştırma fonuna ne kadar para yatırdığını gösteriyor. Ve Jaxon gibi adamların yaptıklarının yanlarına kâr kaldığını.

Bunu neden yaptı? Benim yüzümden olamaz, değil mi? Beni ne kadar korkuttuğu düşünüldüğünde, ona doğrudan sormak tehlikeli bir soru. Jaxon'dan olabildiğince uzak durmak en iyisi.

Gitmek için dönüyorum ve ipek gibi pürüzsüz sesi ekliyor, "Kalmak istersen bolca yer var, Lainey."

Dudaklarında takma adımı duymak beni duraklatıyor. Oturup yer açarken omzumun üzerinden bakıyorum, bir elimi dağınık saçlarında gezdiriyorum. Gömleğinin kolları yukarı doğru itilmiş, bir kolundaki dövme ortaya çıkmıştı.

Kol: Kanatlı bir kılıcın etrafında kıvrılmış iki yılan. Baktığımı görünce kollarını indiriyor.

"Ben Laine." *Sana.*

"Laine, doğru, kalıyor musun yoksa gidiyor musun?" Gözlerimin içine bakarken buzgümüş derinlikleri beni içine çekiyor.

Isı yakamda karıncalanıyor ve beni aniden sıcak yapıyor. Öğle yemeğimi yerken Jaxon'la oturmak zararsız, değil mi? Taret onun değil ya.

"Kalıyorum." Odaya girip pencere kenarındaki koltuğun diğer yarısına, Jaxon'dan olabildiğince uzağa oturuyorum ve çantamı yere bırakıp içini karıştırıyorum.

Jaxon beni izliyor, kol düğmelerini ilikliyor ve Patek Philippe marka saatini sergiliyor. Bunun ne olduğunu biliyorum çünkü bazı öğrencilerin ne kadar nadir ve pahalı olduğunu tartıştıklarını duydum. O saat tek başına ailemin borçlarını ve eğitimimi karşılayabilir, hatta mezun olduktan sonra bana bir daire bile alabilirdi.

Diğer yarısı nasıl yaşıyor. Yeni kıyafetlere bile param yetmiyor. Yeni alacağımdan değil. İkinci el de en az onun kadar iyi.

Kitaplarımı ve beslenme çantamı çıkarırken başımı kaldırıp ona bakıyorum. Hâlâ bakıyor. "Güzel saat."

Kitaba şöyle bir bakıyor, çenesinde daha önce olmayan bir gerginlik var. "Bu bir Aquanaut," diyor küçümseyerek ve kitabımı işaret ediyor. "Ne okuyorsun?"

"Bu bir...cinayet gizemi." Hafif bir utanç damarlarımda dolaşıyor.

"Detaylandırabilir misiniz? Başlığı göremiyorum."

Başlık, şimdi sohbet konusu olduğu için daha da utanç verici görünen ev yapımı bir kapakla gizlenmiş.

"Elbette, bir klasik, Agatha Christie' Doğu Ekspresinde Cinayet'i," diyorum, küçümseyici bir yorum bekliyorum. Ama o bir şey söylemeyince minderlere yaslanıyorum ve kitabımı okuduğum sayfaya açıyorum. Ama konsantre olamıyorum. Jaxon'ın farkındayım, gözlerini üzerimde hissetmek omurgamdan aşağı bir elektrik zaplaması gönderiyor.

Durumdan rahatsızlık duyarak romanımın üstünden bakıyorum. "Düşünceleriniz için bir kuruş?"

Bir elini asi saçlarında gezdiriyor ve benim ellerim de aynı şeyi yapmak için kaşınıyor. Çok yumuşak görünüyor. "Bluzunun düğmelerini yanlış iliklemişsin." Ona göz kırpıyorum

ve sonra aşığı bak. Kahretsin, o haklı. Hizalama yanlış.

Kitabımı bırakıp gömleğimi düzeltmek için ayağı kalkarken ona sinirli bir bakış atıyorum. Bu sırada Jaxon sanki tüm gün boyunca sahip olduğı en iyi eğlence biçimiymişim gibi beni izliyor. Neden hâlâ burada olduğunu anlamıyorum. Yapacak daha iyi bir işi yok mu?

"Karanlıkta mı giyindin?" "Hayır, acelem vardı," diye karşılık veriyorum. "Birini kaçırdın."

Yüzüm yanıyor. İkinci el almanın sorunu bazen düğmelerin eksik olması. Benzer görünümlü bir tane bulup değıştirecek vaktim olmadı. "Bu işler böyledir." Gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirdikten sonra pencere kenarındaki koltuğı oturuyorum.

Ama o kadar telaşlıyım ki beslenme çantamı yere düşürüyorum. Açıldı, sandviçler etrafa saçıldı. Onu almak için çabalıyorum ve Jaxon'ın bana doğru eğilip üzerine oturulmuş gibi görünen selofan ambalajlı, ezilmiş bir peynirli rulo uzatması beni şaşırtıyor.

Yanaklarım yanıyormuş gibi yanıyor.

Öğle yemeğıme tiksinti dolu bir bakış atıyor. "Bunu gerçekten yiyecek misin?" "Pahalı kantini hepimiz karşılayamayız." Kelimeleri söyler söylemez

ağızından çıktığında, söylediğıme pişman oluyorum. Ailemin çok parası olmayabilir ama çok çalışıyorlar. Neye gücümüzün yeteceğı Jaxon'ı ilgilendirmez.

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin? Kantin senin menziline dışında mı?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve öğle yemeğımi kutuya tıkıştırıp çantama atıyorum. İhtiyacım olan son şey Jaxon Clémont'un beni bunu yerken görmesi.

İçini çeker ve ceketini kapar. "Hadi gel. Sana gerçek bir öğle yemeğı ısmarlayayım."

Başımı kaldırıyorum. "İhtiyacın yok-" Kitabımı kapıp çantamı omzuna atıyor ve ben onu durduramadan eşyalarımınla birlikte merdivenlere doğru ilerliyor.

Jack Clémont beni dışarı çıkarana kadar öğle arasında kütüphaneye gelen öğrenci sayısını hiç fark etmemiştim. Başım eğik olsa da herkes beni izliyor. Masalarda birbirleriyle fısıldaşan öğrencilerin mırıltısı ve raflar arasında dönen sayfaların hışırtısı kayboluyor. Onun yerine sağır edici bir sessizlik var.

Dışarısı daha iyi değıl ama gürültü var ve gözümü sabitleyebileceğim bir yer var. Kantinin bulunduğu yere odaklandım ama Jaxon

gümüş yarış çizgileri ve kırmızı kova koltukları olan şık, siyah, üstü açık bir Ferarri. Kitabımı ve çantamı arka koltuğa bırakıyor ve yolcu tarafındaki kapıyı açıyor.

Hareket etmeden biraz uzun süre bakıyorum.

"Peki, biniyor musun?"

"Ögle yemeği yiyeceğimizi
sanıyordum?" "Biz de öyle yapıyoruz.
hadi."

Bebek yumuşaklığındaki derinin üzerinde kayarken, emniyet kemerimi bağlamak için eğiliyor ve kemeri takmak için üzerinden geçerken parmak eklemi çıplak kalçalarımı okşuyor. Karnım dönüyor ve bana dokunduğu yerde tüylerim diken diken oluyor. Sonra kapıyı o kadar sert çarpıyor ki sıçırıyorum.

Ben burada ne yapıyorum? Bu Jaxon. Sikip unuttuğu kızlardan biri gibi kampüsün dışında bir yere gitmesine izin veriyorum, bu ben değilim. Ama vücudum hareket etmiyor. Tavanı olmamasına ve yağmur yağmak üzere olmasına rağmen arabasının rahatlığından ayrılmak istemiyor. Heyecan midemin çukurunda kıvrılıyor, hayır demeye isteksiz.

"Nereye gidiyoruz?" Jaxon sürücü koltuğuna tırmanıp uzun bacaklarını direksiyonun arkasına katlarken ona soruyorum.

"Buradan yaklaşık otuz dakika uzaklıkta bildiğim küçük bir yer var."

Sesi asistanına benzeyen birini arıyor. "Sahaya gidiyorum. On dakika içinde onu hazır etmelerini söyle."

O. O kim ve neden hazır olması gerekiyor?

On dakika sonra, yerel havaalanının kapılarından geçtik ve *onun* bir uçak olduğunu ve otuz dakikalık seyahat süresinin hava yoluyla olacağını öğrendim.

"Nereye gidiyoruz?" Yan tarafında parlak kırmızı harflerle Jaxon'ın aile ilaç şirketi H.E.L. (Health Elixir Labs) logosu bulunan iki kişilik bir uçağın yanına park ederken ona soruyorum.

Bana cevap vermiyor, havaalanındaki yer ekibiyle konuşmak için iniyor. Kendimi koltuktan kurtarıyorum ve aceleyle onun durduğu yere doğru ilerliyorum, uçağın bir anda dönüşünü izliyorum.

Rüzgâr sert esiyor, saçlarımı her yöne savuruyor. Sinirlerim de aynı şeyi hissediyor: açıkta kalmış, uçları yıpranmış. Jaxon'a bakmak için gözlerimi siper etmek zorunda kalıyorum. "Lütfen bana o şeye bineceğimizi söyleme?"

bir baktı. "Eğer pasaporta ihtiyacın endişeleniyorsan, ihtiyacın olmayacak." "Sadece Le Touquet'ye uçuyoruz" diye ekleyene kadar dudaklarımdan rahat bir nefes kaçıyor.

Kocaman gözlerle ona bakıyorum. "Beni öğle yemeğine götüreceğini söylemiştin." Sesim rüzgârın üzerinde yükseliyor, Jaxon'un yer ekibinin de bana bakmasına neden olacak kadar yüksek.

Jaxon omuz silkiyor. "En iyi yemek Fransız yemeği."

"Ne? Hayır." Başımı sallıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak hem bir şey anlatmaya çalışıyorum hem de kollarımın titremesini engelliyorum.

Titreyen halime bakarak kaşlarını kaldırıyor. "Eğer korkuyorsan, korkma. Bunu yüzlerce kez yaptım."

"Bu daha da kötü. Hangi sen? Çünkü son baktığımda bu gezegende havaya daha fazla CO2 pompalanmasına ihtiyacımız yoktu."

"Ne?"

Gözlerimi kısıyorum. "Öğle yemeği gibi önemsiz bir şey için uçağa binmem."

Bana göz kırpmıyor. "İyi yemek yemek önemsiz bir şey değildir."

Rahatsızlık göğsümde yayılıyor. "Uçmanın ne kadar sürdürülebilir olmadığını ve çevreye ne kadar zarar verdiğini biliyor musunuz? Soluduğumuz havayı kirletmesi bir yana, küresel ısınmayı ve iklim değişikliğini ciddi şekilde etkiliyor."

İşte bu yüzden kampüste yaşıyorum ve her gün derslere yürüyerek gidiyorum. Sadece Jaxon gibi ahmaklar bir mil öteye gitmek için süper arabalarıyla dolaşıyor.

Bana bakıyor, buna karşı söyleyecek bir şey düşünürken çenesi sıkılıyor. Bir pislik gibi görünmek istemiyorsa bunu yapamaz. "Peki, kantine geri dönelim."

Alt dudağımı dişlerimin arasında kemiriyorum. "Güzel."

Havaalanından ayrılırken Jaxon hiçbir şey söylemiyor. Ben de söylemiyorum, yüzümün ne kadar kızardığını görmemesi için pencereden dışarı bakmayı tercih ediyorum. Tüm vücudum yanıyor. Jaxon'a personelinin önünde kendi havaalanında ders mi verdim? *Evet.*

Bende bir sorun mu var? *Ayrıca, evet.*

Yola çıktığımızda, içinden geçmekte olduğumuz uyku çikolata kutusu köyünü hemen tanıyorum. Burası Angelfalls, tek bir şeyle tanınıyor, yani iki, eğer bir kayanın içinde bir delikten akan sudan ibaret olan yavan şelaleyi sayarsanız.

"Aslında burada durabilir miyiz?" Dükkânların ve barların bulunduğu ana caddenin önünde sıralanmış çapraz boş alanları gösteriyorum.

Jaxon bana şöyle bir bakıyor ama arabasını yuvalardan birine çekerek öyle yapıyor.

"Bildığım en iyi yemek burada," diyorum açıklama olarak. "Bekle, geri geleceğim."

Dakikalar sonra Jaxon kucağımdakini görünce kaşlarını çatıyor: Angelfall'un meşhur balık ve patates kızartmasının iki porsiyonunun etrafına sarılmış buharlı kağıttan bir kundak, benimkinin yerine vegan hellim konmuş.

"Eğer derime yağ bulaştırırsan..."

"Sadece bir tane dene," diyorum, kağıdı yırtarak açıyorum, sıcak, yağlı bir cips çıkarıyorum ve yemesi için ona uzatıyorum. Gözleri elimdeki cipse kayıyor ve sonra yavaşça benimkilerle çarpışmak için geri dönüyor.

Zaman yavaşlıyor. Hafif çiseleyen yağmur arabayı ince bir sisle kaplıyor, camlar buğulanıyor ama camların arasından bir kalabalık topladığımız açıkça görülüyor. Goulston Fish and Chips, Royal Victoria öğrencilerinin uğrak yeri. Utanç içimde delikler açarken, yanaklarım parmaklarımın arasındaki sıcak yemekle eşleşecek şekilde ısınırken farkına varıyorum.

Nefesim daralıyor. "Hayır, aslında bunlar senin." Dikkatimi ön camdan aşağı süzülen yağmur damlalarına vererek büyüğü bozuyorum, bir poşet balık ve cipsi ona doğru itiyorum ve çıkardığım tek cipsi kendi ağzıma atıyorum. Tuzlu patates yenemeyecek kadar sıcaktı ama o kadar şaşkınım ki dilimi ve boğazımı haşlayarak hepsini yutuyorum.

Jaxon iç geçirir. "Aynı anda hem araba kullanıp hem de yemek yiyemem." Bana kendi porsiyonunu uzatıyor ve sonra motoru çalıştırıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dünya izlemeden tadını çıkarabileceğimiz bir yer."

Jaxon arabayla havaalanına geri döndü. Kara bulutlar yerlerini, pistin karşısındaki çimenlik tepelerden birine oturup kucağımızda yemeğimizi yerken uçakların kalkışını izleyebileceğimiz kadar parlak mavi gökyüzü parçalarına bıraktı.

Jaxon'a neden bagajda plastik örtü olduğunu sormuyorum, böylece çimlerin üzerinde oturup kıyafetlerimizi kirletmiyoruz ve onu parmaklarımla beslemeye çalışmamdan bahsetmiyor. Ama uçaklar hakkında konuşuyoruz. Jaxon inip kalkan uçakları ve sahiplerini işaret ediyor. Etkilenmemi bekliyorsa, etkilenmiyorum. Ama hakkını vermek lazım, fark ediyor.

"Demek uçmak sana değil."

"Dünyanın üzerinden uçmaktansa dünyayı görmeyi tercih ederim. Yavaş seyahat etmeyi tercih ederim. Her yere yürümek daha ucuz. Gitmenin en iyi yolu."

"Ya Singapur'a gitmek isteseydin?"

"Daha az etkili yollar var. Onları araştıracağına söz ver. Otobüs, tren, tekne, hatta otostop."

"Dünyadaki son seyahat yöntemi olsa bile otostop çekmene izin vermezdim."

? "Bana izin vermez miydin?"

"Sen felaketin işaret fişeğisin." Ben ona ağzım açık bakarken dudakları seğiriyor.

"Ben seni
götürürüm." "Tüm
yol boyunca mı?" "O
kadar uzak olamaz."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni tanıyorsam, Doğu Ekspresi'nde bir süit ayırtmışsındır."

"Beni tanıyor musun?" Ağzına bir cips atıyor. Gözleri, içinde boğulmak istediğim sıvı gümüşten derin havuzlar gibi. Ve ruhumun karanlık bir yerinde... *O çip olmak istiyorum.* Bu düşünceyle, kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor.

Kahretsin, ne düşünüyorum ben? Bu Jaxon. Herkes gibi ona aşık olamam. *Yapabilir miyim?*

LAINE

Boğuk bir "Laine!" sesi ve kapı tokmağının tıkırtısı beni getirdiğinde J aksonu hâlâ dönmemişti. Ben Nola. Beni nerede bulabileceğini mesajla bildirdim.

Jaxon gider gitmez.

"Kilitli," diye tıslıyorum ahşap kapıdan.

Mekanizmadan bir tıkırtı geliyor ve ardından kapı açılarak Nola'yı diğer tarafta, elinde kilit açma kiti, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle buluyor. "İyi ki bunları yanımda getirmişim." İçeri girer ve etrafına bakınır. "Jaxon nerede?"

Omuz silktim. "İçeri kilitledi ve terk etti." Gözleri genişledi. "Seni içeri mi kilitledi?"

"Arşiv odasını buldun mu?" Nola'ya Jaxon'ın ne kadar zehirli olabileceğinden bahsetmek istemediğim için karşı çıkıyorum. Bana balo biletini onun aldığını biliyor, yani bildiği kadarıyla o bir varlık.

Bana uzun, sert bir bakış atıyor ve sonra başını sallıyor. "Öyle yaptım."

Nola önden gidiyor. Onu aceleyle bir koridorun sonuna kadar takip ediyorum, burada taş zemine dolanarak inen bir merdiven var. Basamakların dibinde, bir asanın etrafında sürünen bir yılanın gravürü odanın ortasında bir sorguç gibi kıvrılıyor. Altın işlemeli, sarmaşık kaplı duvar kâğıdı, koyu renkli ahşap panelleri sık bir ormandaki yıldızlı bir gece gibi sarmalıyor.

Sadece arşiv kapısını görecektik kadar ışık var. "Kilidi nasıl açacağını hatırlıyor musun?" Nola soruyor.

"Hayır." Cebimde onun kilit açacakları var. Arada sırada Nola beni resmi bir kamu hizmeti binasına götürüyor ve rastgele kapıların kilitlerini açtırıyor. Bazen yapabiliyorum. Diğer zamanlarda mekanizma ile boğuşuyorum. Bir ya da iki kez yakalandık. Nola hakkında şunu söyleyebilirim, koşabiliyor.

"Tamam. Bunu yapacağım ve sonra buraya geri gelip nöbet tutacağım. Biri beni görürse, kadınlar tuvaletini aradığımı söylerim" diyor.

Arkadaşıma başımla onay veriyorum, bunu yapmak zorunda olmadığım için vücudumda keskin bir rahatlama dolaşıyor. Sage yerine Nola'yı getirmekte haklıydım.

Nola yanıma geldi ve elini omzunun üzerinden uzattı. Kilit açma setini avucuna sokuyorum ve o da işe koyuluyor. Hızla ilerliyor olsak da sanki suyun altında ilerliyormuşuz gibi hissediyorum. Ne kadar vaktimiz var bilmiyorum; ihtiyacımız olan son şey yakalanmak.

Tek ihtiyacı olan beş saniye.

"Tamam, şimdi ayaktasın. Biri gelirse mesaj gönderirim. Telefonun sessizde, değil mi?"

İçeri girdiğimde arşiv odası boştu. Sessiz, loş ve bana bir yüzyıl boyunca meraklı gözlerden uzak tutulmuş, ancak yakın zamanda keşfedilmiş ve minimum teknoloji ile güncellenmiş bir savaş odası sığınağını hatırlatıyor. Kamera olmadığını da buradan biliyorum. Burayı işleten adamlar dokunulmaz olduklarını ve tanrı olduklarını düşünüyorlar. *Beni ormanda takip edip evime girebileceklerini sanıyorlar.*

Beni mezarlığa kadar takip eden arabayı bu Vakıftan biri kullanıyordu ve kim olduğunu bulacağım.

Tozlu kitaplar, tuzla lekelenmiş, çatlamış ve onarılmış tuğla duvarlar arasındaki sıra sıra cam raflarda duruyor. Bir ucunda birkaç sandalyenin bulunduğu metal bir masa ve ortasında yeşil bir banker lambası şeridi var. Bir koltuğun önünde kitaplar açık, sanki yakın zamanda burada biri oturmuş, okumuş, kafasını tüm bu unutulmuş bilgilerle doldurmuş gibi.

Gözlerim kitap başlıklarına takılıp onları tüketirken, parmaklarım kitap sırtlarında karnımın alt kısmında bir heyecan kıvılcımları çakıyor. Bir bölümde aynı kitap tekrar tekrar var, ama sadece altınla damgalanmış yıllar farklı. Bana bu gece ve yıllar önce buraya kardeşlik partisi için geldiğimde imzalattırdıkları ziyaretçi defterini hatırlıyorum.

Rafların yanında evrakların bulunduğu dosya dolapları var ancak kulübün sahip olduğu araçlarla ve onları kimin kullandığıyla ilgili hiçbir şey yok.

Tam ayrılmak üzereydim ki, partinin yıla ait ziyaretçi defterini görmek beni durdurdu. Boğazımın arkası asit gibi yanıyor. Ağır kitabı raftan indirip karıştırıyorum, tarihleri ve saatleri tararken kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor.

Kardeşlik partisinin olduğu gün, sabahın erken saatlerinden akşamın erken saatlerine kadar birçok isim var. Bazılarını okumak kolay ama bazı el yazıları okunaksız. Molly'nin adını kendi el yazısıyla sayfadan fırlayıp bana doğru gelirken gördüğümde nefesim kesiliyor ve boğazıma bir yumru oturuyor. Dağınık karalamasını görmek bile gözlerimin yaşarmasına neden oluyor.

Arşivin önünden gelen bir ses, sanki biri kilidin açık olup olmadığını anlamak için kolu çeviriyormuş gibi, neredeyse kitabı düşürmeme neden oluyor. Sonra kapı yavaşça açılıyor, ben de eğilip kitabı ortama sıkıştırarak rafın ucuna çömeliyorum. Göğsüm, çarpan kalbimin ve hiperventilasyon yapan ciğerlerimin hızlı bir senfonisi.

Kaçacak hiçbir yer yok. Bir duraklama.

Bir sessizlik ritmi.

Ve sonra o kişi içeri girer.

Rafların sonuna doğru bilerek yürüyorlar, ağır ayakkabıları taş zemini dövüyor. Saklandığım yere geldiklerinde duruyor ve iç çekiyor, küçük bir kıkırdama, derin ve gürültülü, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Tamamen görünüyorsun, biliyorsun. Buradaki raflar camdan yapılmış," diyor alçak bir sesle, onu tanıyabileceğim kadar yüksek değil.

Ama Jaxon'a benziyor.

Hızla çarpan kalbim küçük bir takla atıyor ve utancım içimde dalgalanıyor -Aynı şekilde sert omurgamdan aşağıya küçük bir korku damlıyor.

"Simmons yolda. Tarih bölümünün arkasında bir oyuk var. Oraya gitmenizi öneririm."

Raflara bakacak kadar cesaretimi toplayana kadar olduğum yerde donup kalıyorum ama odadan çıkarken cilalı taşta yankılanan ayak seslerini bırakıp gitmiş. Ancak kapı kapanıp kilit döndüğünde yer değiştiriyorum, kendimi karanlık oyuklardan birine itiyorum ve kimsenin beni bulmaması için dua ediyorum.

Ama biri beni buldu. Ve sonra, bana yardım etti. Neden yardım etti?

Midemi bir gerginlik yumağı kemiriyor. Özellikle de kimse dönmediğinde. Jaxon muhtemelen beni buraya kilitledi ve güvenliği çağırmaya gitti. Nola gelip beni dışarı çıkarabilir ama ya onu da bulurlarsa? Telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum, telefonumun yüzü karanlıktaki küçük köşemi birkaç saniyeliğine aydınlatıyor. Hiç çekmiyor. Burada hiç sinyal yok.

Lanet olsun. Gözlerimi kapatıyorum, ağzımın arkasını yakan keskin tadı yok etmek için derin nefes alıyorum ve telefonumu bir kenara koyuyorum.

Tek yapabileceğim beklemek.

Sonunda odanın dışında sesler yankılandı. Kapı açıldığında ve Simmons yüksek sesle konuşarak girdiğinde bana emrettiği oyuğa daha sıkı sıkışıyorum. Bulduğum yerden onu gözetleyebiliyorum, bankacının ışıklarının cıcaflı yeşil parıltısı yine siluet oluşturuyor.

"Nasıl görüldüğü umurumda değil, sadece onlarla anlaştı. Öde gitsin. Fon bunun için değil mi?" Etrafında bir şey arar ve bulur

masanın üzerinde. "Sadece bununla ilgilen. Dempsey senin pis işlerini halletti. Gerisini sen hallet."

Sinsice yaklaşıyor, telefonu kapatıyor, masanın üzerindeki defteri alıyor ve ön cebine sokuyor. Tanrı benden nefret ediyor olmalı çünkü o anda telefonum küçük bir vızıltı çıkarıyor.

O durup arkasına bakarken nefes almıyorum.

ciğerlerimi mendeneye aldı ve . Dönüyor ve bir adım atıyor-

Damarlarımdaki tüm kan buza dönüşüyor.

"Baba," Jaxon'ın pürüzsüz ses kesilmiş aracılığıyla ve kasvet. "I seninle konuşmam gereken bir şey var."

Simmons adım adım uzaklaşırken ofluyor. "Bekleyemez mi?" "Hayır, efendim. Bekleyemez."

Jaxon odaya geri dönüyor, gözleri benimkilerle birleşiyor ve doğrudan bana bakıyor. Gülümsüyor... şeytani bir gülümseme, kalbim dışarı çıkmak için göğüs kafesimin parmaklıklarına çarpıyor, ama alarmı çalmıyor. Bunun yerine kapıyı kapatıyor ve beni sadece kulaklarımda atan nabzımla baş başa bırakıyor. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, küflü, eski kağıt kokusunun ve gergin sessizliğin beni sakinleştirmesini umuyorum.

Vücudum titremeyi bırakıp ayağa kalkmama izin verdiğinde yerden kalkıyorum ve kardeşlik partisinin yapıldığı gün ziyaretçi defterine yazılanların fotoğraflarını çekiyorum. Sonra da defteri bulduğum rafa geri koyuyorum.

Oraya gittiğimde Nola merdiven boşluğunun başında değildi. O uğultu, birinin geldiğini ve ortalıkta görünmemek için kendini zor tuttuğunu bildiren bir mesajdı. Fuayenin ötesine geçtiğimde kalp atışlarım normale dönüyor. Yine de midem hala sorular gibi çalkalanıyor. Jaxon Clémont iki kez saklanmama yardım etti, bir kez Christian'dan, bir kez de babasından ama neden? O ne istiyor? Biri beni takip ediyor, cinayet silahlarını sıcak suda yıkıyor ve Jaxon beni koruyor, kim olduğunu bulmama yardım ediyor gibi görünüyor. Ama neden? Geçmişimiz yüzünden mi? Kalbinin iyiliği için bir şeyler yapan biri değil.

Bara doğru ilerliyorum, Nola'yı hiçbir yerde göremeyince göğsüm sıkışıyor. Belki de dışarıdadır?

Çiseleyen yağmur, Berners House'un sağlam ve heybetli duvarlarının ötesine yoğun bir sis gibi çöküyor. Dışarıda kimse yok. Gelen süper arabaların oluşturduğu kuyruk çoktan girişten çekilmiş ve görüş alanının dışına park etmişti. Çakılların üzerinde yürüyorum, tanımadığım insanlarla arama biraz mesafe koyuyorum.

etrafta olmak ve telefonumu çıkarmak istiyorum. Eve gitmeye hazırım. Nola'ya benimle nerede buluşacağına dair bir mesaj gönderiyorum. Son bir saat rüya gibi geliyor. Dehşet artık midemin çukuruna yerleşmiş gibi görünüyor, bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum.

Resim galerisini kontrol ederken ellerim titriyor ve çektiğim fotoğrafların hâlâ orada olduğunu, babamın saldırımdan beri peşinde olduğu bilgilerin gün gibi ortada olduğunu görünce göğsüm rahatlıyor.

"Kilitli odalara gizlice girip fotoğraf çekmek ilginç bir eğlence," diyor arkamdan bir ses.

Dönüyorum, tam arkamda duranın kim olduğunu gördüğümde vücudum donuyor.

Jaxon tepemde yükseliyor, aşağı bakıyor, gözleri parlıyor, öfkeyle yuvarlanıyor. Telefonumla benim aramda gidip geliyorlar. O içinde ne olduğunu göremeden ekranı kapatıyorum ve hiç düşünmeden korseli üstümden aşağı itiyorum. Bu elbisenin cebi yok ve çantam Nola'nın bana geri verdiği kilit açma kitiyle tıka basa dolu.

"Gizlenmiyordum-"

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor, sesi zengin bir bas, tenimde sıcak ipek gibi kayıyor.

Kuru dudaklarımı yalayarak, sinmeyi reddederek. "İçeri dönmeliyim. Arkadaşımı bulmam gerek." Etrafından dolaşmak için hamle yapıyorum ama yoluma çıkıyor. Dili alt dudağında geziniyor ve başını sallıyor.

"Bunu yapmana izin veremem,
Laine." Gözlerim kısıldı. "Ne?"

Elini uzattı. "Telefonunu ver." "Hayır." Şak diye söyledim.

Bakışlarındaki soğukluk nefesimi kesmeye yetiyor. "Gerçekten onu senden almamı mı istiyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor. "Buna cüret edemezsin."

Jaxon sinsice gülümsüyor ve beni kolumdan tutuyor, tutuşu sıcak ve katı, erimiş demir gibi etimi yakıyor. Beni kendine doğru çekerek daha da yaklaştıırken bir çığlık atıyorum. Gözleri benimkileri yakıyor. "Son şansın, küçük tilki."

"Siktir git," diye homurdandım, kaçmaya çalışıyordum.

"Bunu kendim almamı istediğin şekilde mi algılayacağım?"

Çok güçlü ve diğer eli elbisemin önünden aşağı kayarken şok nefesimin kesilmesine neden oluyor. Kalbim sarsılıyor

Parmakları göğüslerimi sıyrıyor. Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor. Telefonu çekip çıkarıyor, nefesim kesiliyor, sütyen giymediğim için parmak eklemleri açıkta kalan göğüs ucuma değiyor.

Ve sonra nefes alamıyorum ya da hareket edemiyorum... çünkü onun olmaması gereken bir yerde olduğunu hissediyorum. Erimiş lavlar tenimi dağlıyor, çekirdeğimin derinliklerine doğru akıyor. Perdenin arkasında birbirimize bastırduğumuz anılar sel gibi geri geliyor.

Bunu fark etmiş olmalı çünkü bana bakıyor, gözleri obsidyen rengi, dolgun dudaklarında bir kıvrılma. Tepeden tırnağa öfkeliyim ve beni tuttuğu yerden kurtarıırken yanaklarım alev alev yanıyor. Tiksinti ve utanç içimde yılan gibi kıvrılıyor.

"Bir dahaki sefere dediğimi yap," diyor başını sallayarak ve telefonuma bakarak. "Şimdi, kod nedir?"

Tek gördüğüm bembeyaz bir öfke. "Cehenneme kadar yolun var."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Her zaman böyle neşeli misin?" Cevap vermeyince başını eğdi. "Bak, sana bir iyilik yapıyorum. Bu insanlarla uğraşmak istemezsin."

Bu insanlar. Sanki o onlardan biri değilmiş gibi.

"Göle atabilirim," diye karşı çıkıyor.

Kahretsin, yapabiliirdi.

Kaşlarını kaldırıyor. "Kod şimdi mi?"

"Tamam." Öfke göğsümde bir fırtına gibi dönüyor, ama onunla birlikte korku da artıyor; ellerini gördüğümde metalin ağır tadı gibi boğazıma yapışıyor. Bir cerrahın elleri değil.

Çürük, kanlı parmak eklemleri. *Ben ona bağırdıktan sonra Christian'la kavga mı etti?*

"Bir-sekiz, sekiz, sekiz," diye ekliyorum bir süre sonra. "Ellerine ne oldu?"

Kaşları kalkıyor. "Altı, altı, altı bekliyordum." Elleri hakkındaki yorumu duymazdan geliyor.

Puslu yağmur yeniden başladı ve birden içim dışım buz gibi oldu. Kollarımı kendime sarıp kaçmak istiyorum ama Jaxon'ın önünde zayıf görünmeyi reddediyorum. Christian'a yumruk attıysa, iyi. O piç bunu hak etmişti.

"İlginç bir fotoğraf seçimi," diyor Jaxon telefonumu karıştırıp tuş takımına dokunurken. Silinen görüntülerin sesi kalbimi paramparça etti ve içimi sızlatan bir kederle doldurdu. Molly daha iyisini hak ediyordu.

Bu. En azından bazı isimleri ezberledim. Jaxon bunu benden alamaz. Elektronik cihazlar gibi zihnimi silemez. Gevezelik etmemek için dişlerimi sıkıyorum.

"Al." Telefonumu uzattı, kristal gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Hepsi tamam."

Elinden kaptım ve çantama attım.

Bana kısık bir bakış attı. "Bir teşekkür fena olmazdı." Alaycı bir ifadeyle başımı sallıyorum. "Hayal görüyorsun."

Omuz silkiyor. "Olabilir ama ben seni hayatta tutmaya çalışıyorum. Gizlice dolaşmak. Vakıftan çalmak hafife alınacak bir şey değil. İşte, titriyorsun."

Ceketini çıkarıp bana uzattı.

Sert bir kahkaha attım. Bu adam gerçek mi? "Sakın yanıma yaklaşma," diyerek ona karşılık veriyorum ve eve doğru hışım ile ilerliyorum. Yaprak gibi titriyorum. Yağmurdan kurtulmalı ve Jaxon Cl mont'tan mümkün olduğunca uzakla mal yım.

Belime doladı ı sert ve sıcak kolu beni tekrar kendisine doğru çekiyor. "Benden uzaklaşma." Kula ıma fısıldayarak, "Debelenmeye devam edersen seni alır, taşır ve arabamın bagajına atarım. Hiç havamda değilim, Laine." Sözleri derinlere nüfuz ediyor gibi görünüyor, bu yüzden duruyorum. "Güzel," diye yatı tırdı. " imdi  ne oturabilirsin."

Jaxon arabayı sürerken, zihnim her şeyi anlamlandırmaya çalışıyor. Çok yakla mı tım... Molly ve benim saldırıya u radı ımız gece orada bulunan adamların isimlerini öğrenmeye çok yakla mı tım. G  s m uyu mu  ve kalbimin olması gereken yer boş hissediyorum.

"Geldik," diyor viski yumu aklı ında bir ses, karanlık ve rahatsız düşüncelerimi bölerek. Gözlerimi kırpı tırıyorum, aniden tırnaklarımı onun tereyağı yumu aklı ındaki deri koltuğuna ge irdi imin farkına varıyorum ve etrafıma bakıyorum. Jaxon beni eve bırakmıştı ama arabaya bindi imi, ceketini giydi imi ya da yolculuk ettiğimi hatırlamıyorum. Ona nerede ya adı ımı s yledi imi de hatırlamıyorum.

"Te ekk rl r," diye mırıldanıyorum, emniyet kemerini   z yorum ve kapıya uzanıyorum. Kol çekiliyor ama kilit açılmıyor. Jaxon'a bakıyorum ama açmak için hareket etmiyor. Tekrar deniyorum ama olmuyor. "Sanırım  ocuk güvenlik kilidi açık?"

Jaxon bana bakıyor, gözleri arabanın lo lu unda neredeyse simsiyah. Tek kelime etmiyor ve tenimi ısıtan, nefesimi bo azımda d   mleyen bir bakışla bana bakıyor. O bana bakarken karnımın derinliklerinde arzu alevleniyor.

Bana sadece vahŖi olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı, sanki her an saldıracaktım gibi.

Ya yaptıysa?

Koltuğumda kaykılıp kısa bir süre dışarı bakıyorum. Gökyüzü zifiri karanlık. Yıldız yok. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi, bazen kötü hava koşulları vurmadan hemen önce böyle durgunlaşıyor. Eve gitmeliyim.

Anlık esirime dönüyorum. "Jaxon. Kapı mı?"

Birkaç dakika önce gözlerimin olduğı yere bakıyor. "Fırtına geliyor," diyor sanki aklımı okumuş gibi. Dişlerim alt dudağımı sıyrıyor, kalbim göğsümde takla atıyor. "Geçen seferki gibi fırtınaya yakalanmamaya çalış," diye dudaklarını bükerek ekliyor. Ona öylece bakıyorum, tedirginlik üzerime çökerken olduğum yere çakılıp kalıyorum.

Bununla ne demek istedi?

Kilidi açıyor ama ben zar zor duyuyorum. Gitmemi beklediğini anlamam beynimin birkaç saniyesini alıyor. Arabasından inip ön kapıma doğru yürüyorum, anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırırken Jack'in ya da cehennem çukurlarının beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakmıyorum. Her zaman koyduğum yerde değillerdi, düşemeyecekleri bir iç cebin içine sıkıştırılmışlardı. Çantamı ters çevirip içindeki her şeyi boşalttıktan sonra, sonunda onları Jaxon'ın ceketinin cebinde buluyorum.

Hala takıyorum.

Arabasına doğru yürürken gözlüğümü çıkarıyorum ama yaklaştığımda gülümsüyor, bardaki o günkü gibi soğuk ve karanlık. "Sende kalsın." Onu görmezden gelip kapıyı açıyorum ve ceketini içeri atıyorum.

Kapıyı hemen kapatmıyorum. Bakışlarım kanla kurumuş ellerine takılıyor.

Bunu benim için yaptı.

"Ellerin berbat durumda ve sen bir cerrahsın. İçeri gel, ilk yardım çantam var."

Ne yapıyorum ben?

Jaxon bana bir bakış atıyor ve sonra arabayı park ediyor. Beni içeri kadar takip ediyor, ben kapıyı açmak için alt paneli tekmelerken bekliyor. O kadar uzun olduğı için koridorda başını eğmek zorunda kalıyor.

"Mutfak bu tarafta."

Jaxon'ın kulübemde olması garip. Akşam yemeğı gömleğı ve takım elbise pantolonuyla, hayattan daha büyük, yerinde görünmüyor. Papyonu çoktan atılmıştı. Onu mutfak masasına oturtuyorum.

ilk yardım çantası. Bütün öğrenci yurtlarında bir tane var. Sonunda onu dolabın arkasında tozlanırken buldum.

Jaxon ellerini dezenfektanla temizlememi ve ardından parmak eklemlerindeki şişliği azaltmak için iltihap giderici bir krem sürmemi izliyor. Elimden geldiğince bandaj uygularken "Bu seni mutlu ediyor olmalı" diyor.

"Ne?"

"Roller tersine döndü."

"Bana yardım ettin. En azından bunu yapabildim." Görevimi yerine getirdiğime göre, derimin altındaki sinirler titriyor ve her şeyi kaldırırken hastane kokusu burnuma geliyor. Jaxon'a bakamıyorum, bu yüzden bir demlik çay yapmak gibi önemsiz işlerle meşgul oluyorum. Çünkü... Şüpheye düştüğünde, çay yap.

Bunu yaparken, Jaxon'ın her hareketimi gözlemleyen koyu renk gözlerinin aşırı farkındayım. Kendimi kurdu evine alan Kırmızı Başlıklı Kız gibi hissediyorum ve onun çenesine bakıp henüz ne kadar büyük olduğunu sormak istemiyorum. Kelebekler değil güveler, tüylü kanatlarını midemde sanki boğazımdan geçip aya uçmaya çalışıyorlarmış gibi sallıyorlar. Parmağımı koymam gerekirse, Jaxon'ın varlığı. Rahatsız edici. Onda her zaman bir karanlık vardı, okulda ve barda bunu biliyordum. Öyleyse neden kendimi ona çekip duruyorum?

Çünkü ben de karanlıkla doluyum ve benzer benzeri çeker.

"Bana , değil mi?"

Birden ocağın üzerindeki sıcak su ısıtıcısının ıslığı beni sıçratıyor. Çaydanlığı sıcak suyla doldurmadan önce nefesimi tutmak için duraksıyorum ve arkamı dönüyorum. "Fotoğrafları silmişsin. Bunun için seni affedemem."

Elimdeki sıcak su ısıtıcısına bakıyor. "Bakacaksın. Bana ihtiyacın olduğunu anladığında."

"Sana ihtiyacım var," diye alay ettim. "Ortadan kaybolan sendin." Hiçbir uyarı olmadan yanaklarım ısındı. Kahretsin, geçmişten bahsetmek istememiştim. Onu aştım. Onu unuttum.

Jaxon sırtıyor ve göğsüm sıkışıyor. Yaptığım işe geri dönüyorum - çay yapıyorum - ama o kadar çok titriyorum ki dökülüyor. Dumanı tüten sıcak su parmaklarımı haşlıyor. "Lanet olsun!"

Jaxon arkamda, elini elime dolamış, çaydanlığı götürüyor. "Elini birkaç dakikalığına soğuk musluğun altına koy. Ben bitiririm."

"Hayır, yapabilirim-"

"Laine." Adımı söyleme biçiminde pazarlığa yer yok. O çay yapmayı bitirirken elimi musluğun altına sokuyorum ve sonra çayı getirirken beni oturtuyor.

"Sen bir kâbussun," diyor ve önüme dumanı tüten bir fincan koyuyor. "Bunca yıl nasıl hayatta kaldın, hiçbir fikrim yok."

Yüzüm hâlâ kızarmış durumda ama ona ters ters bakıyorum. "Ben genç kız değilim."

Bir kahkaha attı. Çayını kendisi için doldurmadığını fark ediyorum. "Öyle değil mi? Başını belaya sokmaya devam ediyorsun."

Gözlerim öldürme tahtamın bulunduğu odaya kayıyor; gece geç saatlere kadar süren hobilerimi itiraf etme dürtüsü boğazımı tırmalıyor. Jaxon'a döndüğümde bana dikkatle bakıyor. Sanki bir numaralı kapının ardında ne olduğunu biliyormuş gibi. Odanın havası içimden çekilirken midemin tabanında bir heyecan kıvılcımı çakıyor. Büyük kötü kurtla yine yalnızım, sadece onu evime davet ettim ve şimdi beni yiyip bitirecek.

Ama ben de bir kurdum.

Omurgamı dikleştiriyorum ve çayımdan bir yudum alıyorum.

"Seni kurtarmak umurumda değil," diyor Jaxon, karşımda otururken gümüş grisi gözleri benimkilere kilitlenmiş. Dudaklarının köşesinde bunu komik bulmuş gibi bir eğim var. "Ama seni kurtarmaya devam edeceksem, onurun için kemiklerini kırarsam, karanlıkta ne yapmaya çalıştığını bana söylemen gerekecek."

Çayım neredeyse boğazıma kaçıyordu, sıcak su boğazımı asit gibi yakıyordu. Kemikler kırılıyor. Christian'a ne yaptı böyle? "Christian'la kavga mı ettiniz?"

Sırtışı genişliyor, koltuğunda arkasına yaslanırken dudaklarında kıvrılıyor, küçük kulübemde son derece rahat. Gölgeler etrafına yayılıyor ve uzuyor, onu daha da korkutucu hale getiriyor ve vücudum tepki veriyor, onun incelemesi altında yanıyor.

"Ben buna kavga demezdim." Ayrıntıya girmiyor ve beni bir insanın diğerine yapabileceği her türlü kötülüğü hayal etmeye bırakıyor. "Şimdi soruma cevap ver. Arşivlere neden girdin?"

Daha kötülerini de yaptın.

Kafamın içindeki ses bir anda ortaya çıkıp benimle alay ediyor gibi görünüyor ama Jaxon bir şey söylememi, hareketlerimi açıklamamı bekliyor. Yüz ifadesinden dilimin ucuna gelen hiçbir yalanın yeterli olmayacağı anlaşılıyor. Sanki onun tarafından kurtarılmaya *ihtiyacım* varmış gibi bana bakması, göğsümde kötü bir alamet gibi sıkıntı yaratıyor. Bu bakış, giysilerimin altını deşen ve bir bakışta beni soyan diğer bakışı geçersiz kılmıyor.

"Laine?" diye tekrarlıyor usulca, kalbimin hızlanma sesini keserek.

Dudaklarımı ıslattım. Yapmak istediğim son şey bir sapığım olduğunu kabul etmek, ama bu ona on yıllık bir cinayet serisini çözmeye çalıştığımı söylemekten daha iyi. Herkes katilin yakalandığına inanıyor. Aksine inandığım için deli olduğumu düşünecek.

"Bir sapığım var. Arabası Berners House'a kayıtlı."

"Öyle mi?" Gözleri bir an için öfkeyle parlıyor, vücudu tepki vermek için kıvrılıyor, tehlikeli... ama sonra küçük evimin etrafına bakıyor, teması kesiyor, beni tereddütsüz bakışlarından kurtarıyor. "Bu gece beni bu yüzden mi davet ettin?"

Yutkunuyorum. " gibi bir şey."

Aniden ayağa kalkıyor ve beni içeri alırken gömleğini düzeltiyor. "O zaman benimle kalıyorsun." Bakışları, gergin olduğum zamanlarda alışkanlık haline getirdiğim gibi, yaladığım dudaklarıma, oradan da neredeyse dar elbisemden fırlayacakmış gibi duran göğüs dekolteme kayıyor. "Kıyafetlerini değiştirmelisin. Bu elbise içinde uyumak için rahatsız edici görünüyor."

OceanofPDF.com

1c

OceanofPDF.com

JAXON

(Küçük tilki paniğimi ısırmak zaman geçirmenin en sevdiğim yolu haline .

Korktuğunda çok keyifli oluyor, sonra da ısıyor.

Kalma davetimi geri çevirdi, bunu yapacağını biliyordum. Ben de zaman kaybı olduğunu bildiğim halde rahat uyuyabilmesi için tüm pencere ve kapılarını kontrol ettim ve Berners House'a geri döndüm.

Oraya gittiğimde, balonun kalıntıları hâlâ aylak aylak dolaşıyordu. Babam başını kaldırıp gözümü yakalamaya çalışıyor. Onu görmezden geliyorum ve doğruca sarmal merdivenlerden arşiv odasına iniyorum. En uçta, daha birkaç saat önce tilkimin titrediği oyukta, pürüzsüz bir taşta basıyorum ve bir kapı açılıyor.

Henry'yi bulmaya bu kadar yakınken bu kadar uzak olması

beni eğlendiriyor. Ve elini oynaması.

Hepsi değil. Sadece bir tanesi. Bana bir sapığı olduğunu itiraf etti. Ya hala bir araya getiremedi ya da benimle onunmuşum gibi oynuyor.

Öğrenmek eğlenceli olacak.

Neredeyse babamı ve faşist arkadaşlarını lanetleyecek kanıtları yanında götürmesine izin verecektim. Ama bunun neresi eğlenceli? Oyunlarımız sona erecekti ve ben avlanmaktan çok keyif alıyorum.

Henry steril masanın üzerinde kıpırdanıyor, ben yaklaşırken gözlerini açıyor ve bana düşmanca bir bakış atıyor. Kasları etrafını sardığım iplere dolanıyor, giysileri çamurda sürüklendiği için kirlenmiş ve yırtılmış. Boynunda, onu kurtardığım zamandan kalma kırmızı lekeli bir gazlı bez duruyor. Neden zahmet ettim bilmiyorum ama o gece ellerini kızın üzerinde görmek bende onu öldürme isteği uyandırdı.

Ona verdiği ölüm çok kolaydı.

Onun yanında, bilinci yerinde olmayan Christian var. Yüzüne defalarca yumruk attıktan sonra susturmak için sakinleştirici enjekte ettiğim için baygın. Göz parçalanmış ve burnu kan içinde. Kesinlikle birkaç yerinden kırılmış. Onu neredeyse birlikte olduğu kızın önünde öldürüyordum, öfkem beni alt etti.

tuttum.

Sadece.

"Bırak beni, seni hasta herif," diye homurdanıyor Henry, fısıltıyı zor duyuyorum, beni dikkatle izliyor.

Boğazını kestiğinde ses telleri zarar görmüştü. Onları onarmaya zahmet etmedim. Kimsenin ona yardım etmesi için bağıramaz. Yardım edeceklerinden değil. Bu geçitleri en güvenilir üyeler dışında kimse bilmez. Müritler kendilerini kanıtlayana kadar burayı bilmezler.

Bunu yapan tek kişi benim.

"İlahi adına yaptığın şey iğrenç bir şeyken bana böyle hitap etmen ilginç." Çarpık bir hırıltı dudaklarımı süslüyor.

"Hizmet ediyorum. Tıpkı senin gibi." Bana ulaşmak için çabalıyor. Eğer yapabilseydi, o bağları koparır ve beni onlarla boğardı. Onun yerinde olsam ben de öyle yapardım. Onu burada günlerce çürümeye bıraktım, kendi kanı ve sidiği içinde yatıyor. "Biz aynıyız amına koyayım."

Homurdanıyorum. "Biz aynı değiliz." Hizmet etmeye çağrıldığımızda, değerimizi kanıtlamak için fedakârlık yapmamız beklenir. Henry ve diğerleri, kurumun gücüyle sarhoş olmuş, istediklerini alıyorlar. Archkey bunu göremeyecek kadar zayıftır. "Size verdiği gücü kötüye kullanıyorsunuz. Hak edilmeyeni alıyorsunuz."

Henry kıs kıs gülüyor, ama bu bir öksürüğe dönüşüyor. "İstediğimizi almak için değilse neden bize dokunulmazlık verdi sanıyorsun?"

Kalın öfke içimde kıvrılıyor ama onu bastırıyorum. Henüz buna ihtiyacım yok. "Kuralları çiğnedin," diye hatırlatıyorum ona, hile kutumu görebileceği şekilde açarak.

"Bizim gibi Tanrılar için kural yoktur," diye homurdanıyor.

"İşte burada yanlış anlıyorsun. Sen henüz bir Tanrı değilsin." Yükselme ritüelimiz olan altı inçlik Liston bıçağını çıkarıp inceliyorum. "Ben tanrıyım."

Gözleri bir parça büyür. "Archkey'i görmek istiyorum."

Dudaklarımda karanlık bir gülümseme beliriyor. "Korkarım Archkey hizmetinizden memnun değil."

"Bekle!" Sesinden geriye kalanlar zihnimin keskin köşelerini tırmalıyor, karanlığı ön plana çıkarıyor. "Ne istiyorsun? Sana verebilirim."

"Shhhh." Bıçağın ucunu Henry'nin diline dayıyorum. Gözleri irileşiyor, gözlerim titrediğinde nefes alış veriş sığlaşıyor ve cehennem onu ele geçiriyor. Ne olacağını biliyor.

Şeytan'ı içeri aldım.

Kendime geldiğimde steril masa kan içindeydi.

Organlarını toplamak için çok geç olabilir ama yine de yapacağım. Yarın Vakfin parti sonrası brunch'ında Mitre Hastanesini temsil etmem gerekiyor. Babam geç saatte, yarı ölü bir halde gelmemden hoşlanmayacaktır ama bu beni rahatsız etmiyor. Onun onayını almalıyım uzun zaman oldu. Ayrıca her şeyin derli toplu ve temiz olmasını severim.

Kontrolümü kaybetmem bana Henry'nin kalbinin karaborsadaki değerine mal olmuş olabilir ama içimdeki karanlık kısımlar tatmin edildiğinde daha kolay idare edilebiliyor.

Hazırlanan neşteri alıyorum ve mükemmelliği korumayı umursamadan vücudun başka bir yerine kesik atıyorum. Bu sefer seyirci yok, hayat söz konusu değil. İstedğim kadar dağınık olabilirim. Ölü kanı çelik oluklarda koyu, neredeyse vişne siyahı bir şarap gibi birikiyor. Kısa ve öz çalışıyorum, bağları ve dokuları koparıyorum.

Kalbi sökülene kadar.

Bir taşıma soğutucusuna yerleştiriyorum, buzla paketliyorum ve mühürlüyorum.

Masadakinin benim küçük tilkim olduğunu hayal ediyorum, bağlanmış, serbest kalmak için miyavlıyor... ama sonra o piç Henry'yi ve ona yaptıklarını görüyorum, ona dokunuyor, ellerini benim olanın üzerine koyuyor. Kırmızı, çalışma alanı kadar görüşümü de bulandırıyor ve cesedin geri kalanını parçalara ayırıyorum.

Bu bir ritüel, rahatlatıcı bir ritüel.

İşim bittiğinde, vücudu belden aşağısı parçalanmış olacak. Mükemmellik. Keşke hayatta olsaydı da onu düzgünce cezalandırabilseydim. Yine de bir amaca hizmet edecek. Hep öyle olur.

İşimi bitirmeden önce gazlı bezi sıyırıp el emeğine hayran kaldım: bıçağının hassas kesimi, ilk dilimin derinliği - tıp fakültesinde aldığı eğitim boşa gitmemiş demek ki. Ne yazık ki okulu bırakmış. İyi bir cerrah olabilirdi.

Christian hala uyanmadı. Nabzını kontrol ediyorum. Zayıf ama yaşıyor.

Güzel.

Henry'nin cesedini soğuk bir çekmeceye koyduktan sonra temizlenip çıkıyorum. Tam dairemin garaj yoluna girerken telefonuma gelen bir arama ekranı aydınlatıyor. Her zaman yaptığı gibi Shepherd arıyor.

"Henry'nin ailesi nerede olduğunu soruyor," diyor hışımla, arka planda klasik müzik çalıyor. "Sen biliyor musun?"

"Ona dikkat çekmemesini söyledim." Henüz Henry'nin öldüğünü bilmesine gerek yok. Bu küçük sır benimle küçük sinsi cadalozum arasında kalacak.

"Peki ya potansiyel skandal?"

Hiç tereddüt etmedim. ". "

"Güzel. Archkey yarım kalmış işleri sevmez. Bu hasadın sorunsuz geçmesini istiyor. Polisin işimize burnunu sokmasına izin veremeyiz."

"Asla yarım bırakmam."

"O senin hasadınla ilgileniyor. Emirleriniz gelip teslim olmak-"

Sözlerinden pişman olmadan telefonu kapatıyorum.

Shepherd babamla golf arkadaşı olduğu için benim üstüm olduğunu düşünüyor ama telefonda bana emirlerle ilgili vaaz vermesini dinlemektense asit içmeyi tercih ederim. Nasıl o artık beni kontrol etmiyorsa, ben de Archkey'den emir almıyorum. Ben Tanrısallık'ın bir aracıyım. Babam bunu anlayamaz, tıpkı Lucianlar üzerindeki gücünü, ölüm ve cezalandırma aracı olan ben olmadan uygulayamayacağı gibi. Benim katkım olmadan kan pazarını kesinlikle kontrol edemez.

Lucianlar, tıp camiasında farklı bir etik kuralları bütününe teşvik etmek amacıyla kurulmuştur. Yapı düz olabilir ama doğası gereği aileye dayanır. Yardımcıları, miras ve bağlantılarının gücüyle, yani masaya getirdikleriyle yükselir. Babamı tanımak dışında Shepherd hiçbir şey getirmiyor. Ona sadece babam tahammül ettiği için tahammül ediyorum.

Archkey'nin gücünü meşru yollardan manipüle etmek için kullandığı organizasyonun paravanı olan Vakıf, kök hücrelerden insan embriyolarına kadar tüm ödüllü tıbbi ilerlemeleri için gerekli olan organ, kan ve yüksek kaliteli insan dokusu kaynağını görmezden gelmeye istekli hastanelere ve araştırma kliniklerine her zaman sağlamıştır. Şimdiye kadar sınırsız bir kaynağa sahip olmaya alışmışlardı. Ama fiyatlar yükseldi. Kaynaklar azaldı. Hisseler ve yönetim kurulundaki koltuklar yeterli değil, tıpkı ceplerdeki Vakıf yöneticileri ve kliniklerde Lucianlara sadık doktorların yetersiz kalması gibi.

Babam Yüce Varlık'ın onu kurtaracağına inanıyor. Ancak kurban avlamak için kurban, et, kan ve kemik sunusu olmadan hiçbir avantajı yok. Lucianlar Mitre ve özel sektördeki diğer hastanelerin kontrolünü ve zengin patronajını sürdürmek istiyorlarsa bana ihtiyaçları var.

Bana ihtiyacı var.

Elim olmasaydı, hepsi yanardı.

Ancak babamın imparatorluğunun küle dönüşmesini izlemek eğlenceli olsa da, ben her zaman İlâhi Olan'a sadık kaldım. Yükselen'e ve arada bir karanlığın beslenmesine izin verirsem bana vaat edilen güce.

Çok fazla değil, sadece açlığını giderecek kadar.

*Kimi istersem onu
toplayacağım. Benim olanla
başlayacağım.*

OceanofPDF.com

LAINE

(Kütüphanedeki rahat kitap yığınları ve sıcak, canlı, nefes alan insanlarla dolu sonsuz cilalı masalar beni sahte bir güven duygusuna sürüklüyor. cesetler.

Jaxon'ın bedeni değil.

Hayır, onun değil.

O beni terk ettikten sonra uzun ve sıcak bir duş aldım, yüzümü başımın altına sokarak zar zor düşünebildim, zihnimi ve ruhumu o adamdan arındırdım. Ne cüretle geri gelir ve gerçekliği altımdan çekip alırdı. Polis sapığımı yakalayana kadar onunla kalma teklifi o kadar cazipti ki, kabul etmemek için dudağımı ısırarak ve avuçlarımda hilal şeklinde yaralar açmak zorunda kaldım.

Ne cüretle geri gelir ve...

yerden devam etmek için.

Karındaşen'in gönderdiği tüm mektupları çıkarıp önüme koyarken, sayfaları düz tutmak için kırıksıklıkları düzeltirken, elim kontrollü bir öfkeyle titrerken, bu düşünce içime öfke saplanıyor. Korkuyor olabilirim ama aynı zamanda öfkeliyim de - gardımı düşürdüğüm ve kanıtları kaybettiğim için kendime. Jaxon'a ve onun o küstah sırtışına. O adamın beni bir daha asla tüketmesine izin vermeyeceğim.

En azından içimde dönüp duran karmakarışık duygular odaklanmama yardımcı oluyor. Uzun zamandır bulmayı umduğum kanıtları siyah beyaz olarak arşiv odasında tozlanırken görmek içimde bir ateş yaktı.

Katilin Berners House'un bir üyesi olduğunu hep biliyordum. Orada, rugby takımının seçkin ekibinin arkadaşına tecavüz ettiğini ve muhtemelen öldürdüğünü gördüm, ben ise onları durdurmak için hiçbir şey yapamadan olduğum yerde donup kaldım. Orada, sarhoş bir panikle yardım çağırmak için koşarken beni takip etti. Ancak olaylara ve olaya kimin karıştığına dair hafızam her zaman bulanık olmuştur.

Artık kanıt var. Jaxon telefonumdan sildiği için polise götürebileceğim bir şey olmasa da, hatırlamam için yeterli ve beni araştırmaya devam etmeye itiyor. Misafir defterindeki isimlerden biri Karındaşen'e ait.

Biliyorum.

Onu arayıp teorimi anlattığımda Nola'nın gırtlaktan gelen sesi, "Yaklaşıyorsun," diyerek beni rahatlatıyor - beni takip eden, bulaşık makinelerindeki cinayet silahlarıyla alay eden kişi, yıllar önce beni öldürmeye çalışan adamla aynı kişi. Yakalandıktan sonra evime mektuplar göndermeye başlaması beni korkutmuştu ama şimdi beni takip eden, evime giren kişinin Karindeşen olduğuna ikna oldum. Polis yanlış kişiyi yakaladı. Bu çok büyük bir tesadüf.

"Bir üye. Kardeşlik partisindeki biri, kulübe ait bir arabayla beni takip etti..."

"Herhangi biri olabilir. Bir kulüp üyesi. Ebeveynlerinden biri. Personel." Bu defalarca yaşadığımız bir tartışma. İçgüdülerim bana bir şey söylüyor, Nola ise gerçekleri söyleyerek beni dünyaya geri getiriyor.

"Addison'ın arkadaşlarından biri, biliyorum."

"Her birine baktınız ve hepsinielediniz."

Bir huff çektim. "O zaman tekrar bakmam gerek." Addison Cochrane gece oradaydı. Yüzünü asla unutmayacağım. Ama Molly'ye zarar veren canavarlardan biri olmasına rağmen, ki bu da onu listemdeki yerini sağlamlaştırıyor, beni takip etmedi. Herkes onu ve Christian'ı Angelica Laws'ı odasına götürürken gördü ve kız bütün gece onunla birlikte olduklarına yemin etti. Aslında, Molly'nin etrafında gördüğüm her erkeğin kulüpte daha sonra onlara kefil olabilecek birileri vardı. Ancak, bu onların olmadığı anlamına gelmez. Sadece yalan söyledikleri ve kulübün onları koruduğu anlamına gelir.

"Peki ya Jaxon Clémont? Tesadüfen ortaya çıkan altın çocukları. Kanıtları sildi ve etrafta dolaşıyor. Belki de bakmanız gereken kişi odur. Kardeşlik partisinde değil miydi?"

Duraksıyorum, ne dediğini anlıyorum. İçimden huzursuz edici bir sancı geçiyor. Sonra başımı sallıyorum. "Hayır, o sırada polis onu kontrol etti. Sağlam bir mazereti var. Jaxon ülkede bile değildi."

Alibi'lar sahte olabilir.

Bu şüphe tohumunu kendime saklıyorum. Jaxon'ı orada görmedim. İhtisas programına erken gitmek için ülkeden ayrıldığını sonradan öğrendim. Beni üniversitenin yıl sonu balosuna götürmesi gerekiyordu ama ne mesaj attı ne de geldi. Beni ektiğinde o kadar öfkeliydim ki pervasızca bir şey yapmak istedim. O ana kadar hayatım boyunca kaçındığım tüm kötü şeyleri yapmak istedim - sarhoş olmak, rastgele bir adamla yatmak, her şeyi unutmak

Jaxon Cl mont'la tanışmıştım. Bu yüzden Molly'i kardeşlik partisine s r kledim. Bu yüzden öldü.

Benim yüzümden.

Duygularım Jaxon'ı suçlamak istiyor ama bu konuda klinik olmak zorundayım.

Orada değildi.

Yine de rahatsız edici his devam ediyor, sağduyu tarafından gömülmeyi reddeden kötü huylu bir ruh gibi midemin içini bulandırıyor. Yutkunuyorum, asit reflüsünü görmezden geliyorum, onun yerine Nola'nın bir sonraki sorusuna odaklanıyorum.

"Peki ya yakaladıkları adam?"

"Max Lamberton?" Bir keresinde onu görmeye, tüm eski hayaletleri ve barındırdıkları kabusları yatağa atmak için gittim. Nola' tanışmadan ve mektuplar tekrar gelmeye başlamadan önceydi. Gözlerine baktığım anda, beş cinayeti de itiraf etmiş olsa ve bozuk paralar gibi kimsenin bilmediği ayrıntılara sahip olsa bile, polisin yanlış adamı yakaladığını anladım.

Ama polis, Karindeşen'den mektup alan bir kızı dinlemedi. Sahte olduklarını söyledikleri halde neden dinlesinler ki? Ve Molly kayıptı, diğer kızlar gibi yırtılmamıştı.

"Bir şeyler biliyor olmalı. Eğer onun Karindeşen olmadığını söylüyorsanız, itiraf etmesinin bir nedeni vardır. Masum insanlar bir hiç uğruna suçu  stlenmezler. Sana mektupları onun g ndermediğinden emin misin?" Nola yüksek sesle düşünür.

"Hapishaneden mi? Bu

mümkün." "Ona hiç sordun mu?"

"Hayır."

"O zaman yapmalısın."

"Hapishanelerden nefret ediyorum," diye iç geçiriyorum ve HMP Hanbury'deki Lamberton'ı ziyaret etmek için bir not alıyorum. Bana sonumun gelebileceği karanlık, unutulmuş yerleri hatırlatıyorlar.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Reddediyorum. Nola'nın yanımda olması bana her ne kadar yardımcı olsa da, onu sorunlarıma daha fazla dahil edemem. Onu başka bir şeye bulaştıramam.

"Bu gece için hala var mısın?" Nola'nın g rtlaktan gelen sesi hattı yatıştırıyor. Sadece    m z bir araya gelsek de, bizi ilk etapta bir araya getiren Birlikte Daha Güçlü toplantısına katılmaya çalışıyoruz - her Pazartesi saat 19:00'da Aziz Jude kilisesinde.

"Orada olacağım," diyorum kesik bir ses tonuyla. Bunu ka ırmazdım.

O ve Sage olmasaydı, kıvrılır ve pes ederdim.

"İyi, çünkü Sage ailesinin son talebi konusunda bocalıyor ve bir sorununuz var," diye iç geçiriyor.

Sorunun ne olduğunu sormadan telefonu kapatıyor ve beni tedirgin ediyor. İçimi açıklayamadığım bir kemirgenlik kaplıyor. Nola en yakın arkadaşlarımdan biri; bildiği onca karanlık sırrım varken öyle olmak zorunda ama bazen çok gizemli olabiliyor.

Gün boyunca çalışıyorum, sıralar arasında geziniyorum, ziyaretçi defterinde hatırladığım isimleri internette ve ardından haber arşivlerinde araştırıyorum. Vakfın dosyalarına erişimim olmayabilir ama kamuya açık pek çok veriye ulaşabilirim. Polis kanıtlarına da erişebilseydim yardımı olurdu ama babamdan istesem kalp krizi geçirirdi. Davayı yıllar önce kapattılar. Babam sorular sorulmadan dosyaları ortaya çıkaramaz.

Gece benden alıyor. Geç olduğunu ancak içerisi boşaldığında ve kütüphaneci başkalarının gelmesini engellemek için kapıları kilitlediğinde anlıyorum. Bayanın gelip gitmem gerektiğini söylemesi bardağı taşıran son damla oluyor ve yerimden fırlıyorum. Bütün gün araştırma yaptıktan sonra, işe yarar bir şey bulmaya yaklaşmadım ve bu beni canlı canlı yiyip bitiriyor.

Jaxon'ın telefonumu göle atmasına izin vermeliydim, böylece en azından o resimler kalıcı olarak yok olmak yerine bulutta yedeklenmiş olurdu.

Sonunda çıktığımda otoparkta sadece benim arabam vardı. Nefes veriyorum ve ona doğru ilerliyorum. Soğuk yaz havası keskin, sanki yağmurun eşiğindeymişim gibi tenime yapıyor. Keşke düşüncelerim de bu kadar berrak olabilseydi, ama değil. Karmaşa içindeler ve ben de karmakarışık bir haldeyim. Karındaşen beni bir labirentin içine hapsetti, her yöne kaçıyorum.

Ve Jaxon, beni aptal yerine koysa bile çözemeyeceğim ya da kaçamayacağım bir gizem.

KİLİSEYE YAKLAŞTIĞIMIZDA NOLA, "ONLARI TAŞIMALISIN," DEDI.

Buluşma. Yürümeyi bırakıyorum ama Nola devam ediyor, ben kendime gelene kadar önümdeki basamakları tırmanıyor. Bana ne demek istediğini soracak zaman bırakmıyor çünkü grubumuzun geri kalanı geldi.

Nola bakışlarımı kaçırarak boş sandalyelerden birine oturuyor. Kaşlarımı çatarak ben de bir koltuk seçiyorum. Sage yanımda beliriyor, utangaç bir selam veriyor ve Nola'nın Birlikte Daha Güçlü toplantılarımız için ayrı oturma emrini görmezden gelerek sağımdaki sandalyeye oturuyor. Sanki birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranabilirmişiz gibi. Terapi sayesinde tanıştık.

Greg, grup lideri, oturumu başlatıyor ama ben dinlemiyorum. Nola'ya bakmakla meşgulüm, dikkatini çekmeye çalışıyorum... ne demek istediğini onaylamak için. Yarı yolda bakışlarım çakışıyor ve başını sallıyor. Mükemmel bakımlı tek kaşı, siyah tulumuyla uyumlu siyah göz bandının üzerinde kavis çiziyor.

Burada değil.

Yüzümü buruşturuyorum, duygularımın kemerli vitraydan süzülen gökkuşağı ışığı gibi yüzüme yayılmasına engel olamıyorum. Seans nihayet sona erdiğinde, içecek standında Nola'yı kenara çekiyorum.

"Ne demek onları taşımak?" Kısık bir sesle soruyorum, canlandırmak için soğuk siyah çaya sıcak su döküyorum.

Nola bana doğru bakıyor, saatlerdir duran kahve cezvesine uzanıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Nola'nın tek gözü beni delip geçiyor gibi görünüyor ve başıyla sigara içmek için onu dışarıda takip etmemi işaret ediyor. Ben sigara içmiyorum ama Nola . Nane buharını içine çektikten sonra telefonunu çıkarıyor ve aradığını bulana kadar ekranda geziniyor. Tek kelime etmeden bana uzatıyor.

Eski mezarlık ve bölge için planlanan yeni gelişmeler hakkında bir makale. Proje her bir mezarın yerinin değiştirilmesini içeriyor.

İçimi bir ürperti kaplıyor. Birdenbire her şey daha soğuk ve daha karanlık.

"Oh, kahretsin," diyorum nefesimin altında.

"Sana oranın onları atmak için boktan bir yer olduğunu söylemiştim."

"Birkaç gecemi alır." Üç cesedi tek seferde taşımak çok zordur.

İçeri döndüğümüzde, Greg ve Patty'nin arasında sıkışıp kalan Sage, ne derlerse başını sallayarak bakıyor; farlara yakalanmış bir tavşan gibi. Herkes çıkarken onu kurtarıyorum ve benimle otoparka kadar yürümesini sağlıyorum. Genelde taksiye biner ama onu istasyona kadar bırakmam için ikna ediyorum ve sonra Nola'nın bana söylediklerini anlatıyorum.

"Yardıma ihtiyacım var," diyorum, beni geri çevirme ihtimaline karşı nefesimi tutarak. "Onları taşımam gerek. Tek başıma taşımak için çok ağırlar. Geçen sefer zorlandım," diye itiraf ediyorum. Ne olduklarını açıkça söylemeyeceğim. Hiçbirimiz söylemeyiz. Onları ölü bedenler olarak düşünmemeye yardımcı oluyor.

Sage birkaç saniye düşünür. "Elbette... Gizlice çıkabilirim."

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı. "Seni gece yarısı alırım." Onu, ailesinin içinde tek başına dolaşmak zorunda olduğu büyük malikanesinden birkaç blok öteye bırakırken söylüyorum. Hiç evde olmazlar. İnerken başını salladı. "Teşekkür ederim. Sana bir borcum var, Sage. Nişanlın, beyin yerine kullandığın o boktan şeyden kurtulmak istediğin anda söyle."

Nola açıkça birbirimizin cinayetlerine karışmayacağımızı söyledi ama umurunda değil. İlkini öldürmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Sage gülümsüyor, gözlerine tam olarak ulaşmayan o tekinsiz gülümsemelerden biri. "River'ın zamanı geldiğinde, onu küçük parçalara ayıran kişi ben olmak istiyorum."

Ona başımı sallıyorum, alt dudağımı kemiriyorum, tam olarak nasıl hissettiğini anlıyorum. Sage adımlarında en ufak bir duraksama olmadan malikânesine doğru ilerlerken ben de motoru vitesine takıp yola koyuluyorum.

Nola, Sage'in sallantıda olduğunu söyledi. Öyle görünmüyor.

LAINE

A ceset kayıp.

Bu nasıl ? Sage'e baktım ve o da bana Endişeli bakışlar, fener ışığında yarı gizli, yanaklarına bulaşmış kirler, tıpkı bir filmde kahramanın kek pişirirken yanlışlıkla yüzüne un bulaştırdığı sahnelerdeki gibi. Mezarlık çamurunu kazmak, masum peri kekleri yapmaktan çok farklı bir şey. Henry Wickham'ın cesedini bulmak için saatlerdir toprak taşıyoruz ama bir sonuç alamadık.

"Burada bıraktığına emin misin?" Sage umutlu bir sesle sorar. "Başka bir mezarda olabilir mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bu mezar taşını özellikle seçtim." Kazdığımız dört metrelik çukura bakarak elimle işaret ediyorum. Solucanlar, taşlar ve yüz yıl önce bu arsaya gömülen tabutun kalıntılarından başka bir şey bulamadık.

Sage alnını siler. "Belki de daha derine inmeliyiz."

Devrilmiş bir ağacın üzerine oturup ciğerlerimin sönmesine izin veriyorum. "Tanrı şahidim olsun, bundan daha derine inmedim. Onu buraya koydum. Hatırlıyorum çünkü yağmur yağıyordu ve şimşekler bu lanet ağacı aydınlatıyordu-" İçimden bir ürperti geçiyor ve tüm vücudumdaki ısıyı emiyor.

Ağaca bakıyorum, o gece hareket eden ağaca.

"Ne oldu?" Sage soruyor.

Sage buradayken, eskisi kadar uğursuz gelmiyor... ama karanlık uzayıp bizi sonsuz bir cehennem çukuru gibi çevrelerken, soğuk hava tenimde oynaşıyor ve omurgamdan aşağı kayıyor, kalbimi tehlikeli bir uyarıyla tekmeliyor. "Onu aldı."

Sage'in kaşları çatılır. "Kim? Seni takip eden kişi mi?" Nefes nefese kalmamaya çalışarak ayağa kalkıyorum ve gölgeleri tarıyorum.

"Evet... Bilmiyorum."

"Cesedi o mu aldı? Kim o ve bunu neden yapsın?" Sesi her zamankinden daha tiz, sanki söylediklerim gülünçmüş gibi. Düşündüğünüzde gerçekten de öyle. Neden biri bir cesedi alsın ki? Akli başında her insan polisi arar. Tek düşünebildiğim bulaşık makinemdeki bıçak. Hâlâ orada, dibinde. Cinayet silahı olmasına rağmen ona dokunmaya kıyamıyorum.

"Bunu başka nasıl açıklayabilirsin?"

"Nola'ya söylemelisin."

Ona bir bakış attım. Bu yapacağım son şey. "Hayır, hayır. Nola öğrenemez."

Sage kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın? Yardım edebilir mi?"

"Ona ne söyleyeceğim? Bir ceset kaybettiğimi mi?" Birinin evime girdiğini ve cinayet silahını yıkadığını.

Ağzında acımasız bir çizgi beliriyor. "Hayır... senin sapığın aldı."

"Bunu bilmiyoruz," diye yüksek sesle yalan söylüyorum, doğru olmasını umuyorum çünkü diğer seçenek dehşet verici. "Belki de onu düzgün bir şekilde öldürmedim ve o da kalkıp gitti?" Sert bir kahkaha attım. Biliyorum çünkü Berners House'a kayıtlı bir araba beni takip ediyordu ve sonra biri evime girip üzerimdeki kıyafetleri aldı. Neden bir ceset de almasınlar ki?

Sage kaşlarını çatar. "Bu hiç komik değil."

Nefesimi sertçe veriyorum. O haklı. Hiç komik değil. Burada biri vardı ve şimdi bir ceset kayıp. Yaptığım şeyin kanıtı başkasının ellerinde. "Tamam. Ona ben söylerim."

Sage başını sallıyor, yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. "Nola ne yapacağını bilir."

Eve gitmek için aletleri toplarken, lambaları kapatıp bizi karanlığa gömerken içimden bir ürperti daha geçiyor.

Sadece haklı olmasını umabilirim.

Cesetleri taşıdıktan sonra Nola bizi ormandan alıyor. Önce Sage'i Templevale istasyonuna bırakıyoruz ve ardından Whitechapel'e doğru dolambaçlı bir yolculuk yapıyoruz.

Birkaç mil boyunca sessizdi. Çalılıklar arasında cesetleri sürüklemekten çiziklerle kaplı yüzüm ya da keçeleşmiş saçlarım ve çamurla kayganlaşmış kıyafetlerim hakkında hiçbir şey söylemiyor. Zaten koltuklarını temiz tutmak için bir muşambanın üzerinde oturuyorum.

Başımı soğuk cama yaslayıp üfleli ısıtıcıların sıcaklığının kemiklerimdeki soğuğu yiyip bitirmesine izin verirken gözlerimi kapatıyorum. Yol arkadaşımın derin iç çekişi, arabanın camlarına vuran yağmurun sakinleştirici tıkırtısı ve sileceklerin rahatlatıcı sesi sessizliğin içine su gibi akıyor ve bunu sabahın 4.30'undaki herhangi bir yolculuk gibi hissettiriyor - bir kâbustan rüyaya.

Nola bu gece orada olamadı ve bana nedenini söyleyemedi. Başka biri ya da başka bir durum olsaydı bu beni daha çok rahatsız ederdi, ama onun

kendi şeytanı. Bana onun hakkında bir şey söylemedi. Nola'nın peşinde olduğu canavar, hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı biri.

Cesedin kayıp olduğu haberini büyük bir karşıladı, ancak arabadaki atmosfer şimdi korku kadar yoğun ve mezarlıktan eve kadar beni takip ediyor.

Bir daha asla ısınamayabilirim.

"Sebep ne?" diye sorarak gergin sessizliği boğucu sesiyle bozuyor.

"Bu onun için bir oyun." Sesim onunkine kıyasla cızırtılı geliyor.

"Peki nihai hedefi ne?"

Başımı sallıyorum, buğulanmış pencereden dışarı bakıyorum, dışarıda yağmur cennetten gelen gözyaşları gibi çiseliyor, sokakları buğulandırıyor, böylece bir milden fazla önünüzü göremiyorsunuz. Isıtıcı açık olmasına rağmen, omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. "Ağustos'ta olduğumuza inanabiliyor musun?"

Nola bir ciğer dolusu hava üflüyor. "Hayır, konuyu değiştirdiğine de inanamıyorum."

"Ne istediğini bilmiyorum."

"Sizi polise ihbar etmedi." "Hayır, yapmadı."

"O zaman senin bir hamle yapmanı bekliyor."

"Nasıl bir hamle yapabilirim ki?"

Nola karanlıkta bana bir bakış fırlatıyor ve başıyla torpido gözünü işaret ediyor. Açtığımda sert ve ağır bir nesnenin etrafına sarılmış bir bez görüyorum. Bu bir tabanca, cilalı metal yanından geçtiğimiz sokak lambalarını yansıtıran mavimsi çelik etrafı saran karanlığı içiyor. Bana sırtıyor. "Beklemediği bir şey."

Ona bakıyorum ve sonra onu tekrar torpido gözüne koyup bir çırpıda kapatıyorum. "Bunun için hazır değilim."

Nola huffs. "Nefsi müdafaa için."

"Bu ülkede silahlar yasadışı."

Gülüyor, sesi havada çınlıyor. "Pardon? İnsanları öldürmek yasadışıdır."

Evde bir silah olması beni daha güvende hissettirir. Nasıl ateş edeceğimi bildiğimden değil. "Peki. Sadece bana nereden aldığını söyleme."

Eve dönüş yolunun geri kalanında sessizliğe gömüldük. Evimden birkaç sokak öteye geldiğimizde Nola sessizliği bozuyor. "Her şey plana uygun gitti, değil mi?"

"Öyle oldu."

"Kimse görmedi mi?"

Çenemde bir kas geriliyor. "Hayır."

"Ve kanıtlardan kurtuldun?"

"Bana söylediğin her şeyi yaptım," diye çıkışıyorum. Nola yardımcı olmaya çalışıyor ama bu beni sinirlendiriyor. *Sinirli olmalıyım, gecenin bir yarısı iki ceset taşıdım.*

Nola bana bakıyor, yüz hatlarındaki endişe gün gibi ortada. "Sen iyi misin?"

"Harika. Hayatı seviyorum," diyorum, sağ gözüm seğiriyor. Bu onu yatıştırmayınca içimi çekiyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sadece yorgunum," diye itiraf ediyorum, sesimde yorgunluğun homurdanmasına izin vererek.

"Dikkatli olmanı istiyorum."

"Öyleyim." Güven verici bir gülümsemeyi zorluyorum.

Nola nefes veriyor, başını sallıyor ve arabayı kenara çekerek kısmen kaldırıma yanaştırıyor. Motoru kapatıyor ve bana bakıyor. Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum ve yürüyebilmek için evimden ne kadar uzakta olduğumuzu hesaplıyorum.

Şımarıklık yapıyorum. Öyle olduğumu biliyorum ama son bir yılda üç tecavüzcü katil öldürdüm ve içimdeki yapışkan, sıcak nefret duygusu geçmedi, geçmemesi gerekiyordu.

Hâlâ orada... Yüzeyin altında gizleniyor.

Tekrar öldürmek için bekliyorum.

Nola ben ona bakana kadar motoru kapalı tutuyor, kendimi ne kadar kolay heyecanlandığımı ve sonra nasıl söndüğümü biliyor. Başımı çevirip kahverengi gözlerinden birinin sabit bir şekilde benimkine bakmasına izin verdiğim anda, kendimi diğerini örten siyah yamaya çekilmiş buluyorum. Son zamanlarda Nola'nın ruhunu görmek neredeyse bir aynaya bakmak gibi. Benimkinin ne kadar siyahlaştığını görmek gibi bir arzum yok.

"Bu işte birlikteyiz. Bir hata yaparsak hepimiz batırız," diyor yumuşak bir sesle.

"Biliyorum," mırıldandım. "Ama endişelenmene gerek yok." "Endişelenmek benim işim, seni bu karmaşanın içine ben soktum." "Hayır, sen beni bundan kurtarıyorsun," diye düzeltiyorum onu.

Birkaç vuruştan sonra derin bir nefes alıyor ve kulübeme varana kadar sürmeye devam ediyor. Oraya vardığımızda arabadan inmeye neredeyse isteksizim; gecenin dünyası o kadar durgun ki. Hiçbir şey kıpırdamıyor. Kuşlar yok. Esinti yok.

"Birlikte Daha Güçlüyüz," diyor ben aracından inerken, parmaklarını ortası ön tarafa gelecek şekilde kavuşturmuş, dudaklarında küçük bir gülümseme.

Bugünlerde nereye baksam etrafımda dolaşan ve gittikçe büyüyen havasız gölgelere rağmen ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. "Birlikte Daha Güçlüyüz," diye tekrarlıyorum nefesimin altında.

Nola'nın gülümsemesi genişliyor ve beni kafamdaki şeytanlarla ve nihayet yatağa girdiğimde uykunun karanlığıyla baş başa bırakarak uzaklaşıyor.

OceanofPDF.com

*Üç ay önce. İkinci
ölüm.*

Ben Nola'nın seri katiller kulübüne katıldığımdan beri durdurmaya söz verdiğim beş canavardan birini bir ara sokağa kadar takip ettim.

İçlerinde en dikkatsizi o. Polis, birkaç sokak ötede inanılmaz bir şekilde parçalanmış halde buldukları bir kızın cinayetinde onu baş şüpheli olarak görüyor. Görgü tanıkları adamın bütün gece kızla birlikte olduğunu, kızı bardan aldığını ve kredi kartıyla hesap açtığını söylüyor. Ne kadar aptal olabilirsin ki?

O Karindeşen değil, ama bunu tekrar yapması ve bundan paçayı sıyırması an meselesi. Ailesi Londra'nın çoğuna sahip. Dokunulmaz olduğunu düşünüyor.

Ona öyle olmadığını hatırlatacağım.

Kafamda, her türlü çarpık intikamı planladım. Onu kestiği gibi onu da kesecektim. Tıpkı onun yaptığı gibi kanını akıtmak. Ama onu dar, ıssız sokakta takip ederken ellerim titriyor, kaldırım taşları yürümemi zorlaştırıyor. Vücudum titriyor.

olmamalı. Bunu daha önce de yapmıştım.

Pratik mükemmelleştirir. Buna hep inanmışımdır.

Yine de göğsümde bir gerginlik var ve ceketimin cebindeki av bıçağına ve elimdeki göz yaşartıcı sprey kutusuna rağmen korku omurgama doğru tırmanıyor. Kolundan sarkan sarhoş bir kız var, bu yüzden ondan kurtulmam gerekiyor. Onu az önce çıktıkları barın dış duvarına doğru ittiğinde geri çekiliyorum. Bir eli kızın eteğinde, diğer eli boğazındaydı.

onun ağzıyla. Kendinden geçti. Başını yana sallıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

Ben ses çıkarmamaya çalışarak bir çöp bidonunun etrafından bakarken, o bir halat çıkartıyor. Ellerini bacaklarının arasına gömmüş adamın onu farkına bile varmıyor. Tiksinti kokuşmuş bir zehir gibi içime işliyor. Kurbanlarını tecavüz haplarıyla uyuşturmayı seven bir canavar o. Gerçi kız baygınsa ondan kurtulmam daha kolay oluyor.

Ama yine de...

İçim içimi yiyor, elim topuzu daha sıkı kavıyor. Geri çekiliyorum ve kesik kesik nefes alıyorum, yapacağım şey için kendimi çelikleştiriyorum, bu sırada avladığım canavar kendi kendine bir domuz gibi gülüyor - sert sesler ara sokakta yankılanıyor.

Katledilmeye uygun bir domuz.

Onu bir erkek olarak düşünmeyi reddediyorum.

Londra şehrinin sesleri arkamdaki dar sokakların ötesinden beni çağırıyor. Ama burada meraklı gözlerden uzaktayız. Ara sokak boş, kamera ya da güvenlik yok. Kurbanını getirmek için mükemmel bir yer seçmiş. Neyse ki burada da ne yapmak üzere olduğumu görecektir kimse yok.

Kalbim çarparak gözlerimi kapatıyorum, işlediği suçların anısının -olay yerinin fotoğrafları ve hırpalanmış ceset- görüşümde yanmasına izin veriyorum, gözlerimi tekrar açmadan önce varlığımın her zerresinde nefret ve tiksinti biriktiriyorum.

Sonra ona doğru yürüdüm.

Başta beni fark etmiyor, fark ettiğinde ise çok geç oluyor. Kaşları komik bir şekilde çatılır. "Sen de kimsin-"

Yüzüne kimyasal püskürtüyorum. Uyuşturulmuş kızı hemen yere bırakıyor, yaralı bir ayı gibi böğürüyor. Gözyaşları akıyordu. "Ne oluyor lan?"

Cebimde bir şok tabancası var. Babam yirmi birinci yaş günümde bana mücevher yerine bunu verdi çünkü... bilirsiniz. Artık öyle bir aileyiz. Taşaklarına sıkıyorum ve kurşun bir balon gibi yere düşüyor.

"İşe yarayacağını hep biliyordum, Terrance," diyorum nefesimin altında, şok tabancasını ait olduğu yere geri koyup yeni avımı ara sokağın karanlığına doğru sürüklerken. Ağır ve birkaç deneme gerektiriyor ama adrenalinle uçarken, vücudumdaki her sinir ucu öfkeyle bulutlanmışken başarıyorum. Yüksek binaların gölgeleri arasında, gözlerim tekrar

Kız bayılmış, kirli tuğla duvara yaslanmıştı. Onu çıldırmış, çığlık atarken, ağlarken görmeyi bekliyordum ama hayal alemindeydi, göz kapakları sıkıca kapalıydı, bir bileğine ip dolanmıştı, elbisesi beline dolanmıştı, tıpkı külotunun kalçalarına dolandığı gibi.

Onu bu şekilde bırakamam.

"Siktir." Sertçe nefes vererek yere yığıldığı yere gidiyorum. Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ama onu ayağa kaldırdığımda gözlerini açmıyor. olması gereken yere geri getiriyorum, eteğini düzeltiyorum ve sonra onu ana yola geri götürüyorum, CCTV'den kaçınıyorum ve onu bir barın basamağında bırakıyorum.

Uzaklaşmakta tereddüt ediyorum ama ara sokakta bir canavar beni bekliyor. Londra pisliklerle dolu olabilir ama burası şehrin turistik bir bölgesi. Nazik biri onu taksiyle evine göndermeli. Eğer yabancıların iyiliği hala varsa.

Şimdi, o uyanmadan önce öldür onu, diyor kafamın içindeki sapkın bir ses.

Bu düşünce ne kadar kolay geliyor. İşte bu kadar berbat durumdayım. Ve bunun yanlış olduğunu, bir katil olduğumu ne kadar az umursuyorum.

Döndüğümde baygındı. Yaklaşırken kalbim aşırı hızlandı. Bıçak elimde, üzerine çömeldiğimde hâlâ göğsümün içinde çarpıyordu. Onu zehirlemeliydim. Karaborsadan potasyum klorür alıp damarlarına tıkmalıydim. Birini bıçakla öldürmek, ne kadar kötü olursa olsun, görüldüğünden daha zordur. Bilmem gerekirdi.

Bıçağın ucunu açıkta kalan boğazına bastırıyorum ama kadar çok titriyorum ki çelik kesiliyor ve bir damla kan damlıyor, bronz teninde kırmızı nehirler gibi akıyor.

Bir dilim. Bileğimin bir fiskesi ve o gitti. Bu kadar kolay.

Yap hadi.

Göz kapakları titriyor ve bir inilti kaçıyor, damarlarımda kalp durdurucu adrenalin çığlıkları atıyor. Sonra gözleri fal taşı gibi açılıyor ve eli havaya kalkıp benimkine kilitlenince korku boğazımda düğümleniyor. Karanlık, şeytani bir öfkeyle dolu bakışları beni olduğum yerde donduruyor.

Boynunu kesiyorum. Beni durduracak kadar hızlı değil. Çelik şahdamarını deliyor.

"Seni kaltak-" diye homurdanıyor ve elini kanlı yarasının etrafına sıkıştırmak için beni bırakıyor.

Geri çekildiğimde acıklı bir çığlık beni terk ediyor, o hayatta kalmak için mücadele ederken başka tarafa bakamıyorum. Boynundaki bıçak yarası affetmiyor ve kalbi yapması gerekeni yapıyor - taze, hayat veren kanı şişmiş arterlerden dışarı pompalıyor. Kan kaldırım taşlarının üzerinde iek açıyor ve boynunu, ellerini ve kıyafetlerini kaplıyor. Ayakkabılarımın zerine dökülüyor. Boğuk bir hıçkırığı bastırarak geri çekiliyorum, bir elim ağzımın üzerinde kenetlenmiş, diğer kanla kayganlaşmış, cinayet silahını yumruğumda zar zor tutuyorum. Nefes nefese kalıyorum, bulantı boğazımda düğümleniyor ve midemin içindekileri açığa çıkarmakla tehdit ediyor. Zaman yavaşlıyor ve gözlerindeki hayat, donuk, boş, hiçbir şey görmeyen ve kimseye dayanmayan gözlere kadar kayboluyor.

Ve böylece canavar öldü.

OceanofPDF.com

LAINE

(Birden uyandığımda sadece yarım saattir uyuyordum. Ağzım kurudu ve göz kapaklarım ağırlaştı. Ben de dahil olmak üzere her şey tükenmiş hissediyorum.

Bazen rüyalar beni yataktan kaldırmaya yetmiyor, bazen de ne kadar uğraşırsam uğraşayım üzerimden atamadığım bir dehşet duygusu oluyor. Pencereden dışarı bakmak istemiyorum ama yine de kalkıp pervaza doğru yürüyorum.

Orada kimse yok.

Rüya beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkuttu. Yatağa kadar gergin, toprak taşımaktan ve ceset kazmaktan omuzlarım ağrıyor, banyoya girip banyo musluğunu açıyorum, küveti kaynar su ve biraz tuzla dolduruyorum. Hatta dolaptan birkaç kullanılmış mum alıp kenarlarına yerleştiriyorum. Bir terapist kabus gördükten sonra rahatlatıcı bir banyo yapmanın yardımcı olabileceğini söylemişti. Şu anda her şeyi kabul edebilirim.

Su güzel ve sıcak olduğunda, elimi bulanık yüzeyin altına daldırdığımda yanacak kadar sıcak olduğunda, suyu kapatıyorum ve mumlar için bir çakmak almak üzere aşağı iniyorum.

Kulübem her zaman gıcırıyor ama tam da çakmağı koyduğum mutfak çekmecesini kapatırken, yatak odasındaki gevşek tahtaya yüksek sesle basılmış gibi bir ses yankılanıyor.

Nefes almıyorum.

Nola'nın silahı yatağımın başucundaki çekmecedeki.

Kalbim göğsüme çarpıyor, başka bir şey yapamadan tavana bakıyorum. Başka hiçbir ses yok, orada birinin olduğunu söyleyecek hiçbir şey yok. Ama orada olduğunu biliyorum. Nola'nın sözleri zihnimde yankılanıyor.

Hamle yapmamı bekliyor.

Mutfak çekmecesini sessizce açıyorum, elimi içindeki fileto bıçağının etrafına doluyorum ve çekip çıkarıyorum. Sonra yavaşça, titreyerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum, çıkarken ışıkları açıyorum. Kapıyı inleyerek açtığımda yatak odası boş olduğu kadar sessizdi de. Sadece banyo musluklarının damlaması, nefes alış verişimin düzensiz sesi üzerinde duyulabiliyor.

Banyo kapısı kapalı.

Kapattım mı? Sikeyim. Hatırlayamıyorum. Kapı ile zemin arasındaki boşlukta gölgeler dans ediyor. Her seferinde bir adım atarak, kapıya doğru ilerliyorum.

ve sonra sarsarak açın.

Mumlar yanıyor, alevleri yumuşak, romantik bir ışıltıyla duvarları yalıyor.

Buharlı banyoda koyu kırmızı *kan damlaları mı* var?

Dehşet omurgamı çiziyor, ciğerlerimdeki havayı ele geçiriyor. Ancak ışık banyo suyunun üzerinde titreyerek hareket ettikçe, damlalar dönüyor ve anlam kazanıyor, tanıdık şekillere dönüşüyor, banyoyu çevreleyen ahşap zeminde sudan dışarı doğru iz bırakıyor.

Kadife, yumuşak, koyu kırmızı, parfümlü, beyaz Arnavut kaldırımli bir sokağa sıçrayan kan gibi.

Gül yaprakları.

Yüzlercesi.

Ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyorum, banyomu kirleten gül yapraklarına bakıyorum, alevlerin eriyip duvarların üzerinde hareket etmesini izliyorum, ama suyu boşalttığımda su ılıklaştı.

Sonunda Nola'nın silahını almak için yatak odasına döndüğümde, onu pencereden dışarıda, sokak lambasının altında görüyorum.

Sabah sisiyle örtülmüş karanlık figürü beni izliyor. Olduğum yerde donup kaldım; onu görünce kalbim sıkışıyor, sinirlerim geriliyor, hâlâ rüya görüyorsam beni uyandırmak için tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Ama rüya görmüyorum.

O eriyip gitmiyor. Soluk soluğa uyanmıyorum. Zaten kabusu yaşıyorum.

Öfke kabarıyor, beni .

Nasıl? Cesaret. O.

Titreyerek silahı kavradım ve aşağıya koştum. Öfkeyle dolu olsam da kapıyı açmaya korkuyorum; bedenim buna izin vermiyor, bu yüzden kapının arkasında duruyorum, nefes nefese, dişlerimi sıkarak, o piçi tahtadan vurmak için cesaretimi topluyorum. Avuçlarım ter içinde olsa da ve Nola'nın silahı ellerimde işe yaramaz bir şekilde asılı dursa da.

En azından gözetleme deliğinden bakmalıyım.

Bir. İki. Üç.

Parmak uçlarımda durarak gözümü deliğe diktim. Görüntü bir balık merceği gibi bozuk ama verandamda biri duruyor. O kişi yangın varmış gibi kapıya vurduğunda yerimden sıçıyorum ve silah terli ellerimden kayarak ayak başparmağımın üzerine düşüyor.

"Lanet olsun!" Duvara yaslanıp onu tutuyorum.

"Laine, iyi misin?" diye boğuk bir ses kapıdan sesleniyor. Bu bir erkek sesi, Jaxon.

Kahretsin. Onun burada ne işi var?

Dışarıda duran Jaxon'dı. Sapıgım değil. Karındeşen değil.

Yine de tek ve aynı olabilirler.

Kalbim her zamanki hızına dönerken kapıyı açıp açmayacağıma karar vermek için saniyelerim var ve kapıya tekrar vurduğunda korku, dikenli bir kızgınlığa dönüşüyor. İçgüdüsel olarak kapıyı çekip açıyorum, ona ters ters bakıyorum ve az önce olan her şey için onu suçluyorum.

Jaxon, onu ikinci bir deri gibi saran, derin, gece yarısı tonu altındaki obsidyen siyahı takım elbiseyi tamamlayan bozulmamış, özel dikim bir palto içinde... sanki bir dergiden çıkmış gibi görünüyor. Kalbim küçük bir takla atıyor. Ama sonra bana bir bakış atıyor, dün gece omuz silkerek giydiğim eski püskü pijamalarımın, ayağımın dibinde yerde duran silahla ve kaşlarını çatıyor.

"Şimdi iyi bir zaman mı?" Yolun aşağısındaki pahalı İtalyan şarküterisinden aldığı bir tepsi kahveyi uzatıyor. "Sana kahvaltı getirdim."

Göğsümün sıcaklıktan nasıl sıkıştığını görmezden gelerek ona kaşlarımı çatıyorum ve ısınmak için kollarımı etrafıma sarıyorum. Gün ışığı ufku tehdit ederken, bir avuç gül yaprağı için korkmak aptalca geliyor. "Öyle değil. Ben... banyo yapıyordum."

Bakışları yerdeki silaha kayıyor ve sonra benimkiyle birleşiyor. "Banyoya her zaman silahla mı girersin?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak içeri doğru ilerliyor.

Kıyafetinin en ince nefesi yanımdan geçerken, pijamamın ince kumaşının yukarı kalktığı yerde tenimi karıncalandırıyor. İçimdeki öfke fısıltısını ve dokunuşunun yarattığı sıcaklığı bastırarak kapıyı çarpıyorum, silahı alıyorum ve peşinden gidiyorum.

Her gün yaptığı gibi mutfığıma giriyor ve kahveyi, pastırma ve krem peynir kokan simit paketini masama bırakıyor. Boş ekmek kutusuna doğru yürüyorum ve silahı içine yerleştiriyorum. Aklıma gelen tek yer orası.

Jaxon'ın kaşları kalkıyor. "Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?" "Evet. Babam polis." Yalan ağzımdan kaçtı.

Ağzının kenarı seğiriyor ve gözleri kısılıyor. Bir süre durakladıktan sonra, "Güzel. Eğer bir takipçiniz varsa, korunmalısınız."

Oflayıp puflayarak gözlerinin içine bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir sapığın olduğunu söylediğin için seni kontrol etmeye geldim." Sarılı simidi çıkarıp bana uzatırken gözleri kısılıyor. Ona bakıyorum ve sonra bakışlarım kahveye takılıyor. Temkinli bir şekilde ikisini de kabul ediyorum. "Benim yüzümden kendini tutma. Günlerdir ne yemek yemiş ne de uyumuş gibisin. Dün gece hiç uyumadın mı?"

Yapmadığımı biliyormuş gibi ona karanlık bir bakış atıyorum ve sonra pişman oluyorum. Jaxon iyi davranıyor. O Karindeşen değil. Benim sapığım değil. Buraya girip banyoma gül yaprakları koymaz, sonra da bana kahve ve simit almak için yolun aşağısına koşmaz, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, yapar mı bilmiyorum. Kafamı karıştırıyor. Bir an tatlı, ama diğer zamanlarda beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. O kadar paranoyağım ki her şeye inanırım. Jaxon sadece bir beyefendi gibi davranıyor, beni kontrol etmeye geliyor. O katil elmacık kemiklerinin altında ahlaksız bir katil saklamıyor.

Sırlarla dolu olan benim.

Simidi Michelin yıldızlı bir restorandaymışım gibi yiyorum, dişlerimle parçalamak istesem de Jaxon dikkatle izliyor. Tıpkı bir ceylanın otları kemirmesini izleyen bir aslan gibi.

Bakışlarından sıvı sıcaklığı tenimin üzerinde kayıyor. Yüzüm ısınıyor, neredeyse iştahımı kaybedecektim.

Neredeyse.

"Sana daha önce de söyledim," diye mırıldanıyor, zayıf bedenini mutfak tabureme yaslayarak. Güneşlenen bir aslan gibi. "Yalan söylediğinde ses tonun yükselir ve alt dudağın titrer."

Hızlıca yutkunuyorum, dişlerim alt dudağıma batıyor ve simidi yere bırakıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Gergin olduğunuzda da o dudakları kanayana kadar kemirirsiniz."

Bunun içsel duygusal durumum hakkında ne anlama geldiğini söylemesin diye dişlerimi gıcırdatmamaya çalışarak, bir yudum almak için kahveme uzanıyorum. Boğazım zımpara kağıdı gibi. "Kahvaltı için teşekkür ederim ama gerçekten yapmamalıydın."

"Sana tekrar soracağım. Silah kullanmayı biliyor musun?" "Tabii ki biliyorum."

"Bana yalan söyleme, Laine."

Kahvemden bir yudum daha alıyorum, kendimi daha az ceset gibi hissediyorum. "İyi. Hayır, istemiyorum. Şimdi mutlu musun?"

Bana bakıyor, kendinden o kadar emin ki, gözlerinin içindeki gümüşle alay eden bir heyecan parıltısı. "Hayır, birini nasıl öldüreceğini öğrenene kadar olmaz.

o şey."

CERRAH MİLYARDERLER HALA KAYIP - GAZETE MANŞETİ YAKALADI

Babamla buluşmak için erkenden Lucky's Waffle House'a giderken gözüme ilişti. Makaleyi okumadan ne yazacağını biliyorum - potansiyel bir adam kaçırmaya olayı var ve zengin seçkinlerin hiçbir bekarı güvende değil.

Benden güvende değilsin.

Jaxon'ın çalışması gerekiyordu ama mesaisinden sonra onunla atış poligonunda buluşmamı emretti. Berners House'da bir tane var. *Tabii ki var.* Jaxon'la yakın mesafeden silahla ateş etmek iyi bir fikir mi? Öyle hissettirmiyor. Bir şekilde sorumsuzca geliyor. Benim için iyi olmadığına karar verdikten sonra çok yaklaşmasına izin veriyorum. Belki de yardım etmeye çalışıyordur ama Nola haklı; son zamanlarda etrafta çok dolaşıyor. Whitechapel'a benimle aynı zamanda dönmesi tesadüf olabilir mi? Karındaşen olabilir mi?

Ama ne zaman onun tenimi kavuran bakışlarının üzerimde dolaştığını düşünsem, içim eriyip bir su birikintisine dönüşüyor ve nefes alamıyorum. Bu korkan birinin tepkisi değil.

Jaxon'ı düşünmeyi bırak. Kes şunu.

Restorana adımımı attığımda baş dönmesini engellemek için yavaş ve derin bir nefes alıyorum. Pencerelerden sızan yumuşak, ruhani güneş ışığı sabahın erken saatlerinde uhrevi bir atmosfer yaratıyor. Trafiğin yoğun olduğu saatler için çok erken. Yatmak için çok geç.

Yatağa bile gitmedim. Geçirdiğim geceden ve Jaxon'ın beni uyandırmasından sonra uyuyamadım. Kolumdaki kesik zonkluyor ve ne zaman kapatsam gözlerimin önünden kanlar içinde boğulan Henry'nin canlı görüntüleri geçiyordu. Jaxon beni yalnız bıraktıktan bir saat sonra pes ettim ve kendimi evden dışarı attım.

Kahvaltı lokantasında, yorgun yolcu yüzleri beni fark etmiyor bile. Ama ben onları görüyorum. Ya da beynimin görmemi istediği hayaletleri. Bazen Henry'ye ; bazen de öldürdüğüm eski adamlar, hala bana musallat olan hayaletler. Asla gitmiyorlar. Şimdi bile, sanki bir ömür önceymiş gibi hissettiğimde, kullanılmayan bir mezarlıkta duruyordum, toprakla kaplıydım. En azından hayatımın gizli kalmış kısımları gün ışığında gerçeküstü geliyor. Sanki yaşanmışlar gibi.

ve ben uzaktan izliyorum. Hiç olmamış gibi davranabilirim.

Canavar falan yok.

Ve ben onlardan biri değilim.

"Elaine, buraya gel," diye babamın sert sesi.

Babam gümüş rengi saçları ve topuz bıyığıyla pencereye yakın bir kulübeden bana el sallıyor. Ürpertiği üzerimden atıp babamın masamızda oturduğu yere gidiyorum. Üzerinde dumanı tüten bir cezve kahve var. Babamın elleri bir fincana sarılmış.

Londra'da çalışmaya başladığından beri, mesaisine başlamadan önce haftada bir kez Shoreditch'teki Lucky's'de kahvaltılık etmek bizim ritüelimiz oldu. Bu benim mutlaka gittiğim tek randevu ve babam işe geç kalsa bile asla kaçırmıyor. Bana davaları hakkında bilgi verir ve ben de bedava yemek yerim.

Sadece bugün, canım yemek istemiyor.

Yıpranmış pleather koltuğa kayıyorum, kolumu sarsmamaya dikkat ediyorum çünkü iyi iyileşmesine rağmen hala ara sıra zonkluyor. Babam bana tencereden boş, bekleyen bir fincana taze bir demlik koyarken, ben menüye kayıtsızca bakıyorum.

Garsona "Çilekli ve akçağaç şuruplu bir waffle" diyorum.

Bana bakıyor, gözlerinin etrafındaki yoğun sürme onu bir pandaya dönüştürüyor. "Sadece bir waffle."

Gülümsemeye zorladım. "Sadece bir tane."

Dudaklarını büzüyor. "Bir yığın halinde geldiklerini biliyor musun?" "Sadece bir tane istiyorum."

"Neden yığını almıyorsun? Ben de senin tabağından birkaç tane alırım?" Babam teklif etti.

"Tamam, bir deste alacağım." İsraftan nefret ederim ama bir şeyler yemeye çalışmalıyım.

İç geçiriyor ve yazıyor. Babam haşlanmış yumurta ve domuz pastırması sipariş ediyor ve servis elemanının gitmesini bekledikten sonra kaşlarını öyle bir çatıyor ki ne yaptığımı tam olarak bildiğini hissediyorum. Belki de yorgunluk beni paranoyak yapıyor. Ve görünüşe göre yalan söylediğimde herkes bunu biliyor.

Babamın bakışlarından kaçınmak için masanın üzerinde, okuduğu yerde açık bıraktığı gazeteye bakıyorum. Ön taraftaki manşetin aynısı. Babam bir kayıp dedektifi, bu yüzden basının ne yazdığını kontrol etmek için bir nedeni var.

Gerçekleri çarpıtmayı sevdikleri için medyadan uzak durmaya çalışsa bile, diyor. Gözlerim makaleyi biraz daha tarıyor ve kayıp Forbes adamlarının isimlerini yakalıyor -Beau Haden-Callister ve Geoffery Bankes. Henry Wickham yok, çünkü onun yüzünü ölüm tahtamdan daha yeni sildim, yani henüz kimse kayıp olduğunu bilmiyor.

Nerede olduğunu bile bilmiyorum.

Ani bir huzursuzluk beni ele geçiriyor ve kalbim göğsümde bir iç alarm gibi gümbürdüyor, bana bir uyarı çılgılığı atıyor.

Birisi Henry'yi kaçırdı.

Birkaç mutlu an için unutmuştum.

Yıpranmış sinirlerimi kahvemi yudumlayarak yatıştırıyorum. Sıcak sıvı dilimi haşlıyor, kafamı temizliyor.

"Nasılın?" Babam soruyor. Suyun altındaymışım gibi duyuyorum onu.

Bir ağız dolusu kahveyi daha zorla içiyorum, söylemek istediğim kelimeler dilimi safra gibi yakıyor. Bazen, yüzeyin hemen altında bir itiraf yüzüyor ve ağızımdan kaçırmak istiyorum - *o adamları öldürdüm*, ama her zaman zamanında yakalıyorum, böylece boğazımın arkasına yapışıyor ve gözlerimi sulandırıyor.

"İyi." Kelime yavaşça çıkıyor, dilimin üzerindeki yapışkan şekerleme gibi. Mide bulandırıcı derecede tatlı ve bir o kadar da yalan. Başıma gelenler, adaletsizliğin alevlerini derinlerde kükreteye devam ediyor. Beni uçurumun kenarına sürüklüyor, dikkatli olmazsam beni tüketmekle tehdit ediyor - iyi ve kötünün ipten dengeleme hareketi. Eskiden iyiydim, ama şimdi lanetlenmeye doğru gidiyorum. Tecavüzcüleri ve katilleri öldürmek...

...hayatta kalabilmemin tek yolu.

İtiraf etmek sadece beni değil, etrafımdaki herkesi incitecek.

"Annen telefonlarına cevap vermediğini söylüyor," diye homurdanıyor babam, gazeteyi kapatıyor, ben de ona bakmak zorunda kalıyorum, aramızdaki sessizliği ben doldurmak zorunda kalmayayım diye.

Ona kız gibi gülümsedim. "Meşguldüm." "Annemi arayamayacak kadar mı meşguldün?"

"Onun partisine gittim."

"Veda etmeden eve erken gittiğini söyledi." Gözlerini kısarak bana baktı.

"Bir adamla birlikte olduğunu mu söyledi?"

Olamaz. Babamla olan aşk hayatımdan bahsetmiyorum. "Yakında hastaneye uğrayıp Fiona'yı göreceğim. Söz veriyorum."

Anneme ilk ismiyle hitap etmemden hoşlanmadığı için kaşlarını çatıyor, ama sonuçta bu onu durdurmuşa benziyor çünkü başını sallayıp içiyor

bardağındaki katran gibi siyah sıvı. Şeker yok. Krema yok. Benim damak tadıma göre çok acı.

"Ee, ne var ne yok?" Önündeki işaret ederek konuyu değiştiriyorum. "İlginç bir vaka var mı?" Ayrıca. Kendime engel olamıyorum.

Babamın yorgun ela gözleri benimkilerle buluşuyor. "O çocuklar hâlâ kayıp." Kayıp. Ölü değiller, cesetleri bulunmadı.

Henüz.

Babamın sanki üç yavrukurt öldürmüşüm gibi onlara delikanlı demesi beni kızdırıyor. Onlar adam değil. Onlar canavar. O gece Molly'ye ne yaptıklarını unuttu, inkar etseler bile. Mazeretleri vardı, bu yüzden asla şüpheli olmadılar. Ona yaptıklarını ve yaptıklarının yanlarına kâr kaldığını, ondan sonra kadınlara neler yaptıklarını düşündükçe içim tiksintiyle doluyor. Bu beni derinden hasta ediyor. Gözlerimi her kapattığımda, o gecenin anlık görüntülerini görüyorum, hastalıklı, çarpık bir korku filmi gibi.

Hayır, bunu düşünme.

"Chester onu görmek için listede olduğunu söyledi."

Korkunç bir rüyadan uyanır gibi gözümü kırıştıtarak babama bakıyorum ve sonra her şey hızla geri geliyor. Chester, HMP Hanbury'yi yöneten babamın eski arkadaşı. Yedi yıl önce Batı Londra Karındeşeni olduğunu iddia ederek yakaladıkları adamı ziyaret etmek için randevu almıştım. Chester babama söylemiş olmalı.

"Sorularım var," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Babam başını sallar. "Hala mı? Hayatına devam etmenin zamanı gelmedi mi sence?"

Düşüncelerim Karındeşen cinayeti soruşturması gibi boktan bir şova yöneldiğinde her zaman olduğu gibi göğsüm sıkışıyor ve şu anda bile beni rahatsız eden karanlık yansımaları zihinsel olarak uzaklaştırıyorum.

Son zamanlarda aynı yöntemle öldürülen kadınlardan bahsedersen, babam polisin elinde bir taklitçi olduğunu söyleyecektir, bu yüzden cevap veremeyeceği bir şey yapıyorum.

"Terapistim önerdi," diye karşı çıkarak endişesini savuşturuyorum. Tekrar gazeteye bakıyorum. "Her neyse, günümüze dönersek... yeni bir kanıt bulundu mu?"

Babam basılı siyah beyaz sayfalara bakıyor, sanki daha önce tehlikeli yeğeni, kuzenim Cash için özel dedektiflik yaptığım göz önüne alındığında bana ne söyleyebileceğini anlamaya çalışıyor.

Bunu yapması beni rahatsız ediyor; inadına bana bir şeyler söylemeyi reddediyor. Cash'in ajansı küçük, mürekkebin lekelediği kadar ucuz bir üne sahip.

Basılı reklamlar. Bir ofisi bile yok, sadece Cash'in telefonuna mesaj gönderen bir iletişim formu olan bir web sitesi var. Ama maaşı iyiydi ve tıp fakültesini ilk bıraktığımda kuzenim bana sorgusuz sualsiz iş verdi. Babamın isteklerine karşıydı, evet, çünkü polis gerçek işini yapıyorsa özel aletlere gerek yoktu, ama sahip olduğum tek şey buydu. Hiçbir şey olmamış gibi saatlerce ders çalışmaya devam edemezdim. Reçetesiz uyuyamazdım bile.

Başımı eğiyorum. "Artık Cash için çalışmıyorum. Barda bir işim var."

"Güzel, ajansı dava açılmayı bekliyor."

Cash'e yaptığı iğnelemeyi görmezden geliyorum ve devam ediyorum, "Peki ya tanıklar? Yardım hattı kurmadınız mı?" Kahvemi yudumlarken hafifçe sordum.

"Bunun üzerinde Cash ile çalışmadığına emin misin?" Babam gözlerini kısarak bana sordu.

"Hayır." Bu bir yalan değil. Cash'e davayı alacağımı söylemedim. Gerçi şimdi cesedin ortadan kaybolması beni çok cezbediyor. Aslında şimdi araştırmam gereken bir şey var. Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra babam nefes verdi ve başını salladı. "Kimse ortaya çıkmadı. Öylece ortadan kayboldular. Tek ortak noktaları, sözde bir arkadaşlık uygulamasında sohbet ettikleri kadınlarla buluşmuş olmaları."

Alt dudağımı ısııyorum. Erkekleri her zamanki uğrak yerlerinden uzaklaştırmak için uygulamalarda sahte arkadaşlık profilleri oluşturması için bir hacker'a para ödedim. Her biriyle aramdaki tek bağ bu. Babam bunu anlayacaktır. Bu olduğunda ne yapacağımı bilmiyorum. Kaçmak mı? Teslim mi olayım? Listemdeki iki adamı vurup Thelma ve Louise gibi bir uçurumdan aşağı mı atayım, ama bunu Sage ve Nola'dan isteyemeyeceğim için tek başıma mı?

Muhtemelen.

Nasıl cehenneme gideceğim. Silahları ateşleyerek de gidebilirim.

LAINE

("Haberleri gördün mü?") Sage ertesi gün telefonda nefesi kesilmiş bir halde sorar.

Daha yeni uyanmıştım, hala yatak örtülerime dolanmıştım, az uykuyla geçen nemli bir geceden dolayı sıcak ve terliydim, ama onun sözleri kalbime bir panik şimşeği gönderdi. Televizyonu açmak için uzaktan kumandayı elimde oynatırken, manşette ne yazacağını biliyorum.

Henry'nin cesedini bulmuşlar. Tanınmayacak kadar parçalanmış.

"Ben-" *Onu bu şekilde terk etmedim*, söylemek istediğim bu, ama kelimeler göğsümde düğümleniyor, dışarı çıkmayı reddediyor.

"Lainey, iyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum, ağzım kupkuru.

"Buraya gelmemi ister misin?" Sage'in sesindeki endişe damarlarımdaki buzu eritip kendime gelmemi sağlıyor.

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Sadece kafam karıştı. Bunu ona ben yapmadım. Dün gece çalışıyordum." Sanki Sage'i ikna etmek için bir mazerete ihtiyacım varmış gibi.

Sage bir nefes verir. "gerek. Acil bir durum var. Krep yemeliyiz."

Gözlerimi kapatıyorum ve Sage beni göremese de başımı sallıyorum. "Tamam." "Bugün Miller'da üçümüz için brunch?"

Max Lamberton ile ziyaretimden önce buluşma sözü vererek görüşmeyi sonlandırıyorum ve sabahın geri kalanında haberlere bağlı kalıyorum. Henry'yi evime yakın Whitechapel Common'a atılmış olarak buldular. Londra'dan çok çok uzakta. Bu sapığımın bariz bir mesajı. Öyle olmak zorunda. Her haberde, Henry'nin cesedinin her görüntüsünde midem bulanıyor.

Gözlerim, Nola'nın dün gece saklamam için bana verdiği silahı koyduğum başucu çekmecesine kayıyor, sanki orada olması bir fark yaratıyormuş gibi. Değiştirmiyor. Hâlâ nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Jaxon'ın Berners House'un atış poligonu teklifini kabul etmemek o an için en iyi fikir gibi görünüyordu. Jaxon Clémont'tan olabildiğince uzak durmakla oldukça uyumlu. Hayatım çok kaotik, biriyle çıkmayı karıştırmak için çok karışık. Ve Jaxon'la ilgili doğru olmayan bir şeyler var. Gerçi muhtemelen bu yüzden ondan etkileniyorum.

Çünkü bende yolunda gitmeyen bir şeyler var.

Yataktan kalkıp giyinmek için kendimi zorladığımda ellerim titriyor. Polis basına herhangi bir kanıt vermediği için, ben de

Babam.

Onu aramak yüz yüze görüşmekten daha kolay, ama telefonu açmadan önce bir demlik sert kahve hazırlıyorum ve büyük bir krema ve şekerle kutsuyorum. Sinirlerime ve aklıma ihtiyacım olacak. Babam aileden biri ama aynı zamanda bir polis.

"Elaine, sen sormadan sana bu konuda hiçbir şey söyleyemem. Bunu biliyorsun." Sonunda onu aramak için cesaretimi topladığımda telefonu kapattı.

"Biliyorum, ama sadece bu seferlik. Lütfen baba, onunla tıp fakültesinde arkadaşlık," diye yalan söylüyorum, alt dudağımı kemirmekten kendimi alamıyorum.

"Öyle miydin?" Sesi şüpheli geliyor.

"Ben de endişeliyim. Yaşadığım yere çok yakın."

Sesi yumuşuyor. "Daha sonra gelmemi ister misin?"

"Gerek yok," diyorum hemen. "Zaten yakında görüşeceğiz. Yaklaşan bir oyun gecemiz var. Hâlâ gelebilirsin, değil mi?"

"Artık devam yeniden atanmış olmalı."

"Yeniden atama mı? Yani kayıp cerrahların akraba olduklarına dair kanıtınız mı var?" İç çekiyor. "Senden hiçbir şey kaçmıyor aşkım, değil mi?"

Sert bir kahkaha attım. "Baba gibi, kız gibi."

Birkaç kez daha yalvardıktan ve bana söyleyeceği hiçbir şeyin Cash'e geri dönmeyeceğine dair defalarca güvence verdikten sonra, babam adamların birbirlerini tanımaları ve aynı çevrelerde dolaşmaları ellerinde hiçbir kanıt olmadığını kabul etti. Ceset ve suç mahalli temiz. Çok temiz. Neredeyse sahnelenmiş.

"Bunu sana söylememeliyim," diye iç geçiriyor babam. "Ama ölüm saati cinayetin Pazar sabahının erken saatlerinde işlendiğini gösteriyor."

"Geçen Pazar mı demek istiyorsun?" "Hayır, bu Pazar.

Dün gece."

Kemiklerimi soğuk bir ürperti kaplıyor.

Onu gömeli bir hafta oldu. Henry o zaman ölmediyse ve onu ben öldürmediysem.

O zaman kim yaptı?

"YANI SAPIĞIN SENİ YAKALATMAYA MI ÇALIŞIYOR?" SAGE SORUYOR, İTEREK çikolata kaplı bir çileği ağzına atıyor. Sage her zaman

kahvaltı kreplerinin üzerine tatlı soslar.

"Ne yapmaya çalıştıklarını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum tabağımdaki yemeği iterek. Her şey olup biterken iştahımı kaybettim. Elimde olmadan odayı izliyorum, gözlerim takipçim ya da katilim olabilecek her kişiye kayıyor. Sage beni bakarken yakalıyor ve kalabalığı da tarıyor. Nola henüz gelmedi, bu yüzden Sage ve ben yarım daire şeklindeki bir kabindeyiz - herkesi ve tüm çıkışları görmek için mükemmel bir yer.

Sage ve Nola'ya her şeyi anlatmadım. Cesedin alınıp başka bir yere atıldığını biliyorlar ama bu olay olduğunda Henry'nin hayatta olduğunu bilmiyorlar. *Hayattaydı. Ben batırdım ve birisi onunla ilgilendi.*

Sertçe yutkunuyorum, yediğim şekerli hamur boğazımı tıkıyor.

"Sence şimdi buradalar mıdır?" Etrafına bakarken gözleri büyür ve yuvarlaklaşır.

"Hayır," diyorum hızla, başımı sallayarak. "Tabii ki hayır." Sage'i kızdırmak tavşana silah doğrultmak gibi bir şey. Bunu yapamam. Sage bu konuda daha mutlu görünüyor.

"Oh, Nola burada."

Nola kapıda beliriyor, bizi görünce şemsiyesindeki yağmur damlalarını silkeliyor. Vals yaparak yanımıza geldi. "Ağustos ayında işemek, kimin aklına gelirdi ki?" diyerek geçen geceki sözlerimi yineliyor ve Sage'in yanındaki kabine kayıyor.

Garsondan sipariş veriyor ve sonra açıkta kalan gözünü bana odaklıyor. Diğer gözü ise siyah bir bandın altında saklı - siyah, yani kötü bir ruh hali içinde. Nola'ya aşık olan Stronger Together müdavimlerinden biri bunu bana gösterene kadar arkadaşımızın göz bantlarını duygularına göre renklendirdiğini fark etmemiştim. Nola'nın bunu yaptığını bildiğini bile sanmıyorum.

Nola güncellememi anlayışla karşıladı ve ben de ona Sage'e söylediğim şeyi, Henry'nin bedenini parçalamadığımı söyledim.

Nola uzun bir aradan sonra, "Sana birinin seninle oynadığını söylemiştim," diye araya giriyor.

Sage onaylarcasına bir hmmm sesi çıkarır. "Ve kesinlikle Berners House'dan biri mi? O gece sizi takip eden araba üye kulübüne kayıtlı, değil mi?"

"Yıllar önce beni öldürmeye çalışan adamla aynı kişi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Öyle olmak zorunda. Bulaşık makinesindeki bıçak, dönen ceset

Yukarı. Mektuplar. Bu sabah Max'i gördüm ve bana bir şey göndermekle ilgili hiçbir fikri yoktu."

Gözleri açılıyor. Bu Sage için yeni bir haber, Nola teorimi zaten biliyor çünkü bizi mezarlıktan aldığı anda arabada onunla bu konu hakkında konuşmuştum ve sonra hapishaneye ziyaretimden sonra beni arayıp bilgi aldı.

"Bence yalnız kalmamalısın. Ya bu psikopat bir şey yapmaya kalkarsa?" diye haykırır. "Benimle kal. Bir sürü odamız var."

"Seni seviyorum ama ailen bunu asla kabul etmez. Eğer işler sarpa sararsa, her zaman Cash'le kalabilirim."

Nola bana bir bakış attı. "Cash'in canı cehenneme, bok çukurunda yaşıyor." "Benimle kalıyorsun. Ailemle konuşacağım."

"Eğer ailenle konuşursan, ben konuşurum." Sage'in ailesi asla kabul etmeyecek, ki bu da benim için gayet uygun. Her gece kanlı bir cinayet çılgılığı atarak uyanıyorum ya da rüyalarımada dadanan canavarı öldürmeye hazır bir silahla yataktan fırlıyorum. Cinayet anlaşması yaptığım arkadaşlarımda deliliğime şahit olmalarına ihtiyacım yok.

"Bunu yapacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Nola'nın bana kalacak bir yer teklif etmesini beklemiyordum ama sessiz kalmasına şaşırdım. Nihayet etkinliğe döndüğümde Nola gitmişti. En azından ben öyle olduğunu düşündüm. Gece yarısına kadar mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermedi ve tekrar aradığında ben yataktaydım. Annesinin beklenmedik bir ziyaretçisi vardı ve gidip onu götürmesi gerekiyordu. Ondan sonra sinirlenecek enerjim kalmamıştı. Nola'nın bir odada kilitli kalıp güvenlik görevlileri tarafından sorgulanmadığına ve uykunun beni çağırdığına sevinmişim.

Nola'nın yemeği geldi. Patates kızartması, hamburger ve sade kahve. Bir ısırik aldıktan sonra rahatça soruyor: "Jaxon seni becerdikten sonra mı onunla yatmaya karar verdin?" Her kelimesinde gözlerinde bir parıltı var.

Sage'in yüzü aydınlanır. "Ne kaçırdım?"

İç çekerek olanları anlatıyorum -Jaxon bana kanıtları sildiriyor ve beni eve bırakıyor.

Nola bir kızartma çiğniyor. Derin düşüncelere dalmış gibi başını eğdi. "Olaya karışmadığını söylüyorsun ama bir şekilde bağlantılı hissediyor. Onu gerçekten becermeli ve parçası olduğu kardeşlik kulübü hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmelisin." Sage'e komplocu bir bakış atıyor.

"Ben kimseyi becermiyorum-"

Sage güler. "Oh, bu iyi bir fikir. Erkekler yatakta dedikodu yapmaya karşı koyamazlar."

Neredeyse bir makarna kıvrımında daha boğuluyordum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"En son ne zaman seviştin tatlım?" Nola gülümseyerek bıçağı çeviriyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Seni ilgilendirmez."

"Seksi mi?" Bu Sage'den.

Nola, "Kesinlikle Lainey'nin tipi - takım elbise ve kare çene," diye karşılık veriyor.

Yemeğimi yemeye odaklandım, yemeğim artık soğumuştı ve neden arkadaş istediğimi merak ediyordum. Cehennem çukurundaki hayatımda yalnız yaşamak çok daha iyi görünüyordu, ama onlar Jaxon ve seks hayatımdaki eksiklikle ilgili şakalaşırken, içimdeki korku dağılıyor ve üzerimdeki korku buzları eriyor. Ve sonra ben de gülmeye başladım.

Güvenebileceğim tek insanlar olan arkadaşlarımla otururken, bırakın günleri, yıllardır gerçek bir tebessüm bile edemediğim için göğsüme bir sıcaklık doluyor.

"Jaxon konusunda ne yapacaksın?" Sage kulağıma fısıldıyor, vedalaşırken sarılmak için eğiliyor. "O bir giriş yolu olabilir."

"Henüz bilmiyorum." Ona yanıma gelmemesini söyledikten ve onu silahla ateş etmekten ektikten sonra, hastaneden ya da onun olabileceği herhangi bir yerden uzak duruyorum, ama Sage haklı, her ne kadar bundan nefret etsem de.

Başını sallıyor. "Sonra beni ara. Bana ihtiyacın olursa haber ver. Yalnız değilsin, hatırladın mı?"

Hatırlıyorum ve hâlâ aklımın başında olmasının tek sebebi de bu.

Nola banyodan dönüp bana da sarıldı.

"Silah kullanmayı öğrenmem gerek," diyorum kulağına mümkün olduğunca alçak sesle. Başını salladı. "Quinn'le konuş, kullanabileceğin özel bir mülkü var."

Quinn, Nola'nın iş bitiricisi ve hacker'ı. Onunla bir kez tanıştım ve önümde oturan, kozmopolitlerini yudumlayan güzel Asyalı modelle ve bana sık sık bilgi gönderen becerikli bağlantıyla zihnimde bir bağlantı kuramadım.

"Teşekkürler, Nola."

"Sorun değil. Şimdi şu lanet hareketi yap. Yoksa senin yerine ben yaparım."

JAXON

Ben hiç kimseyi Laine Summers'¹ istediğim kadar istemedim.

Uyuşturucu gibi.

Beni ne kadar meraklandırıldığını, hayaletinin ne kadar uzun zamandır kafamın içinde dolaştığını görmek beni güldürüyor. Artık kalemlerinin ucunu çiğnemediğini fark ettim. Hâlâ kanayan kalpler çiziyor mu? Başka bir zaman evindeki defterlerini kontrol etmem gerekecek.

Atış poligonuna gelmeyince, ona neden korkması gerektiğini göstermem gerektiğini anladım. O sabah Henry'nin cesedini arabamın bagajına taşımıştım bile. Vardiyamdan sonra arabayı evinin yakınındaki ortak alana götürmek ve karanlığın örtüsü altına atmak zor olmadı. Olay yerini temiz ama kolayca bulunabilecek bir yerde tuttum, böylece herhangi bir sabah koşucusu ya da köpek gezdiricisi onu bulabilirdi. Hediye mi nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Çok bariz ve dikkatsiz bir davranış olmasaydı kapısının önüne bırakırdım. Başkası tarafından yakalanmasını istemiyorum. Sonunda bana boyun eğdiğinde çaresiz kalmasını ve onu koyduğum kafesin sınırlarını tırmalamasını istiyorum.

Bittiğinde tadı çok daha tatlı olacak.

Kulüp salonuna girdiğimde babam, "Max Lamberton'ın bu öğleden sonra bir ziyaretçisi vardı," diyor.

Ofisinde değil ama Shepherd'la birlikte puro içip sigara içiyor ve iş konuşuyorlar. Christian kırık bir çene, paramparça bir göz çukuru ve her iki parmağını da defalarca kırdığım alçıdaki elleriyle aralarında bana bakıyor. Addison duvara yaslanmış, paltosu hâlâ üzerinde, sanki içeri yeni girmiş gibi.

Tilkimle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp büyüten, bana her şeyi öğreten ve bana her şeyi veren adama doğru yürüyorum. Christian'la ilgilenmeye gidiyordum ama görünüşe göre bulunmuş ve tedavi edilmiş. Üçlüye gülümseyerek başımı Christian'a doğru eğip kardeşçe bir dostluk gösteriyorum. Babam Eric De Lacy'nin oğluna yaptığım şey için beni herkesin içinde azarlamaz. De Lacy'ler de bizim gibi Lucian'ların kurucuları olsalar bile.

"Max'i günah keçisi olarak kullanma kararına hiçbir zaman katılmadım," diyorum, babamın doldurmamı beklediği boş koltuğa bakarak. Oturup çene çalacak havada değilim.

"Laine Summers onun ziyaretçisiydi. konuda bir şey biliyor musunuz?" Shepherd işaret ediyor.

Onun adı dudaklarına değerken yüzümü boş tutuyorum. Etrafı gözetlediğini duyduğumda şaşırmadım. Sadece bunun olacağını tahmin edemediğim için kızgınım.

"Hayır, bilmiyorum."

Babam omzunun üzerinden bana bakıyor, başını kaldırıp bana bakmak zorunda kaldığı için sinirli ama duygularını yüzünden uzak tutmaya çalışıyor. "Ne bildiğini öğren ve sonra bununla başa çık."

"Efendim." Başımı eğdim ve gitmek için döndüm.

"Oh, ve Jaxon, tedbirli ol. O Fiona'nın kızı." Duraklıyor, gözleri kısılmış, misafirimiz olduğunun farkında.

"Bununla Karındeşen mi uğraşsın?" Shepherd onun ihtiyatını göz ardı ederek sözlerini bitirdi. Babamın kimi tercih ettiği Lucianlar arasında bir sır değil.

Yanıt olarak homurdandım. "Karındeşen'in ağzı sıkı değildir. Her şey onun kör kuvvetini gerektirmez. Bu durumda incelik en iyisi olacaktır."

Babam Sherperd'e sinirli bir bakış fırlatıyor, uşaklarının onun adına konuşmasından hoşlanmıyor ve sonra bana bakıyor. "Onunla hanginizin ilgileneceği umurumda değil, sadece halledin."

Addison durgun pozisyonundan sırtıyor ve benimle kapıda buluşmak için duvarı itiyor. Eldivenli ellerini bükerek yumruk haline getiriyor ve benimle çıkış arasında dururken gevşiyor. "Fiona'nın kızı Laine Summers. O gece orada değil miydi?"

"Nereye?" Bunun için zamanım yok.

"Kulübede mi?"

Durduramadan yüzümde bir kızgınlık titreşimi belirliyor.

"O gece orada olması ve sonra ortadan kaybolması ve şimdi geri dönmesi, yardımcılarının kaybolması sizce de garip değil mi?"

"Karındeşen, Loca'daki tanıkların icabına baktı."

"Öyle mi yaptı? Çünkü bir şeyler doğru gitmiyor. Gözlüklü Laine geçmişi kurcalıyor, burnunu ait olmadığı yerlere sokuyor. Hatırladığım kadarıyla ona karşı bir zaafın vardı." Başını eğiyor. "Yoksa ereksiyon muydu?"

"Çekil yolumdan, Cochrane." Onu iterek geçtim.

Alabama vardığımda dikiz aynasından arkama bakıyorum ve Addison beni izliyor, yüzünde boktan bir sırıtış var.

Hiç fark etmez. Laine'in yanına giderse, o lanet gülümsemeyi kalıcı yaparım. Karındeşen her şeyi berbat edip Laine'in yaşamasına izin verdikten sonra ne yaptığını sadece ben biliyordum. Bu konuda hiç konuşmadık ve yardımcılar da onları kimin gördüğünü sormadı. İstedikleri her yapmalarına izin verildiği ve hiçbiri için hesap vermek zorunda olmadıkları sürece ayrıntıları asla umursamadılar.

Karşılığında onlar da İlahi Olan'a hizmet ederler. İşler böyle yürüyor. Laine gizli kaldığı sürece sorun olmazdı.

Ama şimdi...

Babamın asistanı bana bir mesaj göndererek Max'i görmek için HMP Hanbury'de bir randevu ayarlandığını söyledi. İşten geç çıktım ve oraya gittim.

Muhafızlar Max'i getiriyor, gri bir tulum içinde, belinden kelepçeli olarak özel odaya giriyor. Tek yönlü camdan izliyorum. Onu görmeyeli yedi yıl olmuş. Koyu renk saçlarının şakaklarına aklar düşmüş, omuzları kamburlaşmış ve alnında derin çizgiler oluşmuş. Aynı yaşta olmamıza rağmen kırklı yaşlarında görünüyor.

Gardiyan onu masaya kelepçeleyip onları yalnız bırakır bırakmaz avukatın yüzüne tükürür. "Avukatımın burada olduğunu söylediler. Ne avukatı lan? Beni burada çürümeye terk ettiniz."

Donald tükürüğünü silerek kağıtlarını okuyor. "Kabul ettiğiniz ceza bu."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi," diye hırlıyor ona.

"Kardeşiniz iyi, eğer ilgilenirseniz."

Max'in gözleri büyür ve öne doğru atılarak Donald'ın geri çekilmesine neden olur. Bunu kısa kesmenin zamanı geldi. Ziyaretçi odasının dışında, içeri girebilmem için gardiyana kapıyı açmasını işaret ediyorum.

Ben içeri girdiğimde Max'in yüzü hemen soldu. "O sürtüğe hiçbir şey söylemedim, yemin ederim!"

"Max," diye yatıştırıyorum. "?"

"Yemin ederim, Jax."

"Biliyorum, kaseti izledim." Köşedeki güvenlik kamerasına bakıyorum, böylece ne demek istediğimi anlıyor. Vali aynı zamanda babamla golf arkadaşı.

"Ben olmadığımı biliyordu."

"Öyle değil miydi?" Başımı eğiyorum. "Donald'ın sana bir teklifi var, tövbe etmenin bir yolu."

Donald bir zarfı Max'in ellerinin ulaşabileceği bir yere doğru kaydırır. Max açmak için hiçbir hareket yapmaz. Sanki onu canlı canlı yiyecekmiş gibi bakar.

"Reçeteniz," diyorum gerçekçi bir tonda. Bu cümle aklıma yerleşirken yüz hatlarımda karanlığın oynaşmasına izin veriyorum. Max gözlerini kırptırıyor, gözyaşları aşağı akıyor.

"Kardeşime söyle..." Duyguları yüzünden vücudu sarsılıyor. "Onu seviyorum." Donald başını eğmiş, hızlıca, sessizce yazıyor.

Kıpırdamadan Max'e son bir kez bakıyorum. "Yatmadan önce aldığından emin ol."

Donald'ı Max'in imzalaması için kalan evrakları teslim etmesi için bırakıyorum. Saatiye bakıyorum. Beş dakikadan az sürmüştü; memnuniyetsizlik iliklerime kadar işliyor. Archkey son zamanlarda işlerin bu şekilde halledilmesini tercih ediyor, en az telaşla ve hiç çaba harcamadan. Etkili ama göğsümde bir boşluk bırakıyor. Max masum değil. Birçoğunun yaptığı gibi, güç hırsına kapılıp inisiyasyonunda işleri fazla ileri götürdü. Max Lamberton diğerlerine örnek olarak seçildiği için talihsizdi. Hayatları topluyoruz ama gözlemlememiz ve takip etmemiz gereken bir düzen var.

Max bir hata yaptı.

Ne büyük kayıp.

Ben de karanlığın çekiciliğini takdir ediyorum. Tatlı tilkim ne zaman onun yanında olsam beni uçurumun kenarına getiriyor. Onu kendi zamanımda dize getirmek için sabırsızlanıyordum. Ama şimdi, babam onu bir tehdit olarak görüyor. Önceden, tanınmaz haldeyken onu koruyabiliyordum, sinsi sinsi katil olmaya bile. Şimdi, günleri kısa sürüyor. Eğer onu susturmazsam, Archkey başka birini gönderecek. Shepherd'ın ona elini sürdüğü düşüncesi gözümün önünde kırmızıyla titreşiyor. Addison'ın ona doğru bakması kanımı kaynatırken derimin altında sıcaklık kabarıyor.

"Efendim?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, etrafımdaki dünya puslu bir odakta yüzüyor. Beni buraya getiren arabanın dışında duruyorum, yumruğum kan içinde ve arka yolcu camı kırılmış.

Şoför bana bakıyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

Elimi açıyorum, camı yumruklamanın deriyi yok ettiği ve kemiğe battığı çıplak parmak eklemlerimde acı kayıyor. Zar zor hissediyorum. Shepherd ona doğru bakmasa iyi olur.

"Bir doktora görünmeniz gerekiyor mu?" Şoför kapıyı açıyor, cam kalıntıları çerçeveden düşerken çınlıyor. "Kulüpte durabilirim."

"Ben iyiyim." Çenemi gıcırdatıyorum ve deri iç mekana kayıyorum.

Endişelenmen gereken Addison değil. Ses gülümsüyor gibi, düşüncelerime müdahale ediyor, gardımı düşürdüğümü, ona karşı zayıflığının ortaya çıkmasına izin verdiğimi fark etmemi sağlıyor. Karanlığım yaklaşıyor, bana her şeyi anlatıyor.

Karındaşen biliyor.

Eğer o yara izi varsa, onu ne kadar süre ondan uzak tutup kontrol altında tutabileceğimden emin değilim. Uzun sürmeyecek. Onun için tekrar gelmesi an meselesi.

Ve gelecek. Çok yakında.

OceanofPDF.com

LAINE

W Cash, Henry Wickham'ın Bishopsgate'deki geniş malikanesini dolaşmamı istediğinde, ailesini ve daha sonra beni ikna ederek onun davası için önemliydi, pes ettim. Benden sonra Henry'yi kimin öldürmüş olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulunacağından şüpheliyim ama yardımımı istediğinde kuzenime bunu tam olarak söyleyemezdim. Ben de ona hayır diyemezdim.

Cash genelde istediğini alır.

Cenaze törenine davet edilmediğim için, kilisenin kapısında durup, yas tutanların üzgün bir adam için ağlamalarını izledim ve onları açık cenaze töreni için Henry'nin evine kadar takip ettim.

Ağaçlarla kaplı şeritler tırmanışı işaretliyor. Araba yolu tampon tampona arabalarla dolu, bu yüzden arabamı şeritlerden birinin kenarına bırakıyorum ve bir tarladan geçerek yan kapı girişine doğru ilerliyorum.

Mükemmel bakımlı bir bahçedeki oval çalılar ve piramit ağaçlar yaklaştırmamı gölgeliyor. Çimenlerin üzerinde dört telli bir kuartet çalıyor ve evinin önündeki büyük cam kapılar açık, sakin parti avluya taşıyor, ebeveynleri Mark ve Tiff Wickham'ın etrafında süzülüyor, dudaklarından taziyeler sarkıyor. Henry'nin kız kardeşi Margot olması gereken yirmili yaşlarının başındaki sarışın bir kız, sakin bir yüz ifadesiyle yakınlarda geziniyor.

Bir garson bana yaklaşıp bir kadeh şampanya ikram ettiğinde mideme mide bulandırıcı bir his yerleşiyor ve asitli baloncuklardan bir yudum alıyorum.

Gerçekten burada olmamalıyım.

Henry'yi ben öldürmedim ama sanki özel bir şeye izinsiz girmişim gibi hissediyorum. Onu bir oğul ve bir kardeş olarak görmek karmamı bozuyor. Yapabileceğim en iyi şey yakında ofisini ya da yatak odasını bulmak, Cash'i yatıştıracak kadar etrafı karıştırmak ve sonra oradan ayrılmak. Neyse ki annemin çantasından çaldığım tasarım güneş gözlüklerini takıyorum çünkü bir katil ve tecavüzcü için ağlamak zorlayabileceğim bir şey değil.

Bu düşünceyle elim cebimdeki bıçağın sapına gitti ve bana bu sabah takipçimden bir mektup daha geldiğini hatırlattı. Her zaman yaptığım gibi çiçekleri çöpe attım, ama bu sefer metalin tenekenin kenarına çarpması sonucu donuk bir çınlama oldu. Etrafındaki kahverengi kağıt

saplarının içine bantlanmış, kapağında sedeften bir haç bulunan minyatür bir bıçak vardı.

*"Uzun sürmez, küçük kuş. Seni izliyorum.
Gölgelerde beni arıyor. Tekrar karşılaştığımızda,
bir gece olsun. Kendini tetiği çekmeye ikna
edemediğine göre, işleri ne dersin? Bıçaklar daha
iyi.
/Ya da kalpleri oymak için. Bu özel, sadece senin için
bir asır önce yapıldı.
Yakında, küçük kuş.
Yakında.*

Bıçağı neden sakladığımı bilmiyorum.

Cash ona baktı ve bir internet araştırması yaptı, böylece bunun gerçekten de bir asırlık, fahişe hançeri olarak adlandırılan Viktorya dönemi stilleto tarzı bir bıçak olduğunu doğruladı. Belli ki burada bir hakaret var.

Onu atmalıydım ama bir şey beni durdurdu. Tanıdık gelen soluk, lekeli haç, elimde doğru hissi veren güzel sedefli kabza veya bıçağın yakın zamanda keskinleştirilmiş kenarları olabilirdi. Her neyse, o iğrenç şey artık cebimdeydi ve beni harflerin arkasındaki canavara bağlayan zayıf bir bağıdı.

İronik bir şekilde, kendimi güvende hissettiriyor.

Kalabalığın arasında ilerlerken Henry'ye ne olmuş olabileceği hakkında dedikodu yapan insanlar devam ediyor. Herkes yılın etkinliği için bir araya gelmişti. Henry'nin pek çok hayranı vardı. Ölümü hakkında konuşmalar duyuyorum - mafyayı kızdırmış, birinin karısıyla yatmış - işe yarar bir şey yok ama yine de ilginç.

Ailesinin beni resmi olarak karşılamak istediğinden şüpheliyim, bu yüzden insan fırtınasından uzaklaşıp evin geri kalanına bağlanan mutfığa geçiyorum.

Mutfak tezgâhına yaslanmış görmeyi beklediğim onca insan arasında Jaxon onlardan biri değil.

Tertemiz siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve siyah kravatıyla gün gibi cesur. Bir günlük kirli sakalı çenesini süslüyor ve onu sert ama dağınık göstermiyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirmenin nasıl bir his olduğunu düşünmek beni içten içe yakıyor. Telefonuna dalmış, bir elini saçlarında gezdirirken kapıda oyalandığımı fark etmiyor.

Ne yapmalıyım? Hızlıca yryeyim mi yoksa geri mi ekileyim? İkincisini seçiyorum ve merdivenleri kullanarak geldiğim yöne doğru acele ediyorum. Herkesten uzakta işe yarar bir şey bulup bulamayacağımı görmek muhtemelen daha iyi olacak.

O sabah kolları kahvaltılıklarla dolu olarak kulübeme geldiğinden beri Jaxon'ı ne gördüm ne de onunla konuştum. Ondan vebadan kaar gibi kaçıyordum. Whitechapel'in nüfusu 70.000 olabilir, ama tanıdığınız ve birlikte büyüdüğünüz insanlarla karşılaşmanın neredeyse her gün gerçekleştiği kadar kkk bir yer. Ve şimdi Jaxon şehre döndüğüne göre, boğucu geliyor.

Cenaze töreni bunun bir örneğidir.

Kızlar bana bilgi vermesi için onu baştan ıkarabileceğimi düşünüyorlar, ama her zaman Jaxon beni baştan çıkarıyormuş gibi hissediyorum. Yani, neden az önce midem sanki onu gördüğüme sevinmişim gibi kkk bir hareket yaptı?

Çünkü o bir hain.

Jaxon'la ilgili tüm düşüncelerimi bastırarak, ruhumun en karanlık köşelerine gömülerek, uçsuz bucaksız koridorda aceleyle ilerliyorum. Nerede olduğunu bilmediğim için Henry'nin yatak odası olduğunu düşündüğüm odaya benzeyen bir oda bulana kadar tüm odaları kontrol ediyorum - koyu ve erkeksi, kiraz ağacından mobilyalar, siyah mobilyalar, kraliyet mavisi ve imparatorluk sarısı dekor. Kolaylıkla evdeki en büyük yatak odası, bir tarafında süper kral yatak, diğer tarafında devasa bir televizyon var. Tavanda da bir ayna var- iğrenç.

Dikkatli adımlarla içeri girip kapıyı kapattım. Ne aradığım hakkında hiçbir fikrim yok. Her şey düzenli ve yerli yerinde görünüyor, taşmış, dağınık bir tepsi ve dağınık, açılmamış bir posta yığını olan masası hariç. Masasındaki evrakları karıştırmaya başladım.

"Neden şaşırmadım?" diyor arkamdan kadife kaplı bir ses, birkaç dakika süren vergi faturalarından sonra. Arkamı dönüyorum.

Jaxon.

"Burada ne yapıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Henry benim arkadaşımdı. Bu onun cenazesı," diyor ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatırken kaşlarını kaldırıyor. "Bazılarının aksine benim burada olmam gerekiyor. I

burada ne aradığınızı sormalı. Evin bu kısmı misafirlere açık değil."

"Beni takip mi ettin?" Neden hâlâ bu gerçeğin üzerinde durduğumu anlamıyorum. Eğer Henry'nin arkadaşıysa, Jaxon'ın burada olmaya benden daha çok hakkı var. "Bir saniye önce seni mutfakta gördüm."

, Lainey. Kendini suçlu göstermek için ne güzel bir şey söyledin. Günah.

"ama ailesine yardım etmek için burada kalıyorum. Ne yazık ki senin için, Bana güvenlik kameralarına doğrudan bağlantı verdiler ve ben de birkaç dakikadır seni evin içinde dolaşırken izliyorum." Bana doğru yaklaşırken ağzının seğiriyor. Gözleri karanlık çok az sıcak. Mutlu görünmüyor. "gereken yerlere burnunu sokuyorsun yine. Bu sefer ne arıyorsun?"

O aramızdaki mesafeyi kapatırken, baldırlarım yatağa değene kadar birkaç adım geri atıyorum, vücudumdaki tüm alarm zilleri çalıyor. "Sana kaybolduğumu söylesem bana inanır mısın?"

"Kayıp," diye tekrarlıyor, okunamayan gözlerini bedenimde gezdiriyor, dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılıyor, dişleri parlıyor, bana büyük kötü kurdu hatırlatıyor. "Sen korkunç bir yalancısın."

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor. "Ne laf ama." Etrafından dolaşmaya başladım.

Önümü kesiyor, gözleri dipsiz bir çukur gibi beni süzüyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Göğsümde paniğin en ufak kırıntıları bile dalgalanıyor ama ona en meydan okuyan bakışımı atıyorum. "Tuvaleti bulmak için."

"Bana burada ne yaptığını söyleyene kadar olmaz."

"Sana söyledim. Kayboldum." Tekrar etraftan ama kolumu, yaralı kolumu kavıyor ve beni bir bez bebek gibi önünde geriye itiyor, diğer elinin demir gibi parmakları boğazımı sıkıyor.

"Yanlış cevap, küçük tilki."

Tepki göstererek dizimi taşaklarına doğru itiyorum. Homurdanıyor ve ben kaçmak için yatağa tırmanıyorum, ama sert eller belimi kavıyor, beni aşağı çekiyor ve etrafımda döndürüyor. Beni yatağa çarpıyor, üzerime abanıyor, gülümsemesi artık o kadar da güzel değil. "Bu hiç hoş değildi."

Sesi Jaxon gibi gelmiyor. Bana kahvaltı getiren ve yaralarımı temizleyen adam değil. Bu, başkalarını korkutmayı ve incitmeyi seven Jaxon. Ama ağırlığı bedenimi beklenmedik bir şekilde sarmışken

Kucaklıyor, yakınlığı nefesimi kesiyor ve tenimin üzerinde yoğun, sıcak bir yağ gibi kayıyor. Parfümü bile duyularıma saldırıyor. On yıldır bastırılmış öfke ve bastırılmış hayal kırıklığı, kontrol edemediğim bir ihtiyaçla vücudumdaki her hücreyi ele geçiriyor.

İstemiyorum da.

"yakıyorsun," diye yalan söyledim. "Çığlık atacağım."

Jaxon'ın gözleri karanlıkta parlıyor. "Elbette. Henry bu odayı ses geçirmez yaptı. Kimse seni duymayacak. Seni uyarayım, bu hoşuna gidebilir ve çığlıklarını duymak beni tahrik eder," diye söyleniyor.

Sesi, erimiş bal gibi.

Beni acımasızca ve affetmeden kavramasına rağmen üzerime damlıyor ve göğsümü ve kalçalarımı ezdiğini hissedebiliyorum. Sert boyu, kalçalarımın yırtık elbisemin arasına giriyor. Ta ki aramızda benim pamuklu külotum ve onun pahalı kaşmir pantolonundan başka bir şey kalmayana kadar.

Heyecan ve daha derin arzular isteğim dışında içime doluyor. Kurtulmak için zorlanıyorum, ama beni nefessiz bırakarak tutuşunu sıkılaştırıyor. Ve kemiksiz.

Sırtım dikleşti.

Başparmağı, ben onu içeri alıp tenindeki tuzun tadına bakana kadar aralık dudaklarımda geziniyor.

Aşağılarda bir nabız titreşiyor ve boğazımın derinliklerinde bir inilti yakalanıyor. İstedğim şey bu. İhtiyacım olan şey bu.

Jaxon'ın içindeki şeytani sıkmasını istiyorum.

Sıvı gözleri doğrudan benimkilere bakıyor, dudaklarında bir gülümseme. "Sana ne demiştim?"

Hayır.

Her şeyden sonra, bir adamın vücudumun ne yapacağını dikte etmesine izin vermek için katil olmadım, sanki istediği zaman oynayabileceği oyuncağıymışım gibi. Bir tetikleyici gibi, kendimi toparlıyorum.

Onu sertçe ısırdım.

Jaxon'ın gülümsemesi düştü. Otomatik olarak çenemi tutuyor ve ben de başımı çeviriyorum. "Bırak beni!" Yumruğumu cebimdeki bıçağın etrafına kapattım. Bıçağı ön koluna saplıyorum, gömleğini keserken teni kıpkırmızı oluyor. Bozuk para kokusu havayı kirletiyor.

Beni bırakmıyor ama yumruğunu bıçağın olduğu elime doluyor, kemiklerim feryat edene kadar sıkıyor ve değersiz silahımı fırlatıp atıyor. "İyi denemeydi ama nişan alamıyorsun."

Sonra iki eliyle boynuma sarıldı.

"Gözlerine ulaşabilseydim, onları oyup çıkarırdım," diye boğuluyorum. Sesim de kendim gibi çıkmıyor. Sesim dengesiz çıkıyor. Ama umurumda değil. İçimdeki öfke, çekirdeğime doğru yükselen ısıyı azaltmak için hiçbir şey yapmadı.

Daha da kötüleştirdi.

"Yani o hoş dış görünüşünün altında dişlerin ve pençelerin mi var?"

"Bundan daha fazlasına sahibim," diye tıslayarak onu pençeliyorum.

"Umarım güzelliğin yanı sıra beyin de benimle savaşmaya devam edecek durumda olmadığını anlar." Başparmağı nefes boruma kilitlendi. "Ne kadar çok denersen, o kadar çok bastırırım, Laine."

Sözleri anlamlıydı, bu yüzden hareket etmeyi bıraktım ve ona saf nefret dolu bir bakış attım.

Elleri hafifçe gevşeyerek nefes almamı sağladı. "İyi kız. Emirlerle uyabiliyor. Şimdi, neden buradasın... ve yalan söyleme? Yalan söylediğinde anlarım."

"Çünkü Karindeşen Henry'yi öldürdü," diye çıkışıyorum ona. Çenesindeki bir kas gerildi. "Bu doğru mu?"

"Bana inanmıyorsun."

Sırıtıyor. "Kafanda bir sürü boktan teori var." "Kanıtı ihtiyacım var. Sürekli siliyorsun," diye tükürdüm.

Gözlerini devirdi. "Bunu seni korumak için yaptım. Berners House'bulaşılmaz."

"Erkekler kulübünüzü bariz bir şekilde koruyorsunuz. Neden? Onlar Karindeşen'i koruyor diye mi?"

Jack'in gözleri unutulmuş yıldızlar gibi parlıyor. "Max Lamberton Karindeşen." "Bunu söyleyebilirsin. Sen de onlardan birisin," diye çıkışıyorum ona.

Ağzının ucu yukarı doğru kıvrılıyor. "Belirsiz bir nedenden dolayı, bir parçam seni korumaya karar verdi." Bakışları içimde delikler açıyor, vücudumun uzun zaman önce vazgeçtiğim bölgelerini ateşliyor. Gülümsüyor. "Prestijli bir cemiyetin üyelerini Karindeşen olmakla suçlarken uzun uzun düşünürdüm. Seni ancak bu kadar uzun süre güvende tutabilirim."

"Sana söyledim, korunmaya ihtiyacım yok." Bu onu kıkırdattı.

"Evet. Öyle." Yakınıma eğiliyor, hâlâ boğazımı sıkıyor, nefesi boynumda sıcak, sesi ipek gibi. "Benden."

Sert vücudunu benimkine bastırması beni kıvrandırıyor. Sıcaklık vücuduma yayılıyor. Kızıışmış bir kedi gibi ona sürtünmemek için kendimi zor tutuyorum. Dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor.

"Yapma-" diye homurdanıyorum. Derin bir nefes alıyor ve ağzıyla yanan tenimi okşuyor. "Dokunma bana."

"Neden olmasın? Bundan hoşlanıyor gibisin," diye düşünüyor ve bileklerimi başımın üzerinde tutarak beni sıkıca kilitliyor. "Sana bir prenses gibi davranan yanımı seviyorsun, ama davranmayan yanımı da seviyorsun."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Dudaklarıma ulaşip dilini ağzımın içine sokana kadar dişlerimi sıkıyorum, göğsüm sıkışıyor, itirazlarımı morartıcı, yakıcı bir öpücükle yakıp yok ediyor. Dudaklarımı ısırtıyor, benden kan ve yumuşak, uysal bir inilti çıkarıyor. Sırtım istemeden eğiliyor ve giysilerimize rağmen ereksiyonu bacaklarımın arasındaki sıcaklığı delip geçerken bacaklarım istemsizce ayrılıyor. Eli elbisemin altından kayarak külotumu kenara sürüklediğinde dünyam başıma yıkılıyor.

Ben bir günahkârım; bu şekilde tüketilmeyi hak ediyorum.

Parmağı içeri giriyor, parmak eklemine kadar ıslaklığı hissediyor, tüm savunmalarımı okşarken içimi bir alevle aydınlatıyor. Alçak sesle, titreşimli bir kıkırdama çıkarıyor.

Ve ne halt ettiğini anladım. Geri çekildim. Dudaklarım şişti. Vücudum titriyor. Çığ.

"Siktir git," diye boğuluyorum, daha ileri gitmesini engellemek için tırnaklarımı ön koluna geçiriyorum.

Jaxon bana bakıyor. Elini çekip çenemi tutuyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Saçları dağınık ve gözlerinde vahşi bir parıltı var. Kolunu esnetirken kaslarının üzerine kanlı yarım aylar saçılıyor. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, küçük tilki," diye alay ediyor.

"Yoksa ne olur?" Onu neden cesaretlendirdiğime dair hiçbir fikrim yok. Sert muamelesine rağmen, yakınlığı içimi ısıtıyor ve az kalsın öldürdüğüm adamın yatağında beni çıplak soyup yiyip bitirmesini düşünmeden edemiyorum. Vücudumun ona bu şekilde tepki vermesinden nefret ediyorum. Onun zehirli olduğunu biliyor ama yine de zehirlenmek istiyor.

Çünkü ben zehirliyim.

Taşaklarına diz çöktüm. Beni bırakırken kıkırdıyor. Merdivenlerden inerken, kapalı bir odaya dalarken, sürgülü kapıyı arkamdan sıyrırken beni bıraktığını fark ediyorum.

Bu onun için bir oyun.

Zorla girdiğim oda boş değil, bu da boğazıma tırmanmakla tehdit eden kalbimin gümbürtüsünü biraz olsun yatıştırıyor. Margo,

Henry'nin kız kardeşi ve sarıldığı kız arkadaşının koynunda hıçkıra hıçkıra ağlarken, ben odanın etrafına bakarken başını kaldırıyor.

Çiçeklerle örtülü bir tabut.

Kapalı, Tanrı'ya şükür.

Margo ağlamaya devam ediyor ve beni anında başından savıyor. Karanlık, kasvetli odadan geri geri çıkmaya başlıyorum ki kapı gıcırdayarak açılıyor ve Jaxon içeri süzülüyor, kapıyı kapatıp yanıma geliyor, ellerini saygıyla önünde kavuşturuyor.

Kalbim bir çentik atıyor, korku vücudumdaki her hücreyi tüketiyor.

O yakınıma eğilirken tam bir dakika boyunca öylece duruyoruz, kolonyasının kokusu tüm duyularımı sarıyor ve sanki içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. "Koşmana bayılıyorum. Sen de seviyorsun," diye homurdanıyor nefesinin altından.

Yandan baktığımda gülümsemesi zihnimi okuyormuş gibi derinleşiyor, gözleri artık obsidyen siyahı olan bana doğru kayıyor. Katillerin ve tecavüzcülerin gözlerinin içine baktım ve bu aynı bakış. Arkamda ilerliyor, vücudunun sıcaklığı her yerimi yakıyor, her çizgimi kavuruyor. "Haklı olup olmadığımı görelim mi?"

"Yanılıyorsun. Bundan nefret ediyorum."

"Asla , değil mi?"

"Cesedimi çiğnemedim." Zorlukla fısıldayarak karşılık verdim.

"Bunu sık sık düşünmüşümdür," diye kulağıma nefes veriyor.

Sıcak elini kalçamın üzerinden eteğime doğru kaydırıp kalbimi durdurduğunda titrememek için kendimi zor tutuyorum. Parmaklarıyla iç çamaşırımı kenara itiyor ve utandığım o kaygan ıslaklığa dalıyor. Dudaklarımdan küçük bir nefes çıkıyor.

Onu durdurmaya çalışıyorum, elim onun elinin üzerine kapanıyor ama yeterince sert değil. O durgun başını çevirip iki parmağını içime soktuğunda değil.

Margo ve arkadaşı hâlâ önlerine bakmakta, Henry'nin yasını tutmaktadırlar. Tek yapmaları gereken arkalarına bir bakış atmak ve görecekler.

"Ama artık çığlık atmayacaksın."

"Cehenneme kadar yolun var,"

diyorum.

Kalın parmakları derinlere dalıyor, beni ürpertiyor, dudağımı ısıyor ve bir iniltiyi bastırıyor. Dizlerimin bağı çözülüp güçlkle ayakta durabildiğimde, göğsüne ahlaksızca yaslandığımda elini bacaklarımdan arasından çekiyor. Islak parmaklarını yanağımda gezdirip çeneme doluyor, soğuk bir şey elinin daha önce olduğu yerde, kalçamda hayalet gibi dolaşıyor. Aşağı bakmama gerek yok. Onun benim bıçağım olduğunu biliyorum, yatak odasında parmaklarımdan çekip aldığı bıçak. Margo kıpırdandığında nefesimi içime

ekiyorum.

"Tek kelime etme. Bana dön ve üzgünmüş gibi davran."

Komutuna, bıçağın külotumun lastiğinin altına keskin bir şekilde saplanması eşlik ediyor. Dediğini yapıyorum, başımı göğsüne koyuyorum ve gözlerimi kapatıp küçük nefesler alıyorum. Margo ve arkadaşının yanımdan geçip gittiklerini, kapıyı arkalarından usulca kapattıklarını ve beni odada bir deli ve bir ölüyle yalnız bıraktıklarını duyuyorum.

Sonra soğuk bıçak yukarı çıkıyor ve kayıp bir sevgili gibi boynumu öpüyor.
Yara izimin olduğu yer.

Hareket etmiyorum, edemiyorum. Olduğum yerde donup kaldım, tıpkı o zamanki gibi. Rehin tutulduğuma dair pürüzlü anılar, boynuma batan sert parmaklar çığlık atarak geri geliyor... kalmamı söyleyen yumuşak bir ses, keserken asit gibi yakan soğuk çelik.

Beni esir alan kişi tabutun kenarına çarpana kadar beni geriye itiyor. Gözlerimi kapalı tutarken, Jaxon'ın beni tabutun kapağının üstüne kaldırdığını ve sonra at kuyruğundan tutup sırtüstü yatana kadar başımı geriye çektiğini fark ediyorum.

"Bacaklarını aç."

Bıçağın ucu vücudumu sıyırıp kıyafetlerimin üzerinden geçerken bir komut daha. Bir eli elbisemi yukarı itiyor, bacaklarımı açık tutuyor ve diğeri kalan iç çamaşırlarımı keserek beni odaya maruz bırakıyor. Serin havayla karışık kısa bir acı bana saldırıyor, tıpkı Jaxon'ın yaptığı gibi, yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor, kaygan ıslak kıvrımları dişleriyle ısıyor.

En azından, umarım dişleridir. Bıçak da olabilir.

Ancak o zaman lanet olası bir tabutun üzerinde yattığımı fark ediyorum. Henry'nin cesediyle aramda duran tek şey bir maun levhaydı.

Ama o acıyı yalayıp uzaklaştırırken, diliyle klitorisimi zahmetle okşarken, içimdeki kıvılcımları ateşlerken korku ve mantık boşluğa karışıyor. Vücudumda Cehennem Cehennemi gibi bir ısı oluşuyor. Zevk dalgaları beni içine çekiyor. Dalga dalga beni yutuyor.

Tabutun üzerinde dengede dururken, cilalı ahşabın kenarını kavriyorum, yukarıdaki karmaşık işlemeli tavana bakmaktan ve bacaklarımın arasındaki Şeytan'ın her yavaş ve sert emişinde biraz daha ölmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Oh, Tanrım, lütfen," diye inliyorum, baskı bir anda çok sıcak, çok yoğun hale geliyor.

"Tanrı artık sana yardım edemez," diyor tehlikeli bir tonda, parmakları son bir kez içime dalıyor, beni , sertçe beceriyor. Benim gibi

Kalçalarım titriyor ve bedenim sarsılıyor, içimde kopan fırtına damarlarımda sıvı bir ateş oluşturuyor.

"Jaxon." Geldiğimde, tabutun üzerinde titrerken, rahatlama göğsümde kontrolsüz bir sefalet gibi kıvranırken, onun adı dudaklarımdan bir çığlık gibi dökülüyor. Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, bakışları karanlık.

Orada yatıyorum, cansız, çaresiz, tepeden tırnağa karıncalanıyorum, nefes alıp veriyorum. Gözlerim onunkilerde bir şey arıyor, herhangi bir şey. Neydi o? Neden rüya gibi geliyor?

Ama altımdaki cilalı ahşap, içinde bulunduğumuz odanın durgunluğu ve dışarıdaki mırıltılar beni kendime getiriyor. Bacaklarımdan arasındaki sızı beni uyandırıyor... yavaşça. Bu bir rüya değil.

Ağzının etrafında kan var.

Kan.

Bakışlarım elindeki bıçağa ve bıçağın kenarındaki kırmızı damlalara iniyor. Jaxon hızla göz kırpmıyor, gümüş gözleri beni ilk kez görüyormuş gibi açılıyor. Susturmadan önce yüzünde korku parlıyor. Sonra yüzünü buruşturuyor, tiksinti dudaklarını büküyor.

"Gitmelisin."

Ben cevap veremeden geri çekiliyor, maskesinden taşan duygu kayboluyor, vücudu boynumun ince kısımlarını hiç morartmamış, üzerinde bıçak gezdirmemiş gibi kaskatı kesiliyor, dudaklarındaki şehvet dolu gülümseme uzak bir anıya dönüşüyor.

Bana yaşattığı orgazm... Konu ona gelince zayıf olduğumu hatırlattı.

"Jaxon-"

"Siktir git Laine." Sesindeki soğukluk ve ondaki ani değişim beni sarsarak kendime getiriyor ve hızla odadan çıkıyorum.

Henry'nin sahte hayatını kutlamak için düzenlenen şık davet hâlâ tüm hızıyla devam ederken, elbisemi tekrar yerine çekerek izleme odasından sendeleyerek çıktım. Arka kapıdan içeri dalıp kör edici güneşin altına girdiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi, zihnim karmakarışık.

Yazın sıcaklığı kemiklerimin üzerinde kayıyor, arabama ulaşana kadar yol boyunca beni takip eden şeytanları kovalıyor. Sade, parlak gün ışığında bir şeyler var. Bütün filmlerde, canavarlar ışığa girdiklerinde toza dönüşürler.

Anahtarları karıştırıyorum, ensemde hissettiğim bir karıncalanma geriye dönüp bakmama neden oluyor.

Siyahlar içinde bir figür Henry'nin evinin penceresinden beni izliyor. Bu
Jaxon... kömür karası gözleri beni cehennem çukurları gibi yutuyor,
Yaptığım tüm kötü şeyleri düşünerek.
Ve henüz işlemediğim tüm günahlar.

OceanofPDF.com

LAINE

Dokuz Yıl Önce.

Victoria Kraliyet Tıp Fakültesi, Yıl Sonu Maskeli Balosu

Zoraki sosyal etkinlikler hayatımın felaketidir, özellikle de ekildiğinizin belli olduğu etkinlikler. Bunun kaç kez olduğunu sayacak kadar çok çıktığımdan değil. Bu ilk ve son kez.

Jaxon burada değil ve muhtemelen gelmeyecek.

İnanamayacağım kadar utanmış bir halde, ferforje korkulukların ana salonun tamamına bakan küçük bir balkonu çevrelediği geniş merdiven sahanlığında süzülüyorum. Telefonumu yüzüncü kez kontrol ediyormuşum gibi hissederken, yukarıdaki öğrenci konaklama labirentinden gelen gösterişli balo elbiseleri ve Saville Row yemek ceketleri giymiş öğrenciler, odanın her iki tarafında birinci kata doğru hafifçe kıvrılan iki zarif kola ayrılan merdivenden aşağı iniyorlar.

Onları görmezden geliyorum ve kendimi kadife perdelerin arkasına daha da sıkıştırıyorum. Aşağıda, şenlikler tam bir kaos modunda ve ben her şeyi izlemek için mükemmel bir bakış açısına sahibim.

Bar tıka basa dolu, en az beş sıra dolusu insan var. Üzerinde sahte mumlar bulunan ince şamdanlı ayaklı masalar yumuşak, titrek bir aydınlatma sağlıyor. Cafcaflı ışıklandırma, gotik kemerlere girip çıkan ve derme çatma dans pistine yığılan maskeli öğrencilerin etrafına gölgeler düşürüyor. DJ'in etrafındaki hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor.

Atmosfer Shakespeare rüyalarından ve Dante'nin Cehennemi'nden fırlamış gibi; herkes sarhoş ya da sarhoş olmaya çalışıyor, uyuşturucular şeker gibi elden ele dolaşırken ağızlarına atılıyor.

Bir kız strapor bir sunak üzerinde yarı çıplak yatıyor, gerçek taş gibi görünmesi için oyulmuş ve boyanmış, vücudunun her yerinde jöle shotları var. Kız zevkle ciyaklarken erkek öğrenciler onu emiyor.

Histerik bir şekilde kıkırdayan bir başka kız, bir grup rugby oyuncusunun kendisini itfaiyeci asansörüyle bir mil uzunluğunda kuyruğu olan bir fotoğraf kabinine taşımasına izin veriyor.

Maskeli olsalar bile kendi yılımdan birkaçını tanıyorum ama beni görmüyorlar. Kafalarını bile kaldırmıyorlar.

Molly beni görüp el sallayana kadar.

Merdivenleri aceleyle çıkıyor, çıkmasa yere düşecek olan altın varak desenli elbisesinin eteğini tutuyor, içkisi her yere dökülüyor. En tepede beni yakaladı ve sarıldı.

"Laine! Neden burada saklanıyorsun? Aşağı gel ve partiye katıl." Başımı salladım. "Ben de yatmaya gidiyordum."

Zarif kaşları havaya kalkıyor. Pembe ruj, kusursuz dudaklarında parıldıyor ve esmer bukleleri loş ışıktaki ışıltıyor. Molly güzelliği zahmetsizce yapan kızlardan biri. "Yatak mı?" Burnunu kırıştırıyor.

"Yarın dersim var."

"Siktir et dersi. Sınavlar bitti. Gel ve bir şeyler iç." Molly duvar kağıdında kaybolmama asla izin vermedi. Beni dahil etmek için her türlü çabayı gösterdi. Nedenini bilmiyorum. Dayanışma belki? İkimiz de aynı burslu okuldan, aynı işçi sınıfı geçmişinden geliyoruz. Molly'yi hep sevmişimdir. Ayakları yere basan biri ve bana tüm o şatafat ve parıltıdan önceki zamanları hatırlatıyor. Bana kedinin sürükleyerek öldürdüğü ve ayakkabısının üzerine düşürdüğü bir şeymişim gibi bakmıyor ya da giydiğim eski kıyafetlere acıyarak bakmıyor. O da benim gibi. Birlikte yardım alışverişine çıktık.

"İşte orada," diye sesleniyor derin bir bas ses. Bir an için Jaxon olduğunu düşünüyorum ama ses tonu çok rahatsız edici, çok genizden geliyor. Addison merdiven boşluğunda yürüyor, burnunda beyaz bir güç lekesi var. Henry ve Christian onun arkasında duruyorlar.

Bakışlarım onu her gördüğümde olduğu gibi Addison'ın ellerine takılıyor ve o da baktığımı görüp ellerini cebine sokuyor. Alçıdan çıkması birkaç ay sürdü ve kız arkadaşlarından biri onun yerine not almadan sınıfta oturup not alabilmesi için bir ay daha geçmesi gerekti. "Brainey Laine, bizimle gerçek partiye geliyor musun?"

Molly başını eğerek onlara şaşkın bir bakış atıyor. "Gerçek parti mi?"

Henry sırtıyor. "Burası bir yer. Berner's House'da jakuzili bir odamız var."

Molly bana baktı. Tepkimi görünce çocuklara gülümsüyor. "Hayır, yüzme kıyafetimiz yok."

"Kostüme kimin ihtiyacı var? Geç çamaşırı da aynı işi görür." Christian kolunu Molly'ye dolayarak göğüs dekoltesine bakıyor. "Hadi ama. Bizimle gel. Eğlenceli olacağım," diye mırıldanıyor, yüzünde aptal bir sırıtma beliriyor. Molly gözlerini deviriyor ve onu itiyor.

Addison alay ediyor. "Jax'e seni neden asılı bırakmaya karar verdiğini sorabilirsin."

Yüzüm ısınıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu geceki randevusu sen değil miydin?" Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ve merdivenlerden inmeye başlıyor, arkasındaki Henry bana çirkin bir gülümseme fırlatıyor. "Etrafta söylentiler dolaşıyor."

"Jaxon Berner'in Evi'nde mi?" Sesim gergin çıkıyor. Saçmalıyor. Jaxon neden orada olsun ki?

Çünkü babası oranın sahibi.

Molly bana bakıyor, derinliklerine endişe kazınmış. "Muhtemelen geç kalmıştır."

Belki de öyledir. Ancak saat neredeyse 22:00. Balo üç saat önce başladı ve o ne mesajlara ne de telefonuna cevap veriyor. Jaxon'ın kütüphanenin ortasında, sınavlara çalışan herkesin önünde yanıma gelip beni partiye götürüp götürmeyeceğini sorup sonra da gelmeyeceğine inanamıyorum. Her zaman onun rugby takımındaki diğerleri gibi olmadığını düşünmüşümdür.

Belki de yanılmışımdır.

İçimde öfke kaynıyor. Şu anda Jaxon'la yüzleşmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Molly gözlerimde bunu görüyor olmalı ki kolunu benimkine doluyor. "Gitmek istiyor musun?" Başımı hafifçe sallıyorum. O da sırtıyor. "O zaman gidip ıslanalım."

Christian kükrer, Henry güler ve Addison yolu gösterirken hiçbir şey söylemez.

Henry bizi oraya arabasıyla götürdü. Ayık olduğundan Çüpheliyim ama içlerinde en az sikilmiş olanı o. Molly arada bir Christian'ın elini tokatlayarak uzaklaştırıyor, elbisesinin üstünden bacağına doğru kayarken yakalıyor.

Hafif bir pişmanlık içimi dolduruyor. Ortada oturmalıydım, Molly bunu sadece benim için yapıyor. Rugby'cilere katlanamıyor çünkü zengin, hak sahibi geçmişlerden geldikleri için kibirli pislikler gibi davranmaktan, herkese bok gibi davranmaya tenezzül etmekten başka bir şey yapmıyorlar.

Ama onunla göz göze geldiğimde gülümsüyor, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen güven verici bir gülümseme. Keşke onun güvenine sahip olsaydım.

Berners House'a varıp yanından hızla geçtiğimizde, arazi bizi karanlığa gömdüğünde, bir hata yaptığımı anlıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Av kulübesi tabii ki. Partinin olduğu yer orası," diye gülüyor Christian ve Molly'nin bacağını tekrar tutuyor. Işıkların parlaması ve müziğin gümbürdemesiyle kurtuluyor, çocukları araba yolunun sonunda arabadan inmeye teşvik ediyor. Annemle ikinci çayı için Berner's House'a gitmiştim; Orangery bazen uzun hafta sonlarında halka açılıyor. Ana ev değil ve kesinlikle Av Köşkü de değil. Oraya girebilmek için üye olmanız ve küçük bir servet ödemeniz gerekiyor.

Öğrenciler çimlerde parti yapıyor. Bazıları hâlâ maskelerini ve balo kıyafetlerini giyiyor. Diğerleri ise bikinilerine kadar soyunmuş ya da jakuzilerin içinde ve etrafında toplanmak için daha da az soyunmuş. Jaxon hiçbir yerde görünmüyor.

"Jaxon'ın burada olduğunu söylemiştin," diyerek Addison'la birlikte daha fazla öğrencinin masalarda dans ettiği ya da içki oyunları oynadığı kulübeyle doğru aceleyle yürüyorum.

Addison bana sinsi bir bakış attı. "Ona sorman gerektiğini söyledim. Burada olduğunu hiç söylemedim."

Benden uzaklaşıp sehpanın üzerinde kola içen bir grup zil zurna kıza doğru yürürken ağzım açık ona bakıyorum, ama onu takip etmek istediğimde Christian elinde iki içkiyle yoluma çıkıyor. Birini bana, diğerini Molly'ye uzattı.

Hayal kırıklığı damarlarımda dolaşıyor. Jaxon benim erkek arkadaşım değil. Öpüşmedik bile ama beni öğle yemeğine götürdüğünden beri birçok kez konuştuk. Kütüphanede birlikte ders çalıştık ve Tower'da takıldık. Hatta yine balık ve patates kızartması dükkanında öğle yemeği yedik, Jaxon arabasını kullanmama izin verdi.

Yine de hiçbir şey olmadı. Bazen eli sırtımda geziniyor ya da ikimiz de anlamsız bir şakaya güldüğümüzde bakışları dudaklarıma takılıyordu. Şu anki dedikodular Jaxon'ın kız kardeşi dışındaki kadınlara karşı soğuk ve mesafeli olduğu yönünde. Yatağına girmeye hazır, sikip unuttuğu bir dizi kız varmış.

Ama benimle hiç öyle olmadı. İçten içe daha fazlası olmasını istememe rağmen arkadaşız. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı... şimdiye kadar.

Molly bana "*siktir et*" der gibi bir bakış atıyor ve kızgınlık göğsümde şaklıyor, kalbimi cesur hissettiriyor. Siktir et onları. İyi vakit geçirmek için Jaxon'a ihtiyacım yok.

İçkilerimizi yudumluyoruz.

Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum.

Çok sonra uyandığımda, klozete yaslanmış, kendi kusmuğuma bakıyor ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum. Ayağa kalkıyorum, banyonun duvarlarından destek alıyorum, etrafımdaki dünya bir eksen üzerinde eğiliyor ve her şey çarpıklaşıp bozuluyor.

Tuvaletten tökezleyerek çıkarken başım dönüyor ve ağzım zımpara kağıdı gibi. Molly hiçbir yerde görünmüyordu.

"Molly," diye sesleniyorum, dilim boğazımda düğümleniyor.

Daha önce geldiğimiz zamana kıyasla ortalık sessiz. Boş şişeler ve yarı dolu bardaklar her yeri kaplamış. Atılmış giysiler mobilyaları kirletiyor. Kanepede sevişen bir çift ve üst katta bir seks partisi var ama Molly kadınların arasında değil.

Ama altın rengi elbisesi köşedeki bir bitkinin üzerinde asılı, birkaç yerinden yırtılmış. Elbiseyi elimde tutarken kumaşın üzerindeki parıltı, elbisenin bir görünüp bir kaybolmasına neden oluyor.

Korku içimin derinliklerinde kıvrılıyor.

Molly'i bulmam ve ayılmam gerek.

Mutfakta soğuk bir bardak suyu yudumluyorum, kafamı toparlamak için bir dakika duruyorum. Ayık değilim ama birkaç dakika öncesine göre daha az sarhoşum, düşünecek kadar. Kontrol etmediğim tek yer dışarısı.

Arka kapıdan çıktığımda soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Ama beni uyandırmak yerine ne kadar sarhoş olduğumu vurguluyor. Düz yürüyemiyorum, yeşilliklerin arasında sürünürken dik durabilmek için kulübeyi çevreleyen sert ağaç gövdelerine tutunmam gerekiyor.

Uzaktan gelen masonik ilahiler bir rüyayı andırıyor. Yanan meşaleler ve pelerinli adamların gerçeküstü görüntüsüne ek olarak, bir daire içinde durup bir performansı izlerken, onları tanıyana kadar neye baktığımı bilmiyorum: rugby takımından çocuklar-Geoffery, Beau ve hatta Henry.

Neye baktıklarını gördüğümde nefesim kesiliyor, yüzleri şehvetle çarpılıyor -Molly, iki adam ona korkunç şeyler yaparken bir direğe bağlanmış, çıplak. Gözlerim kırışıyor, gördüklerimi anlamaya çalışıyorum.

Her tarafı kanlı kesiklerle kaplı, binlerce. Başını yana eğmiş, tecavüz ederken gözlerini kapatmış. Baygın mı yoksa ölü mü olduğunu anlayamıyorum.

Olduğum yerde donup kaldım, korku kalbime yayıldı.

Ses çıkarma.

Elimle ağzımı kapatıyorum ama artık çok geç. İçimden bir inilti kaçıyor, uzun zamandır gecikmiş olan çığlık, yaşadığım dehşetle birlikte göğsümde yükseliyor.

Tanıklık içime işliyor, boğazımda düğümleniyor.

Ortada bir adam, Molly'nin canını yakıyor, kafasını bana doğru çeviriyor, yüzü gölgeli, dudaklarında bir hırıltı.

Bu Addison. "Burada biri var."

Molly'nin cesedinin üzerindeki diğer adam yukarı bakar. Christian. Omuz silkti. "halleder."

Ayaklarımın altındaki fırtınadan daha gürültülü bir şekilde kırılan dallarla sendeleyerek geri çekilirken, arkamda sert birine çarpıyorum.

"Kayıp mı oldun, küçük kuş?" Kulağıma hırıltılı bir ses geliyor. Düşünmüyorum.

Ben çığlık

atmam.

Koşuyorum.

Ağaçlar kamçılıyarak geçiyor. Dikenler bacaklarımı parçalıyor. Panik damarlarımda çığlık atıyor, dünya etrafımı sarıyor ve pençeliyor. Beni yakaladığında bir ana yolu çevreleyen ormana kadar geldim, eldivenli elleri ağzımı kapattı ve sonra beni geri sürüklemek için boynumu sıktı. Keskin, bıçak gibi bir acı boğazımda tıslıyor ve nefesim ciğerlerimden çıkarken yere savrulup çalılıkların arasında kayboluyorum.

Sıcaklık dışarı taşarken ellerim boğazıma gidiyor, soğukluk uzuvlarıma girip onları ağırlaştırıyor. Her şey uyuşmuş.

Her şey çok uzakta.

Konuşmaya çalışıyorum, ama sadece boğuk, guruldayan bir ses çıkıyor. Bu şekilde ölmeyeceğim. Bir şekilde sürünerek yola çıkıyorum ama bu çaba çamurda sürünmeye benziyor. Aklıma Molly ile okulda çamura saplanıp oynadığımız günler geliyor ve sonra hayatım gözümün önünden geçiyor.

Bir santim daha hareket edemeyecek kadar bitkin bir halde, eşikte durup birkaç sığ nefes alarak sırt üstü yuvarlanıyorum.

Hatırladığım son şey üzerimde yükselen karanlık bir adam silueti, yüzünü kaplayan iğrenç bir iblis maskesi, siyah yıldızlar gibi gözleri beni karanlığa çekiyor.

Ve kahkahası, derin, sert, tenime karşı sert. "Fahişeler kaçabileceklerini sanırlar ama cehennem her zaman onları takip eder."

Neden? Sormak istiyorum ve sesim çıkmasa da ağzım kelimeyi oluşturuyor.

Üzerime çömeliyor. Ve garip bir şekilde, korkmuyorum.

"Neden mi? Çünkü kurbanımıza şarkı söyletme sırası bende küçük kuş. Benim!" diye hırlıyor.

Sonra yaklaşan bir arabanın ışıkları üzerimize vurdu ve ondan sonrasını hatırlamıyorum.

OceanofPDF.com

JAXON

(Laine ve Max'in videosu grenli ama iş görüyor. Ona o geceyle ilgili birkaç soru soruyor ve cevaplarını kendi söyledikleriyle karşılaştırıyor.

biliyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, koltuğunda geriye yaslanırken yüzünde şüpheli bir ifade var.

Öte yandan Max, tulumuna fare sıkışmış gibi kıpırdanıyor. Karındaşın cinayetleri için gönderilecek yanlış adamdı. Gözlerinin akı görünüyor ve alnında bir ter pırlıtsı parlıyor.

Polisin hikayesini yutmasına şaşırdım ama elinizde imzalı bir itiraf varken ve başka ipucu yoksa davayı kapatmak için her şeyi yaparsınız.

Max hiçbir şeyi ele vermiyor, kelimelerle değil. Onu öldürmek muhtemelen benim için acelecilikti. Ama yarım kalmış işlerden hoşlanmam. Ve Max, çekilmeyi bekleyen uzun, gecikmiş bir ipti.

Kapının aniden çalınması, diğer taraftaki kişi kapıyı kırıp açmadan önce videoyu kapatmam için bana zaman veriyor.

"Babam bize katılmanı istiyor." Arayan kız kardeşim Matty, siyah saçları babamın sevdiği şekilde geriye doğru kıvrılmış ve tutturulmuş. Sadece evin dışındayken serbest bırakır. "Kurt yine onu kızdırıyor."

İçimi çektim. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

Matty gözlerini devirir. "Bizimle yemek yemekten başka bir şey yok. Bütün saat ofiste oturacaksan bu gece neden geldin? Sürekli çalışıyorsun."

"Sen de öylesin," diye karşı çıkıyorum. Annemiz ve en büyük kardeşimiz öldüğünden beri yaşadığımız bok fırtınasının ışığında işkolik olmak bir Clémont aile geleneğidir.

Matty bana acımasız bir gülümseme veriyor. "Sadece bir yemek için aşağıya gel. Sen varken babamın Wolf'u yalnız bıraktığını biliyorsun. Ve bu babamı memnun eder."

Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatıyor ve beni düşüncelerimi toparlamam için yalnız bırakıyor. Ofis penceresinin dışında yağın yağmura bakıyorum.

Babamın arkadaşlarıyla dolu bir odada oturmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordum,

sikindeymiş gibi davranıyor.

Otuz yaşında bir adamım; babamın zevkine ya da onayına ihtiyacım yok, umurumda da değil ama Matty'ye asla hayır diyemem. Ve Wolf, tüm başarısızlıklarına rağmen, benim küçük kardeşim. İkisini de her zaman ondan koruyacağım.

Çünkü annemi ve ablamı koruyamadım.

Matty sakın ama gülümsemiyor. Wolf'un çenesi kapalı, ağzından çıkmak isteyen ukala sözlerle karşı zorlanıyor. Ben yemek odasına girdiğimde Abe de Shepherd ile tartışıyordu. Uzun masadaki on altı koltuğun çoğu Lucian Cemiyeti'nin beş kurucusu ve eşleriyle dolu. Uzun beyaz bir örtü, mumlar ve sonbahar dekoru masanın ortasını kaplıyor ve tüm davete zarif bir görünüm veriyor ki bu durum tam tersi. Davetin ev sahipliğini kız kardeşim yapmış olmalı. Annemin zevkini çok iyi biliyor.

Wolf'un yanındaki boş koltuğa doğru yürürken babam ve birkaç kurucu bana bakıyor. Babamın yanında benim için ayrılmış bir koltuk var ama onu alacak havada değilim.

"Geç kaldın evlat," diyor Abe, sandalyesinde arkasına yaslanıp bana bakarak.

Kendime bir duble viski doldurmak için zaman ayırdım. Wolf şişeyi benden aldı ve kendine dörtlü doldurdu. Her zaman benden üstündür.

"Sorunumuzla ilgileniyordum."

"Ve sıralandı mı?" Shepherd otoritesini ortaya koyuyor. Kendisinden yirmi yaş küçük, uzun süredir acı çeken karısı Shina bana bakıyor. Nişan partisinden beri pantolonumun içine girmeye çalışıyor ve hayatının geri kalanında Shepherd'a ve onun kötü çizgisine bağlı kalacağını fark etti.

Sırf Shepherd'ı kızdırmak için onu daha sonra üst kata çıkarıp becerebilirim ama sırf yapabildiğim için babamın ahbaplarıyla savaşmamayı tercih ederim, onurlu oğul olsam bile. Abe sonunda nalları diktiğinde Archkey'nin tahtına oturacak olan kişi. Shina bunu biliyor, bu yüzden beni yükseltmenin ona daha iyi bir anlaşma sağlayacağını düşünüyor.

Olmayacak.

"" diye kestirip attım

Shepherd'ın kaşlarını.

Abe bana aynı soruyu sorana kadar bilerek cevap vermiyorum.

"Hallediliyor."

Babam homurdanarak onaylıyor ve bana büyük bir nefretle bakan Eric'le konuşmasına devam ediyor, kendi oğlu burada değil. Yardımcıların çoğu burada değil, iki kişi kayıp ve bir kişi de ölü bulundu. Bu yemek kurucularla aramı düzeltmek ve babam bana sözler verip onları tutmamı sağlarken hafif içecekler sunmak için.

Wolf kulağıma kıkırdadı. "Babamın kışında bütün gece Shepherd'ın eli vardı."

"Kurucular ne istiyor?"

Kurt omuz silkiyor. "Polisten de aynı şeyi istiyorlar, bizi teker teker öldüren piçi yakalamasını. Gerçi bana sorarsanız herkes biraz paranoyak. Sadece Henry, zavallı herif, ölü bulundu. Diğer ikisi muhtemelen kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bir yatta kendilerini becerip öldürüyorlardır."

Son yemek çıkarken kardeşime baktım. Görünüşe göre yemeği tamamen kaçırmışım. "Kıskanmış gibisin." Wolf partinin en büyük canı ve ruhudur. Kaç kez aşırı dozdan sonra kalbini yeniden çalıştırmak zorunda kaldım.

"Evet, beni davet edebilirlerdi."

"Rehabilitasyondasın," diye tıslıyor Matty masanın diğer ucundan.

"Rehabilitasyonun canı cehenneme," diye gülerek dörtlü viskisini yudumlayan Wolf, Matty ile aramızdaki iki kurucu eşinin dedikodu yapmayı bırakıp başlarını kaldırmalarına neden oldu.

"Sadece oğlumu öldüren piç hakkında ne yaptığınızı bilmek istiyorum!" Tiffany Wickham ayağa kalkar, gözleri ve yanakları yaşlarla ıslanır, peçetesini masaya fırlatır ve hışımla gider.

Kocası yarı garip bir şekilde ayağa kalkıyor ve sonra diğer eşlerden biri onun peşinden gidince mecbur kalmamak için yerine oturuyor. "Henry'yi kaybetmek zoruna gidiyor, Archkey," diye mırıldanıyor babam, gözlerinin akları neredeyse altlarındaki koyu halkalar kadar büyük.

"canım, Sherlock," diye homurdanır Wolf.

Gözlerim mor renge bürünmüş olan babama kayıyor. "Oğlum bununla ilgilenecek."

Ağzımın kenarında bir kas kasılıyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Henry'yi benim öldürdüğümü bildiği için Abe'in görevi bana vermesi daha iyi bir seçenek. Herif kontrolden çıkmıştı. Sadece an meselesiydi.

Abe'e olanları anlatır anlatmaz cesedi ortak alana attım. Kendisine bilgi verildiğini hissettiğinde babamla başa çıkmak her zaman daha kolaydır. Wolf'un aksine, Abe'i nasıl idare edeceğimi ve öfkesini nasıl yatıştıracağımı biliyorum.

Wickham başını sallıyor, gözlerine rahatlama yerleşiyor. Masanın ortasındaki koltuğundan hâlâ kafamda delikler açan Eric'in aksine, o her zaman babamın sadık takipçilerinden biri olmuştur.

Babamın mirası olarak, Christian'ı evin yasak bölgelerine bir kadın getirdiği için cezalandırma hakkım var. Ben genelde

rahatsız oldum. Her yardımcı kuralları çiğner, özellikle de kadınlarla ilgili olanları. Ama Laine'i üzdü.

Kimse onu üzemez.

Benim dışımda.

Bilardo salonunda puro içmek için tatlıdan vazgeçiliyor. Kadınlar genellikle başka yerlerde kaybolursa da Shina da geliyor ve köşedeki barda beni seçiyor.

"Teşekkür ederim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne için?"

"Christian..." durakladı, etrafına bakarken mükemmel yüz hatlarında bir belirsizlik belirdi, gözleri kocasına kaydı. "Özgürlükler," diye ekledi sonunda.

Bu benim için yeni bir haber ama yine de şaşırmadım. Yine de yüzüme yansımaya izin vermiyorum. Kapalı kapılar ardında olanlar beni ilgilendirmez.

"Lafı bile olmaz."

Yaklaşıyor, gözleriyle beni süzüyor, benden küçük olmasına rağmen kendinden emin. "Biliyor musun, sen hiç babana benzemiyorsun." Ben uzaklaştıramadan eli kısa bir süreliğine kolumda duruyor. Tehlikeli bir oyun oynuyor. Neyse ki ona karşı bir şey hissetmiyorum. Ama şu anda, keşke ipucunu alsaydım.

"Bu zor değil. Kimse Abe gibi şerefsiz değildir." Wolf içeri giriyor, ateşin bir kısmını alıyor. Shina gülümseyerek cazibesini kardeşime yöneltiyor.

"Kurt çok sıra dışı bir isim."

Ona sırtıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip onları yalnız bırakıyorum. "Affedersiniz."

Kardeşim köpekbalıklarıyla dolu sulara sikini ıslatmak isterse, onu durdurmayacağım. O yüzebilir.

Dışarı çıkarken babamla göz göze geldim. Bana attığı soğuk bakışı çok iyi biliyorum. Bu hem bir uyarı hem de bir hatırlatma: Ben henüz Archkey değilim, öyle davransam bile.

Ben kapıdan çıkarken Matty verandada tek başına duruyor, sigara içiyor, saç tokalarını çıkarmış, bukleleri etrafına dağılıyor. Görev bitti. Verandanın ışıkları kapalı. Orada olduğunu kimse bilmesin diye elektriği kesmiş olmalı.

Matty hepimiz arasında en zorunu yaşıyor - ailede annemizin yerini alıyor.

"Kim o?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O mu?"

"Baloda birlikte olduğun kadın. Onunla kütüphaneye gizlice gittiğini gördüm." Dedi. "Sen de aynı şeyi yaparken Christian'ı cezalandırmak."

Gözlerim ona dikildi. Bir şey istemek kız kardeşimin yapacağı bir şey değil ama sanki bu işin sonu oraya varacakmış gibi geliyor.

"Sakin ol," diye nefes alıyor. "Gammazlamayacağım. Seni bir kez olsun eğlenirken gördüğüme sevindim."

"O... bir zamanlar aynı okula gittiğim biri." Önemsiz biri diyecektim ama kelimeler ağzımdan kaçırıldı.

Matty sırtıyor. "İlk aşk mı, ilk sikiş mi?"

Ona boş bir bakış . "O hiçbir şey . Bir amaç için bir araç."

Alay ederken yüzünde bir inançsızlık ifadesi beliriyor. "Buna bir saniye bile inanmam."

Tepkisi karşısında göğsümün derinliklerinde bir öfke titreşiyor. "Nedenini biliyorsun."

"Sen lanet bir robot değilsin, Jax. Bunu söylediğime inanamıyorum ama..." sigarasından bir nefes çekiyor. "Daha çok Wolf gibi olmalısın."

"Kurt gibi mi?" .

"Evet, o piç gibi. Kuruyup babam gibi boş bir kabuğa dönüşmeden önce biraz yaşa." Kıkırdıyor, tırnağını ısıyor.

Birkaç dakika konuşmadık. Sonra.

"Sen mi yaptın?" diye soruyor usulca. "Wolf yaptığını söyledi." Karanlıkta ona bakıyorum. "Ne yaptın?"

"O piçi öldürmek mi?"

"O bir sorumluluktur," diye açıklıyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor ve sigarasını tasarımcı topuğunun ucuyla söndürüyor. "Herif bunu hak etti."

EVINE GIDEN ANA YOLA ÇIKTIĞIMDA IŞIKLAR AÇIKTI. ÖLDÜRMEK

Motoru çalıştırıyorum, bekliyorum. İnsanlar gidiyor. Babası ve bir kadın. İkisine de sarılıyor ve gitmelerini izliyor. Onlar uzaklaşırken el sallıyor ve arabaları karanlıkta benimkinin yanından geçiyor.

Yerleşip yatmaya hazır olana kadar bekliyorum. Kehribar rengi camın ardından mutfaktan oturma odasına doğru ilerliyor, kapıları kontrol ediyor ve pencereleri kilitliyor. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yüzü makyajdan yeni çıkmış. Yıldızlar kadar masum görünüyor ve bir o kadar da ıslıl ıslıl parlıyor.

Perdelerin açık kaldığını ve tüm kötü şeylerin içeri girmesine izin verdiğini fark edene kadar onu izliyorum ve sonra pencereye geçiyor, alnında bir çatık kaşla karanlığa bakıyor.

Beni göremez. Işıklarım kapalı ve burada sokak lambası yok. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirip ısırırken perdeleri kapatıp seyir zevkimi elimden alıyor.

Daha önce onu yakaladığımda muhteşemdi ama tepkisi beklediğim gibi değildi. Kaçaacağını ve sineceğini düşünmüştüm, savaşaacağını ve saldıracağını ummuştum. Bunun yerine bana boyun eğdi ve açan bir çiçek gibi açıldı. Dehşetini tatmak bir zevkti, ama arzusu benim karanlık tarafımı yüzeye çıkaran bir uyuşturucuydu. Beni altıya vurdu. O tarafımı görmemesi gerekiyordu. Henüz görmemeliydi. Ama onun yanında kendimi kontrol edemiyorum. Bu çok açık.

Ve şimdi buradayım, on dakikadan kısa bir süre içinde hastanede mesaiye başlayacağım ve onun yerine evinin önüne park etmiş durumdayım. Onu izliyorum. Gözlerimi her kapattığımda küçük tilkimin altımda inlediğini görmem de yardımcı olmuyor.

O bana musallat oluyor, tıpkı benim
ona musallat olduğum gibi. Birbirimiz
için yaratılmışız.

"değil mi?" "Cesedimi çiğnemedem."

I. Yaptım. Beklemiyordum. Beklemiyordum. Beklemiyordum.

Laine artık tıp fakültesinde tanıştığım, yüzü kızaran çevre savaşı değil. Vahşi, pervasız ve onunla ilgili her şey kanımı kaynatıyor.

Bu beni dikkatsiz yapıyor. Christian'ı hastaneye yatırdım, Henry'yi öldürdüm ve onun bu işe karışmasını örtbas ettim. Bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu onu bitirmek. Onu gördüğüm ilk anda acısına son vermeliydim. Bu gece burada olmamalıyım, saplantılı bir ergen gibi onu dikizlememeliydim ama uzak duramıyorum. Onu tekrar tatmalıyım, onu yemeliyim, yok etmeliyim... ve sonunda onu benim yapmalıyım.

Diğer her şeyi siktir et.

Abe'i ve beklentilerini sikeyim.

Dünya etrafımda yanıyor olsa bile, buna izin verirdim.

Ne yapacağımı düşünmeden hastaneye mesaj atıp vardiyamı iptal ediyorum. Arabayı olduğu yerde bırakıp bahçesine giriyorum ve sessizce ilerliyorum.

Arka kapısındayım. Kilit dayanıksız. Tamir etmeliyim ki açıkta ve savunmasız kalmasın. Ben açabiliyorsam, *o* da açabilir. Ona istediğim zaman erişebilmem hoşuma gitse de, bir yanım gitmesine izin vermeyecek.

Artık onu bulduğuma göre durmayacak. Benim küçük tilkim için bile.

OceanofPDF.com

ZC

OceanofPDF.com

LAINE

(Kır eviniz geceleri gürültüyle doluyor ama ben hepsine alıştım.

Sesler iyidir. Beni ürküten gölgeler, dışarıdakiler.

Ay ışığıyla birlikte azalıp çoğalıyor. Babamla ve oyun gecesiyle o kadar meşguldüm ki perdeleri kapatmayı unuttum. Herhangi biri izliyor olabilirdi ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyor.

Her şeyin kilitli olduğundan emin olduktan sonra bir elimde bir bardak su, diğerinde bir kitapla çürük merdivenleri tırmanıyorum. Nola'nın bana verdiği silahı iyi bir şekilde kullanıp belime sokuyorum. Tigger hiç ses çıkarmadan peşimden geliyor, babamın Alman kurdu Charlie ise tahtanın üzerinde gürültüyle tırmalıyor. İkisi de beni yatak odasına kadar takip etti.

Cash bana yine onda kalmamı teklif etti ama uzak durmak, tekrar kaçmak söz konusu bile olamaz. Whitechapel'a dönmemin bir sebebi var, o piçi yakalamak. Nola haklı, bir hamle yapmalıyım. Onun oyunlarını oynamaya devam edemem. En azından bu gece tamamen yalnız değilim, babam Charlie'yi yatıya getirdi. Ben uyurken beni koruyacak.

Eğer uyumayı başarabilirsem.

Jaxon beni Henry'nin evinde hazırlıksız yakaladığında o kadar sinirlenmişim ki o zamandan beri pek uyuyamadım. Günün büyük bir kısmını spor salonunda, babamın suç araştırma departmanında çalıştığı dönemdeki eski ortağı Rae'den dayak yiyerek geçirdikten sonra bu gece fiziksel yorgunluğun galip umuyorum. Bir keresinde babama iyilik olsun diye bana kendini savunma dersleri vermeyi teklif etmişti ve o zamandan beri de bunu yapıyor.

Rae'yi severim. Saçma sapan biri değil ve bir ara babama çok yüklenmiş olsa da onunla çalışmak oldukça kolay. Boynumdaki morlukları sormadı, tıpkı yara izini hiç sormadığı gibi. Beni mindere o kadar çok çarptı ki, kararlılıkla birlikte içime bir his de girdi.

Yine de ben çıkarken bir yorum yaptı. "Bu gece oyundan düştün, El. Seni bir düzineden fazla kez alt ettim." Rae bana hep El derdi çünkü babam bana hep tam adım olan Elaine derdi.

"Max Lamberton'ı görmeye gittim," diye itiraf ettim havlulanırken. Ona gerçeği söylersem, en azından sapık hakkında, Ken'e, babama söylemek zorunda kalacaktı ve o zaman haftada iki kez kontrolden daha fazlasıyla karşı karşıya kalacaktım. Oyun gecesi

ve waffle sabahı bir yana, babam muhtemelen eve geri taşınmamı isterdi. Ama ona zaten bildiği şeyleri anlatabilirim.

Rae bana deliymişim gibi baktı. "mi?" "Söylediği bazı şeyler mantıklı gelmiyordu."

"Ne gibi?"

"Mesela katilin Batı Londra'yı çok iyi bilmesi gerekiyordu ama Max'ten olay yerleri arasındaki mesafeleri açıklamasını istediğimde hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyor gibiydi, öldürdükten sonra cesetlerin konumundan bahsetmedi ya da biliyor gibi görünmedi ve neden bazı yaraların kontrollü, bazılarının ise düzensiz olduğunu sorduğumda bana nedenini söyleyemedi." Mektupları sorduğumda Max de şaşkın şaşkın baktı. Polis ona sordu mu yoksa sadece onun sözüne mi güvendi merak ediyorum.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Babamı birkaç kez rahatsız etmiş olabilirim," diye yalan söyledim. Hatta bir gece yorgunluktan kanepede sızıp kaldıktan sonra dosyalarını okudum.

Rae başını eğdi ve düşünerek, "Uzun zaman . Ayrıntıları unutmuş olabilir." Bundan

sonra ona baskı yapmadım.

Ayrılırken bana "Bu gece güzel bir şey yapıyor musun?" diye sordu. "Babamla oyun gecesi," diye cevap verdim.

Rae o kadar hüzünlü görünüyordu ki onu da davet ettim, bu iyi bir şey oldu çünkü babam ve Rae çok erken ayrıldılar ve bana hazırlanmak için daha fazla zaman verdiler. Bu gece, takipçimi yakalayacağım. Evimi geri istiyorum. Özgürlüğümü istiyorum.

Ve Jaxon'ın güvenilir olup olmadığını bilmem gerek.

Hazırlığımı bitirdikten birkaç saat sonra uykuya dalmış olmalıyım çünkü aniden karanlık ve Charlie'nin mızımızlanmasıyla uyanıyorum.

"Charlie?" Elimde silah, kalbim göğsümde bir havai fişek gibi fırlarken, lambayı bulmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum. Düğmeye basar basmaz odayı ışık kaplıyor. Yatak odasının kapısı açıldı ve Charlie hiçbir yerde görünmüyordu.

"Charlie," diye tekrar sesleniyorum.

Tırıs tırıs geliyor, dili dışarıda, kulakları öne dikilmiş ve uzattığım elimi yalıyor. Yakasından tutup kendime doğru çekiyorum, titreyen elimle başındaki sıcak tüyleri okşuyorum. Gözlerim hâlâ açık kapıya sabitlenmiş durumda.

Kapattım.

Her zaman kapatırım.

O burada.

"Kim var orada?" Kapının ardındaki her kimse ona meydan okuyorum.
"Polisi arıyorum."

Tigger uyumayı sevdiği şifonyerin üstünden onu uyandırdığım için bana ters ters bakıyor. Yataktan kayarak çıkıyorum, silahım elimde, diğer elimde telefon, babamı aramaya hazırım çünkü orada kimse yoksa kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum.

Sahanlığa çıktığımda kimse yok, sadece boş bir merdiven boşluğu ve banyo var.

Yedek oda kilitli olmalıydı, böylece içeride kimse olmazdı, ama yine de kapıyı açıp kolu deniyorum. Tam olarak dönmediğinde ya da açılmadığında rahat bir nefes alıyorum.

Kontrol ettiğimde evin geri kalanı da aynı şekilde rahatsız edilmemişti. Charlie, yalnız olduğumdan emin olana kadar kulübenin her karanlık deliğine bakmak için bana eşlik ediyor. Belki yatak odasının kapısı kendiliğinden açılmıştır ya da Charlie kapıyı dürtmüş olabilir; bunu söylemenin tek bir yolu var.

Quinn bana birkaç güvenlik kamerası ayarladı, piyasada bulunmayan türden, çünkü çoğu ev sahibi davetsiz misafirlerin izlendiklerini bilmelerini istiyor. Titreyerek ofisimdeki monitörü açtım. Kameralar evin her odasını, küçük arka ve ön bahçeleri dolaşırken her odanın koyu, yeşil tonlu görüntüsü bulanıklaşıyor. Orada kimsenin olmadığına ikna olduğumda, geri sarma tuşuna basıyorum.

Onu görene kadar.

Sahanlıkta kapüşonlu bir figür, Charlie'ye birkaç ödül maması veriyor ve kulaklarını okşuyor. Onu izlerken göğsüm sıkışıyor ve korku vücudumdaki tüm sinirleri geriyor.

Yakaladım seni, hasta herif.

Bahçe duvarından tırmandıktan sonra arka kapıdan girdiği kısma kadar biraz daha geri sarıyorum. Köpeğim olduğunu bildiğinden, genç ve atletik olduğundan başka kim olduğunu söyleyecek bir şey yok. Sarsıldım ama en azından şimdi onu gördüm.

O gerçek.

Çabucak bir kot pantolon giyip bir çift tavşan terliği giydim ve arabamın anahtarlarını aldım. Son kamerada ön taraf ve bir araba görünüyordu.

Maybach. Dışarı çıktığımda gitmişti, ama bu beni arabamla bölgede devriye gezmekten ve o piçi aramaktan alıkoymadı.

"Kuzen, ne oldu?" Onu aradığımda Cash telefonda oflayıp pufluyor. Arka planda bir erkek sesi küfür ediyor ve hırıltılar çıkarıyor, sanki yaralanmışlar gibi.

"Şu an kötü bir zaman mı?" Onu uyandıracağımı sanıyordum ama kuzenimin *diğer* işlerini gecenin köründe yürüttüğünü bilmeliydim.

"Hayır, senin için değil."

"Tamam, bir iyiliğe daha ihtiyacım var. Sana ödeme yapabilirim."

Sahte bir kırgınlık sesi çıkarır. "Beni yaraladın. Aile olduğumuzu sanıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, o zaman yardımına ihtiyacım var. Bir şok tabancasına ihtiyacım var. Bana bir tane bulabilir misin?"

"Bir ayı ormana sığar mı? Bir saat içinde getiririm. Eve gel. Verandaya bırakacağım." Birden durakladı. "Hayır, hayır, hayır. Önce tırnaklar. Dili en sona bırak. Konuşamazken nasıl sıçan olabilir ki? Sana hiçbir şey öğretmedim mi? Bunun gibi." Az önce hırıltılı soluyan adamdan kan donduran bir çığlık geliyor.

Yüce İsa. H. İsa.

Alt dudağımı çiğniyorum. Cash'in ne yaptığını bilmiyorum ama karanlıkta olduğum için şükrediyorum. "Teşekkürler Cash. Seni bırakayım da... ne yapıyorsan ona dön."

"Ne zaman istersen, kuzen." Telefonda sırtıttığını duyabiliyorum. Telefonu kapatıyorum ama sonra aklıma bir şey geliyor ve hemen Nola'yı arıyorum. "Hacker'ınız trafik kameralarını hackleyerek bir arabanın şu anda nerede olduğunu söyleyebilir mi?"

"İhtiyacım olursa Quinn kışından tavşan çıkarabilir."

"Tamam." Plakayı çıkarıyorum ve birkaç saniye sonra Nola bana harita üzerinde bir konum gönderiyor. Şehrin daha zengin bir bölgesinde, Henry'nin yaşadığı yere yakın bir yerde. Şok tabancasını almak için Cash'in yerine gidiyorum, sonra da kalbim hızla çarparken ve sinirlerim gerilmişken Bishopsgate'in kenarındaki bir evin önünde yavaşlıyorum.

Şık siyah Maybach, ışıkları açık bir şekilde garaj yolundadır. Işıklar kapanıyor ve dışarı telefonla konuşan bir adam çıkıyor. Üzerinde siyah bir tişört ve kot pantolon var, kapüşonlu ceketinin fermuarı açık. Arabanın kapısını kapatmak için döndüğünde, güvenlik ışıkları garaj yolunu aydınlatıyor.

Yüzünü gün gibi görüyorum.

Jaxon Clémont.

OceanofPDF.com

LAINE

(Arabamdan çıkarken avuç içlerim terliyor ve başım hafifliyor. Kusmaya çok yakınım. Mide bulantısı boğazımı tırmalıyor. Ayrıca yağmur yağıyor.

Gökler yarıyor, tıpkı benim dünyam gibi.

Jaxon benim sapığım.

O da mı Karindeşen?

Beni mezarlığa kadar takip eden, gömdüğüm cesedi çıkaran ve evime giren oydu. Cinayet silahını temizledi ve kan lekeli giysilerimi aldı. Mektupları da o mu bıraktı? On yıl önce beni öldürmeye çalıştı mı?

Şu anda bilmek istediğim tek
şey bu. Bilmem *gereken* şey
bu.

Evinin önünde belirir belirmez beni gördü. Benim aksime, kapüşonu yukarıda, yani yağmurdan korunuyor. Kot pantolon giymeyi başarmış olsam da üzerimde hâlâ pijama üstüm var. Tavşan terliklerim sıırılsıklam. Umurumda değil. Bu beni yanmaktan koruyor çünkü bilmek ateşimi yükseltiyor. Kendimi baygın, hasta ve bayılmak üzere hissediyorum. Silah cebimde, ellerim korunmak için silahın etrafında kapalı.

"Eğer beni tekrar bıçaklamayı düşünüyorsanız, bunu yapmamanızı tavsiye ederim."

"Beni bir daha boğma, ben de seni vurmamayı düşünüyem," diyorum dişlerimi sıkarak.

Neden burada olduğumu biliyormuş gibi yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ellerini kaldırıyor. "Kendini daha iyi hissettirecekse devam et, ama ateş etmeyi bilmediğini sanıyordum."

Baştan çıkarıcı. İçimdeki öfke bana ona doğru adım atma gücü veriyor, silahım nişanlı ve hazır.

Ne olur ne olmaz.

Ben ona dik dik bakıyorum, o da bana dik dik bakıyor. "Benim evimdeydin."

Ağzı seğiriyor ama gözleri Henry'nin evinde olduğu gibi ruhsuz değil. Gözleri mini kış fırtınaları gibi, gri bir kara deliğin etrafında dönüyor. "Er ya da geç öğreneceğini biliyordum."

Ona kaşlarımı çatıyorum, yağmur soğuk parmaklar gibi giysilerimi kesiyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"İçeri gel. Konuşabiliriz."

"Siktir, hayır." Onunla hiçbir yere gitmiyorum.

"Yağmur altında durmayı mı tercih ediyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor, bakışlarından etkilenmemiş gibi. "Çünkü üşütmemeyi tercih ederim."

İçeri girmek istemiyorum. Onun yakınında olmak istemiyorum ama bacaklarım ben istemeden hareket ediyor ve onu içeri kadar takip ediyorum. Ayaklarımın dibinde biriken su birikintisine bir bakış atıyor.

"Burada bekleyin. Kurulanmamız için bir şeyler getireyim." Gölgelemin arasında kaybolup iki gri, kabarık havluyla geri döndüğünde orada sırlıklam duruyorum. Birini bana uzattı. Çamaşırhaneden yeni gelmiş, temiz ve hafif erkeksi kokuyor. Onun kokusundan hoşlanmayı reddediyorum, bu yüzden azar azar kullanıyorum, saçımı, yüzümü ve ellerimi kuruluyorum.

Jaxon kapüşonunu çıkardı ve fazla suyu havluyla temizliyor, ince siyah tişörtü kalkarak altındaki sert ve sıkı vücudunu ortaya çıkarıyor. Bakışlarımı kaçırıp evinin geri kalanını inceliyorum. Steril, tıpkı bir hastane gibi - soğuk granit zeminler, pürüzsüz beton duvarlar ve parlak siyah yüzeyler kapı kapandığında çok az konfor sunuyor. Dağınıklık, fotoğraflar ya da kişisel hiçbir şey sergilenmiyor. Yeni taşınmış gibi görünüyor. Nihai bekâr evi reklamına benziyor.

Yaşadığı yerin burası olmasına şaşırmadım. Jaxon'ın her şeyi o kadar düzenli ve tertipli ki üniversitede OKB hastası olduğuna ikna olmuşum.

Beni izlediğini görmek için arkamı döndüğümde huzursuzluk omurgamı diken diken ediyor, tüm sinirlerimi kesiyor. Tanıdık öfke ateşi artık yalnız olduğumuz için içimde sakinleşti.

Jaxon ile yalnızım.

Sapığımla.

Benim katilim.

Evin dışındaki tek ses yağmur sularının tıkırtısı, duvarları daha yakın ve uçsuz bucaksız konağı daha küçük gösteriyor. Şimdi onu karşımda görünce boğazım daralıyor. Onunla yüzleşmeyi planlamıştım ama şimdi her şey kafamda karmakarışık görünüyor.

Bana doğru uzanıyor, ben de geri çekiliyorum. "Sadece ıslak havluyu senden alıyorum."

"Geçen seferden sonra beni suçlayamazsın," diyorum ve ona uzatıyorum.

Başını hafifçe sallayarak evin içine doğru ilerliyor. "Bu taraftan."

Islak terliklerimi çıkarıyorum ve peşinden büyük pencerelerle çevrili koyu gri, parlak bir mutfığa doğru yürüyorum. Bir at nalı ile bir oturma odası-

Hiç oturulmamış gibi görünen krem rengi bir kanepe ve okunmamış gibi görünen ağır kitaplarla dolu cam bir sehpa.

Jaxon kullanılmış havlularla hizmet odasına giriyor ve temiz, kuru bir tişört giyerek çıkıyor. Sonra önüne mükemmel bir şekilde katlanmış iki kare kumaş yığını bırakıyor. "Üstünü değiştirmek istersen diye. Koridorda bir banyo var."

Yumuşak, gri bir eşofman ve beyaz bir tişört ortaya çıkarmak için kareleri açıyorum.

Kocaman ama kuru. "Kıyafetlerim o kadar da ıslak değil."

"Keyfine bak, ama hâlâ yerime damlatıyorsun. Sıcak içecek?" Jaxon mutfağı karıştırıyor, kahve gibi görünen bir şey yapıyor. Nefesimi tutup başımı sallıyorum ve kıyafetlerimi de yanıma alarak koridorda dolaşıp banyoyu buluyorum. Döndüğümde tezgahın üzerinde, bir taburenin önünde dumanı tüten bir fincan duruyordu. Jaxon ortalıkta görünmüyordu. Oturup içimi yudumluyorum; sıcak, tatlı, çikolatamsı tadı, Jaxon'ın giysilerinin kemiklerimi ısıtan yumuşak yapağıları ve yağmur nehirleri gizlese de Jaxon'ın evinin arkasındaki vadinin karanlık manzarası dikkatimi çekiyor.

Omuzlarım kaskatı ve kalbim konfora rağmen hızla çarpıyor. Ama silah kucağımda, o yüzden onu da bindiği pahalı arabayı da sikeyim.

Jaxon tekrar içeri giriyor, kendisi de eşofman giyiyor. Sadece onunki siyah. Kendine bir içki hazırlarken gözlerimin boyunda aşağı yukarı gezinmesine engel olamayarak ona gözlerimi kırıştırıyorum. Jaxon'ı ilk kez ev kıyafetleri giyerken görüyorum, benim aksime son derece rahat görünüyor.

Siyah üzerine siyah. Dekora uyuyor.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve sorgulayan bakışları silahın üzerine yerleşiyor.

"Beni vuracak mısın? Çünkü biri size sıcak çikolata yapmışken bunu yapmak kabalık olur."

Ensemde bir sıcaklık hissediyorum. "Birini takip etmenin yasadışı olduğu gibi mi?" Karşı çıkıyorum.

"Takip mi?" Eğlenmiş görünüyor. "Hayır, küçük tilki, seni izliyordum, seni koruyordum, benim olanı güvende tutuyordum."

"Beni korumanın komik bir yolu," diye tükürdüm. "Henry'yi öldürdün-*Ve beni öldürmeye çalıştın.* Sözümlü yarıda kesiyorum, gerisi boğazımda düğümleniyor, yanaklarım kızarıyor ve onu benimle aynı şeyi yapmakla suçluyorum.

Tencere dibin kara, seninki benden kara.

Makineden kahvesini alırken bana eğlenen bir bakış atıyor. "Senin için işi bitirdim. Sen onu bıraktığında hayattaydı."

İsa. "Ama onu hareket ettirdin?"

"Onu doğrudan öldürmek o boktan iş için fazla iyiydi." "Tamam. Ama sonra cesedi açık alana attınız. Neden?"

"Gerçekten mi?" Jaxon'ın gözleri beni içine çekerken hınzır bir parıltıya sahip. "Dikkatini çekmek istedim."

"Bu mı?" Ona kuşkulu bir bakış attım.

"Bunu ne için yaptığımı sanıyorsun?"

"Beni yakalatmak için."

"Peki bunu neden yapayım?" Bunu ima ettiğim için gerçekten aşağılanmış görünüyor.

Babamın tarif ettiği suç mahallini düşündüm. Temizdi. Çok temizdi. "Kanıtları ortadan kaldırmışsın."

" yerde sen vardın. Polis noktaları kolayca birleştirebilirdi," diyor gerçekçi bir sesle. "Yanlış yapıyordun."

Ona göz kırpıyorum. O gerçek mi? Yanlış mı yapıyorum? Doğru bir yol var mı? Neden bunu sorguluyorum ki? Tabii ki var. İpucu bulmak için Sage ve ben *Criminal Minds* ve *CSI*'in tüm sezonlarını izledik. Sanırım yardımı olmadı.

Başını eğiyor. "İlk kez mi öldürüyorsun?"

"Hayır, üçüncü." Ona göz kırpıyorum. Bunu neden kabul ettim ki? Zaten üzerimde yeterince kozu var, daha fazlasına ihtiyacı yok. Kendimi toparlamam lazım.

Ama Jaxon'ın tek yaptığı, arkasındaki pencerelerde yağmur ve rüzgâr uğuldarken tezgâha yaslanıp kahvesini içmek. "İlginç bir seçim, boğaza bir kesik. Ben seni beynine kurşun sıkan kızlardan sanırdım," diyor, sanki berbat havayı tartışıyormuşuz gibi, başıyla silahı işaret ederek. "Yakın ve kişisel olmayı tercih ederim." Ben de hâlâ silah kullanmayı bilmiyorum, ama o bilse bile, bunu bana ateş eden adama yüksek sesle söylemek gece ben uyurken evime girdiğinde kendimi zayıf hissediyorum.

"Hâlâ ateş edemiyor musun?" Bakışları bakışlarımı yakıyor ve bir sıcaklık dalgası omurgamdan aşağıya, doğrudan merkezime doğru akıyor ve koltuğumda kaymama neden oluyor.

Alt dudağımı ısıyorum. Keskin acı dikkatimi dağıtıyor çünkü buna ihtiyacım var. Bu adam çok fazla. Bir gün önce beni çözmesi, titreyen bir karmaşadan başka bir şeye indirgememesi de yardımcı olmuyor. Saldırıya uğradığımdan beri kimseyle yatmadım, o zamandan beri yatağında hiçbir erkeğe güvenemiyorum. Güvensen bile kabuslar yüzünden kaçacak delik arıyorlar.

Şimdi tek düşünebildiğim Jaxon'ın ağzı ve onunla neler yapabileceği. Tek hissettiğim onun dili, kıvrımlarımın arasında bir zevk kasırgası.

Ve bu beni daha fazlası için acıtıyor.

"Peki ya kıyafetlerimi almak? Bıçağı temizlemek?"

Sert bir şekilde nefes veriyor ve bana bakarken başparmağını dudağının üzerinde gezdiriyor. "Bu kendi kendini açıklıyor, kesinlikle."

"Kanıtları temizledin." "Tabii

ki temizledim." "Ama neden?"

"Aynı sebepten. Yakalanmana izin vermeyecektim, değil mi?"

"Anlamıyorum." Ben de anlamıyorum. Jaxon on yıl önce beni bırakıp gittiğinde her şeyi açıkça ortaya koydu. Çıktığımızdan ya da beni öpmeye çalıştığından değil. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, ta ki bana gideceğini söyleyecek kadar umursamayana kadar. Şimdi, beni öldürmeye çalıştığını ve bulmam için iğrenç mektuplar bıraktığını hayal ediyorum. Bütün o kadınları katlettiğini.

Suç mahallerimi temizleyen, bana kaç kişiyi öldürdüğümü soran şeytani bir koruyucu melek resmi çizmesine uymuyor. Bana sıcak çikolata yapıyor.

Jaxon hâlâ konuşuyor. Tekrar kulak kabartıp dinleyecek kadar düşüncelerimi kapatıyorum.

"...çok fazla hata yaptınız. Çoğu ilk ya da ikinci seferinde yapar. İşin mekaniğini anlamak zaman alır. Enstrümantal kesiği yaparken kurbanınızın önünde durmak sizi kana bulayacaktır. Tercihen onların arkasında durmalısınız-" Ona nasıl baktığımı görünce duraklıyor. "İstersen sana öğretebilirim."

"Bana öğretmek mi?"

Arkasında, pencerenin dışında şimşekler çakıyor. O anda gözlerine karanlık . "Nasıl düzgün yapılır."

"Sen bir katilsin," diyorum sessizce. Jaxon'ın Henry'yi öldürmesi ilk değildi. Ben de onun ilki değildim. Addison ve Christian'la uğraştığı gibi, bunu daha önce de yapmıştı.

Gözleri kısıldı. "Evet, senin gibi."

"Ben senin gibi değilim."

"Biz aynıyız."

Dünya bir açıyla eğilir. "Hayır." *Bana o mektupları sen mi gönderdin? Bu yarayı bana sen mi verdin?* Onun yerine, tek çıkan "Kaç tane?" oluyor.

Çenesindeki kaslar geriliyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme, bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Bilmek istemezsin."

Ama yapıyorum. Bilmek zorundayım. Bu adamla mutfağında oturup sıcak çikolata içerken bunu nasıl bilemem? *Çünkü o da senin gibi.*

Göklere o anı seçer ve yağmurun yağmasına izin verir. Ses sakinleştirici... arındırıcı. Dışarıda durup günahlarımı yıkamak istiyorum. Ama yapamıyorum. Ellerim Jaxon'ınki kadar kanlı ve o da bunu biliyor.

Kahvesini yere bırakır ve bağlantı salonundaki mini bara doğru yürür. Kendine sek bir viski dolduruyor. İnce tişörtünün üzerinden geniş omuzlarına, kaslı gövdesine ve eşofmanının alt kısmına nasıl oturduğuna hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Jaxon siyahın yanı sıra sessiz griye de çok yakışıyor. Tüm renklerde iyi görünüyor.

Dönüp odanın öbür ucundan bana bakıyor ve kalbimin düzensiz atmasına neden oluyor. Bana attığı bakış, yırtıcı bir hayvanın bir sonraki yemeğine atabileceği bir bakış. Dostça bir bakış değil, tüylerimi diken diken eden bir bakış. Jackson'ın bir katil olduğuna, benim ne yaptığıma dair tüm düşünceler o bakışla dağılıyor.

"Sen miydin?" Ne sorduğumu anlaması için atkuyruğumun ucunu yara izimden uzaklaştırıyorum.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor, bana bakıyor. Kalbim dışarı çıkmak istercesine göğsümde çarpıyor.

Kucağımdaki silah, uzanıp ona tutduğumda daha büyük ve daha ağır görünüyor - tek can simidim.

Eğer evet , onu vuracağım.

Nasıl yapacağımı bilmesem bile.

LAINE

"N o," diyor sonunda. "O ben değildim." Bakışları doğru iniyor. "Ama ben başka şeyler yaptım."

Jaxon'ın beni Henry'nin tabutuna çivilediği, ağzının kırmızıya boyandığı bir anı beni hazırlıksız yakalıyor: elbisemi keserken kalçalarımın arasında sadece çizikler bırakmıştı, kanlı çizikler. Hala acıtacak kadar derin değil ama yine de bir iz bırakacak. Göğsümde ani bir sıkışma oluyor ve bununla birlikte kasıklarımındaki sıcaklık kayganlaşırken tanıdık bir karıncalanma geliyor.

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Jaxon tehlikeli... birden fazla şekilde. Öyle olduğunu hep biliyordum. Karındaşen olmayabilir ama artık ne kadar dengesiz olduğunu biliyorum. En kötüsü de bunun için onu suçlayamamam. Buradan onun bir psikopat olduğunu haykırarak çıkamam çünkü ben de insanları takip ettim ve öldürdüm. Onun da benimle aynı karanlığa sahip olduğunu bilmek *beni* tahrik ediyor.

Ben de en az onun kadar berbat durumdayım.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yanımdır ayrılmak istiyor, ama en son baş başa kaldığımızda neredeyse neler olduğuna dair karanlık, cinsel düşüncelerle parçalanan ruhumun kalan kırıkları onun tarafından yerlerine sabitleniyor.

Bunu tam düşünmemiştim.

"Şimdi ısındın, daha sert bir şey ister misin?" diye sorar.

"Elbette." O bana cömert bir shot doldururken ben de kakaomu bitiriyorum.

Bardağı kaldırıp bana uzatıyor ve bundan fazla bir hareket yapmıyor.

İçkiyi almak için yerimden kalkmam gerekiyor.

Ona ulaştığımda sırtlıyor ve kadehimi onunla tokuşturuyor. "Kanatlarını kaybetmenin şerefine."

"Kanatlar mı?"

"Melek kanatları. Artık asla cennete giremeyeceksin."

"O zaman diğer tarafa gideceğim," diye espri yapıyorum, üniversitedeki içki söylevini çok iyi hatırlayarak.

Çılgılık, aşağı, aşağı, aşağı.

Bardağını bütün olarak yutuyor. Hızını alamayıp ben de kendiminkini yudumluyorum; kehribar rengi sıvı dilimi yumuşatıyor ama boğazımı alev alev yakıyor ve orta yerimdeki erimiş sıcaklıkla buluşuyor.

Jaxon bize bir tane daha dolduruyor. "Evet küçük tilki, artık sırrımı biliyorsun, sana yardım etmeme izin vermeye hazır mısın?"

Küçük tilki mi? Neden bana öyle diyor?

Teklifi beni tedirgin ediyor. Jaxon Karındeşen değil ama yine de bir şeyler yolunda gitmiyor, tıpkı bir parçasını aldığınızı hatırladığınız ama nereye koyduğunuzu bilmediğiniz bir yapboz gibi.

"Yalnız çalışıyorum." Bu beni olduğumdan daha sert gösteriyor. *Bunu kendim yapmazsam nasıl iyileşebilirim?* Kulağa daha iyi geliyor; kendi güvensizliğim yerine kızlarla yaptığım anlaşmayı suçlamak.

Başını eğiyor. "Henry konusunda sana yardım ettikten sonra mı? Yardım etmeseydim yakalanacaktın. Çoktan ölmüş olurdun."

"Polis-"

"Bir bok bilmiyorsun," diye alay ediyor. "Lucian'lardan ve babamdan bahsediyorum. Seni onlardan koruyordum."

Ona gözlerimi kırpttırıyorum, göğsüm sıkışıyor, sinirlerim uçlarda düğümleniyor. Zihnim ne dediğini anlamaya çalışıyor ama düşüncelerim karmakarışık, baş aşağı duruyor. Bu bana Kırmızı Başlıklı Kız masalında kurdun onu büyükannesi olduğuna ikna ettiği bölümü hatırlatıyor.

Çenemi sıkıp gülümsemeye zorluyorum. "Teşekkür ederim." Çünkü bir katil sizin tarafınızda olduğunu söylediğinde, özellikle de onun evindeyken, onun viskisini içerken, onun kıyafetlerini giyerken böyle dersiniz.

Jaxon yaklaşıyor ve nazikçe boynumu avuçluyor, iç çekerek beni kendine çekiyor, başparmağını yara izimin üzerinde gezdiriyor. İrkilmemeye, kendimi çekmemeye çalışıyorum. "Benim için bir zevkti," diyerek alnını alnıma yaslıyor.

"Jax-"

"Biliyorsun" - tenimin kokusunu içine çekiyor- "Bir sonraki kurbanlarını yakalamana yardım edebilirim. Ayaklarının dibinde kan ve kemik yığınının başka bir şey kalmayana kadar onları parçala." Kelimeler üzerimde, içimde yumuşak, tehlikeli darbeler gibi yuvarlanıyor.

"Sıradaki kurbanlarım mı?" Soru, beklenmedik kıpırdanmalar gibi dudaklarımdan dökülüyor. Uzaklarda korku yükseliyor, ama zihnim bulanık, bulanık. Aynı zamanda arzuyla sırlıklam olmuş durumdayım, birbiriyle çelişen duygularla düello halindeyim. Kendimi tutmaya çalışırken beynim kavramakta zorlanıyor.

"Diğer iki adam senin tahtanın üzerine çivilenmiş," diye yatıştırıyor, nefesi boynumda sıcak. "Evinde bulundurduğun şu pejmürde olan. Fotoğraflardan üçünün üzeri çizilmiş. İki tanesi kaldı. Bu arada onu yakmalısın. Biri görürse boku yersin."

Dudakları kulağımın yumuşak kabuğunu sıyırırken gözlerimi kapatıyorum. "Kimsenin görmemesi gerekiyor. O oda kilitli," diye mırıldanıyorum.

"Yak onu. Sana yardım edeceğim." Kolu belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Vücudunun uzunluğu benimkine baskı yapıyor, içimi bir şenlik ateşi gibi aydınlatıyor.

Onu yakmalıyım. Rüyalarımda göreceğim kadar uzun süre baktım. Üzerine yapıştırılan son iki adam, sıradaki listemde -Christian De Lacy ve Addison Cochrane. İkisi de o gece oradaydı. Molly'ye tecavüz ettiklerini gördüm. Onun ölümünden diğerleri kadar onlar da sorumlu çünkü Molly ölmüş olmalı. Christian, geçen geceki korkak, sıradaki olacaktı, Addison'ı ise sona saklıyordum.

Doğrusu, Karındeşen son cinayetim olacaktı. Hepsinin içinde beni en çok korkutan o. Tanımadığım tek kişi o. Sesini ve karanlıkta bana dokunan ellerini asla unutmayacağım. En zoru o olacak, eminim.

Belki Jaxon bana yardım *edebilir*. Gerçi Karındeşen'i takip ettiğimi bilmiyor. Listemin tahtadaki dört kişiyle bittiğini sanıyor. Bitmiyor.

Bana sadece Chrisian ve Addison konusunda yardımcı olsa bile, tam da ihtiyacım olan şey olabilir, ancak Nola'nın kendimden başka kimseye güvenmemem konusundaki uyarısı hala aklımın bir köşesinde. Birbirimizin onayı olmadan yabancıları getirmemeye yemin etmiştik. Onlara söylemeden bunu yaparsam, kızlarla yaptığım anlaşmayı geçersiz kılarım.

Arkadaşlarımı biliyor mu? Nola'yla Vakıf Balosu'nda tanıştı ve şüphesiz onun da işin içinde olduğunu tahmin edebilir. Bilmemesi daha iyi. Nola ve Sage hakkında ne kadar az konuşursam o kadar iyi. Ve tam tersi. Jaxon'ı bilmemeliler.

Aman Tanrım, bunu gerçekten düşünüyorum.

"Kararları ben ." Kelimelerimi dikkatlice şekillendiriyorum.

Kavrayışı enseme sıkılaşıyor ve usulca gülüyor. "Bu işler böyle yürümüyor."

"O zaman... burada işimiz bitti." Onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama beni tekrar kendine çekiyor ve katı kütlesiyle tezgah arasına sıkıştırıyor.

Tepki veriyorum. Düşünmedim bile; silahı göğsüne doğrulttum.

Jaxon beni tuzağa düşürdü ama önce silaha sonra bana bakarken ağzının kenarı seğiriyor, durgun gözleri karanlık, içinde boğulabileceğim dipsiz havuzlar. "Bana hâlâ güvenmiyorsun."

"Bir suç mahallini örtbas etmekten daha fazlası gerekecek." Silahın namlusu kayacak kadar titreyen ellerime rağmen sıkı bir gülümsemeyi zorluyorum.

"Neye mal olacak?" Elleri vücudumdan aşağıya, eşofmanımın bel bandına doğru kayarken sesi koyu kadife gibi. Dudakları dudaklarıma çarparken gülümsemesi ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden olacak kadar alay ediyor.

Bunu beklemiyordum. Jaxon beni daha önce hiç öpmemişti.

Silah göğsüne saplanıyor ama o yine de ağzıma saldırıyor. Beni teslimiyete sürüklüyor. Dili içeri kayıyor, ıslak ve sıcak. Dişler alt dudağıminı sıyrıyor, cehenneme kadar morartıyor. Tatlı ve acı, alaycı ve yumuşak nazik. Ama sonra geliyor, sert, derin, nüfuz edici, bir fırtına gibi. Öpücük her şeyimi alıp yok ederken Jaxon tutunacak bir dal oluyor. Elleri eşofmanımın kemerini koparmak istercesine kavıyor, aramızda sıkışan silah, nefeslerimizin yükselip alçalması, karnımın dibinde yanan erimiş sıcaklık.

Altıları kaydırıyor. Elleri aşağı kayarken o da kayıyor ve yüzü kalçalarımıla aynı hizaya gelene kadar öpüşmeyi kesiyor. kendine çekiyor, ağzına doğru çekiyor ve sıırıslıklam dantellerin arasından öpüyor. "Seni tekrar tatmama izin ver, küçük tilki."

Utanç verici bir şekilde, külotumu kenara kaydırırken sorgulamadan yapıyorum. O yalayıp emdikçe, zevk bir bıçağa dönüşüyor ve beni parçalara ayırıyor. Dilinin her nefesim kesiliyor. Kıcıımı her okşayışında, elimdeki silahı unutana kadar ona sürtünüyorum. Silah yere düşüyor, gürültüsü beni tekrar sarsıyor.

"Hayır." Onu itiyorum, her santimimi kaplayan o olmadan daha soğuk hissediyorum.

Ayağa kalkıyor, gözleri meydan okumayla parlıyor, dudakları kırmızı ve ıslak. "Dün şikayet etmiyordun."

Onu öpme düşüncesiyle dudaklarıminı yalıyorum, kendimi tadıyorum, kararımın şüphe ediyorum. Ama sonunda başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu yapmaya devam edemezsin."

Kaşlarını kaldırıyor. "Vücudun aksini söylüyor."

"Senden hâlâ nefret ediyorum." Ve işte orada, içimdeki incinmiş küçük inek, Jaxon'ı beni ektiği için hâlâ affetmedi. Çok aşağılık biriyim ama umurumda değil. Onu tekrar sevmem için beni öylece yiyip bitiremez. Altımı yukarı çekmeye çalışıyorum, ama beni döndürüyor, böylece tezgahına bakıyorum ve sonra beni aşağı itiyor.

"Benden ne kadar nefret ediyorsun?" Düzeltmeye çalıştığım giysilerimi çekip indirirken, ince tişörtün içinden göğüslerime ve yanağıma değen soğuk yüzey tenimi ateş gibi hissettiriyor. Eğilip çıplak kıkıma masaj yapıyor, diğer eliyle atkuyruğumun etrafını bir çırpıda sarıyor. Tek yapabildiğim kıvranmak, duyularıma dolan beklenti, kalçalarımın arasında birikiyor.

"Çok fazla," diye sızlanıyorum.

"Güzel. Çünkü henüz işim bitmedi." Sözleri kulağımda alçak ve çakıllı. "Sırrını biliyorum ve seni yemek için bekliyordum."

Beni domaltmış, kıkımı ona doğru itirmişken, penisinin jarse yumuşaklığındaki kumaşın arasından joggers'ına doğru zorlandığını hissedebiliyorum. Sanki bir noktayı vurgulamak istercesine bir kez gıcırdatıyor ve dudaklarımdan şehvet dolu bir inilti kaçıyor.

"Ne oldu küçük tilki? Bana ihtiyacın var mı, yoksa vücudun yalan mı söylüyor? Bu gece evime geldin ve seni tatmama izin verdin. Vücudunun bana inancı varsa, senin var mı? Yoksa benden gerçekten nefret ediyorsun ve bunların hepsi bir oyun mu?"

Jaxon'ın beni tutuşu duygusuz, içimi zedeliyor ve beni kesip açıyor. Elinde çürümüş bir havuç sallıyor, vazgeçemeyeceğim kadar cazip. Şimdi teslim olmak büyük bir hata olur; titrerken, omuzlarım kaskatı, omurgam dimdik, rahatlayamazken ruhum bana bunu haykırıyor.

Ama ben istiyorum.

Onu istiyorum.

"Hepsi rol icabı. Senden her şeyden çok nefret ediyorum."

"O zaman neden buradasın?" Saçlarımdan çekerek başımı geriye savuruyor ve tekrar bana sürtünüyor. Keskin, zevkli bir sızı içimde yuvarlanıyor. Dudağımlı o kadar sert ısırdım ki kan tadı alabiliyorum.

"Seni öldürmek için." Bir fısıltı gibi çıkıyor.

Kıkırıyor, boynuma sokuluyor. "Yine de beni öldürmekten en fazla bu kadar uzaklaşabilirsin." Beni evcilleştirilmesi gereken vahşi bir hayvanmışım gibi okşuyor. Ona karşı geriliyorum, granit tezgâha tutunurken gergin inilti küçük hainler gibi dilimden dökülüyor. "Doğruyu söyle. Bana ihtiyacın var."

Bir çekiş daha.

Ondan daha fazla nefret etmek mümkünse, şimdi ediyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye bağıyorum. Kelimeler ağzımdan çıkarken, bunun doğru olduğunu biliyorum. Artık bunu tek başıma yapmak istemiyorum. Mesele taşıdığım yükü anlayacak birine sahip olmak değil. Nola ve Sage ile buna sahibim.

Jaxon beni daha az şeytan gibi hissettiriyor.

Çünkü o daha büyük bir Şeytan ve karanlıkla anlaşma yapmak büyük olasılıkla büyük bir hata olur.

"Lütfen." İnilti ağzımdan kaçtı.

"Kahretsin Laine, yalvarmana bayılıyorum."

"Sana içimde ihtiyacım var," diye devam ediyorum, artık umursamadan, en kötü anda yakalanarak geri çekiliyorum.

"Seni şu anda becermek ve adımları haykırmayı sağlamaktan daha çok istediğim bir şey yok," diye kulağıma fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı içimi dışıma çıkarıyor. "Ama bu gece değil."

"Ne?" Ona tısladım.

"Yatağa gitmelisin."

Jaxon beni tezgâhtan çekip sert kollarının arasına alırken duymak istediğim son sözler bunlardı. Kıpırmızı kesilmiş, ateşler içinde ve her yanımda titrerken, eşofman altımı çekiştirerek ondan uzaklaşıyorum.

Dudaklarındaki sırıtış tokatlanmak için yalvarıyor. Oyuna mı geldim? Jaxon benimle oynadı mı? "Siktir git, Jaxon Clémont," diye mırıldandım. Başımı döndürmekle tehdit eden sersemlik hissini görmezden gelerek kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

yürüyor, gözleri okunmuyor. "Nereye gidiyorsun?" "Eve. Bana söylediğin gibi yatmaya."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Eve gitmiyorsun."

"Burada kalmayacağım." Gözlerimi hızla kırptırarak bakıyorum. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı.

Bakışları yerdeki silaha kayıyor. "Onu gözlerin kapalı ateşleyene kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Birdenbire yoruldum. Tartışamayacak kadar yorgunum. Ellerimi havaya kaldırdım, dünya dönüyor gibiydi. "Peki."

Küçük merhametlere şükürler olsun çünkü Jaxon'ın boş bir odası var. Evinin geri kalanı kadar sade ve klinik bir oda ama misafir yatak odasındaki bin iplik numaralı çarşaf, lüks yatak örtüleri ve yastıklar bunu fazlasıyla telafi ediyor.

"Bu ördek değil, değil mi?" Ona , içine tırmanırken kendimi sıcak ve tuhaf hissediyorum.

"Ben insanları öldürürüm, ördekleri değil" diye cevap verdi.

Sanırım bununla yaşayabilirim. Ayrıca tartışamayacak kadar duygusal olarak tükenmiş ve tahrik olmuş durumdayım. Keşiflerle dolu bir gece oldu. Birdenbire bu kadar uykum gelmemeliydi, ama başım yatağımın güzel yuvasına değer değmez,

Karanlık beni eski bir dost gibi karşılıyor, eski ve yeni korkular her adımda benimle savaşırken beni rahatsız rüyalara boğuyor.

OceanofPDF.com

JAXON

(Boşlukta bir şey kıpırdıyor. Gözlerimi açıyorum. Köşeye sıkışmış bir fare gibi öfkem kabarıyor, zihnimin karanlık bir yerinden fişkırıyor. Elim ona doğru uçuyor.

Boğaz. "Sakın bana dokunma."

Sonra karanlıkta onun şeytanını gördüm.

Laine bana sarılmış, elinde antika görünümlü bir bıçak, bıçağın ucu boynuma dayanmış. Bakışlarımız çarpıştığında, havasını kestiğimde gözleri şişiyor, bıçağın ucu saplanırken dudaklarında bir hırıltı beliriyor. Heyecan midemin çukurunda patlıyor ve omurgamdan aşağıya, aletime doğru zaplıyor, ısırıldığı yerde acı çiçek açıyor ve kavramam sıkışıyor.

Nefesi kesiliyor.

Hay sikeyim. Onu öldürmek üzereyim.

Hızla göz temasını kesiyorum, öfkem beni ele geçirmeden bakışlarımı ayırıyorum, onu serbest bırakıyorum, yumruklarım çarşafın üzerinde kenetleniyor. Şiddetle tepki verme eğilimim yok olana ve nefesim kontrollü hale gelene kadar bekliyorum.

Öksürüyor ve sıçırıyor, nefesini tutuyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Kendimden geçmiş ve kapısının kilidini açmayı unutmuş olmalıyım. Onu burada tutarak Shepherd'a karşı güvende olacağını düşünürken, kendime karşı güvende olmasını unutmuşum. Ne kadar dikkatsizim. Duygularımın ve güzel bir yüzün rüyalarımın girmesine izin verdim. Neyse ki, skoru eşitlemek için bıçağını buldu. Henry'nin cenazesindeki küçük maceramızdan sonra onu güvenli bir yere koydum ama tekrar onun eline geçerse yeterince güvenli olmaz.

"Canavar," diye tıslıyor, sesi çiğ. Üstüme doğru kayıyor ve bıçağı boynuma doğru tutarak hırılıyor. "Seni öldüreceğim."

O neden yapmadı? Kan aletime hücum ediyor, sertleşmesine neden oluyor, tıpkı arzusunun tenimin altında hayalet gibi dolaşması gibi. Kahretsin, çok güzel. Dudaklarımı ıslatıyorum, üzerimde gezinmesini izliyorum, gözleri parlayan yıldızlar gibi, tadının ne kadar ilahi olduğunu hatırlıyorum.

Yavaşça, boştaki elimi belini kavramak için hareket ettiriyorum. Üzerinde sadece ona verdiğim tişört ve külot var, bu yüzden parmaklarım kalçasının yumuşaklığına dayanıyor. Teni ateş gibi. Çok ısınmış ve külotunu çıkarmış olmalı.

Onu bir dal gibi kırabilirim ama savaşmaya devam etmesini seviyorum. Benim küçük tilkim oldukça şaşırtıcı. Kulağına eğlenceli bir şeyler fısıldamak istiyorum, bir psikopattan diğerine kısa bir teşekkür. Ama bu sorumsuzluk olur.

Henüz değil.

Göğsümde eğlence yükseliyor. "O zaman yap." Belindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Eğer denerse hazırım. O paslı bıçakla beni öldürebileceğinden şüpheliyim ama beni kolayca yaralayabilir ve o zaman onu koruyamam.

Gözleri parlıyor, ama sırlı, uzak bir bakışları var. "Senin için hazırım. Bunu uzun zamandır bekliyordum."

Onu izlerken gözlerim kısılıyor. Aslında burada değil ama yine de tüm ağırlığını kasıklarına veriyor.

"Laine, neredesin?" "Canavar avlıyorum," diye tıslıyor.

Gerginlik bedenimden dışarı sızıyor. Laine uyuyor. O kadar bastırılmış ki, uyanık dünyayı kâbuslarıyla karıştırıyor. Çocukken uyurgezerdim. Trajediye bu şekilde atlatırdım ya da terapistlerimden biri yabancı bir yerde ellerim kan içinde uyandıktan sonra bunu tekrarlamayı çok severdi.

Eğer o da benim gibiyse, Laine'in rahatlamaya ihtiyacı var. Biraz piquerizm bunu aşmasına yardımcı olabilir.

"Kes beni, Laine. Seni durdurmayacağım," diyorum usulca.

Gözlerini kırıştırıyor, başını eğmiş bana bakıyor. "Seni öldüreceğim." "Öldürmeyeceksin," diye ona güvence veriyorum.

Boynuma değil, başımın yanındaki lanet yastığa saplıyor. Her yere bir şeyler dökülüyor. Onu yönlendirmek için elini tutuyorum, bu yüzden onun yerine ön kolumu kesiyor. Beyaz acı etime saplanıyor. Görmezden geliyorum, ikimiz de yeterince acı çekene kadar derimi oymasına izin veriyorum. Sonra etkisiz hale getirip kendime çekiyorum. İlk başta vahşi bir kedi gibi benimle savaşıyor, tırmalıyor ve pençeliyor. Sonra gözyaşları geliyor.

"Sus," diye yatıştırıyorum. Kollarımda hıçkırığa hıçkırığa ağlarken sakinleşiyor ve göğsümde uykuya dalıyor.

Hareket etmeyi umursamıyorum, bu yüzden o bana bir güvenlik battaniyesi gibi sarılmışken orada yatıyorum.

Kan yastığın iç kısımlarına karışmış ve beyaz pamuk tüylerini kıpkırmızı boyamış. Bir kısmı bana yapıştı. Şükürler olsun, çarşaflarım lacivert.

Çok sevimli bir özelliği olan horlamaya başladığında onu yatağına geri içeri kilitliyorum.

OceanofPDF.com

JAXON

(Ertesi sabah son derece dağınık görünüyor, saçları başı dağılmış, makyajı lekeli.

Ben mutfaktayken o utangaç bir şekilde

Laine kapı aralığından izlerken kahve yapıyor, yumurta ve pastırma kırıyorum. Yatağa gitmedim. O burada olduğu sürece ne rahatlayabilirim ne de uyuyabilirim. Benim bayılmam ve onun uyurgezerliği iyi bir karışım değil.

Ve Karindeşen her an dönebilir; onun bende olduğunu bilmemeli. Bu her şeyi mahveder.

Bana göz kırıyor ve sonunda kahvaltı barına doğru yürüyor. "Yumurtamı nasıl sevdiğimi sormadın mı?" Ben cevap vermeyince dilini dolgun dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Orada bir yerde bir şaka var."

"Gerek yok, sen haşlanmış seviyorsun." Birkaç kez onu kendi kulübesinde kahvaltı hazırlarken izlemiştim.

Giydiği dar tişört, içeri girerken çıplak kıcının yanaklarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Yüzünü buruşturdu. "Bunu nereden bildiğini bilmek istiyor muyum?"

Yemek pişirirken telefonum çalıyor. Bakıyorum. Muhtemelen Shepherd'dan güncelleme gelmiştir. Laine Summers'la ilgilenmem için emir verilmesinin üzerinden kırk sekiz saatten az bir süre geçti. Hiç bu kadar zamana ihtiyacım olmamıştı ve genellikle iş bittikten sonra kontrol ederdim. Shepherd babama rapor vermek için gecikmeyi bilmek isteyecektir.

Ama mesajları kontrol ettiğimde Shepherd değil, Addison yazıyor.

ADDISON:

Üçü gitti, ikisi kaldı. Biliyor musun, bir teorim var.

Birdie geri döndü. Henry'nin cenazesinde tüm şov boyunca şarkı söyledi. Karindeşen'in parmaklarının arasından kayıp gitmiş gibi görünen bir başka yarım kalmış iş, öyle değil mi?

Onu öldüreceğim.

Telefonumu sessize alıp dikkatimi tekrar Laine'e veriyorum, o da beni bir şahin gibi izliyor; çenesi kalkık, gözleri karanlık, tatlı dudakları sikişmek için ısırılmış.

Bana hızla yaklaşıyor, vücudunda bir sertlik var, sanki tam olarak emin değilmiş gibi. Başının altından bana bakıyor.

Sonra bakışları kolumda açtığı sıg kesiklere yöneliyor. Parmağı kurumuş kanın izini sürüyor. "Bu bir rüya değildi."

"Uyurgezersin."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Yapacağımı düşünmemiştim."

"Bana bir şeref madalyası verir misin?" Gerçek bu. Küçük tilkimin bana verdiği her işareti gururla taşıyım.

Kaşları çatılır. "Seni incitmek diyecektim. En azından temizlememe izin ver.

o."

"Kahvaltıdan sonra. Şimdi otur."

Ağzını düz bir çizgi haline getirerek oflayıp pufluyor ve bir masanın üzerine oturuyor.

tabureler.

"Bugün atış poligonuna gidebiliriz diye düşünmüştüm." Masanın üzerindeki silaha baktım.

Ona bakıyor ve sonra başını sallıyor. "İyi, ama dün gece için seni hâlâ affetmedim."

"Hangi kısmı?" Ona bir kahve dolduruyorum, kahvaltı barının üzerine koyuyorum ve ardından bir sürahi krema döküyorum.

İkramıma bakıyor, sonra kahve ve sürahiyi kendine doğru çekiyor, yumurta ve pastırmasına dokunmuyor. "Komik olmaya çalışma. Bana ilaç verdin, değil mi?"

"Bu kadar dramatik olma. Bu sadece seni sakinleştirecek ve uyumana yardımcı olacak bir şeydi. Uyurgezerliğini engellemedi." Onu daha kolay idare edebilmek için sabaha kadar uyumasına yetecek kadar küçük bir kokteyl verdim. Dün gece nasıl ayaktaydı ve etrafta dolaşıyordu, hiçbir fikrim yok. Bir dahaki sefere daha güçlü bir doz vereceğim. "Yumurtanı ye."

"Aç değilim. Eve gittiğimde bir şeyler alırım."

O beni izlerken, aradığım şeyi, anahtarlarını bulana kadar çantasını karıştırıyorum. Onlara el koyuyorum.

"Beni soyuyor musun?"

"Seni soymak mı? Bankada milyarlarım var. Neden seni soymak isteyeyim ki?"

"Anahtarlarımı ver, Jaxon."

Yıkanmış giysilerini tezgâha, silahı da üstüne koyarken ağzım seğiriyor. Sonra Laine'i giyinmesi için yalnız bırakıyorum. Bana güvenmesini istiyorum ve nasıl ateş edeceğini bildiğinden şüpheliyim. Ben öğretilene kadar olmaz. Bunun için onu Whitechapel House'daki atış poligonuna götürmem gerekecek.

Dediğimde ciddiymdim, düzgün ateş edene kadar eve gitmeyecek. Laine'i öldürmek artık bir seçenek değil. Ve eğer Shepherd onun için gelirse, ki gelecek, ben yapmazsam o piç kurusuna bir kurşun sıkmasını istiyorum.

İşler o noktaya gelmeyecek. Onu
kilitlemek zorunda kalsam bile.

Bir keresinde bir kelebeği kavanozda kilitli tutmuştum. Birkaç saat içinde öldü. Annem beni ölü böceğe bakarken buldu. Daha çocuktum ve anlamamıştım. Ne kadar bencil olduğumu, yaptıklarımın onu öldürdüğünü anlattı ama bu beni büyüledi. Bir canı alabilecek ya da kurtarabilecek güce ve araçlara sahiptim.

Laine kırılğan bir kelebek değil.
Ama asla yanımdan
ayrılmayacak. Bunu artık
biliyorum.

"SILAHI BASKIN ELİNİZLE, KABZANIN YUKARISINDA TUTUN. VE
Bu parmaklar kabzanın tabanında, tetik korkuluğunun hemen altında." Laine göğsümün önünde, Glock' tutuyor ve ellerini konumlandırmama izin veriyor.

Hala bana nereden aldığını söylemiyor. Onun sırları var, benim de var. Sadece ben onunkini gün yüzüne çıkarmanın bir yolunu bulacağım.

"Bunun gibi mi?" Tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Çok sıkı değil; *ölümcül bir tutuş* kullanmayın. Şimdi sol elinizi, başparmağınız ileride ve sağ elinizin altında olacak şekilde, tutamağın tabanının etrafında sıkıca tutun. Ve bu elinizin işaret parmağını..." Sağ eline dokunuyorum. "Ateş etmeye hazır olana kadar tetiği çekmeyin."

Rahatlıyor, bana doğru geri kayıyor, yeni yıkanmış saçlarının kokusu, şampuanımı kullanması, yüzüme sürmesi beni çıldırtıyor ve sonra iç çekiyor. Çıkardığı ses aletimin uzunluğuyla dalga geçiyor, çıkardığı tüm yasadışı sesler için onu ağzına sokmak istememe neden oluyor.

Ona nasıl nişan alacağını ve tetiği nasıl çekeceğini gösteriyorum ve birkaç atıştan sonra hedefi birkaç kez vuruyor. Telefonum deli gibi çalıyor. İşe gitmem gerekiyordu ama acil bir durum olmadıkça burada kalacağım.

Kulak koruyucularını ve güvenlik gözlüklerini çıkarıyor, hedefin merkezine ne kadar yaklaştığını gördüğünde yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor. "Şuna bak, yine vurdum."

Onu kendime çekiyorum ve dudaklarının tadına bakıyorum. "Sen doğuştan yeteneklisin."

Telefonum onuncu kez çalıyor. Shepherd gerçekten bana ulaşmak istiyor.

Kaşlarını çatıyor. "Bunu anlamam gerekmiyor mu?"

Çıkardım ve ekrana bakma zahmetine girmeden kapattım. Acil bir durum varsa çağrı cihazım hastanede, yoksa hepsi siktirip gidebilir. "Önemli bir şey değil."

Arabama doğru yürürken Laine kendi telefonuna bakıyor. Bizi görebilecek birilerine karşı tetikte oluyorum ama ana evden bu kadar uzakta malikane arazisi ıssız. "Kahretsin. Geç oldu." Bana doğru baktı. "Bana nasıl ateş edileceğini gösterdiğin için teşekkür ederim ama artık eve gitmeliyim." Ellerini uzattı. "Dediğini yaptım. Nasıl ateş edileceğini öğrendim. Şimdi bana anahtarlarımı ver."

"Seni eve götüreceğim. Kıyafete ihtiyacın olacak."

"Giysiler mi?" diye tekrarlıyor, tam olarak anlamamış.

"Tartışmak yok. Bu iş bitene kadar bende kalacaksın." Onun için arabanın kapısını açtım.

"Bekle, ben asla kabul etmedim-"

"Ya kalırsın ya da seni takip ederim. Seçim senin."

Bana ters ters bakıyor. "Jaxon, öylece..." Ama artık dinlemiyorum, odak noktam sadece bize doğru gelen adamlar -Çoban'ın hizbi, babama pek sadık olmayanlar. Laine'i ellerine geçirdiklerinde onu yok etmek için iki kere düşünmezler.

Adrenalin yükseliyor, görüş alanımın köşeleri kırmızıya dönüşüyor. "Arabaya bin."

"Jaxon?"

"Şimdi, Laine." Ses tonum bunun tartışmaya açık olmadığını gösteriyor. Bunu fark eder etmez sustu ve arabaya bindi.

Kulübesinin önüne geldiğimizde motoru durdurup ona bakıyorum ve anahtarlarını uzatıyorum. "İhtiyacın olanı al. Temel ihtiyaçlar. Ve giyecek güzel bir şeyler. On dakikan var."

Gözlerini kısar. "Seninle kalmayacağım. Charlie burada. Beslenmeye ihtiyacı var."

Öfke pürüzlü yanlarımdan taşıyor. "Charlie de kim lan?" Bana bir bakış fırlattı. "Babamın köpeği."

"Burada kalmak güvenli değil. Babandan gelip onu almasını iste."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Neden güvenli değil? Bana hala söylemedin."

Ona ne söyleyeceğini düşünerek nefes veriyorum. Lucianlar son derece özel bir topluluktur. Bizi ve inançlarımızı pek kimse bilmez. "Vakıf, adı açıklanmayan bir tıp doktorları örgütünün paravanıdır."

Laine gülüyor ama yüzümü ve oradaki mizah eksikliğini görünce gülmesi kesiliyor.

"Her büyük şehirde Sığınaklarımız ve dünyanın her köşesinde üyelerimiz var, kolektif kaynaklarımızı kurlsız tıbbi gelişmeleri araştırmak ve finanse etmek için kullanıyoruz. Babam Londra Mabedi'nin Baş Anahtarı ve kurucularından biri. Ben onun koltuğunun varisiyim. Eğer herhangi bir şey ya da herhangi biri çalışmalarımızın istikrarını tehdit ederse, örgüt onları ortadan kaldıracaktır."

"Beni kastediyorsun. Örgüt beni ortadan kaldıracak."

"Max'e yaptığın ziyaret bir hataydı. Bu seni babamın radarına soktu. Evin güvenli değil." Babam onun hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğinde, eğer henüz öğrenmediyse, Shepherd'ı gönderecektir.

Addison'ın onun kim olduğunu ve geri döndüğünü bildiğini ona söylemedim. Henry'nin cenazesinde peruksuz ve bağlantısız bir şekilde ortaya çıkması, avladığı adamlara, arkadaşını öldürenlere bariz bir mesajdı. Karındaşen'in bir hizmetçi gibi arkasını temizlemesi beklenenlere.

Tüm bunları çenesindeki kasların en ufak bir titremesiyle sindiriyor. "Peki seninle kalmak?"

"Birinin bakacağı son yer orasıdır, inanın bana."

Ve Addison'ın yüzünü göstermeye cesaret edeceği son yer.

LAINE

(Şef garson bize maşamızı gösteriyor. Jaxon beni tutup yanında yürümemi sağlarken gerginim. Sayısız avizenin asılı olduğu

Gece yarısı tavanı, kristallerle süslü bir evrendeki yıldızlar gibi. Kavisli bir duvara yaslanmış تنها bir masaya ulaşıyoruz. Etrafında kristallerle bezeli, yere kadar uzanan, bizi odanın geri kalanından gizleyen ve sadece bizim masamızın var olduğu küçük bir dünya yaratan simsiyah kadife kumaştan bir örtü var.

Romantik.

Keşke birini öldürmek için burada olmasaydım.

Poligondan beri Jaxon'la kalıyorum. Eve ya da işe gidersem beni koruyamayacağını ve malikanesinde kalmamın birlikte çalışmamız için daha iyi olacağını açıkça belirtti. Yanından ayrılmamı istemediği için gurur mu duymalıyım yoksa izin vermediği için sinirlenmeli miyim emin değilim. Anahtarlarım hâlâ onda. Gerçi evimden eşyalarımı toplarken yedek bir set aldığımı bilmiyor.

Açıklaması mantıklıydı.

Yine de, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissetmek yerine, korku göğsümün ortasına kurşun gibi yerleşti ve beni soğuk bir korku okyanusunda aşağı çekti. Ortaklığın nasıl işleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Jaxon şeytanın ta kendisi. Ve ben ruhumu ona sattım. Ama ne pahasına?

Yine de, bir sonraki cinayeti planlamak sadece bir gece ve bir gün sürdü, kafamın içinde ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadan gidip geldiğim altı ay gibi değil. Jaxon iyi yağlanmış bir makine ve iki yıllık bekleme listesi olan özel bir üye restoranı olan The Dorset'te bu rezervasyonu sorgusuz sualsiz almak için parmaklarını şıklatıp kişisel bir iyilik isteyebilecek zengin bir milyarder.

Jaxon sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bana bir sandalye çekerken, "daha önce hiç restorana gitmedin," diyor nefesinin altından.

"Daha önce böyle bir yerde bulunmamıştım."

İkinci el ve belli ki birkaç sezonluk olmasına rağmen burası için yeterince şık olan tek elbisem olan siyah elbisemin içinde az giyinmişim. Jaxon kıyafet almam için beni eve bıraktı. Tüm bulabildiğim buydu.

akşam yemeği için uygun. Bana şöyle bir baktı ve içini çekerek cüzdanından siyah bir kredi kartı çıkardı.

"Bir dahaki sefere önce biraz alışveriş yap."

"Bir defileye gideceğimizi düşünmemiştim," diye tıslıyorum ona, cebime koymadan önce karta bakıyorum.

Bana alaycı bir bakış attı. "Ne yazık ki, çarpıyorsun." "Neden? Eski olduğu için mi?"

Beni tepeden tırnağa süzüyor, yoğunluğu ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oluyor. "Hayır, çünkü o elbisenin içinde çok sikilebilir görünüyorsun."

Çok sikilebilir. Bunlar Jaxon'ın sözleriydi.

Jaxon menüdeki en pahalı şarap şişesini sipariş ederken ben eldivenlerimi çıkarıp gergin bir şekilde elime bir bardak su alıyorum. Benim için de sipariş vermesini bekliyorum ama vermiyor. Jaxon, garson ne yemek istediğimizi sorduktan sonra bana doğru bakıyor. Baskı altında, midemin kaldırabileceğini bildiğim tek şeyi seçiyorum.

-Vejetaryen seçeneği.

"Neden burada yiyoruz?" Sunucu bir şişe nadir Burgundy getirdikten sonra söylüyorum.

"Çünkü vardiyadan sonra hep aç olurum, küçük tilki," diyor Jaxon, dudakları hafifçe kıvrılıyor.

Jaxon son birkaç gündür evden çıkmayacağıma dair söz vererek işe gidiyor. Ayrıca nereye gidersem gideyim beni bulup geri getireceğini, bu yüzden kaçmanın bir anlamı olmadığını söyledi.

"Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

"Çünkü bana birini hatırlatıyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Benim bir baş olduğumu mu söylüyorsun?"

Şarabını yudumluyor, tadını çıkarırken dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. Sonra kadehini yere bırakıp bana bakıyor. "Babam hafta sonları tazılarıyla tilki avına çıkmayı sever. İzlemesi iğrenç bir spor, ama her zaman kaçan birkaç yavrusu olan sinsî bir cadaloğ var. Bana hatırlattığın tilki bu."

"Büyüleyici." Şarabın tadına bakıyorum.

Çileklerin yoğun tadı dilimin üzerinde patlıyor ve beni aç bırakıyor. Birdenbire akşam yemeğini dört gözle beklemeye başladım. Son zamanlarda pek bir şey yemiyorum. Jaxon'ın evde yığınla yiyeceği var, çoğunlukla protein

shake ve et. Ama son iki haftadır beni kimin takip ettiğini bilmemenin, akıl oyunları oynamanın stresi ağır geldi.

Yaylı algılar dörtlüsü, inanılmaz arapları ve gözlerden uzak yemekleriyle bu gösterişli mekn kolayca gardımı indirmeme neden olabilir. Muhtemelen Jaxon da bu yüzden burayı seti.

Avını takip etmiyor. Onu inine çeker.

Bana planı anlattığında kulağa çılgınca geliyordu ama çok daha az karmaşıktı. Christian online randevu uygulaması numarama kanabilir ama bu dijital bir ekmek kırıntısı bırakır. Christian'ı sık sık gittiği bir yerde, rneğin Grand Haven'da şarap iirip yemek yedirmek daha iyiydi; buranın sahibi Londra'nın en kötü şöhretli suç ailesinin varisiydi ve Jaxon'a bir iyilik borcu vardı.

Yemeğimiz tüm süslemeleriyle geldi, hoş ve varolmayan sohbetimizi böldü. Jaxon havadan sudan konuşmaz, bu da bana uyar. Konuşamayacak kadar gerginim. Servis görevlisi gider gitmez masanın altına uzanıp çantamı kavradım. Gitmeden önce silahı içine koymuştum.

Jaxon sanki perdenin her kıpırdanışında nabzımın hızlandığını duyuyormuş gibi, "Bu kadar gergin görünme," diyor. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.

Enginar dolmamı mızraklıyorum. "Ya biri seni tanır mı?" "Burası gizli bir yer."

"Ve pahalı," diye mırıldandım.

"umurunda. Randevudayız."

Randevu. Jaxon gibi biri için bu kelime ne anlama geliyor ki? Onun evinde kapana kısılmışken, aklı başında her kızın yapacağını yaptım. Burnumu soktum. Ve bu arama işe yarar bir şey getirmeyince, internette onun adına özel olarak göz attım.

Jaxon pek çok kadınla çıkmıştır. Paparazziler, Londra'nın milyarlarca dolar değerindeki birkaç gözde erkeğinden biri olan Jaxon'la ilgili ilginç hikyelere bayılıyor ve internet bolca fotoğraf ve dedikoduyla dolup taşıyor. Tıpkı tıp fakültesinde olduğu gibi, Jaxon en popüler ve en gözde olan, muhtemelen sevişen ve unutandır.

Bir de ben varım.

Bir okul terki. Bir hiç. ılgın ve tehlikeli bir saplantıdan başka hiçbir şeyim yok. İşim bile onun çevresinde bir şaka.

Tıp fakültesinden sonra kim barmenlik yapar?

Tatlı geldiğinde, huzursuz oluyorum. Listemdeki erkekleri avlarken dizginleri elime almaya alışık değilim. Kızlara bile söylemedim, ki bu bile başlı başına umursamazlık gibi geliyor. Kaırdığım düzinelerce

Sage'den telefonlar ve Nola'dan Pazartesi akşamı Stronger Together toplantısını neden ektiğini soran bir mesaj.

Çünkü Jaxon'ın evindeydim.

Gündüzleri zamanımın çoğunu tırnaklarımı yiyerek, doğru kararı verip vermediğimi düşünerek, geceleri ise Jaxon'ın boş yatak odasında, uyku beni çekene kadar tavan penceresinden aşağı süzülen yağmur damlalarını sayarak geçiriyordum.

Bunu söyleyemem ya da onlara yalan söyleyemem, bu yüzden cevap vermedim. Eğer işler ters giderse, onların bu işin yakınında bile olmamalarını istiyorum.

Benim için yaptıklarına karşılık en azından bunu yapabilirim.

Yine de her şey ters giderse diye elim telefonumu açıp onlara nerede olduğumu söylemek için kaşınıyor.

"Laine." Jaxon'ın sert sesi, kaybolan düşüncelerimin bulanıklığını yarıp beni geri çekiyor.

Ona göz kırpmıyorum. "Ben buradayım."

"Güzel, çünkü neredeyse zamanı geldi." Önce saatine sonra da bana bakıyor. Bakışları oturduğum yerde beni yakıyor.

"Ne için zaman?" diye sormak istiyorum. Ama biliyorum.

Saat kaç, Bay Wolf? Öldürme zamanı.

Restoranın sıcaklığına rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ama sonra Jaxon masanın altından elimi tutarak beni sabitliyor. Ve tüm endişe, tüm kaygı kaybolup gidiyor.

Jaxon'ın zevk ve sefahatle parlayan gözlerine bakıyorum, başparmağı avucumun üzerinde gezinirken ateş saçıyor ve sinirlerim kıvılcımlanarak beni hayata döndürüyor.

Artık suyun altında, bir perdenin arkasında, saklı değilim. Buradayım.

Ben

elektrikliyi

m. Jaxon

ile. "Hazır

mısın?"

Başımı salladım.

Ancak küçük sığınağımızın güvenliğinden ayrılmadan önce Jaxon'ın yüzünde çarpık ve soğuk bir şey beliriyor. Gümüş grisi gözleri kısa süreliğine karardı. Eli benimkini kavırıyor ve ayağa kalkmamı engelliyor.

Yakınıma eğiliyor, sıcak nefesi yanağımı kavırıyor. "Eğer kontrolümü kaybedersem, vur beni."

"Nereden bileceğim?"

Beni ayağa kaldırıyor ve perdelerin olduğu koridora doğru götürüyor. "Bileceksin."

Jaxon restoranın koridorundaki sıradan bir kapıyı çaldı. Başka zaman olsa yanından geçip giderdim. Kapı açıldığında koyu kadife bir perde ve önünde bir resepsiyon masası görünüyor. İçeride bizi gülümseyen bir hostes ve güvenlik görevlisi karşılıyor. Jaxon'a bakıyorlar ve kadife perdeyi kenara çekerek loş bir koridorun biz yürüdükçe aşağı doğru eğildiğini gösteriyorlar. Başımızın üzerinden kablolar geçiyor ve kirli beyaz metro fayansları duvarları kaplıyor. Tek bir kişinin geçebileceği kadar geniş değil.

"Burası neresi?" Resepsiyon masasının görüş alanından çıktığımızda soruyorum, ancak sesim yüksek sesle yankılanıyor gibi görünüyor.

"Londra'nın gizli yeraltı tünellerini duydunuz mu?"

Başımı sallıyorum. Londra sokaklarının altında yüzlerce gizli tünel, geçit, kanal, kanalizasyon borusu ve oda olduğuna dair söylentiler var. Şehrin neresine giderseniz gidin bunlardan birinin üzerinden geçiyorsunuz.

"Bu da onlardan biri. Kayıp bir yeraltı istasyonuna ve gizli bir sığınağa bağlanan Soğuk Savaş döneminden kalma bir kaçış tüneli. The Dorset'in sahibi birkaç yıl önce burayı özel bir içki kulübüne dönüştürdü."

"Bu yasal mı?"

"Muhtemelen hayır, eğer Vice kardeşler işin içindeyse." Jaxon soruyu cevaplamak için bana bakmıyor, bu da beni daha cesur yapıyor.

"Vice kardeşler mi? Size iyilik borcu olan sahipler mi?"

"Birinin var. Sanırım diğeri öldü."

Tünelin sonundaki kapı yeni, ahşap kenarlarının etrafında güçlendirilmiş metal var. Jaxon kapıyı iterek açıyor ve serin bir hava derimin üzerinde gezinerek omurgamdan aşağıya doğru akıyor. Işıkların parıltısı ve müziğin çekiciliği beni bir anda kavernöz bir kulübün üzerindeki metal bir geçide indiriyor, aşağıdaki dans pisti dönen vücutlarla dolu.

"Bu taraftan." Jaxon beni alt kata inen dolambaçlı merdivenin yanından geçirip sağa, içinde bar ve koltuklar bulunan bir galerinin dans pistine baktığı, etrafı çevrili bir alana götürüyor. İpteki adamlar Jaxon'ın geçmesine izin vermek için başlarını sallıyorlar, topuklarım ızgarada çınlarken bana bakıyorlar, Jaxon'ın dev adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum.

Doğruca koyu renk bir ceket ve pantolon giyen, kahverengi saçları sık kesilmiş bir adamın durduğu bara gidiyoruz. Bizi görünce dönüyor, siyah halkalarla çevrili gözleri kısıyor, sargılar içindeki elleri yumruk haline geliyor. Christian, zamanlamasına sadık kalarak yaklaşmamızı izliyor.

Sonra cebinden bir kutu çıkarıyor ve ağzına hap benzeri bir şey atıyor, sinisi bir gülümseme yavaşça yüzüne yayılıyor.

"Planı hatırlıyor musun?" "Evet,"

diye nefes veriyorum.

"Güzel. O zaman bir gösteri yapalım."

OceanofPDF.com

JAXON

Christian'ın yanımda getirdiğim şeyi gördüğünde gözlerinin parlaması, küçük tilkimin lanet bir fiyonkla sarılması kanımı kaynatıyor.

"Peki, kim bu güzel kış parçası?" Christian soruyor, gözleri Laine'in üzerinde sanki olgun bir şeftali gibi kayıyor. Laine'in yanağını okşamak için elini uzatıyor, ama ben onu geri çekiyorum ve ona doğru bir bakış atıyorum. Yanımda gergin, gözleri kocaman, teni solgun, talimatlarımı harfiyen uyguluyor: korkmuş görün, kesinlikle hiçbir şey söyleme.

Christian kaşlarını kaldırdı. "Onu kendine mi saklıyorsun?"

Patlamak üzere olan hırıltıya rağmen dudaklarımda karanlık bir gülümsemenin belirmesine izin verdim. "Önce konuşmamız gereken şeyler var."

"İşi zevkten önce sikeyim," diye alay ediyor. "Neden ikisi de olmasın?" Barın arkasındaki özel salonu işaret ediyor.

Laine'i kendi barı olan perdeli alana götürüyorum. Orada soyunmanın çeşitli aşamalarında olan, uyuşturucu almış, kafaları yerinde olmayan başka kızlar da var. Başka Lucialı yok. Christian kabul törenlerinden sonra asla paylaşmayı sevmezdi.

"Gstediğin Çekeri alabilirsin," Christian'ın sesi hafif bir tizle çıkarken, kendisi de bir uçurtma kadar havalıydı, arkamızdan gelip masanın üzerindeki hap torbalarına ve pudra kutularına doğru bir hareket yaptı. "Az önce bir kasa daha White Heart sipariş ettim."

Christian dikkatini içkileri getiren servise verirken, Laine için şişeden bir shot White Heart doldurup ona uzatıyorum.

Yakınıma eğiliyor, saçları boynumu gıdıklıyor, sıcak nefesi boğazımdaki kanı ısıtıyor. "Ne oldu?" Başını ağrıyan ereksiyonumun oluştuğu yere doğru itme dürtüsü beni geriyor.

"Beyaz absentle karıştırılmış cin," diye mırıldanıyorum ve kendime bir tane dolduruyorum. Hiç değilse rahatlamama yardımcı olur. Ve bu maskaralığın bir sonraki bölümü için buna ihtiyacım olacak. Kilitli tuttuğum tarafımı serbest bırakmaya yakın olduğumda her zaman olduğu gibi havada enerji çatırdıyor.

Laine buradayken, patlamaya hazır.

Küçük kuşu neden buraya getirdin? Sesi duymazdan gelip bir kadeh White Heart içiyorum ve alkolün ılık köpüğünün gerçekliğin sınırlarını bulanıklaştırmasına izin veriyorum. *Oynamak için mi?* Ona beni vurmasını söylediğimde ciddi dim.

Avlanmak her zaman karanlığı dışarı çeker. Döktüğüm kanla beslenir, İlahi olan adına verdiğim intikamı emer.

İçimdeki Şeytan artık onun farkında, zifiri karanlıkta bir mumun titremesi gibi. Eğer dışarı çıkmasına izin vermezsem, onu istediği şeyle beslediğim sürece güvende olacak -yıkım, katliam, ölüm.

Laine'e açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bakan heriften başlayarak.

Saat gibi işliyor, içkisini yudumluyor ve gözlerinde bana yönelttiği bir soruyla, benim işaretimle özel dans pistine yöneliyor. Ondan adamın dikkatini dağıtmasını istedim ve işe yarıyor. Sadece biraz fazla iyi. Bara yaslandığımda gözlerimi ondan alamıyorum. Bir cadaloz gibi direklerin olduğu sahne alanına doğru süzülüyor. Rütbesinin onların üstünde olduğunu bilen birkaç kız ona yer açıyor. Eğer onu buraya ben getirdiysem, o en önemli şeydir.

Sonra dans eder.

Aklım başıma gelmeden önce ne kadar güzel olduğuna hayret ederek ona bakıyorum. Buraya çalışmaya geldim, sikimi ıslatmaya değil. Her zamanki gibi Christian da gözlerini ondan ayıramıyor. Ağzının suyu akıyor.

"Lanet olsun kuzen, bundan zevk alacağım."

Ona bir bakış attım. "Onu becermek istiyor musun?"

"Onu becermek mi? O tatlı suratının her yerine boşalmak ve sonra da o daracık küçük bedeninin sunduğu her deliği çiğ çiğ dövmek istiyorum." Sırıttırıyor.

Öfke o kadar yoğun ki beni ikiye bölüyor, göğsümü yakıyor. Parmaklarımı esnetiyorum, ona yeni bir yumruk atmamaya çalışıyorum. "Bunun için ölmeye hazır mısın?"

Bana bir bakış fırlattı. "Benimle taşak mı geçiyorsun? Bana bir adak sözü verilmişti." Bana dönüyor ve sargılı elinin parmağıyla göğsümü deliyor. "Becermek için bana orospunu getirmen gerekiyordu."

Christian'a attığım dayağı telafî etmek için, kendisi ve amcamla yaptığım görüşmeden sonra Başşek'e işleri yoluna koymasını ve yasalarımıza göre kuzenime bir adak vermesini söyledim.

Çenemdeki bir kas titriyor. "Onu mu istiyorsun? Diğerlerini gönder."

Christian parmaklarını şıklatıyor ve biz yalnız kalana kadar kızlar dağılıyor. Laine'e bakma zahmetine katlanmadan gel işareti yapıyorum. Yanımda olduğunu biliyorum. Onun vanilya ve yasemin kokusu duyularımı bulandıran kargaşayı kırıyor. Beni demirlemesine izin veriyorum. *Onu sadece ona vereceksin. O bizim, diye* hırlıyor kafamın içindeki ses. Bizim mi? Bu yeni bir şey.

Sese boyun eğecek zamanım yok. Laine'in elini tutuyorum ve bağımlı eğerek, yapmam gerektiği gibi onu Christian'a sunuyorum. "Tamamen senindir."

"Bu daha iyi."

Laine bana bakıyor, tamamen dehşet içinde, Christian alay ederek onu alıyor. Onu kendine doğru sürüklüyor, elleri kıcıda. Tek nimet, yaraları yüzünden onu elleyememesi.

"Hadi tatlı şey, biraz daha samimi bir yere gidelim." Bana bakıyor, dişleri bok yiyen bir sırıtişla açıkta. "Yoksa onu burada mı sikeyim? Bu şekilde, amını çığlık attırırken beni izleyebilirsin."

Gök gürültüsü her sesi bastırıyor.

Kalbimin atışıyla eş zamanlı olarak görüşümde kırmızı titreşimler oluyor. Christian kazandığını düşünüyor.

Laine, "Becer onu, tam burada yap beni," diye bağılıyor. "Çığlık attır bana Christian."

Laine gözlerimin içine bakıp dudağını ısırırken ona dönüyor. Ve başını sallıyor. Onu öldürme konusunda kararsız olmasına rağmen atmıyor. Arkasına geçip bıçağı Laine'in çantasından çıkarırken ve avımız için hazırladığımız tuzağı kapatırken yüzüme yavaşça şehvet dolu bir gülümseme yayılıyor. Şahdamarını ikiye böldüm. Kan Laine'in üzerine sıçrıyor ve Laine yardım isteyemeden inliyor.

Laine'in önünde ona tapınır gibi diz çöküyor, sargılı eli parçalanmış boğazını kavlıyor.

Yapmalı.

pislik, üzerinde durduğu zemini yalamaya bile uygun değil.

Ama onun her tarafını kanatıyor, tatlı bedenini tepeden tırnağa parlak kırmızıya boyuyor ve geriye sadece benimkilere bakan mavi gözlerinin akını bırakıyor.

Lanet bir tanrıça gibi görünüyor.

LAINE

Jaxon bana VIP alanıyla birlikte gelen özel tuvaletlere kadar eşlik ediyor. İçerisi loş ama görmek için yeterli ışık var. Obsidyen pisuarlar bir sıra halinde

ve diğer tarafta fûme cam kapılı kabinler.

Eski moda lambaların kehribar ışığında, pürüzlerinizi yumuşatmak için tasarlanmış rustik cam aynalarda kendimi görüyorum ve kendim gibi görünmüyorum. Sarı peruk ve şeytani çiller gibi her tarafa sıçrayan kan beni çok daha soğuk ve hesaplı biri olarak gösteriyor.

Christian'ı ben öldürmedim. Yine de, o hala ölü. Bu beni suç ortağı yapar. Bu kötü bir şey mi? O bir katil ve tecavüzcü. Onun gitmesini istemedim mi?

Jaxon sanki her santimini hafızasına kazımış gibi bana bir bakış atıyor. "Sana zarar verdi mi? Eğer yaptıysa, boku yemiş demektir."

"O zaten sikilmiş değil mi?"

"Bir adama onu öldürmekten başka yapabileceğim şeyler de var," diyor umursamazca. "Hadi, seni temizleyelim." Tertemiz takım elbisesinin cebinden bir mendil çıkarıyor ve ılık, soğuk suyun altında gezdiriyor. Jaxon'ın beni temizlemesi sınırı çizdiğim yer.

"Yapabilirim." Denemeden önce elinden kapıyorum, o izlerken yüzümdeki kanı mümkün olduğunca siliyorum. Dudaklarında eğlenen bir seğirme oluyor, ben de aynadaki yansımama odaklanıyorum.

Sıcaktı, bana çarptığında kan püskürmesi, cehennemin sularıyla vaftiz olmak gibiydi. Jaxon'ın yaptıklarını gördükten sonra titremem gerekirdi ama titremiyorum. Camdaki kadın sakın ve toparlanmıştı. Kanı temizlemek metodik, kemiklerime işlemiş bir ritüel.

İçimde... Çözülüyorum. "O lanet elbise çıkıyor."

Duruyorum ve aynadan ona geniş gözlerle bakıyorum. "Burada soyunmamı mı istiyorsun?"

Zor biriymişim gibi bana bakıyor. "Bu kulüpten kan ya da kanıt çıkmamalı ve her tarafınız kanla kaplı olduğu için..."

Sıcaklık yanaklarımı lekeliyor. Elbisenin altına sığmayacağı için sütyen giymiyorum. Jaxon'ın önünde soyunmak yapmak isteyeceğim son şey. "Burada soyunmayacağım. Biri görebilir," diye tıslıyorum.

"VIP alanı boşaltıldı ve kameralar kapatıldı. Benden başka kimse görmeyecek. Tabii bundan utanmıyorsan?"

Henüz aramızda bir şey olmadı... Henry'nin cenazesinde ve onun evinde Jaxon'ın bacaklarımın arasındaki ağzını saymazsak. Ben de saymıyorum. Nerede olduğumuzu ve o sırada neler hissettiğimi düşününce bundan tam olarak zevk alamadım.

Ama utanmıyorum. Kırıldım.

Onun bir katil olduğunu biliyorum; Christian'ın boğazını hiçbir şey yokmuş gibi kesip açtığını gördüm. Ama bu, beni yürüyemeyecek hale gelene kadar aptalca becermesini istememe engel olmadı. Bu yüzden donmuş hissediyorum.

Kıpırdamayınca eliyle elbisemi tutuyor. "Çıkar. Yakmam lazım."

Yüzümü buruşturarak elbisemin fermuarını açıyorum, kalbim o anda kendini göğüs kafesime doğru atmayı seçiyor. Elbiseyi belimden aşağı ve kalçalarımın üzerinden kaydırırken serin hava tenimi öpüyor, ta ki külotumdan başka bir şey giymeden, ellerim kalçalarımın kenetlenene kadar. İster meydan okuma deyin ama göğüslerimi örtmek istemiyorum. Bu onun haklı olduğunu kabul etmek gibi bir şey.

"Onlar da."

Görüş alanını tangama kadar takip ediyorum. "Bunlarda kan yok."

"Güvende olmak daha iyi. Şimdi çıkar, yoksa senin için ben mi çıkarayım?" diye soruyor, sesi tehlikeli derecede yumuşak.

"Neden tamamen giyiniksin?"

Gözleri kısılıyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Çünkü ben kana bulanmadım."

O haklı. Takım elbisesi tertemiz. Bunu planladığı ve beni Christian'ın önüne bu nedenle çıkardığı düşüncesi kanımı yapış yapış sıcak şuruba çeviriyor.

Yavaşça pantolonumu çıkarıyorum. Bakışları aç, her santimi yutuyor. Tenim sıcakken, nabzım kulaklarımda atarken.

Elleri ceplerinde, bir dergi kapak modeli kadar soğukkanlı ve rahat, dudaklarını süsleyen yavaş bir gülümsemeyle tam bir dakika bekledikten sonra ceketini omuzlarından çıkarıp omuzlarıma yerleştiriyor.

Malzeme yumuşak, çıplak tenimi okşuyor. O kadar ki beni ceketin önünden tutup kendine doğru çektiğinde nefesim kesiliyor. "Kızardığında çok güzel oluyorsun." Ağzı benimkini ahlaksız bir öpücükle zedeliyor, dili alay ediyor, dudaklarımı onun tadıyla yakıyor.

Ağız boynumun kenarından aşağı inip yalamaya sinirlerim geriliyor. "Bir noktayı kaçırdın," diye mırıldanıyor.

Üzerimden bir damla Christian'ın kanını mı yaladı?

Oh, Tanrım.

Erimiş sıcaklık kalçalarımın arasından kayıyor ve kolay kolay geçmeyecek bir ihtiyacın kısırtılarını hissediyorum.

"Eve gider gitmez, her santimini yiyeceğim, küçük tilki. Neden biliyor musun?" Sesi kulağıma alçak geliyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, ne için yalvardığımdan emin değilim.

Buna cevabı ceketini açmak ve göğsümün tümseğini ısırarak oluyorum. "Çünkü sen benimsin." Bunu söyleme şekli içimde kayıyor, beni kayganlaştırıyor ve nefessiz bırakıyor.

Jaxon beni banyodan çıkarıp işaretlenmemiş bir çıkışa doğru sürüklediğinde hâlâ nefes nefese kalmıştım. "Tünel arka taraftaki bir sokağa çıkıyor. Bir araba hazır. Hemen arkanda olacağım."

Topuklu ayakkabılarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde Jaxon'ın arabasına doğru acele ediyorum, kıyafetimin geri kalanı banyoda yerde olduğu için onları tekmeleyip tekmelememeyi tartışıyorum, ama çok geçmeden kırmızı ışıklı tünelin sonuna varıyorum ve çıkışa doğru ilerliyorum.

Nemli rüzgâr Jaxon'ın ceketini uçurmakla tehdit ederek beni savuruyor. Onu bir can simidi gibi tutuyorum ve etrafıma bakıyorum. Orada bir araba var, plakasız siyah bir SUV, söylediği gibi bekliyor. Jaxon'ın arabası değil. Daha önce görmediğim bir araba ama en azından kilitli değil.

Direksiyonun arkasına geçiyorum ve renkli camların arkasında güvende olduğumda Jaxon'ın ceketini omuzlarıma atmak yerine düzgünce giyip düğmelerini ilikliyorum.

Beklemekte iyi değilim. Şimdi de tahrik oldum ve sabırsızlanıyorum, bu iyi bir karışım değil. Parmaklarım gösterge paneline vuruyor, etrafıma bakarken dizlerim yüklü bir endişeyle sallanıyor. Tereyağı yumuşaklığındaki deri çıplak popomu şekillendirirken ve ince, ipeksi iç malzeme meme uçlarımla oynarken altımdaki zehirli ağrıyı görmezden geliyorum.

Hangi cehennemde o?

Bir asır sonra gibi gelen bir anda kapı açılır ve Jaxon ile kızıl saçlı iri yarı bir adam, plastikte sarılmış bir cesedi aralarında taşıyarak dışarı çıkarlar. Bagaja tıktırıyorlar. Jaxon iri yarı adamdan bir şey alır ve yabancı kulübün içinde kaybolmadan önce sırtına tokat atar.

"Kenara çekil." Jaxon sürücü tarafındaki camda belirir. Elinde arka koltuğa yerleştirdiği bir soğuk hava deposu var. "Ben kullanıyorum."

Orta konsolu sürüyerek geçiyorum, kalçalarının üstünü zar zor örten bir ceketin içinde bir kızın yapabileceği kadar zarif bir şekilde kendimi yolcu koltuğuna katlıyorum.

Emniyet kemerini takıp rahatladığımda gümüş gözlerine bakıyorum ama beni yerimde sabitleyen şey bu değil. Jaxon eve gidene kadar beklemek istemiyor gibi görünüyor.

Dikkatini dağıtmak umuduyla boğazımı temizliyorum. "Kimdi o adam?" Bana göz kırpmıyor. "Hedge mi? Vice'ın kuzeni."

"Vice?" Sana iyilik borcu olan Vice kardeş mi?"

"Artık değil." Jaxon anahtarı kontağa sokar. "Şimdi ödeştik. Bu sefer bizim için temizliği o yapacak."

Araba kükrüyor ve restoranın arka girişinden uzaktaki dar yollarda manevra yaparken bir canavar gibi viraj alıyor. Birkaç sokak ötede arabayı kenara çekip gömleğinin kollarını sıvıyor ve kısmen hatırladığım, kısmen de rüyamda gördüğümü sandığım masonik mürekkebi gösteriyor. Sonra arabadan indi ve bagajı açtı.

Christian'ın cesedini karanlık bir sokağın köşesine atarken dikiz aynasından onu izliyorum.

Plastik örtüyü sıyrıyor, ama sonra ne yaptığını tam olarak anlayamıyorum, bu yüzden arabadan inmek için kötü bir karar veriyorum. Kötü olduğunu biliyorum çünkü lanetli rüzgâr savaş yolunda, sisle birlikte soğuk, ceketimin altındaki boşluktan yukarı çıkarken nefesimi kesiyor.

Gerçekten de kayıtlara geçen en soğuk ve en yağışlı yaz.

Isınmak için kollarımı önümde kavuşturarak Jaxon'ın arkasına geçiyorum. Cesedin yanına çömelmiş, çılgınca kesikler atıyor; Christian'ın giysilerinin katmanları kesilip atılmış, soluk derisi deforme olmuş ve yok edilmiş, göğsüne kanlı bir oyuk açılmış. Bu grotesk görüntüden, şeytani bir sanat eseri gibi, kalın, pıhtılaşmış kan sızıyor.

Ağzım kupkuru, midem dehşet içinde, orada durup bakıyorum, başka tarafa bakamıyorum.

Bozuk paraların kokusu bunalıcı.

Bıçağı durdurmak için sürükleyen Jaxon hareketsiz duruyor ama arkasını dönmüyor, gövdesi sert nefes alıyormuş gibi aşağı yukarı hareket ediyor. Buz gibi bir fısıltı kalbimi ürpertiyor. "Arabaya geri dön, Laine."

"Jax-"

"Arabaya geri dön dedim!" Bir hırıltı gibi çıkıyor ve kalbimi hoplatıyor.

Bekleyen SUV'a doğru yavaşça yürüyorum, vücudum yağmurdan kayganlaşmış. Can sıkıcı bir şekilde titriyorum. Isınmam için kaloriferin birkaç kez patlaması gerekiyor, gözlerim arka koltuktaki soğuk saklama kutusuna kilitlenmiş durumda.

Organ nakli için bir taşıyıcı.

Bu da ne böyle?

Sikerler. Onun sıcak ve soğuk ruh hali değişimlerine daha fazla katlanamam. Ondan korkmuyorum. Karındeşen'le yüzleştım ve yaşadım. Öldürdüm. Eğer Jaxon kızgınsa, bu onun suçu. Ben yanlış bir şey yapmadım. Sır saklayan o.

Mistik dövmeler. Organ kutusu. Cesedin parçalara ayrılma şekli.

İnsanlıktan çıkarılmış.

Tıpkı Karındeşen gibi.

Jaxon on dakika sonra arabaya geri döner. Plastik kaplamayı arka tarafa yerleştiriyor. Sonra ön tarafa gelir. Motoru çalıştırdığında etrafındaki tehditkâr hava kayboldu. Hiçbir şey söylemiyor ve biz cesetten uzaklaşırken birkaç dakika sessiz kalıyor.

"O da neydi?"

"Hiçbir şey," diyor, dümdüz önüne bakarak. "Bu hiçbir şey değildi."

Gözleri karanlığın içinde bana kayıyor. "Güven bana. Bilmesen daha iyi."

"Aslında, ben daha iyiyim."

Bana ters ters bakıyor, çenesindeki kaslar kasılıyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Bilmem gerekiyor. Eğer bunu yapacaksak birbirimizden sır saklayamayız." *Bunu. Birlikte öldürmek.*

"Bu bir ritüel."

"Ne tür bir ayin?"

"Organları toplamama izin veren bir tane."

"Soğuk saklama kutusu bunun için mi?"

"Kalp için. Victoria Üniversitesi Hastanesi'nde durmamız gerekiyor. Bu haliyle sadece altı saat yaşayabilir. vaktimiz yok. Kalbi

alıcı çoktan hazırlandı."

Victoria Üniversite Hastanesi, Jaxon'ın asistanlık eğitimi aldığı yer. Orayla bir bağı olması mantıklı ama yine de şaşırdım. Orası bir hayır kurumu hastanesi. "Christian'ı bu yüzden mi öldürdün? Kalbini bağışlamak için mi?"

Omuz silkiyor. "Bir katil olabilirim ama Hipokrat yemini de ettim." Bununla alay ettim. Jaxon'ın bakışlarıyla karşılaştığımda hâlâ bana bakıyordu. "Ama hayır, Christian'ı öldürmek senin içindi. Onun için bir eşleşme bulduk."

Biz.

Kimden bahsediyor bu?

Christian'ı benim için öldürdüğünü söylediğinde göğsüm ısınıyor ama cevap vermiyorum, onun yerine VUH'un arka girişine yanaştığımızda pencereden dışarı bakıyorum. Şafak ufukta beliriyor. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçti? Jaxon kalple birlikte içeride kayboluyor ve eli boş çıkıyor. Sürücü koltuğuna otururken bana doğru bakıyor, gözleri karanlık ve şehvetle dönüyor.

olmadan bacaklarımı sıkıyorum. "Ne?" "Bana inanmadın mı?"

"Bu sadece... çok zorlama." Bunu düşünmediğim için de utanıyorum. İntikam almaya o kadar takmıştım ki kim olduğumu unuttum. Neyi savunduğumu. Ve şimdi Jaxon'ın bunca zamandır hayat kurtarmak için öldürdüğünü biliyorum; onun bedenine umutsuzca ihtiyacım var. İçimde yavaş yavaş yanan sıcaklık, azgın bir cehenneme dönüştü.

Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

Jaxon'ın yalnız evine doğru ilerlerken kalın bulutlar üzerimize işlemekle tehdit ediyor. Kapının eşiğinde, içeri adım atmadan önce benden havlu istemeye zahmet etmiyor. İkimizden de su damlıyor ve granit üzerinde havuz izleri bırakıyor.

"Duş almak istersen ."

Nefes alarak Jaxon'ın ceketini çıkarıp yere bırakıyorum. Beni görünce duraksıyor.

Her şeyin canı cehenneme. Sadece bir kez yaşarsın.

Küçük bir gülümsemenin dudaklarımı süslemesine izin veriyorum ve dönerek ona beni soyunmadan tam olarak görmesine izin veriyorum ve sonra sıcak su ve temiz kıyafetler bulmak için eve doğru ilerliyorum.

LAINE

C Parlak siyah metro fayanslı banyoya adım attığımda itrus havaya yapışıyor. Billowing steam soothes all my aches except the one Jaxon'ın banyosundaki duşta yağmur ormanı sağanağını açar açmaz bacaklarımın arasından sular akıyor. Başımı suyun altına sokuyorum ve gözlerimi kapatarak haşlayıcı spreyin günahlarımı yatıştırmasına izin veriyorum.

Jaxon benim gibi, sadece daha iyi. Daha iyi öldürüyor. Daha iyi temizliyor. Bağlantıları var. Hatta beni güvende hissettiriyor.

Bu ortaklık mantıklı.

Öyleyse neden hayati derecede önemli bir şeyi unutmuşum gibi içimi kemiren bir his var?

Banyonun kapısı açıldı. Gelenin Jaxon olduğunu bildiğim halde kim olduğunu görmek için başımı kaldırdım. Kapıyı kilitlememiştim ve beni buraya kadar takip etmesi uzun sürmedi. İkili duşun buharlı cam kapısını açana kadar camda bir gölge gibi yaklaşıyor, fırtınalı gri gözleriyle her santimetrekaresi

Tamamen giyinik olarak içeri adım atar. Sıcak su gömleğini ıslatarak vücuduna yapışmasını sağlıyor.

"Neden tamamen giyiniksin?" Az önceki sözlerimi yineliyorum, heybetli formuna bakıyorum, gözlerime kaçan suyu kırıştırıyorum. Sonra bakışlarım pantolonuna iniyor, pahalı kumaşın üzerinde su lekeleri beliriyor. En azından ayakkabılarını çıkarmış.

"Çünkü seni yutmak için daha fazla bekleyemedim."

Beni kendine çekiyor, sıırıslıkla sarıyor, dudakları ipek gibi tenimde kayıyor, ağzımı bulana kadar boynumdaki nabızı fırçalıyor. Ve sonra beni tüketiyor.

Zaman durur. Su akıyor. Midemin tabanında elektrik kıvılcımları çakıyor. Tadı beni sarıp sarmalayıp kemiklerime işlerken hava şehvet ve nemle doluyor.

Sadece onu soluyana kadar beni boğuyor.

Islak kiremitler beni uyandırıyor, sadece beni onlara karşı rehin tuttuğunu, beni duvara sürttüğünü anlayacak kadar. Ciğerlerime hava çekerek öpüşmeyi kesiyorum. Çıplak olan tek kişi olmak tedirgin edici, diğer kişi hala maskesini çıkarmamışken, sigilleri ve her şeyiyle gerçekten görülmek gibi.

"Takım elbisen mahvolacak."

"Takım elbisemi sikeyim," diyerek boynumu ısırıyor ve ona doğru eğilmemi sağlıyor. "şunu." Maskenin arkasını görmek istiyorum. Eğer bu işte birlikteyse eşit olmalı, yarım ölçü olmamalı.

Ve onu üzerimde hissetmeye ihtiyacım var. Ten tene. Onun karanlığı benimkini yutuyor. "Çok fazla talepte bulunuyorsun. Hiçbiri için kozun yok." Elleri bacaklarımın arasında kenetleniyor ve beni fayanslara doğru daha sert itiyor. Kıvrımlarımdaki kayganlığı hissettiğinde inliyor. Her vuruşta, coşku beni kayıtsızlığa sürüklüyor. İçine düşmek istiyorum. karanlık.

Bu yanlış. O bir katil.

Ama ben de öyleyim.

Sert bir şey kalçama çarpıyor. Bu onun aleti değil, çünkü cebinde gerçekten başka bir şey var. Gergin ıslak malzemenin içinden bir elimi aşağıya uzatıp taş gibi sert aletin uzunluğunu sıyrarak parmaklarımı kabzanın etrafında birleştirirken su ikimize de çarpıyor.

Çiziyorum.

Christian'ın boğazını kestiği ince cerrahi ampütasyon bıçağı. Artık kanlı değil. Temizlemiş olmalı. Baş aşağı duran kalbimi ve etrafındaki dünyayı sakinleştirerek, bıçağın ucunu kemerinin üzerinden, ıslak pamuğun arasından görünen tonlu göğsünden yukarı, boynundaki nabza doğru gezdiriyorum.

"Bu kaldıraç senin için yeterli mi?"

Jaxon kıkırdar. "Benim için dişlerini mi gösteriyorsun, küçük tilki?"

"Bundan daha fazlası," diye tıslıyorum ve gömleğinin bir düğmesini koparıyorum. Bana karanlık bir bakış attığında başımı eğiyorum. "Takım elbiseni sikeyim demiştin." Bir tane daha koparıyorum.

"Başka bir şeyi çıplak bırakmaya ne dersin?" diye homurdanıyor, kalçalarımı kavırıyor ve benim için dizlerinin üzerine çökene kadar aşağı iniyor. Bacaklarımdan birini tutarak omzunun üzerine kaldırıyor ve çıplak yarığımı harika bir şekilde görmesini sağlıyor. Bıçağım hâlâ boğazında ama hiç aldırış etmiyor. Küfrediyor ve eğiliyor, bıçağı saplıyor.

Sonra yavaşça yalıyor, içimi yakıyor, bıçağın sapı ellerimden kaymakla tehdit edene kadar içimi aydınlatıyor. "Çok ıslaksın." Sıcak nefesi amıma degecek kadar yakınımda.

"Duştayız. Tabii ki ıslağım," diye soluyarak bıçağı sıkıca kavırıyorum, böylece onu bıçak ucunda tutuyorum.

Jiletin ucunu yakasının altından geçirip malzemeyi yanlara doğru kesiyorum; kestiğim yerde gömleğinin üzerinde kırmızı çiçekler açıyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Gözleri karanlık ve dipsiz, dili içeri kayıyor, derinlere dalıyor ve sonra klitorisimin üzerinde geziniyor. Titreyerek fayanslara yaslanıyorum ve diğer tarafımı da kesiyorum. Misilleme olarak ısıyor, dişlerini hassas sinir demetinin üzerinde . Şiddetli zevk dışarıya ve her yerime doğru yılan gibi kıvrılıyor ve ağzım açılarak sessiz bir O sesi çıkarıyor.

Jaxon emmeye ve ısırmaya devam ediyor, beni kendi orgazm cehennemime sokuyor. Çünkü ben oraya gidiyorum, hiçbir şey beni çılgılık atmaktan alıkoyamaz. Eğer Jaxon Şeytan'sa, o zaman Cennet, o inci gibi eşikten geçersen beni yak.

Bıçağı düşürdüm. Duşun yer karolarına çarpıyor. Durdu.

"Bıçaklarla oynamayı sevdiğin için," diye kıkırdıyor karanlık bir şekilde, elini

o.

Girişteki kabzanın şoku beni dikleştirdi, ellerim sık fayansların üzerinden kayıyor. "Jaxon, hayır." Ona ters ters bakıyorum ama tek sırtmak, kaygan metal sapı daha derine kaydırırken kıvranışımı izlemek.

Dudağımı ısıyorum, yarı inilti, yarı gırtlak iniltisi gibi bir ses çıkarıyorum.

"Lütfen, yapma." Beni öldüren silahın üzerine boşalmak istemiyorum.

Christian.

Jaxon'ın bakışı yarı kapalı ve sanki tam olarak istediğimin bu olduğunu biliyormuş gibi neredeyse şeytani. "Pahalı bir gömleği mahvettin."

"Sana bir tane daha alırım," diye törpüledim.

Gülüyor, derinden gelen bir ses. "Banka bakiyeni gördüm. Başka yollarla ödemek zorunda kalacaksın." Jaxon banka bakiyemi gördü. Nasıl gördü? Ne zaman? Ve bir gömlek ne kadar tutabilir?

Cevapların hiçbirini düşünemiyorum çünkü Jaxon bıçağın sapını içime sokmuş, parmakları bıçağın etrafına kıvrılmış durumda. Uzun ve ince, her derin itişte zevk dalgaları yaratıyor ama yeterli değil.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dehşete kapılıyorum, kalçalarım eğiliyor ve o beni bıçakla sikerken sırtım kavisleniyor, vücudumda cızırdayan hissi kovalıyorum.

"Bana ne istediğini söyle, küçük tilki," diye .

Sikmek. "Beni becermen istiyorum."

"O zaman arkanı dön ve o güzel kıcını bana sun."

Bıçağı benden alıp bacağımı bırakıyor ve ben de dediğini yapıp kendimi soğuk fayanslara yaslayarak bekliyorum. Isı eksikliğinden ve yapmak üzere olduğu şeyi düşünmekten titriyorum.

Yakınlaştığını hissediyorum, ıslak gömleğinin içinden vücudunun sıcaklığı omurgamda hızla yükseliyor, bana doğru bastırıyor, elleri kıcımda, arkamdan beni parmaklıyor. Kendime engel olamayarak bir inilti çıkarıyorum.

"İtiraf et," diyor kısık boğuk bir sesle. "Bununla becerilmek hoşuna gidiyor." Yine o lanet bıçakla girişimi yokluyor.

"Hayır, bilmiyorum."

"Yalancı," diye kıkırdıyor, beni fayanslara daha sert itiyor, meme uçlarım üzerlerinden yoğunlaşma akarken mermi gibi. Bir noktada duş kapandı. Tek ısı Jaxon'ın bedenimi kendi bedeniyle kaplaması ve tenimin altındaki kanın beni arzuyla yakması.

Ameliyat bıçağının sapıyla birkaç kez daha pompalayarak beni inletiyor. "Vücudun bana farklı bir hikaye anlatıyor."

"Hoşuma gitti," diyorum çabucak, bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum çünkü bu doğru. "Aferin kızıma. Şimdi benim için gel ve istediğini almana izin vereyim." "Jaxon, yapamam." Sesim kısıldı. Kaç kişiyi öldürdü?

O bıçakla mı?

Bu fikir içimdeki karanlık bir parçayı heyecanlandırıyor olmalı çünkü klitorisimi okşarken, eli saçlarımın arasından geçerek beni merhametiyle tutuyor, bıçağın kör ucuyla defalarca beceriyor, kalçalarımın arasındaki baskı titreyene kadar artıyor. Orgazm ruhumu paramparça eden bir çılgınlık gibi içimden geçiyor. Damarlarım alev alev yanarken gözlerim kapanıyor ve akıl sağlığımın sınırlarını yalıyor.

Fayansları kavırıyorum ve göz kapaklarımı aralayarak Jaxon'a bakıyorum. Onu arkamda görünce kalçalarım sıkıştı. Kıcımlı onun kasıklarına sürme dürtüsü çok fazla. Nasıl hâlâ azgın olabilirim?

Gözleri yıldızlarla dolu, parlıyor. "Çok heveslisin, küçük tilki." "Jaxon, lütfen sik beni," diye geveliyorum.

"Sikimi içinde istiyor musun?" Başımı sallıyorum ve bıçağı yavaşça çıkarıyor, sapı iç uyluğumda keskin bir şekilde sıyrılırken kayganlaşıyor. Bıçağın yere çarptığını ve kemerinin çözüldüğünü duyuyorum ve sonra onu hissediyorum... sıcak ve sert, girişimde. Başımı geriye çekiyor, diğer eliyle göğüs ucumu acıyana kadar sıkıyor.

"Aç şu güzel bacaklarını," diye tıslıyor. "Bütün gece seni becermek istiyordum."

"Öyle mi?"

"Seni o lanet elbisenin içinde gördüğümünden beri."

Onun için ayrılıyorum ve dudaklarını dudaklarımın üzerine mühürlediğinde, geri çekiliyorum. O kadar ıslağım ki, ucu içime girip beni geriyor. Onun için hazır değildim. Sırılsıklam olmuş olabilirim ama bıçak sapı inceydi, oysa Jaxon öyle değil. Santim santim, tamamen girene kadar içeri itiyor.

"O elbiseyi yaktın," diye karşılık veriyorum.

Dişleri boynumu sertçe ısırıyor. "Bu yüzden mi gömleğimi parçaladın?"

Sonuna kadar geri çekilip sonra tekrar içeri iterek beni tam sınıra götürürken acı zevkle karışıyor.

"Bir dahaki sefere sen çıplaksın ve ben kıyafet giyiyorum," diye nefes alıyorum, içimi doldurmasının verdiği hisle sarhoş olmuş bir halde.

"Bunun olması için beni bağlayan gerekecek, küçük tilki." Derinlemesine soktu.

Ve sonra tekrar.

Ve tekrar. Konuşmayı bırak, düşünemez hale kadar.

Yıldızlar görüş alanımda çarpışıyor ve bacaklarımın arasındaki kayganlık bacaklarımın içini gittikçe daha fazla kaplarken karanlık zihnimin köşelerini tırmalıyor. Aşağıya bakıyorum. Kalçalarımın parlak kırmızı bir renk var, bir uyarı işareti gibi yanıp sönüyor. Kanamam var ama regl değilim. Bıçaktan bir kesik var.

Onu görmek beni olması gerekenden daha fazla heyecanlandırıyor.

Nefes nefese bir inilti çıkarıyorum ve beni daha sert sikiyor, başımı geriye çekiyor, ikinci kez orgazm olurken çığlık atmamı sağlıyor. Kasılırken, inerken ve boşalırken beni unutmaya ve geri dönmeye yönlendiriyor, son bir acı verici itme veriyor.

Jaxon başımı geri çekiyor ve ağzımı yalayıp yutuyor. O bunu yaparken, sıcak döllерinin bacaklarımın arasından aktığını hissedebiliyorum.

Kan ya da kesik umurumda değil. Onun giyinik olması ve benim giyinik olmamam umurumda değil. Yatağını paylaşmama izin vermemesi umurumda değil. Beklediğim şey buydu.

İhtiyacım olan şey

bu. Cezalandırılmak.

Yarın yalnız ağlayacağım.

JAXON

"Bana bunu yapmayı öğretmeni istiyorum," diye tıslıyor ben uyluğunun iç tarafındaki yarayı temizleyip tedavi ederken. Kendimi kaptırmam pervasızlıktı. Daha fazlasını yapmak, onu daha derinden kesmek, o güzel eti yaralamak ve sonra onu sertçe becermek, kanıyla yıkanırken onu her şekilde tüketmek istiyorum.

"Ne yapmak?"

Ben onu yok ederken, geride bıraktığım cesetler gibi parçalara ayırırken çığlık atmasını istiyorum. Ve onu hiç olmadığı kadar sert boşaltırken adımı haykırmasını istiyorum.

Acıması umurumda değil.

"Tek kesikle öldür." Gözlerini benimkilere dikeyor, diliyle dudaklarını ıslatıyor, bir cevap beklerken üzerimdeki gücünü sınıyor. Sikim sertleşiyor, tekrar onun içinde olmak için yanıp tutuşuyorum.

"Bu pratik gerektirir."

"Henry'yi düzgün bir şekilde öldürmedim. Bu bir daha olamaz." Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Ne kadar ironik. Bir insanın hayatını söndürmek için her şeyi yapsanız bile bu oluyor.

Küçük kuş .

Ne yaptığıma bakmak için bir dakikamı ayırıyorum, gazlı bez uyguluyorum. Sonra gözlerimiz banyo aynasının loş ışığında birleşiyor. "Tamam."

"Tamam mı?"

" sonrakini sen yapabilirsin. Ama karşılığında bir şey istiyorum."

"O da ne?" Nefesi hızlanıyor ve ben de sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Karşılığında sapıkça bir şey istediğimi sanıyor. Hayır, küçük tilki. Bu daha sonra olacak.

"Cesetten tek başıma kurtulurum."

Bunu düşünürken bir iki dakikalık bir sessizlik oluyor. "Onu parçalayacaksın, değil mi?"

Duraksıyorum, ona ne kadarını söylemem gerektiğine ve neyi bilmesine gerek olmadığına karar veriyorum. "Yer, bedenın konumu, kurban etme ritüeli, bunların tam olması gerekiyor."

"Polis cesedi bulursa, Henry'ninkiyle ilişkilendirecek. Ve şimdi de Christian'ın. Her suç mahallinde aynı kalıba ve profile uyan bir imza vardır. Polis aynı katil olduğunu anlayacaktır."

"Bu sonuca varırlarsa sorun değil."

"Yakalanmaktan korkmuyor musun?"

"Korktuğum şey bu değil, hayır."

Gözleri ışıltı ışıltı parlıyor. "Neden korkuyorsun?"

Karanlık.

Yüzümü nötr tutarak ona bir bakış attım. "Biraz dinlenmelisin. Geç oldu. Boş odada sana uyacak pijamalar var. Asistanıma sana kıyafet getirmesini söyledim."

Christian'ın acısına son vermek için kullandığım aleti alıp giyinmesi için yanından ayrılıyorum. Ucu onun kanıyla lekelenmiş. Temizlikçi yarın sabah gelmeden önce banyo temizlenmeli. Aklıma bir not olarak ofise çekiliyor ve kapıyı kapatarak Laine'i ve cazibesini dışarıda bırakıyorum.

Yalnız kaldığımda babamı arıyorum.

"Ne haltlar dönüyor? Eric'in oğlu ölü bulundu!" diye bağılıyor telefonda.

Saatime baktım. Onu terk edeli beş saat olmuştu. Çok uzun. Bu konuşmayı daha erken yapmayı beklerdim. "Sorun çıkarıyordu."

"Kurucular çok öfkeli. Açıklama istiyorlar. Onlara ne söylemem gerekiyor?"

Beni göremese de omuz silkiyorum. "Fedakârlıklar yapılmalıdır." Lucian felsefesinin ana ilkesi kendini feda etmektir. Babam bunu biliyor, işine geldiği zaman Baş Anahtar olarak gücünü kötüye kullanıyor.

"Ve hangi fedakarlıkların yapılacağına ben karar veririm. Sen değil. Duydun mu? Potansiyelini aşma, Jaxon. Sen henüz Archkey değilsin."

"Hayır. Değilim."

"Peki ya Laine Summers sorunu? Onunla henüz ilgilenmediniz mi? Shepherd bir süredir sizden haber almıyor ve son duyduğuma göre sizinle kalıyordu?"

Çenem sıkıştı. "Onunla ilgilenilecek."

"Karındaşen tarafından mı? Bu işi halletmesi için ona güveniyoruz." Öfke damarlarımda dolaşıyor.

"Karındaşen, ben değil miyim?"

"Hâlâ bu oyunu mu oynuyoruz? İkiniz de bir ve aynısınız, yoksa karanlığınızı hala kontrol altına alamadınız mı?"

"Her şey kontrol altında."

Öyle miyim? Karındaşen kafamın içinde gülüyor.

"O zaman yapılması gerekeni yapın. Nasıl yapacağın umurumda değil. Karındeşen'i serbest bırakın ya da bırakmayın. Sadece bu sorunu ortadan kaldır. Eğer görevimi devralmak istiyorsan, oğlum, beni daha fazla bekletme."

Cevap bekleme zahmetine girmeden telefonu kapatıyor. Sinirden içim içimi yiyor, ben de içimdeki öfkeyi atana kadar evrak işlerine odaklanıyorum. Saatler sonra çıktığımda güvenlik kameralarını kontrol ettiğimde Laine'in boş odada uyuduğunu görüyorum.

Onu şimdi öldürmeli ve bu sorunla doğrudan ilgilenmeliyim. O yaşadıkça bu durum daha da boka sarıyor. Yardımcıları öldürmekten ancak bir yere kadar kurtulabilirim. Archkey buna müsamaha göstermeyecektir, kendi oğlu bile olsa.

Öfke içimde dönüyor, görüşümün kenarları kararıyor.

şimdi rahatlamışken öldürmelisin.

"Kapa çeneni," diye çıkıştım.

Öfke. Öfke. Senin için yapmamı ister misin? Bırak beni, iki kat daha eğlenceli yaparım.

Karanlığın çömelip beklediği zihnimin köşesinde bir kahkaha yankılanıyor ve hiç beklemediğim bir anda üzerime sürünüyor. Christian'ı öldürmek *onu* bir süreliğine susturmak içindi. Neden hala gitmedi? Artık uyuyamıyorum.

Bir şeyleri kırma, yumruklama dürtüsü içimde bir fırtına gibi esiyor. Derin ve sert bir nefes alarak masamdaki sandalyeden kalkıyorum, harap olmuş gömleğimi başımın üzerine geçiriyorum ve sandığı gömme dolabın altından odanın ortasına çekiyorum. Kodu girdiğimde bir bip sesiyle açılıyor.

Eskiden çoğu gece kullandığım kırbaç tepede hazır ve nazır bekliyor. Ona ihtiyaç duymayalı uzun zaman oldu. Ama beni topraklayabilir ve kötülüğün su yüzüne çıkmasını engelleyebilir.

Acı. Ölüm. Yok oluş. Bu sırayla çalışır.

Genellikle, bu odada bayılana kadar kendime işkence etmektense avlanmayı ve öldürmeyi, İlahi Olan'a başka bir sunu göndermeyi tercih ederim.

Ama Christian'ın şahdamarını kestiğimde gözlerini gördüm. Hoşuna gitmişti. Ama bundan nefret eden bir yanı da var. Tanrı olmayı arzuluyor ama bundan da iğreniyor.

O hazır değil.

Onun kırılmasını istiyorum, parçalanmasını değil. Zihni bunu kaldıramaz. İçimdeki şey... Laine için bunu istemiyorum.

Bunun olmasına izin vermeden önce kendimi ve içimdeki kötülüğü yok edeceğim. Saatler sonra, bitkin düştüğümde, kanı temizlediğimde ve banyoyu beyazlattığımda, tam uyumak üzereydim ki elinde bıçak, gözleri yaşlarla buğulanmıştı.

"Onu durduramadım," diyor boğuk nefesler arasında, beni kesmeye çalışarak.

"Shhhh." Onu etkisiz hale getirdim ve yatağa götürdüm. Zaten şimdi uyumayacağım.

Ben kaskatı kesilene kadar saatler geçiyor, onun dayandığı kolum ölüyor ve sabahın kuş sesleri onu uyandıracak kadar odaya yayılıyor; gözlerini kırpıştırarak açıyor, beni görünce donup kalıyor.

Doğruluyor, yüzünde panik ifadesi belirliyor. "Yatağında ne yapıyorsun?"

Bu fırsatı kolumu hareket ettirmek ve ona biraz canlılık katmak için değerlendiriyorum. "Sanırım benimkinde olduğunu anlayacaksın."

Laine odanın etrafına bakar. "Ben-"

"Uyurgezerlik mi? Evet." dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirliyor. Kahretsin, çok sevimli.

Kanlı çarşaflara dehşetle bakıyor. "Tanrım, ne yaptım ben? Seni incittim mi?"

"Birkaç kesik. İyi olacağım. Şimdi uyumaya devam et." Muhtemelen kesiklere bakmam gerekecek ama kollarımda uyuması buna değdi.

Kendinden geçtiğinde ve nefesi derinleştğinde, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve mırıldandım, "Bir yırtıcıya aşık olma. Kalbin hayatta kalamaz."

Kimi uyardığımı bilmiyorum, kendimi mi Laine'i mi?

Ne halt , Jaxon?

İçimdeki eleştirmene aldırmadan, uyku beni içine çekerken gözlerimin birkaç saniyeliğine kapanmasına izin veriyorum.

LAINE

(Hock beni sürükleyerek uyandırdı. Karanlıkta nefes nefese doğruldum. Yine rüya görüyordum. Boğulmak, bir uçuruma sürüklenmek. El yordamıyla Işığı yaktım, düğmeye bastım ve yumuşak bir parıltı odayı doldurarak korkunç geceyi kovaladı.

Evde ya da Jaxon'ın boş odasında olmadığımı fark etmem birkaç saniyemi aldı. Onun yatağındayım. Etrafıma bakıyorum, dilim çatlamış dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Buraya nasıl geldim? Onun yatağında asla uyumam. Sonra aklıma geldi. Yine uyurgezerlik yapıyordum.

Yatağın yanında cam olmadığı ve boğazım kuruduğu için sendeleyerek mutfığa giriyorum. Panjurlardan ışık sızıyor. *Kahretsin*. Gündüz olmalı. Odasında karartma perdeleri var mı? Saat kaç?

Tezgâhın üzerindeki saat öğlen 1'i gösteriyor. Uyanık olmam gereken saati çoktan geçmiş. Etrafıma bakıyorum ve üzerinde düzgün bir el yazısıyla yazılmış kelimeler olan bir post-it yakalıyorum. Jaxon'dan.

İşe gidiyorum. Hiçbir yere gitme. Bu gece yine dışarıdayız.

Kabul ediyorum, bir doktor için okunması kolay bir el yazısı var. Yine de, kelimelere ne kadar uzun süre bakarsam, önümde o kadar bulanıklaşıyor, çaresiz bir ürpertiye dönüşüyor, içimi pençeliyor, kontrol altına alınamayan bir korku gibi mutasyona uğruyor.

El yazısı tanıdık.

Mektupları bana onun gönderip göndermediğini hiç sormadım. Sadece bana yara izini verenin o olup olmadığını sordum.

"O Karındeşen değil," diyorum kendimden başka kimseye, fısıltının hayaleti gibi bir sesle. El yazısının aynı olması sadece bir tesadüf. Pek çok insan düzgün el yazısıyla yazar. Ya da bana o mektupları gönderen oysa, bu onun Karındeşen olduğu anlamına gelmez. Ben sadece...

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor, ama onu kovalıyorum, dikkatimi dağıtmak için kahve yapıyorum. Ama derimin altındaki kaşıntı geri geldi, önemli bir şeyi, bir ipucunu kaçırdığım hissi.

Bunun bırakamam.

Elimde daha fazla kanıt olursa içim rahat eder. Evinin geri kalanı gibi Jaxon'ın yatak odası da derli toplu ve boş sayılır. Evrak çantasında sadece hastane ve ilaç şirketine ait evraklar var. Yenilmiş bir şekilde her şeyi bulduğum gibi bırakıp ofisine gidiyorum ama kilitli.

Kolu tekrar deniyorum.

Hayır, kesinlikle kilitli.

Çantamdan telefonumu alıp Sage'i arıyorum.

Açtığına boğuk bir "Alo?" sesi duydum.

"Sage, ailenin arabasını ödünç alıp beni almaya gelebilir misin?"

"Laine! Nerelerdeydin? Meraktan öldük."

Alt dudağımı kemiriyorum. "Jaxon'da." Ona kısa bir bilgi veriyorum ve o da en kısa zamanda gelip beni alacağına söz veriyor.

Yarım saat sonra şık, gümüş rengi bir Bentley ile geldi. Yolcu koltuğuna oturduğumda gözleri merakla doluyor, ama Jaxon'ın evinden on dakika uzaklaşana kadar beni soru yağmuruna tutmuyor.

"Yani onun Karındeşen olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Karındeşen'in bana gönderdiği mektupları bununla karşılaştırmam gerekiyor," diyerek elimdeki post-it'i onun görüş alanına doğru sallıyorum. Ne yazık ki mektuplar benim kulübemde.

"Ama seni öldürmeye çalışan kendisiyse neden seni koruduğunu, sana yardım ettiğini söylüyor?"

Bir cevabım yok, bu yüzden başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Bir şeyleri kaçıyorum."

"Eğer değilse bu çok büyük bir tesadüf gibi görünüyor. Geri dönmeden önce Amerika'da kariyeri gelişmiyor muydu? Şirketi milyarlarca dolar değerinde değil miydi? O zaman neden İngiltere'de küçük bir kasabada cerrah olarak işe girdi?" Duraklıyor ve bana bakıyor. "Belki de senin için geri dönmüştür?"

Sage, gerçek Karındeşen'i saklandığı yerden çıkarmak için kendimi yem olarak kullandığımı biliyor. Benimle çıkmak için geri döndüğünü ima etmiyor, bundan eminim. Omuzlarımı silkiyorum. "En azından şimdi onu istediğim yerde tutuyorum."

Sage bana endişeli bir bakış attı. Tüm bunların gerçekliği, içimi oyan ve beni herkesin görebileceği şekilde kesen bir bıçak gibi. Önceleri Jaxon'dan şüphelendiğimde kendime yalan söyleyip saçmalıyormuşum gibi davranabiliyordum. Paranoyakmışım gibi.

Artık karanlık sokaklarda yıldızları göremiyorum. Gizli köşelerde beni kovalıyor ve ben bunun farkında bile değilim. "Kulübeme geri dönmeliyim." Ve sonra mektupları kendim göreceğim.

Bir mesaj geliyor. Ekрана bakıyorum. Bilinmeyen bir numaradan. Okuduğumda midem bulanıyor.

BİLİNMIYOR:

Nereye gidiyorsun?

Hızlıca cevap yazıyorum.

LAINE:

Jaxon?

BİLİNMIYOR:

Başka birini mi bekliyordun? Sana evden çıkmamanı söylemiştim.

LAINE:

Çok kötü oldu. Ben alışverişe gidiyorum. Bu gece için bir elbiseye ihtiyacım var.

BİLİNMIYOR:

Sana verdiğim kartı kullan.

Yalan değil. Kulübede durduktan sonra Sage'e beni alışveriş merkezine götürmesini söyleyeceğim.

"Laine. Bizi takip eden bir araba var."

Arkamıza bakıyorum; siyah bir Maybach'ın trafikte bizi takip ettiğinden eminim. Jaxon olamaz, değil mi?

"Bunun yerine en yakın alışveriş merkezine gidebilir misiniz?"

Sage yapıyor ve araba bizi otoparka kadar takip ediyor. Karartılmış camlar direksiyonda kimin olduğunu görmeyi zorlaştırıyor.

Sonraki birkaç saati alışveriş merkezinin yemek katında oturup vejetaryen burgerler ve vegan milkshake'lerle Jaxon için kalabalığı izleyerek geçirdik. Ne zaman siyah saçlı ve özel dikim takım elbiseli bir adam yanımdan geçse kalbim yerinden fırlıyor.

O değil, diye kendimi rahatlatıyorum, çikolatalı yulafli milkshake'imi kâğıt bir pipetten baloncuklardan başka bir şey kalmayana kadar boşaltıyorum.

Gelmedi ama Maybach yola çıkar çıkmaz geri döndü. Kulübeye gitme riskini alamayız, bu yüzden Sage beni Jaxon'ın evine geri götürüyor ve oraya varmadan kilometrelerce önce uzaklaşıyor.

"İyi olacağına emin misin?" diye soruyor ben ona sarılıp vedalaşırken.

Neredeyse ondan kalmasını isteyecektim ama onunla yalnız yüzleşmem gerekiyor.

"Olmazsa seni ararım," diye söz veriyorum. Mektupları bugün almadık ama bu gece Jaxon'ın dikkati dağıldığında alacağım. Eğer şimdi kaçarsam

Beni takip ediyor. Ondan şüphelendiğimi bilmesine izin veremem. Kafamın arkasındaki küçük bir ses bana oyalandığımı söylüyor ama daha fazla zarar vermeden onu bastırıyorum.

JAXON'IN ARABASI GARAJ YOLUNA GİRDİĞİNDE YİNE YAĞMUR YAĞIYORDU. BEN Kanepede oturmuş, dizlerimi altına çekmiş, duvara bakarken içeri girdi ve sakince anahtarlarını ve cüzdanını masanın üzerine koydu. Üç parçalı bir takım elbise giymişti, ne bir saç teli ne de bir düğmesi yerindeydi, nefret edemeyeceğim kadar yakışıklı görünüyordu.

"Alışveriş mi? Gerçekten mi?"

İçimdeki dehşet ölü bir ceset gibi ağır ve şişkin, hareket ettirilemiyor.

"Giyecek bir şeye ihtiyacım vardı." Ayağımın dibinde, alışveriş merkezinden çıkmadan önce raftan aldığım ucuz bir elbisenin bulunduğu bir çanta duruyor. Asla satın alacağım bir şey değil.

Sırtarak yanıma geliyor, bakışları benimkilere kayıyor. "Asla yeni bir şey almıyorsun. Sürdürülebilir değil."

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum, soğuktan değil ama bana bakışındaki şehvetten titriyorum. "Hatırladın."

"Çöp sahası sorununa katkıda bulunduğum için beni azarladığınızı çok net hatırlıyorum." Söyledim. Her sezon gardırobuna ne kadar para harcadığını öğrendiğimde havalara uçmuştum. Bugünkü takımına göz gezdirdim. Özel dikim. Neredeyse kesinlikle. "Dinlediğinden değil."

"Stilistim Pippa'yı arayacağım. O seni halleder."

Gözlerimi kısıyorum, kızgınlık tenimde zımpara kağıdı gibi sıcak bir şekilde akıyor. "Sana söyledim, bir elbisem var."

Kaşlarını kaldırıyor ve ucuz alışveriş çantama üstünkörü bir bakış atıyor. "İçinde ne varsa geri götürebilirsiniz. Çöp sahasını azaltın."

Bacaklarımı altımdan çözerek çantamı kapıyorum. "Yani kişisel stilistinden daha pahalı bir şey alabilir miyim?"

"Pippa Rewind Wear'ı işletiyor. Tasarımcı kıyafetlerini sipariş edilip giyildikten sonra ödünç veren veya yeniden satan ve daha sonra kârını hayır kurumlarına bağışlayan bir stil şirketi." Telefonunu çıkarıp kısa ve öz bir

sonra da cebe atıyor. "Yirmi dakika içinde burada olacak." İç geçirir. "Parçaladığın gömlek hakkında açıklama yapmam gerekecek."

Ağzım açık ona bakıyorum. Geri çekil diyemiyorum.

Pippa, dünyaya mal olması gereken elmas işlemeli elbiselerden oluşan taşınabilir bir gardıropla geldiğinde, kızgınlığıma rağmen ondan hemen hoşlanıyorum. Nasıl görüldüğüm konusunda açık sözlü, yardımsever ve dürüst. En sevdiği müşterisini bir iyilik yapıp araya sıkıştırarak bir sonraki randevusuna koşturmadan önce, bana tam olarak benim ölçülerimde olan uzak bir Avrupa Prensesi için dikilmiş bir elbiseyi fermuarla giydiriyor. Ayrıca pop idolü Lana Langfield gibi ünlüler tarafından yaptırılan ve bağışlanan birkaç elbise ve kıyafet ile deri askılı göz kamaştırıcı bir sabahlığı da boş odadaki gardıroba bırakıyor.

"Jaxon'la geçirdiğin zaman için," diye göz kırptıyor ve Jaxon'u öpüp bizi yalnız bırakıyor.

Jaxon'la vakit geçirmek mi? Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak Jaxon'ın randevularını çok fazla giydirdiğini ima ettiğini hayal edebiliyorum.

Yarım saat sonra saçım ve makyajım yapılmış, prenses elbisemle yatak odasından çıktığımda... Jaxon'ın tepkisi her şeye değer. Kendime bir içki hazırlamak için oturma alanındaki bara doğru yürürken gözleri odanın içinde beni takip ediyor.

Elbisenin bedeni, peplumu ve narin omuz askısı, her biri gece yarısı kumaşı üzerinde çiym damlaları gibi parlayan siyah elmaslarla kaplı denizkızı eteğine kadar uzanıyor. Küçük taşlar, gece gökyüzündeki takımyıldızlar gibi beldeki daha büyük bir mücevherin etrafında karmaşık desenler oluşturuyor.

Pippa bana bunun beyaz altın üzerine yerleştirilmiş beş karatlık siyah bir elmas olduğunu söylediğinde neredeyse kusacaktım.

Sek bir votka deviriyorum ve sonra o erimiş gümüş gözlerle karşılaşıyorum. "Ne?"

"Sen böyle görünürken bugün birini öldürmek zorunda kalabilirim."

Normalde şakaymış gibi gülerdim. Ama Jaxon'la öyle değil ve daha da kötüsü, sözleri karşısında tenim sıcaktan kabarıyor ve sıcaklık mideme iniyor.

Neden şeyler söylemesi hoşuma gidiyor? Neyim var benim?

Kırılmış olmalıyım. İzinli olduğu gecelerde kadınları parçalayan bir adama şehvet duymak normal olamaz. Jaxon'ın Karindeşen olduğuna dair kanıtım yok ama karanlık, çarpık kalbimde bunu hep biliyordum.

Benzer çeker, öyle derler, değil mi?

Jaxon bizi Vakıf için bağış toplamak amacıyla düzenlenen açık artırma etkinliğine götürüyor. Maybach'ın mahremiyetinde, herhangi bir kibirli milyarder gibi görünüyor; klasik müzik aramızdaki havada ağır bir şekilde vals yapıyor ve Jaxon tehlikeli bir şekilde hızlı sürerken, zengin deri ve kiraz kokusu beni uyuşturmakla tehdit ediyor, sanki gecenin içinde kaybolacakmış gibi kırsal yollara saldırıyor.

O kadar kibirli ki trafik bile ona yol veriyor. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, bana doğru bakıyor. "Düşüncelerin için bir peni mi?"

Koltuğumda kıpırdanıyorum, elmaslarımın içinde terliyorum. En azından onunla çıkabilirim. En kötü ne olabilir ki? Farların parıltısıyla aydınlanan karanlık yola bakıyorum ve korkumu yutuyorum. "Hâlâ beni takip etmen hoşuma gitmiyor."

Bakışları derimin altına işliyor, ona bakmadığım halde neredeyse ruhuma girecekmiş gibi. Birkaç saniye sonra pes ediyorum ve onun yarım gözlü bakışlarına karşılık veriyorum. "Ne zaman?" Sesinde keskin bir ton var.

"Bugün, yaptığım şeyin bu olduğundan emin olmak için beni alışveriş merkezine kadar takip ettin."

Jaxon'ın çenesindeki kaslar gerilir.

"Beni her yerde takip edemezsin," diye devam ediyorum.

Bana yapabileceğim gibi bir bakış attı ama onun yerine "Buradayız" dedi.

Fotoğrafçılarla dolu bir sokağa giriyoruz ve Jaxon arabayı valeye teslim ediyor. Otel ışıklarla doluydu. Kırmızı halıyı dolduran basın mensupları gelişimizin milyonlarca fotoğrafını çekiyor. Jaxon'a benim hakkımda sorular soruyorlar, çıkıp çıkmadığımızı soruyorlar. Beklenmedik bir şekilde, Jaxon beni kendine çekiyor, beni tüm bunlardan koruyor ve onlara hiçbir şey söylemiyor. Beni kendine çekmesine izin verdim. Pahalı kolonya ve karanlık vaatler kokuyor. Onun gibi bir adama duyduğum nefrete rağmen içim içimi yiyor.

Tüm bunların cazibesi içinde unutmak kolaydır; bu gerçek Jaxon değildir. Büyüleyici maskesinin ardında daha karanlık ve tehditkâr bir şey var. Eğer maskesinin altına baksaydım, gerçek canavarı, bir katili görürdüm.

Tıpkı öldürmeye yemin ettiğim adamlar gibi.

Asıl soru şu... Jaxon'ı öldürebilir miyim?

Cevabın hayır olması beni her şeyden çok korkutuyor.

LAINE

(Yardım müzayedesi zengin serserilerle dolu ama Jaxon'ın koluna girdiğimde tüm gözler benim üzerimdeydi. İki yüz tanıdım: Bir köşede babası uzun boylu, iri yarı, koyu renk, gür saçlı ve kaşlı bir adamla konuşuyor. Addison ise barda iki kadınla birlikte her sözüne asılıyor. İçeri girdiğimizi görüyor ve dudaklarına şurup gibi bir gülümseme yapıyor.

Jaxon'ın babası, Simmons ve uzun boylu adam bizi görünce kaskatı kesildiler.

Simmons sanki oraya gitmesini bekliyormuş gibi Jaxon'a başını sallıyor. O gitmiyor.

Jaxon'ın kolu belime dolandığında nabzım hızlanıyor, vücudunun sıcaklığı nabzımın birkaç atım atlamasına neden oluyor. "Yakınımda kal."

"mı korkuyorsun?" Ona boru öttürdüm.

"Sana bakmaktan fazlasını yapan birine yapacaklarımdan sorumlu tutulamam."

Jaxon bana henüz planı anlatmadı, ben de beni bara doğru yönlendirmesine izin verdim. İçkilerimizi sipariş etti; onun için viski, benim için de içinde vişne olan tatlı bir şey.

"Bu geceki planın ne olduğunu bilsem iyi olurdu," diyorum nefesimin altında, kokteyliyi yudumlarken. Vakıf yemeğinde içtiğim içkinin aynısı. Hatırlamıştı.

"Plan falan yok."

Göz kırpyorum. "O zaman neden buradayız?"

"Vakfın yönetim kurulu üyesi olarak yükümlülüklerim var," diyor ilgisiz bir şekilde. "Bu akşam gerginsin." Yanıma gelip omuzlarımı okşuyor ve omurgamdan aşağı zevk dalgaları gönderiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, ona bir kedi gibi yaslanmaktan ve kendimi onun sıcak, katı vücuduna sürtmekten başka bir şey istemiyorum. Dün gece uzun süre uyudum.

"Yatağında uyumama izin ," diye geveledim.

Yaklaşıyor, sıcak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor. "Bu yüzden mi gerginsin?" Boynumu hafifçe ısıtıyor ve vücuduma elektrik hücum ediyor. Eğer Jaxon beni burada, bu odada herkesin gözü önünde becermek isteseydi, onu durdurabileceğimden emin değilim.

"Herkes izliyor."

"Herkesi sikeyim. Benim olduğunu bilmelerini istiyorum."

Sözleri kemiklerimdeki soğuğu yakıp yok ediyor, zihnim kaosla dağlanıyor, öyle ki bırakın konuşmayı, doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Buradaki herkes Lucian mı?"

"Biz onlara Takipçiler diyoruz. Ama evet, sen hariç herkes." "O zaman beni neden getirdiniz?"

"Bir açıklama yapmak için. Seni yasak ilan ediyorum. Vücudunun kılına dokunmak isteyen herkes benden geçmek zorunda." Sesi ipek gibi, ruhumun karanlık kısımlarını okşuyor.

"Bunu yapmayacaklar mı?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Eğlenceli kısmı da bu."

Jaxon'ın babasının yanındaki iri yarı adam gelip kendini Shepherd olarak tanıttı ve kolunda siyah saçları parlayan minyon bir kadını da yanında sürükledi. "Jaxon, baban seninle konuşmak istiyor," diyor huysuzca, beni görmezden gelerek. "Ya da bugün her kimsen." Jaxon'ın omzu gerildi, yüz hatları sertleşti ama Shepherd devam ediyor, dudaklarında bilmecelele dolu yarı alaycı bir ifade. "Demek istediğim. Her zaman bilemeyiz, değil mi?"

Bununla ne demek istedi? Jaxon'a bakıyorum ama açıklama yapmıyor, öfkelenmekle meşgul. "Laine'i yalnız bırakmayacağım."

Shepherd ancak o zaman bana bir bakış atıyor, mükemmel ütülenmiş takım elbisesini kirleten bir pislikmişim gibi bakıyor. "Shina onunla kalacak."

Jaxon beni yavaşça yanına çekiyor, gözleri Shepherd'dan hiç ayrılmıyor. "Hiçbir yere gitme. Burada, Shina'nın yanında, seni görebileceğim bir yerde kal." Sesi kulağımda ılık bir bal gibi.

Jaxon ve Shepherd Jaxon'ın babasına doğru ilerleyip beni minyon esmerle yalnız bırakırken, bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Oldukça heyecan yaratıyorsun."

"Ne demek istedi? Jaxon bugün her kimse?"

Shina omuz silkiyor ve şampanyasından bir yudum alarak Jaxon ve Shepherd'ın gittiği yönün tersine bakıyor. "Şimdi olmaz. Daha sonra."

Bakışını takip ediyorum. Addison, eski üniversite arkadaşımız, adım adım . Gözlerimin onun parçalanmış ellerine takılmasına engel olamıyorum.

"Jaxon şehirde olduğunu söyledi." Soğuk ve boş gülümsemesi Ben.

"Addison," diyorum nefes nefese. "Sizinle tekrar tanıştığıma memnun oldum." Yalan paltolar

Dilim. Safra boğazımı aşındırırken Molly'yi incittiği anılar gözlerimin önünden geçiyor.

Addison kıkırdıyor, bana bir göz atarken şehveti alevleniyor. "Brainy Lainey, ne kadar da yenilebilir görünüyorsun."

"Biraz ver, Addy," diye uyarıyor Shina, sesi de pek dostça değil.

"Ne? Jaxon'ın kurtlar yuvasına getirdiği küçük kuşa merhaba diyemez miyim?"

Kuş.

Tıpkı mektuplardaki takma ad gibi.

Addison saçımın bir tutamını gözlerimden uzaklaştırıyor. Boğuk bir hıçkırığı bastırarak geri çekiliyorum ve esprisiz bir gülümseme takınıyorum, ama yüzüme uyduğunu hissetmiyorum. Addison'ın incelemesi altında her şey zayıf ve işe yaramaz geliyor. Her şey yanlışı geliyor. Birden burada olmak istemedim.

Ama sonra arkamdan sıcak, katı bir varlık geliyor ve sabit bir el belimi sıkıca kavrayarak beni ona bağlıyor. Jaxon. Nefes alış verişlerimi sabit tutan o, jöle gibi olan bedenim üzerindeki kalesi bayılmamı engelliyor.

İki kötülük arasında kaldım. Hangisinden saklanmam gerektiğini bilmiyorum.

"Addison, geçen sefer mesaj açık değil miydi?" Jaxon kaşlarını çatıyor.

Addison'ın gülümsemesi kırılıyor ama bana yukarıdan bakıyor, bakışlarını vücudumun üzerinde gezdiriyor. "Oh, çok açıktı. Oyuncaklarını paylaşmayı sevmiyorsun."

Jaxon sadist bir hırıltı çıkarırken üzerimdeki eli moraracak kadar sıkılıyor. "İstemiyorum. O yüzden siktir git.

Çantamdaki telefonum çalıyor ve Sage'in dışarıda olduğunu haber veriyor.

Daha önce onu evime göndermiştim. Jaxon'ı müzayedede kısa bir süreliğine kaybetmeyi planlamıştım, böylece Sage'den mektupları alabilecek ve o fark etmeden ona geri dönebilecektim. Kafamda çok daha kolay görünüyordu.

"Affedersiniz... Gidip kadınlar tuvaletini bulmam gerekiyor." Nefes veriyorum. Shina, "Ben de seninle geleyim," diye teklif ediyor ama Jaxon ona öyle bir bakış fırlatıyor ki gülleri

soldurmak.

"Hayır! Ben yaparım."

Ona bakıyorum. "Affedersiniz?" Ama tartışacak zamanım yok; Jaxon beni bir patates çuvalı gibi partinin kenarına, kalabalığın daha az olduğu ve havanın testosteronla yoğun olmadığı yere doğru sürüklemeye başladı bile.

Neydi o?

Jaxon beni tuvaletin bulunduğu dar koridora çekiyor. Koridor boştu. "Neden Addison'la konuşuyordun?" Sesi

Doğal olmayan bir şekilde sakın, yine de içimi sarıp sarmalamayı ve sıkıştırmayı başarıyor.

"Ne?" Jaxon'a ağzım açık bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum. Jaxon'ın acı çeken, kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranması hiç görmediğim bir şeydi.

"Neden konuşuyordun, o lanet piç kurusuna gülümsüyordun?" diye homurdanıyor, sıcak elleri beni duvara çarparken gözleri gölgeyle kararıyor. Öfke korkuyla çarpışıyor ve kazanıyor, kan sıcaklığımı birkaç derece artırıyor. Ellerini tokatlayarak uzaklaştırmak istiyorum ama onun yerine tırnaklarımı geçiriyorum.

"Bırak beni, Jaxon," hırlıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "İşte . Benim küçük kuduz tilkim." "Hiç gitmedi," diye çıkışıyorum.

Sert bir kahkaha atıyor, mizah siyah gözlerine ulaşmıyor. "Addison'ı mı beceriyorsun?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ama... lanet olsun, hala nefesimi kesecek bir yolu var. "Nasıl yapabilirim ki? Onu üniversiteden beri görmedim."

"Ama istiyorsun?"

"Hayal görmeyin. Ondan nefret ediyorum."

"Tıpkı benden nefret ettiğin gibi mi?" Omurgamdan aşağı bir kin akıyor ve bacaklarımın arasındaki hassas bölgeye batıyor.

Şimdi olmaz. Sage dışarıda bekliyor. "Tuvalete yalnız gideceğim."

Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Eğer çok uzun sürerse, peşinden gelirim." Bununla birlikte, gitmeme izin verdi.

Otel lobisinin altın sarısı ve yeşilinin aksine, kadınlar tuvaleti pastel pembe renkte ve ortasında kadife bir kanepe bulunuyor. İçeriden aydınlatılan altın kenarlı aynalar, gül rengi kabinlere giden duvarı kaplıyor. En uçta bir tavan penceresi görünüyor.

Nefes veriyorum, ona doğru yürüyorum ve serbest bırakma düğmesini itiyorum. Serin hava içeri giriyor ve hafif bir çiselemeyi de beraberinde getiriyor. Görünüşe göre otelin arka tarafındaki sokağa açılıyor. Tırmanmak için yeterince büyük ama üzerinde duracak bir şeye ihtiyacım olacak. Ayrıca Jaxon gelmeden önce hızlı hareket etmeliyim. Geleceğine hiç şüphe yok.

Kanepeyi pencereye doğru sürüklemek işimi görüyor. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, ve çantamı boşluktan içeri attım ve ardından kendimi yukarı çektim. Kendimi pencereye doğru sürüklerken bir yırtılma sesi ve bacaklarımın üzerine dökülen yüzlerce ve binlerce küçük serpinti gibi garip bir his duyuyorum.

Nemli kaldırımında özgürlük. Ama biliyorum ki bu serpintiler değil; parıldayan siyah elmaslardan oluşan bir şelale.

Oh, pekala. Yırtık bir elbise için ağlayacak zaman yok. Sage'i bulmalıyım.

Otelin arkasındaki arka sokak çeşitli grilerle gölgelenmiş, sadece sarı, azalan ay ve turuncu sokak lambalarıyla aydınlanıyor. Çöp konteynerleri beni ana yoldan gizliyor. Otelin restoranının kokusu ve günlerce kullanılmış çöp torbalarının pis kokusu midemi bulandırıyor, bir sıçan önüme fırladığında boğazımda düğümleniyor.

Tek başıma yürüyeceğim bir cadde değil.

Titreyerek, ayaklarım ıslanmış halde ayakkabılarımı tekrar giyerken ve çantamı bulurken zorlukla yutkunuyorum. Telefonumda üç yeni mesaj ve birkaç cevapsız arama var. Hiçbirini dinlemeye zahmet etmiyorum. Topuklarım kaldırımında hızla tıkırdarken ana caddeye doğru acele ediyorum, ıslak rüzgâr saçlarımla oynuyor, ölümün parmakları gibi göğüs kafesimden yukarı sığıyor ve Sage'i çağırıyor.

"Laine, teşekkürler. Seni uzun zamandır arıyordum."

Yavaşça yürüyorum, otelin girişinin olduğu sokağa geldiğimde biraz daha zor nefes alıyorum ve sola bakıyorum. Paparazziler azalmış, sadece tentenin altında sigara içen ve sohbet eden bir avuç fotoğrafçı kalmış. Birkaç araba geçiyor ama onun dışında yol bomboş.

"Neredesin? Mektupları aldın mı?" "Laine, hala senin evindeyim. Yani, dışındayım."

Sağa, otelden uzağa dönüyorum ve yeniden bastıran yağmura rağmen yürümeye devam ediyorum. "Evimin dışında mı?"

"Mesajlarımı almadın mı? Kulüben yanıyordu. Bir kısmı hala yanıyor. İtfaiyeciler yayılmasını engellemeye çalışıyor..."

Kimsenin zarar görmediğini anlatırken uyuşukluk tüm uzuvlarıma yayılıyor.

"Tigger?" Babam birkaç gün önce Charlie'yi almaya geldi ama kedim kulübedeydi.

"Güvende. Baban burada." Omuzlarımda bir rahatlama hissediyorum ama sadece biraz. "Nasıl?" Tırmalıyorum.

"Yatak odasında saç maşası olduğunu düşünüyorlar."

"Siktir." Harfler.

"Mektuplar yatak odasında idi," diye fısıldadım.

"Laine. Sanırım gitmişler. Yatak odası gitmiş. Deneyeceğim...."

Sözleri akla yatmıyor. Hiçbir şey anlamıyor. Her şey karanlık ve uzaklara gidiyor. Gölgeler büyüyor ve beni tüketiyor. Yumuşak yağmur iğneler gibi yağıyor,

Yıkık elbisemi sıırsıklam tenime yapıştırıp saçlarımı yüzüme yapıştırdım. Eve gitmem gerek.

Ev falan yok.

O zaman.... ihtiyaım var.

Nerede olduğumu bilmeden aniden dönüyorum. Berbat bir havada beş dakikadır yürüyordum. Burada hiç sokak lambası yok ve ay tunç rengi bulutların arkasına sürüklenmiş, her şeyi olması gerekenden daha karanlık gösteriyor.

"Laine?" Sage'in sesi bir fener gibi kesiliyor ve arkamdaki birinin gürültüsü de öyle. Derimin altındaki her hücrenin kıvılcımlanmasına neden olan adrenalin, beni bir fıçı kahve gibi uyandırıyor.

"Bekle, sanırım. Bir şey duyuyorum." Sokağın sonundaki karanlık yer değıştirip hareket ederken arkamı dönüyorum.

Orada biri var. "Gitmem gerek."

"Bekle-"

Telefonu kapattım. Kalbim küt küt atıyor, olabildiğince hızlı koşarak yoldaki viraja varıyorum ve eğilerek diğerk tarafa geçiyorum. Yolun bu kısmı daha aydınlık, sağdan soldan arabalar geçiyor. Köşedeki dükkân içeriden aydınlatılmış ama girişe ulaştığında kilitli.

Arkama dönüp baktığımda birinin bana doğru yaklaştığını gördüğümde korku çığlıkları atıyorum. Addison mı yoksa Jaxon mı olduğunu anlayamıyorum. Ama umurumda değıl.

Koşmaya başladım.

Kehribar ışıkları yanan siyah bir taksi beliriyor. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarak taksiyi durdurmak için yola fırlıyorum. Taksinin kapısını arkamdan çarparak deri koltuğaa gömölüyorum ve elimle kapı kolunu kavıyorum.

"Nereye aşkım?"

Adresimi tekrar ediyorum.

Taksi otelin yanından geçip diğerk yöne gitmek için sokakta dönerken, köşeden beni izlediğini görüyorum, dudaklarında atık kaşlar, gözleri iki kara delik gibi duygudan yoksun, beni yolun sonuna kadar takip ediyor, yanından geçip gidiyor, bir kez daha ondan kaçıyor. Yani sokakta beni kovalayan o değıldi.

Telefonum alıyor.

BİLİNMIYOR:

Bu kadar erken mi
gidiyorsun?

LAINE:

Bir yangın var....

BİLİNMIYOR:

Nerede?

LAINE:

Benim evim.

BİLİNMIYOR:

Bunu hallettikten sonra bana gel. Sana hoşuna gideceğini düşündüğüm
bir hediye vereceğim.

Buna cevap vermem.

Jaxon'ın hangi hediyeyi seveceğimi düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok,
ama iyi olamaz.

Taksi evimin önündeki sokağa yanaştığında Sage ve babam kulübemin
dışındalar. Ayrıca taksinin parasını ödedikten sonra arkamı döndüğümde bana
bakan ve aralarında fısıldaşan meraklı bir komşu kalabalığı var.

İşgüzarları görmezden gelerek Sage'e sarılıyorum ve ailesi arama ekibi
göndermeden önce onu eve gönderiyorum; sabah onu arayacağıma ve
ardından babamdan bilgi alacağıma söz veriyorum.

Hiçbir şey kurtulmadı.

Şoktan sersemlemiş, soğuktan uyuşmuş bir halde, kadın itfaiyecilerden
birinin üzerime örttüğü folyo battaniyeye rağmen, babam beni hala bir yatak
odamın olduğu annemin evine götürürken Tigger'ı kucağımda tutuyor,
yumuşak kürküne sarılıyorum. Birkaç dakika Fiona'yı sakinleştirdikten ve
Kendall'a iyi geceler diledikten sonra yatağıma çekiliyorum.

Ama ancak eski odama gittiğimde, çantamdaki bıçağa uzanırken
yaşadığım şokun etkisiyle, içimdeki korku nihayet tırmalandı.

Orada, yastığın üzerinde, başka bir kanlı mektup duruyor.

7c

OceanofPDF.com

YIRTICI

(Küçük kuş bunca zamandır saklanıyordu ve şimdi geri döndü.

Ölümden dirildi.

Zamanımı bekliyordum, bekliyordum. Onunla oynadım, lekelenmiş duygularıyla oynadım, onu ne kadar zorlayabileceğimi gördüm. Ve şimdi geri döndüğümü biliyor, hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz.

Ne Jaxon ne de
kader. Ama önce.

Addison'ı küçük kuşun evinden beri takip ediyorum. Mektuplarım onda. Onları bize karşı kullanmak istiyor.

Jaxon bunu çekmeme izin verdi. *Arada sırada eğlenmene izin veriyorum*, dediğini duyar gibiyim. Ama bu gece sadece eğlence değil, saygı ve benim olanı korumakla ilgili. Bu lanet bir katliam olacak. Takip edilecek tatlı bir şey yok. Bu Jaxon'ın özenle seçtiği, kan grubu ve sağlıktan daha fazlasını karşılayan kurbanlarından biri değil.

Oh, iyi doktor Jaxon, parçaladığım kişilerin çok korkunç sırları, çok berbat geçmişleri olduğundan ve ölmeyi hak ettiklerinden emin olmayı seviyor. Beni serbest bırakmadan önce ahlaken yozlaşmış olma standartlarına uymaları gerekiyor.

Jaxon her zaman babasının istediğini yapıyor, klinikleri için donör buluyor ama babam sadece bana saygı duyuyor.

Vakıf bana güveniyor.

Ve Jaxon, Karındeşen olmadan bir hiç olurdu. Onu bugünkü haline ben getirdim, başkası değil.

Addison çok geç olana kadar beni görmüyor. Küçük kuşun eşyalarını ateşe vermekten benzin kokuyor, onu silmeye çalışıyor. Bu benim işim. Kimse benimle uğraşamaz ve bundan paçayı kurtaramaz.

Arabasının kilidini açmaya çalışırken ona gizlice yaklaştığımda dudaklarımdan hırıltı kaçtı. Açamasın diye kilidi kırdım. Çok geç olana kadar beni görmüyor, ellerim boynuna dolanıyor ve boğulana kadar sıkıyor.

Onu henüz öldürme.

Genelde Bay Uptight bu işe karışmaz. Ben uyanırken uyumayı sever, yaptığım şey lanet bir rüyaymış gibi davranır. Genellikle beni tutsak ettiği yerde, derinliklerde gizlenmesi eğlenceli.

"Deliliğe merhamet etmek nasıl bir duygu kardeşim?" Gülerек tıslıyorum.
Onu paylaşabiliriz.

"Ne?"

Eğer isteseydin, şimdiye kadar parçalara ayrılmış olurdu. Dün gece onu sen öldürmedin.

Homurdanarak Addison'ı yere bırakıyorum, nefesim kesiliyor. "Oh, ölecek. Onu yavaşça oyacağım, böylece her çığlığın tadını çıkarabileceksin."

Addison beni görünce "Seni lanet psikopat," diye homurdandı. "Seni öldüreceğim." "Denediğini görmeyi çok isterim," diye karşılık veriyorum, gözlerimin içini görmesine izin vererek ne kadar psikopat olabileceğimi.

Şerefsiz geri çekiliyor, başını kaldırdığında korku gözlerine yansıyor. "Sen Karındeşen'sin."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve ceketimi yavaşça çıkarıyorum. Eğer onu öldürebilirim, bana ait olana dokunduğu için onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğim.

"Evet, ben lanet olası Karındeşen'im," diyorum şehvetli bir gülümsemeyle, kollarımı sıvıyorum ve ona bakmaya hakkı olduğunu düşündüğü için lanet olası yüzünün derisini yüzebilecek ince bir bıçak çıkarıyorum.

Sadece onu öldürme, bakıcım bana hatırlatıyor. Her zaman denetliyor.

"Öldürmeyeceğim... lanet olası oyunbozan," diye mırıldanıyorum. Ama bunu ona ödeteceğim.

Belki sonra, küçük kuşuma bir mektup yazmak için bu lanet olası kanı kullanırım. Paylaşmak bundan önce ne benim ne de onun aklından geçti. Jaxon'ın istediğinde benden ne kadar çok şey sakladığı ilginç. Ama ben paylaşmak istemiyorum.

Eğer onun yaşamasına izin verirsen, hepsini almana izin veririm.

"Zaten biliyorum." Jaxon bana daha ne verebilir ki? Karanlıkta dişlerimi göstererek, ayağa kalkmaya çalışan herife doğru ilerliyorum. Mektuplarımın sayfaları ıslak kaldırıma dökülüyor. Koşmaya başlıyor. Yapacağım ilk şey topuklarının arkasını kesmek olacak ki yapamasın.

Tüm kontrolü sana vereceğim.

Jaxon'ın teklifini göz önünde bulundurarak Addison'ı avlamayı bırakıyorum ve pisliğin karanlığın içinde birkaç metre koşmasına izin veriyorum. Onu yakında yakalayacağım.

"Yaptığım şeyden hoşlanmayacaksın."

Güvende olduğu sürece umurumda değil.

"Peki ya onu becerirsem?"

Bir duraklama. *Karışmayacağım.*

LAINE

Ben hastanede suyun içinde hareket ediyormuşum gibi hareket ediyorum.

Jack işe geldi. Maybach'la değil. Kendi arabasıyla, Aston Martin. Onu takip ettim ve arabayı personel otoparkında annemin arabasının yanına bırakmasını izledim.

Birdenbire hareket etmek ve nefes almak kolay olmuyor ama ikisini de aklımın uçtuğu yere ulaşmama yetecek kadar başarıyorum. Eğer katilim Jack ise, ne yapacağımı bulana kadar onun izini sürmem gerekiyor, ki bunun tek bir sonu olduğunu düşünürsek bu zor olmamalı...

O beni öldürmeden önce ben onu öldürmeliyim.

Hastanenin içinde, masasında çalışırken siyah saçlarını topuz yapmış annemin tanıdık yüzünü gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor. İçeri girmeyi düşünüyorum ama buna karşı karar veriyorum. Beni henüz görmedi ve onunla başa çıkmak için uygun bir ruh halinde değilim. Ama en azından o güvende.

Belki de annem için endişelenerek aceleci davranıyordum. Bunca yıldır bana eziyet eden adam ailemi hiç tehdit etmedi. Beyaz duvarlı koridor boyunca ilerliyor, antiseptik kokusunu içime çekiyor, geçtiğim bölümlerin tabelalarını okuyorum. Ancak kardiyolojiye geldiğimde damarlarımda dolaşan adrenalin bir kademe daha yükseliyor.

Onunla yüzleşmeli ve açıkça bir açıklama talep etmeliyim. Neden beni öldürmeye çalışıp sonra da korumaya çalışsın? Bunca zaman sonra. Bu hiç mantıklı değil.

Ameliyatta. Biliyorum çünkü yoldan geçen bir hemşire söyledi. Önce ofisinin önünde dikildim, vücudum gevşek, beynim darmadağın. Sonra içeri girmek için annemin kartını kullandım. Ona geri vermemiştim, şimdi Jaxon'ı gözetlemek için kullanışlı.

Jaxon'ın ofisi tertemiz, tıpkı hatırladığım gibi. Ne aradığımdan emin değilim. Son mektubu yazanın ve gönderenin o olduğuna dair bir kanıt. Evimi ne zaman ve nasıl yaktığına dair bir ipucu. Hiçbir şey bulamadım.

-Birkaç defter, dosyalanması gereken evraklar, dolapta asılı duran takım elbise ceketi ve bir dizi ev anahtarı.

Anahtarları alıp ofisi yeniden kilitliyorum ve aceleyle hastanenin sessiz bir bölümüne, asansörler çalışmadığı sürece kimsenin kullanmadığı arka merdivenlere gidiyorum. Nola'yı aradım.

"Ona da diğerleri gibi davranmalısın" diyor.

Ne dediğini düşünerek alt dudağımı kemiriyorum. "Henüz elimde bir kanıt yok."

"Onu evinizde suçüstü yakalamış olmanız yeterli bir kanıt değil mi?"

"Bunun tek anlamı onun benim sapığım olduğu. O kişi olduğu anlamına gelmez.

o..."

Bunu yüksek sesle söyleyemem.

"Farklı bir şey olmamalı."

"O benim ne olduğumu biliyor. Ne yaptığımı biliyor. Ama tek yaptığı bana yardım etmek."

"Sana yardım etti mi? Yoksa durumu daha da mı kötüleştirdi? Polis artık cinayetleri biliyor. Evet, kanıtları temizledi ama noktaları birleştirmeleri meselesi."

Alt dudağımı ısıriyorum. O haklı.

Telefonda iç geçiriyor. "Kapanışa ihtiyacın var, anlıyorum. Onu içeri aldın. Bu muhtemelen onun hastalıklı, çarpık planının bir parçası. Ona nedenini sormak istemen sorun değil ama bunu yap ki sana zarar veremesin. Bize ihtiyacın olursa buradayız."

Nola telefonu kapattıktan sonra pencereden dışarı bakıyorum, rutin kontrolleri için gelip giden hastaları ve her şey normalmiş gibi günlük vizitlerini yapan hemşireleri izliyorum. Eğer Jaxon bunca zamandır aradığım canavarsa, tam burada.

Sadece onu öldürmem gerek.

Ama ne zaman bunu yapmayı düşünsem, keder derimin altına işliyor, içimi zedeliyor ve beni olgun bir şeftali gibi ikiye ayırıyor.

Ağrım geçene kadar bekledim ve sonra onun evine gittim.

Kapıyı açıp Jaxon'ın evine girdiğimde her şey sessizdi. İş yerinden çaldığım anahtarları kullanarak ofisinin kapısını açıyorum. İçerideki dağınıklığa hazırlıklı değildim. Kağıtlar yerlere saçılmıştı. Duvarlarda birinin yumrukladığı delikler var. Sandalye devrilmişti ve bilgisayar yerdeydi. Masanın üzerinde, kurumuş kana bulanmış bir havlunun yanında, birkaç kuyruğu olan kötü görünümlü bir kırbaç masumca duruyor.

Yerdeki dağınıklığın yanında, ocakta, kömürleşmiş kütüklerin külü ve yanmış harflerin kalıntıları var. Sadece parçalar kalmış, kısmi kelimeler kararmış kenarlar tarafından gizlenmiş. Küllerin arasından bir tanesini seçtim ve parçayı okudum.

*Yakında çiçek
açacaksın küçük kuş.*

Bana bıraktığı kağıtla aynı. Sayfada aynı kelimeler var. Ne zaman bilmiyorum ama evime gitti, mektupları çaldı, yaktı ve kulübemi yaktı.

Jaxon Karındeşen.

Dizlerimi göğsüme çekerek kıvrıldığım zeminde bir akşamüstü gölgesinin gezinmesi için yanık harflere ne kadar süre baktığımı bilmiyorum ama saatler geçmiş olmalı. Yanaklarım nemli ve göğsümde nefes aldığımında acıyan bir ağrı var. Kalkmam gerektiğini biliyorum. Gitmeliyim. Ama yapamıyorum.

Biri kapıyı çalıyor.

Birkaç dakika sonra telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıp ekrana bakıyorum. Bilinmiyor. *Jaxon*. Henüz rehberimdeki adını güncelleme cüretini göstermemiştim. Dijital dünyamda kalıcı bir yeri olması doğru gelmiyordu ve şimdi asla... telefonumu elime alıp "*Bekle, katilim arıyor*" dediğimi hayal edebiliyor musunuz? *Buna cevap vermem gerek.*

İçimden boğuk bir kahkaha kaçıyor. Kahretsin, kendimi kaybediyorum. Kapı tekrar çarpıyor ve sonra telefonum çalıyor.

Titreyerek kaptım ve cevap verdim. "Seni piç," diye tışlıyorum. "Büyüleyici. İçeri girebilir miyim?"

"Bunu nasıl yaparsın?" Sesim bir hıçkırıkla kesiliyor. Yoğun öfke ve üzüntü arasında o kadar hızlı gidip geliyorum ki, içimde bir fırtına gibi kabarıp alçalarak yoluna çıkan her şeyi yok eden duygularıma tam olarak ayak uyduramıyorum.

"Aşırı tepki veriyorsun."

"Aşırı tepki mi veriyorum? Bundan emin misin?" Silahı tutarak sendeleyerek ayağa kalktım. "Burada bana gönderdiğin mektupların kalıntılarıyla birlikte bir yangın var. Beni takip ettin, taciz ettin, öldürmeye çalıştın. Nasıl aşırı tepki veriyorum?"

"Beni içeri alın, açıklayayım."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Boğazımı kestiğinde bu hakkını kaybettin."

Homurdanıyor. "Ölmeni isteseydim şimdiye kadar paramparça olmuş olurdun."

"Bu beni rahatlatmıyor," diye karşılık veriyorum ve telefonu kapatıyorum. Telefon hemen tekrar çalıyor, ben de susturuyorum.

İçeri girecek. Çürük bir kapı onu dışarıda tutamaz. Bana gösterdiği gibi silahı havada tutarak kapıya doğru ilerliyorum. Eğer içeri girerse, onu vuracağım. Nokta atışı, kafasına bir kurşun sıkacağım.

Ama hiçbir şey kıpırdamıyor. Temkinli bir şekilde, kalbim göğsümde bir ölüm perisi gibi yüksek sesle atarken, casus deliğinden bakıyorum.

Orada kimse yok.

Nerede o? Evin sessizliğinde hafif bir gürültü duyuluyor. Korku vücudumun her bir parçasını sarıyor ve beni olduğum yerde donduruyor.

Emin olmak için her odayı kontrol ederken ev, saldırmak üzere olan bir kedi kadar sessiz. Jaxon'ın şarap mahzenine açılan kapı koridorda. Oraya sadece bir kez inmişim, Jaxon beni gezdirdiğinde. Aşağı inen bu kapının diğer tarafındaki merdivenlerden başka bir yol daha var, bahçe giriş yolu.

Sürgüyü çevirdiğimde tüm vücudum geriliyor. Kapının diğer tarafında bekleyen kimse yok. İçeri adımımı atarken boğazımın arkasındaki safra yanıyor, silah hazır, emniyet kapalı. Sadece birkaç merdiven gıcırıyor, ama diğer her şey zaman durmuş gibi hareketsiz. Işık yanıyor, bu da damarlarımdaki paniği artırıyor.

Eğer Jaxon aşağıdaysa, onu öldüreceğim. Bu mantra kafamda tekrarlanıyor, ta ki en alttaki merdivende durana kadar, gözlerim kocaman, nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor ve diğer her şeyi bastırıyor.

Addison bir sandalyeye bağlı. Tek görebildiğim, ağzını kapatan banda ve onu kilitleyen kablo bağlarına karşı direnen gözlerindeki öfke dolu ikiz yarıklar. Yüzü yara bere içinde ve kanlı, takım elbisesinin gömleği de kana bulanmış.

Boynunda kırmızı bir fiyonk var. Paketlenmiş bir hediyeye takılan türden. Yerde, Addison'ın önünde bir var.

Bunu hallettikten sonra bana gel. Sana hoşuna gideceğini düşündüğüm bir hediye vereceğim.

Addison listemdeki son canavar. En zoru o olacaktı çünkü beni en çok o korkutuyordu, bu yüzden onu sona bırakıyordum. Beklenmedik bir şekilde göğsümdeki buzlar biraz çözüldü.

Ama sonra buna rağmen utanç içimi kemiriyor. Artık bir önemi yok. Ortaklığımız, ne kadar kısa sürse de, bitti. Karındeşen'i sona saklıyordum. Jaxon da onu yakalamama yardım edecekti. Ne kadar ironik. Başından beri Jaxon olduğunu bildiğim halde onun saçmalıklarına kandım.

Silahımı sıkıca Addison'a doğrultarak, vazoya doğru ilerliyor ve kapağını kavıyorum. İçinde eski, yıpranmış bozuk paralar vardı, yüzlercesi. Hay sikeyim. Telefonumu çıkarıp sevgilimi ve işkencecimi son bir kez arıyorum.

"Onunla ne yapmam gerekiyor?"

"Görüyorum ki hediyemi bulmuşsun."

"Onu eve getirdin. Bu kötü bir şey değil mi? Kanıt izleri kalmayacak mı?"

"Bırak onu ben düşüneyim." Sesi sanki yakındaymış, aynı odadaymış gibi geliyor ve aniden... şarap raflarının arasındaki karanlıktan dışarı adım atıyor. Kaslarım geriliyor, tepki veriyorum, iki elim silahta, telefon kulağımdan kayıyor ve yere düşüyor. Ama benim sendeleyerek geri çekildiğimi, silahı ona doğru salladığımı ve aramayı kapattığımı görünce tek yaptığı gülümsemek oluyor.

"Geri çekilin."

"Sana bunu vermek için geldim. Sana bir söz verdim." Jaxon bir adım öne çıkıyor, elini açıyor ve bana parlak gümüş bir nesne uzatıyor. Cerrahi bir bıçak. "Pratik yapmak istemiştin."

Parmağım tetiğin üzerinde dans ediyor, ama ne kadar denersem deneyeyim kendimi sıkmaya ikna edemiyorum. Bir av sırasında o anda öldürmek bir şeydir, ama burada, aydınlatılmış bir şarap mahzeninde birinin canını almak yanlış geliyor.

Belki de silahtır. Belki de Addison kanlı bir kurdeleye sarılmış oturuyordur. Bu durumda ne olduğunu anlayamıyorum.

"Öldür onu, Laine. Bunu istediğini biliyorsun." Sözleri baştan çıkarıcı bir günah gibi tenimde kayıyor.

"Hayır." Boğuk bir fısıltı gibi çıkıyor. Avuçlarım terlemeye başlıyor, bu yüzden tutuşumu ayarlıyorum ve ayakkabılarım merdiven boşluğunun alt basamağına çarpana kadar birkaç adım daha geri çekiliyorum. İçimdeki her şey onu öldürmek için çığlık atıyor ama yapamıyorum.

Göz kapaklarımın ardında günlerdir tuttuğum sıcak gözyaşları toplanırken görüşüm bulanıklaşıyor. İçimde kaynayan tüm kargaşa, bağırsaklarımı tırmalayan tüm hayal kırıklığı dışarı çıkmak istiyor.

Çıkmak istiyorum.

"Hayır mı? Ama daha önce yaptın. Tekrar yapabilirsin. İntikamını alabilirsin. Onu kasıtlı bir kesikle öldür, boydan boya, tıpkı istediğin gibi. Onu senin için tutacağım. Bitir şu işi, Laine." Gözleri adeta parlıyor, duyularımı bulandırıyor ve bedenimi karıncalandırıyor. Ağzından çıkan her kelime anlamlıydı. İstedğim şey buydu.

için.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bu şekilde değil."

Jaxon bir gölgeyi geçerken gözleri kararıyor ama bu kısa sürüyor. "O zaman bunu senin için bitireceğim." Onu durduracak zamanım yok. Bir salatalık kadar sakın.

Addison'a doğru yürüyor ve boynunu kulaktan kulağa kasıtlı bir şekilde kesiyor. O kadar derin ki neredeyse kafasının düşeceğini hayal ediyorum. Ama düşmüyor.

Ama yay . Kan
püskürürken.

Yere doğru çırpınıyor.

Jaxon bana dönüyor, gözleri vahşi ve ruh emici, üstü başı kan içinde. Dudaklarında hırıltı. Karındeşen'in bir cinayetten sonra nasıl görüneceğini hayal etmiştim. Ruhumu cehenneme götürmeye gelen şeytanın vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Cehennemin kendisi gibi görünüyor.

Ama aynı zamanda.

Varlığı yakıyor, yasak ateşi ortama yayıyor.

İstemedenden de olsa dudaklarımı ıslattım. Orada durup hırıltının tadının nasıl olacağını hayal etmekten başka bir şey yapmazken korku, şehvet ve bunların arasındaki her şey beni boğuyor.

Onu öldürmeye yemin ettim ama ilmiği boynuma geçiren o.

Ve kaçmak istediğimden emin değilim.

Yanıma yaklaşıyor, titreyen ellerimden silahı alıyor ve ellerini vücudumda gezdirerek beni daha da yaklaştırıyor. Bozuk paraların kokusu onun kokusuna karışıyor - vetiver ve amber kolonyası ve içimi tatlı bir okşayış gibi okşayan erkeksi bir koku.

Dudakları ağzıma gelip alt dudağımı emerken, beni tadarken ellerine yapışıyorum. Beni yumuşakça, açlıkla öpüyor. Sadece birkaç saniye önce odayı süsleyen şiddetle çelişiyor. Ağzıma sahip olmasına izin veriyorum çünkü zihnim karmakarışık. Ancak metalin tadına baktığımda onu geri öpüyorum, aynı açlıkla.

Zihnimin arkasında sadece küçük bir ses var.

Eğlenmek için kadınları katlediyor.

Onu öldürmem gerekiyordu, öpmem değil.

Dili ağzıma girerken kıvılcımlar alevleniyor ve bir cehenneme dönüşüyor, sesi kovalıyor, göğsümde çarpan kalbim ve kulaklarımda akan kan dışında her şeyi susturuyor. Bir inilti çıkarıyorum.

Beni kaldırdı. Beni şarap rafına doğru iterken itiraz etmiyorum, bana sürtünürken şişeler cınlıyor.

"Çıkar," diye ısırarak gömleğinin ucundan tutuyorum. Kabul ediyor ve kana bulanmış tişörtü başından aşağıya sürüklüyor. Ellerimi göğsünde gezdirene kadar onları hissetmedim.

Geri çekildim. Öpücüğüm koptu, gözlerim kocaman,
aşağı bakıyorum. Avuçlarımın altında binlerce yara izi
var.

OceanofPDF.com

JAXON

Tek kelime etmiyor ama parmağını göğsümü boydan boya kesen bir yara izinin sivri kenarında gezdiriyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı."

Gözleri benimkilerle birleşti. "Bunu kim yaptı?"

Acımak istemediğim için ona sırtıyorum. "Benim küçük tilkim benim için endişeleniyor mu?"

"Bunlar semboller," diye haykırıyor. "Biri vücudunun her yerine semboller mi kazımış?" Sesindeki öfke tonu damarlarımdaki lanet kanı ısıtıyor.

"Babam," bu konu hakkında girmek istediğim tüm detaylar bunlar.

Yara izlerinden birini öpüyor ve yalıyor. Kan sikime hücum ediyor, gözlerimi kapattırıyor. *Sikeyim.*

Onları açtığımda bana bakıyor ve sonra yavaşça eğiliyor. Laine kemerimin tokasını çözüp zorlanan sikimi pantolonumdan çıkarırken yumruklarım sıkılaşıyor, saçlarını karıştırıyorum.

İlk geçici yalaması göğsümden gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Sonra iç geçiriyor ve beni tamamen tatlı ağzına alıyor. Kabzasından ucuna kadar sertçe emiyor, sıcak ıslak ağzı her şeyimi içine alıyor. Yükümü erken boşaltmamak için mücadele ediyorum, özellikle de bir hmmm sesi çıkardığında ve kasıklarımın aşağı kayarak kalçalarımı sarsıyor.

"Siktir, bebeğim, evet. böyle. Sonuna kadar."

İyi bir kız gibi ikna çabalarımla başını sallıyor ve sikim boğazının arkasına çarpıyor. Bu çok fazla. Başını tutup ağzını sikiyorum, dilinin sikimin üzerinde kadife gibi kayışının tadını çıkarıyorum.

Yavaş ve bilinçli bir şekilde içine girmek, yürüyemeyecek hale gelene kadar onu becermek istiyorum. Sonra da gecenin geri kalanını yüzümü onun tatlı amına gömüp çılgılık attırarak geçirmek istiyorum. Addison'ın çürüyen cesedi izleyebilir.

Ama sirenlerin sesi bu fanteziyi paramparça eder.

Laine beni bırakıyor ve nefesini içine çekerek başını sallıyor. "Lanet olsun. Onları ben aradım. Kahretsin. Özür dilerim." Bana doğru eğilirken korkudan titriyor ve bana doğru yığılıyor. Başı göğsümde olana kadar yukarı çekiyorum ve yukarı, evin içine taşıyorum. Onu kanepeye yerleştirirken, yumuşak ve davetkâr dudakları bu açıdan benimle alay ediyor.

Siktir , yakalansam da umurumda değil.

Sakın anlaşmamızdan dönmeye cüret etme, diye hırlıyor Karındeşen kafamın içinde.

Pantolonumu düzelterek alnına şefkatli öpücük konduruyorum ve kan lekelerini silmek için başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. "Bırak gelsinler."

"Hayır, gitmen gerek." Beni itmeye çalışıyor.

Çenesini kavradım ve bana bakmasını sağladım. "Hiçbir yere gitmiyorum." Kaşlarını çatı. "O zaman onlara benim yaptığımı söylerim."

Dudaklarım seğiriyor. "Aşağıda üzerinde parmak izlerim olan bir bıçak var." "Lütfen, Jaxon. şekilde bitemez. Düşündüm ki..." Onu yerleştirir Alnını alnıma dayadı, boğazına bir hıçkırık takıldı. Narin yasemin ve vanilya kokusu şimdi kandan uzaklaştığımız için daha da baş döndürücü. "...Karındeşen sendin. Addison'dı, değil mi? Bana küçük kuş dedi. Bana öyle seslenemezsin."

Zihnimde karanlık bir şey dalgalanıyor. O canlanırken, içimde bir eğlence dalgalanıyor. *O lanet olası bir hayalperest*, diye tıslıyor. Sert kahkahası dudaklarımdan kaçıyor ve görüş alanımın kenarlarını karanlık kaplıyor. *Ama onu dinlemelisin*.

Geri çekiliyoruz.

"Hayır. Sen haklıydın." "Jaxon?"

"*Küçük Kuş*'a biz tanık deriz. Ben Karındeşen'im, küçük tilki." Bunca yıldır cüzdanımda taşıdığım bozuk parayı çıkarıp onun avucuna koyarken göğsümde bir sızı yayılıyor. Ona Karındeşen olduğumu söylemek onu uzak tutmanın tek yoluydu. Belki o kadınları benim öldürmediğimi anlar, katleden benim bedenim olsa bile. Karındeşen'in ben onu serbest bırakana kadar içimde uyuduğunu. Ama anlasa bile, ona asla güvenemem. Ve eğer kontrolü tamamen ona vereceksem, onu onun yakınında istemiyorum. "Yıllar önce bu yüzden ayrıldım, seni korumak için."

Görmemesi gereken bir şeyi görerek Karındeşen'in dikkatini çeker çekmez oradan ayrılmak zorunda kaldım. Onu ondan korumanın tek yolu buydu. Adını değiştirerek ortadan kaybolduğunda, geri dönmenin güvenli olduğunu düşündüm.

Bu yüzden şimdi gitmem gerekiyor.

Böyle düşünmene izin vermek kolaydı, Bay Sikik Gergin, Karındeşen kafamın içinde gülüyor.

Ayağa kalktığımda ellerini kaçırıyor, yüzünde korkuyla karışık bir şaşkınlık maskesi var. Gözlerimin arkasındaki çarpıntı giderek güçleniyor.

Yorulduğum. Kontrolü ele geçirmeden ve yıllar önce yapmaya çalıştığı gibi onu yok etmeden önce buradan gitmeliyim. Laine'i öldürmek, alterimin Archkey'in emirlerini yerine getirmesinden ve aynı şekilde kıskançlık kriziyle benim olan elimden almasından başka bir şey değildi.

Ama başarısız oldu ve o zamandan beri o lanet kuruşu taşıyor. Bana taşıtıyor. Son zamanlarda bayılmalarım gittikçe azaldı ve onunla iletişim kurabildim, ne yaptığı hakkında bilgi edindim.

Ne yaptı?

Bunu kendine söylemek geceleri uyumana yardımcı oluyor mu kardeşim?

Laine'den önce karanlıkta kalmaktan ve Karındeşen'in istediğini yapmasına izin vermekten memnundum ama şimdi bunun lekesi benim de yüküm. Onun düşüncelerini de kendi düşüncelerim kadar net görüyorum.

Kadınları sakatladı ve hala da sakatlıyor. Ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Onu kontrol altına aldığımı sanıyordum. Ama yanılmışım.

Karındeşen kahkahalar atarak düşüncelerimin geri kalanını bastırırken kapının gürültüsü netleşiyor. Polis dışarıda. Laine beni durdurmaya çalışmıyor, merdivenlerden şarap mahzenine iniyorum, arka giriş bahçeye açılıyor, bu gibi durumlar için gizli bir kaçış yolu.

Ama dışarı çıkmadan önce, alterim ortaya çıkıyor, *Ah, kardeşim, ne kadar dağınıklık yaptın. Merak etme, Jack her şeyi temizlemek için geri döndü. Küçük kuşunu güvende tutacağım.*

Başım yarılıyormuş gibi hissediyorum, öfke beni içten dışa doğru sarıyor. Sonra bayılıyorum.

LAINE

J aksonu Karindeşen'dir.

Ve şimdi o gitti. Bunu neden yaptığını hiç sormadım. beni tekrar öldürmeye çalışmadı. Aklımı kurcalayan tüm sorular, yeniden nefes almayı öğrenmek için ihtiyaç duyduğum tüm cevaplar hâlâ orada.

Gitti ve arkasına bakmadı.

Ona gitmesini söyledim.

Gitmek zorundaydım.

Bana cehennemden mektuplar gönderiyor, yürüyen ölü kızından. Bana da soğuk, karanlık bir mezar vermesi an meselesi.

Polis eve baskın yaptığında hala orada oturuyordum, kanlar içindeydim. Beni tutuklamıyorlar ama sorgulanmak üzere evin başka bir bölümüne götürüyorlar, bu sırada polisler Jaxon'ın eşyalarının üzerinde ceset parçalayan fareler gibi geziniyorlar. Onlara durmaları için bağırarak istiyorum ama içimde hiçbir şey kalmadı.

Küçük bir kuş bana....

Uyuşmuş hissediyorum.

. Kırılmış.

Özellikle de polis bana cevaplayamayacağım sorular sormaya devam ettiğinde. "Size söyledim. Hiçbir fikrim yok!" Kötü dedektifçilik oynayan memurlardan birine sinirleniyorum. "Sadece babamı ara."

"Bayan Summers, korkarım babanız şu anda size yardım edemez."

Başım Jaxon'ın babasının sesine doğru dönüyor. "Simmons." Ona ters ters bakıyorum.

Odada benimle birlikte bulunan memurlara bir bakış attı. "Bizi yalnız bırakın." Dedektif başını salladığında şaşırmadım. Jaxon, Lucian'ların Met ve Şehir Polisi'ndeki bazı üst düzey kişileri ipte sallandırdıklarını söylemişti. İki memur birbirlerine bakıyor ve sonra isteksizce dedektifin dediğini yapıyorlar.

"Jaxon burada değil ve nerede olduğunu bilmiyorum."

Simmons homurdanarak karşısındaki kanepeye oturur. "Sanırım biliyorsunuz, Bayan Summers."

"Bilmiyorum."

Başını eğiyor. "Wickham ve Addison'a ne oldu?" "Onları ben öldürmedim."

"Hayır. Jaxon yaptı. Nedenini bilmek istiyorum." "Ona sor."

"Sana soruyorum."

İç dudağıımı çiğniyorum.

"Burada resmi bir açıklama yapacak kimse yok. Söyleyeceğiniz her şey aramızda kalacak."

"Zamanını boşa harcıyorsun."

Simmons sırtıyor, daha önce hiç görmediğim ürpertici bir maske. "Ne kadar nüfuz sahibi olduğumu biliyor musun? Annenin içki içmesini ya da babanın yetkinliğini sorgulayabilirim ya da daha iyisi, işten eve dönerken kolayca bir kaza geçirebilirler."

Ona ters ters baktım. "Başka bir deyişle, beni tehdit mi ediyorsun?"

İç geçiriyor ve sandalyede arkasına yaslanıyor. "Oğlumun üzerinde bir hakimiyetin olduğunu biliyorum ve bunu ortadan kaldırmayı planlıyorum. Bunu nasıl yapacağım sana bağlı." Ben bir şey söylemeyince devam etti. "Jaxon'ın neden özel olduğunu biliyor musun? On bir yaşındayken İlahi güç ona dokundu."

"İlahi mi?" Alay ediyorum.

"Kendi annesini öldürdü. Bunu sana söyledi mi?"

Ağzından çıkan dehşete inanmak istemeyerek ona göz kırpıyorum."

"Hastaydı, ölüyordu. Yeni bir kalbe ihtiyacı vardı. Ne yazık ki ne kadar ararsam arayayım bir donör bulamadım. Onun yerine, bedeni ve ruhu Hasat için sunulacaktı. Jaxon sunakta ona ne yapıldığını gördü. Son darbeyi o indirdi." Duraklıyor, tepkimi görmek için bekliyor.

Kıpırdamadan duruyorum, ona hiçbir şey vermiyorum. İçimde göğsüm sıkışıyor, gözyaşlarım gözlerimin üzerinde ince bir sır oluşturuyor. Bir daha kırparsam ağlayacağım.

"Annesinin aşırı dozdan öldüğünü sanıyordum?" Sesim cızırtılı geliyor.

"Demek polis raporunu okudunuz." "Bilgi

Edinme Özgürlüğü Yasası," .

"Gördüğünüz gibi" -kolunu sallıyor, zalim gülümsemesi hala dudaklarında -"Londra polisi bizim, Bayan Summers."

"Tek duyduğum, annesini ölüme terk ettiğiniz, bu yüzden onun ölümüne yardım etmek zorunda . Bu bir merhamet cinayeti idi."

"Haklı olabilirsiniz, ama o tereddüt etmedi ve sonrasında asi oldu. Daha sonra çeşitli tedavilerden, doktorlardan ve özel tesislerden Jaxon'ın çocukluk ruhunun parçalandığını öğrendik. Bir parçası annesini öldüren o çocuğu hatırlıyor. Maalesef geri kalanı hatırlamıyor.

Jaxon kendini Topluluğa ve onun ihtiyaçlarına adanmış durumda, ancak onun kolay kontrol edemediğim bir yönü var. Tutkuları için düzenli bir çıkış noktasına ihtiyacı var, yoksa geriliyor. En azından Hasat sırasında onu tam potansiyeliyle kullanabiliyoruz. Kimsenin istemediği işleri yapıyor."

"Yani suçlarınızı örtbas etmek için onu kullanıyorsunuz."

Simmons omuz silkiyor. "İlahi güç oğlumu seçti. O veriyor ve toplum koruyor. Biz olmasaydık, yetkililere hesap vermek zorunda kalacaktı. Kilit altına alınırdı. Kimse onun niteliklerini kadar takdir etmiyor. Jaxon kayıp zamanlarında yaptığı katkıları her zaman hatırlamıyor ama bunların önemini ve biliyor." Ben başka tarafa bakana kadar bana sinir bozucu bir bakış atıyor. "Ya da en azından sana kadar..."

Dışarıda polis tüm sokağı kordon altına alıyor. Jaxon'ın evi ile dünyanın geri kalanı arasında bir bariyer oluşturarak, bölgeleri halka kapatmalarını görmek gerçeküstü.

"Oyununuz nedir Bayan Summers? Oğlumu nasıl kontrol edebiliyorsunuz?"

Simmons'a dönüp bakıyorum. "Ben kimseyi kontrol etmiyorum." "Senin ölmüş olman gerekirdi. Oğlumun seni öldürmesi gerekiyordu."

Zaten öyleyim. Sözleri midemi bulandırıyor ama ona bunu gösterme zevkini tattırmıyorum. Yara izim yanıyormuş gibi hissediyorum. "Hepimizin seçimleri var. Jaxon'ın da kendi seçimini yapmasına izin verilmeli."

"Ve yaptı mı?"

Gitti ve arkasına bakmadı.

"Teklifimi son bir kez daha yapacağım. Bana oğlumun nerede olduğunu söyle ve yaşamana izin ver, ben de annenle babanı hem kendi hayatlarını hem de tedbirsiz kızlarını kaybetme acısından kurtarayım."

"Siktir ." Orijinal değil ama istenen etkiyi yaratıyor.

"Pekala."

Simmons'ın gidişini izlemiyorum ama gidişini duyuyorum, şık paltosunun kapağına çarpışını. Bir dakika sonra, memurlar odaya geri döndüler. Simmons'tan korkmuyorum. Polisle bir alışveriş ilişkisi olabilir ama gözaltındayken bana ulaşamaz ve beni serbest bıraktıklarında bir şey yapmaya kalkışırsa onu öldürürüm.

Jaxon kirli işlerini yapmadan tehditleri işe yaramaz.

İstasyona kadar kendime bunu söylemeye devam çünkü korkuyla baş edebilmemin tek yolu bu.

Ve ben zaten ölüyüm.

BABANIN TEŞKILATTA OLMASI YARIYOR. BABAM ORTAYA ÇIKIYOR VE bazı ipler, devam eden sorgulamayı sona erdirmeye yetecek kadar.

Biz dışarı çıkarken, polis şefi babamı yanına çağırdı. "Kendall, konuşabilir miyiz?"

Babamın yorgun gözleri benimkilere kayıyor. Şakaklarında daha fazla gri var, bundan eminim. "Beni dışarıda bekle."

Havanın uzun zamandır olmadığı kadar soğuk ve taze olduğu berrak bir Eylül sabahına adım attığımda babam patronunun ofisinde kayboluyor. Derin bir nefes alıyorum, bastırılmış duygularımı ciğerlerimden dışarı atıyorum ve uzaklara bakıyorum.

Nola'nın bana verdiği silah olmadan kendimi çıplak hissediyorum ama polis ona el koydu. Kendimi Simmons'dan korumak için başka bir tane almam gerekecek, artık ifşa oldum. Polisin beni suçlayacağı bir şey yok.

İstedikleri Jaxon.

Karindeşen.

Beni öldürmeye çalışanın Jaxon olduğu düşüncesiyle içimi karanlık bir şey kaplıyor. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Jaxon kayıp zamandan muzdaripse ve hatırlamadığı şeyler yapıyorsa, bana ne yaptığını hatırlıyor mu?

Yapsa da fark eder mi?

Onu avlarken, Karindeşen'e nedenini sormayı hiç umursamadım; sadece gitmesini istedim. Şimdi, bana zarar veren canavar ve derimin derinliklerine gömülmüş, beni rahatsız eden adam arasında ikiye bölünmüş durumdayım. Geri dönüşü yok.

"Kuzen." Kafamı kaldırdığımda kuzenim Cash'in arabasının kaputuna yaslanmış olduğunu görüyorum. "Kendall bana olanları anlattı. Bende kalıyorsun, hayır cevabını kabul etmiyorum."

Sonraki birkaç gün Simmons'ın tehditlerine rağmen hiçbir şey olmadı. Ama oturup aileme zarar vermesini bekleyemem, bu yüzden polis gelip Jaxon hakkında cevaplayamayacağım daha fazla soru sorduktan sonra annemin sürekli bahsettiği tatile gitmesini sağlıyorum. Ve babamın eski ortağı Rae'yi arayıp Kendall'ın arkasını kollamasını istedim.

Ondan sonra, Cash'in benim için bulduğu silahı almak, arazisinin ortasına gitmek ve bana yaptığı geçici poligonda delik açma alıştırmaları yapmak için yataktan çıkmaya zahmet etmiyorum.

Gazeteler. Nola ve Sage arayıp duruyor ama ben tek başıma yuvarlanıp ateş etmeyi tercih ediyorum.

Jaxon uzak duruyor ama bazı geceler, geç saatlere kadar ateş ettiğimde, ormanın derinliklerinde bir figürün beni izlediğini görüyorum. Gözlerimi kapattığımda dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissedebiliyorum, sanki bir hayalet morarmış tenimde nefes alıp veriyor.

Ama onları açtığımda, gitmişti.

Garip bir şekilde, korkmuyorum.

Ancak Cash bana ciddi bir şekilde, ağzından puro sarkarken, sabahın dokuzunda uzun bir salatalık dilimi ile kaplı akvaryum balığı kasesi bardaklarından birinde ikimize de büyük bir cin tonik döktüğünde, kendime gelmem için ne gerektiğini sorduğunda, ne yapmam gerektiğini anladım.

"Abe Simmons'ı öldürmek istiyorum."

Ailemize yaptığı tehdidi açıkladığımda Cash gözünü bile kırpmadı. Başını salladı ve sırtarak bardağı bana uzattı. "Hiç sormayacaksın sandım."

İki gün sonra Cash, bir çanta dolusu yasadışı silah ve kardeşi Presley ile birlikte eve gelir. "Gelmek ister misin, yoksa telefonun başında kalıp tırnaklarını mı yemek istersin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Emeklilikten mi çıkıyorsun?"

"Ben Shepherd's Bush'luyum. Neden emekli olayım ki?"

Berners House, biz ona doğru ilerlerken karanlığın içinden çıkıyor, parlak ışıklandırma kilometrelerce parlıyor ve içinde bulunduğu doğal güzellik alanını kirletiyor.

Yaklaştıkça Cash sırtıyor ve bana dönüp bakıyor. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Pres arabayı çekerken homurdanıyor. "Sadece vurulma. Bu sefer kışının yanaklarından mermi emmeyeceğim."

Neyse ki Pres de üye olduğu için sorunsuz bir şekilde geçtik. Cash bana bu tür şeyleri planlamaktan hoşlanmadığını söyleyene kadar kendimi cesur hissediyordum, Pres de bunu kabul etti ve ceplerine birkaç el bombası sıkıştırdı. Şimdi hepimiz tutuklanacağız diye ödüm kopuyor.

"Simmons benim," diye hatırlatıyorum onlara, Cash'in mat siyah SUV'undan çıkıp gecenin serin havasına girerken sesim sert çıkıyor. Siyah polo yakam ve botlarımın içine soktuğum siyah spor pantolonumla sıcak olmalıyım ve öyleyim de. Hatta saçlarımı altına sıkıştırdığım bir beyzbol şapkam bile var ama arada bir rüzgâr beni delip geçiyor.

Ya bu ya da korku.

Hangisi olduğunu bilemiyorum.

Cash kıkırdar, çıkarken silah çantasını omzuna asar. "Seni yakaladık kuzen. Sen yapman gerekeni yap."

Birkaç dakika öylece duruyoruz, çocuklar sigara içiyor, ben ne beklediğimizi sormadan önce ayağımı yere vuruyorum. Sinirlerim bozuldu ve omuzlarım gerildi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Belki de evde kalıp tırnaklarımı yemeliydim.

Birdenbire ışıklar sönüyor ve zifiri karanlığa gömülüyoruz.

"Bu," diye homurdandı Cash. "İşte beklediğimiz şey bu."

Pres saatine bakar, yüzü hala aydınlıktır. "Işıklar , elektrikler kesildi, silahlar ateşlendi."

Kardeşler beni dışarıda bırakıp karanlık ve sessiz eve girerken adrenalini omurgamı öpüyor. Kuzenlerim onlarla içeri girmeme izin vermedi. Ama onlar dışarı çıkmayınca tüylerim diken diken oluyor, ensemden bir tedirginlik belirliyor.

Saniyeler geçiyor.

Benim için Simmons'ı bulmaya gittiler. Orada yaptıkları tek şey bu.

"Neler oluyor?" Sesimi alçaltarak telsizden Cash'e soruyorum. "Pek bir şey yok. Bir kapı çivisi kadar ölü. Ve burası leş gibi kokuyor." "Ne kokuyor?"

"Benzin."

Bağlantı çatırdadığında, her şey kaosa dönüştüğünde ve ardından radyo kapandığında içeri girmediğime anında pişman oluyorum. Kolay olacağını umuyordum... gir ve çık, bu tür bir şey, ama açıkça öyle değil.

Saatler sonra, Cash omzuna asılı makineli tüfekle ortaya çıkıyor ve Simmons'ı saçlarından tuttuğu gibi merdivenlerden aşağıya sürüklüyor. Onu önümde yere bıraktı.

"Bir piç kurusu, senin için elden teslim edildi."

Gözlerim tekrar evin içine daldı. "Pres nerede?"

"Omzuna bir tane aldı. Biraz Tylenol bulmaya gitti."

Tylenol'ün işe yarayacağından şüpheliyim ama bunu söylemiyorum, onun yerine Simmons'a bakıyorum, dizlerinin üzerinde, nefes nefese ve kanlar içinde ayaklarımın dibinde. Titriyor.

Titriyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, belimdeki silahı çıkarıp ona doğrultuyorum. *Bunu yapabilirim.* Simmons'ın güldüğünü ancak o zaman fark ediyorum.

"Bu kadar komik olan ne?"

Simmons başını kaldırır, gözleri adeta parlamaktadır. "Sensin. Bu." Cash'i gösteriyor. "Bu acınası."

"Kafana bir silah doğrulttum. Bunun acınası olduğunu mu dűşünüyorsun? Neden?" Sakinliđimi korumaya çalışarak homurdanıyorum. Öfke içimi yalayıp geçiyor, buraya geldiğimizden beri yakamı bırakmayan dehşetle savaşıyorum. Kafamın içinde bir yerlerde bir ses, "*Bu ben değilim*" diye haykırıyor. Ama sanki bir film izliyor gibiyim. Her řey çok uzakta oluyor.

Simmons'ın yanları titriyor; o kadar çok gűlűyor ki. Ona bakıyorum ve sonra omuz silkmiř olan Cash'e bakıyorum.

"Herif kayboldu-" Bang!

Yeterince hızlı tepki veremiyorum.

Ađır ekimde, Cash yere yıđıldı. Ve műzayedede gűrdűđűm kara, gűr kařlı, iri yarı adam, silahını bana dođrultmuř bir řekilde evden ıktı.

"Bırak yoksa onu ldűrűrűm."

Cash dűřtűđű yerde inliyor. Simmons'ın eđlencesi kıkırdamaya dűnűřűrken silahı bırakıyorum ve o da ayađa kalkıyor. Arkasını dűnűyor, artık ilgilenmiyor, takım elbisesindeki kiri fırçalıyor.

"Shepherd, onunla ilgilen."

İri yarı adam, Shepherd, silahımı alıp cebine koydu. Geri çekiliyorum, gűđsűm sıkıřıyor, olduđum yerde donup kalıyorum ama umurunda deđil gibi gűrűnűyor. Bana yűrűdű ve silahını řakađıma vurdu.

Gűzlerimde ıřıklar patlıyor.

Sonra... hiçbir şey.

JAXON

(Arabamdan olayların gelişimini izliyorum.

Ne halt ediyor bu?

Oraya gidip sık kafalı kuzeni de dahil olmak üzere herkesi vurmakla.... onu götürmek arasında gidip geliyorum.

Ve görev.

Ben bayıldıktan sonra, Karındeşen kontrolü ele aldı. Öyle olduğunu biliyorum çünkü kıyafetlerim benzin kokuyordu ve Berners House'un önüne park ettiğim arabamda uyandığımda eklemlerim çığ ve morarmış, kanıyordu.

Tıpkı yangın gecesi Laine'in evinin önünde yaptığım gibi. Ona gönderdiği tüm mektuplar yolcu koltuğunun üzerine saçılmıştı. Kontrolü elinde tutmak istemesine rağmen, kontrolü elinde tutmakta zorlanıyor. Her zaman ön planda olmak için yaratılmamıştı ve benim uğraştığım şeyler onu sıkıyor. Ona her şeyi vermeyi teklif etmeme rağmen henüz kabul etmedi.

"Ona zarar verdin mi?" Ona öfkeyle baktım. O kontrolü ele geçirmeden önce hatırladığım son şey oydu. Genellikle iletişim kurmamaya çalışırız. O yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum, hayatımın bazı kısımlarını şimdi bile ondan saklıyorum. Ama Addison'da olduğu gibi, bilmem gerekiyordu.

Onu sık sık rüyanda gördüğünü biliyor muydun? Onu sakladığını bu şekilde anladım, diye kıkırdadı.

"Ona dokundun mu lan?" Ona öfkelen dim.

Mitre'deki işi bizim adımıza kabul eden evrakları imzalamamın sebebi oydu. Onu benden sakladığını sandın ama ben sadece oyunun tadını çıkarıyordum. Ona mektuplar gönderdim.

"Mektupları gördüm." O zaman onun duygusuz gülümsemesini dudaklarımda hissettim ve dikiz aynasına baktığımda bana bakıyordu, gözleri günahkâr siyahtı. *Bana kızma kardeşim. Kuşumuzun ölmesini isteyen ben değilim. Ve sakın endişelenme. Küçük sorunumuzu çözdüm.*

Bu sefer ne yaptığını sormadım çünkü tanımadığım mat siyah bir SUV yanaştı ve beni şaşırtacak şekilde Laine iki adamla indi. Onları kuzenleri olarak tanıdım, ikisi de Londra'da çirkin iş anlaşmalarıyla tanınıyorlardı.

Neden burada olduğu belli.

"Ne yaptın sen?" diye sordum ama o çoktan bilinçaltımın derinliklerine geri dönmüştü.

Babamın küçük tilkimin önünde diz çöktüğü ana kadar, silahı boş bir şekilde kafasına doğrultulmuştu. Ta ki Shepherd ortaya çıkıp salak kuzenini vurana kadar. Ancak o zaman öteki kişiliğim Jack, azgın bir boğa gibi ortaya çıktı ve kullanılmayan öfkesi vücudumun her yerine yayıldı.

Ben de onu serbest bıraktım. Bilinçli olarak. Daha sık yapmaya başladığım bir şey. Laine'den bir süredir haberdarsa ve onu henüz öldürmediyse muhtemelen öldürmeyecektir.

Ve ona ihtiyacım var.

Ama o piç Shepherd'ın silahının kabzasıyla ona vurup bayılmasını engelleyemeyecek kadar uzaktayız.

Sonra koşuyoruz, elimizde silah, yolumuza çıkan herkesi infaz ediyoruz.

"Neden umursuyorsun ki?" Öldürmeler arasında nefes veriyorum. "Onu öldürmeye çalıştın."

Karanlık bir şekilde gülüyor, *Bu seni benden daha çok sevdiği zamanlardan önceydi. Gelip onu izlememden hoşlanıyor. Belki de haklıydın. O ikimize de ait, kardeşim.*

O benim kardeşim değil, ama onu düzeltmiyorum. İlk defa bir konuda hemfikiriz.

O ikimize de ait.

Önemli olan tek şey Laine. Onu sapkın karanlığımın paylaşmanın akli başında bir şey olup olmadığını daha sonra düşüneceğim.

Onu ilk bulduğumda mesafemi korudum. Onu bulduğunda, onu benden ve nihayetinde ondan uzak tutmak için uzak durdum ama başarısız oldum. Şimdi, onu terk etmek imkansız olurdu. Mermiler havada kükrüyor, insanlar kaçışıyor, çığlık atıyor. Her tarafım kan içinde ama umurumda değil. O benim.

Bizimkiler.

"Nerede o?" Henüz ölmemiş olan adamlara tekrar tekrar soruyorum ama onun nerede olduğunu, babamın onu nereye götürdüğünü biliyorum.

Sunağa.

LAINE

Göz kapaklarımı araladığımda gözlerimin arkasında şimşekler çakıyor. İrkiliyorum ve doğruluyorum ya da doğrulmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, bir tür masaya bağlıyım. Bakmak için başımı hareket ettirmek bile kusma isteği uyandırıyor.

Yıldızlar görüş alanımda patlıyor, beni inletiyor ve sonra nefes almaya ve öğürmemeye odaklandığım için kayboluyor.

"Şşşt, seni tuttum." Sesi kısık, ellerini üzerimde gezdirirken yanan tenime ipek gibi dokunuyor.

Gözlerim titreyerek açıldı ve onu gördüm.

Jaxon her seferinde bir toka olmak üzere beni çözüyor ve kollarına alıyor. Sıcak bir günde kuru ot gibi kokusu güven veriyor, tıpkı bir yaz çayırında dinlenmek, sadece sizin bildiğiniz gizli bir bahçeye eve dönmek gibi.

Onun içinde eriyorum.

Çok yorgun, başka bir şey yapamayacak kadar istismar edilmiş.

Jaxon beni dışarı taşıyor. Omzunun üzerinden bir kez bakıyorum ve sonsuza dek aklımdan çıkmayacak bir fotoğraftaki katliamı görüyorum: sağda solda ölmüş adamlar, beyinlerinde kurşun delikleri ve Simmons'ın cesedinden geriye kalanlar kanlı parçalar halinde yere saçılmış.

"O öldü," diye yüksek sesle iç .

Jaxon'ın babası artık nefes almadığı için rahatlamış görüldüğümün ve bunun ne kadar kaba olduğunun farkındayım ama Shepherd denen o pislik bana silahıyla vurduktan sonra beynim iyi çalışmıyor.

Ama endişelenmeme gerek yok,

Jaxon'ın gözleri bana bakarken kararıyor. "Çünkü onu ben öldürdüm."

Jaxon'ın küfür ettiğini neredeyse hiç duymadım. Kulağa kaba geliyor, Karindeşen ile kendisi arasında bir beyefendiden hayduta dönüşmüş. Bu hoşuma gidiyor ama bunu ona söyleyemiyorum çünkü gözlerimi tekrar kapattığımda

rüyasız bir duruma düştüm, bedenim yorgunluğa teslim oldu.

Tekrar uyandığımda Cash'in evindeydim. Biliyorum çünkü tavanda o kadar çok çatlak var ki, sanki binlerce örümcek tavanı boydan boya çizmiş gibi görünüyor. Çatının çökmemiş olması bir mucize.

Ayağa kalktım.

Sersemlik beynime sıcıyor, bu yüzden geçene kadar hareketsiz kalıyorum. Nihayet yataktan kalkıp mutfığa girdiğimde, sadece Pres elinde bir fincan kahveyle yerel gazeteyi okuyordu. Cash'ten hiç iz yoktu.

Ya da Jaxon.

bir korku kaplıyor. "Cash nerede?"

Pres iç çeker. "Hastanede. Yine de durumu iyi. Kurşun doğrudan içeri girmiş ve hayati bir şeyi ıskalamış. Sert piç." Su ısıtıcısını işaret ediyor. "Kahve?"

Ona başımı sallıyorum ve o bana bir fincan hazırlarken kahvaltı taburelerinden birine oturuyorum. "Ne oldu? Beni buraya kim getirdi?" Rüyamda Jaxon'ı mı gördüm? Beni kurtaran Presley miydi?

Pres kaşlarını kaldırdı ve gazeteyi kahvaltı barının üzerinden bana doğru kaydırды. Ön sayfada alevler içindeki Berners House'un bir fotoğrafı var. Manşette "*Berners Evi Yandı*" yazıyor. Altında da daha küçük puntolarla "*Berners House Cehenneminde 17 kişi yanarak öldü*" yazıyor.

"Sen kaybolduktan sonra. Erkek arkadaşın seni buraya getirdi. Sana göz kulak olmazsam beni öldürmekle tehdit etti," diye homurdanıyor Pres kahvemi yere çarparken. "Kim olduğunu sanıyor bu herif? Siktiğimin şeker burunlu genci."

Neden kalbim sıkışıyor ya da gözlerim yaşıyor bilmiyorum. Ya da neden gittiği için hayal kırıklığına uğradığımı. Jaxon Karındaşen. Boynumu kesti ve beni ölüme terk etti. Bana o korkunç, alaycı mektupları gönderdi.

Ve yine

de.

öyleyim.

Bende bir sorun olduğunu bir süredir biliyordum. Ama anlamadığım şey ne kadar berbat olduğumdu. Hiçbir akli başında insanın istememesi gereken şeyleri istiyorum.

Presley yüzünü buruşturur. "Siktiğimin piçi, sana bunu vermeme söyledi." Bana bir zarf fırlattı.

Düzgün bir el yazısıyla bana gönderilmiş. Yırtıp açıyorum. İçinde daha önce kanıt bulmaya çalıştığım arşiv odasındaki dosyalar, kardeşlik partisine katılanların isimleri ve tarihleri var. Molly'nin adı orada, benimki de öyle. Ayrıca her on yılda bir yapılan ve Hasat adını verdikleri Lucian ayinlerinin sayfalar dolusu ayrıntılı dökümü var, örgütün kurulduğu yüz yıldan daha eskiye gidiyor, kadınların adları ve onlardan alınan organlar da dahil. Başka bir şey yok.

Not yok. Post-it yok. Mektup yok.

Nefesimi sabit tutarak dosyaları masanın üzerine koyuyorum ve üzüntümü sıcak, acı kahvede boğuyorum. Fincanı bıraktığımda, neredeyse boştu,

Çenem sıkılaşıyor ve kalbim sertleşiyor. Sikeyim onu. Onu ve bindiği atı sikeyim.

Cehenneme gidebilir.

Sage ve Nola ile buluşup olanları anlatmak için evden dışarı çıkmam birkaç gün sürüyor. Sage beni kaybetmiş ve yeniden bulmuş gibi sarılıyor ve Nola bana neler yaşadığımı anlıyormuş gibi bir bakış atıyor.

Cash hastaneden taburcu olup eve gelene kadar birkaç hafta geçer. Presley hemen siktir olup gider ve Jaxon'ın kendisine verdiği görevi kardeşine devreder.

Polisin Jaxon hakkında soruları var ama Berners House hakkında yok çünkü o gece orada olduğumuzu kimse bilmiyor. Büyüyen koleksiyonuma eklenecek bir sır daha: Onları saklamakta gittikçe daha iyi oluyorum.

Günlerimi Mitre'de yönetici olarak çalışarak geçiriyorum, çünkü zihnimi meşgul edecek başka ne yapabilirim ki? Bar, bar işimi elimden aldı ve Pierre, Vakıf fonunu kaybettikten sonra perişan oldu ve çevrimiçi dereceyi daha fazla erteleyemem. Tıp fakültesine geri dönme konusunda biraz endişeliyim ama her şey bittikten sonra kendime söz verdiğim şey buydu.

Sadece geceleri kendimi odaya kilitlemek zorunda kaldığımda Cash'in beni ele geçirmesine izin verdiğimde bitip bitmediğini merak ediyorum. Çünkü...

Hâlâ .

Ve hala kanıtım var. Polise vermeliyim ama henüz bunu yapamıyorum. Gözlerinin içine bakıp bunu neden yaptığını sormak istiyorum. Jaxon neydi, ne değildi, hâlâ bilmiyorum.

OceanofPDF.com

LAINE

(Dünya önce sabahlar hep gridir. Ben buna alışkınım, Londra sokaklarında babamla Waffle yemek için yürürken

Günaydın.

Lucky's'in kırık kırmızı neonu, balkabağı rengindeki yaprakların arasında kan kırmızısı bir başparmak gibi göze çarpıyor. Üzerlerinde yürümek yumuşak, neredeyse boğuk bir hışırtı sesi çıkarıyor; bu ses sadece şehrin fısıltılarına dikkat edenlerle paylaşılan bir sır. Yolcuların yüzleri artık Henry, Geoffery ya da Beau'ya benzemiyor. Suçluluk duygusu ve geçmişimin hayaletleri, tıpkı boynumdaki yara izi gibi soldu.

Aynada her gördüğümde, bana bir kurban olduğumu hatırlatmak yerine, Jaxon'ın vücuduma başka günahkâr şeyler yaparken elini sıktığı anıyı hatırlatıyor.

Onu bulup öldürmem gerekiyordu ama onun yerine o beni buldu ve becerdi. Şimdi doğru ve yanlış birbirine karıştığı bu gri yasak bölgede sıkışıp kaldım. Dünya tersine döndü ve onu tekrar nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Beni öldürmeye çalıştı ve yine de, yıllar önce yıl sonu balosuna gelmediğinde yaptığı gibi, gitmiş olması daha çok acı veriyor. Üniversitedeki popüler çocuk tarafından partide ekilmiş zavallı, inek bir genç gibiyim.

Her iki seferde de neden gittiğini anlasam da bundan nefret ediyorum. Ve ondan daha da çok nefret ediyorum. Bir daha ortaya çıkarsa onu gerçekten öldüreceğim.

Bir on yıl daha beklemese iyi olur.

En azından yağmur yağmıyor.

Her zamanki masamız da dahil olmak üzere lokanta çoğunlukla boş. Kabine geçip bir kahve sipariş ediyorum, waffle'ları babamın gelmesini bekliyorum, böylece aynı anda sipariş verebileceğiz. On dakika geçmesine rağmen gelmeyince telefonumu kontrol ediyorum.

BABA:

Bir sorun çıktı. Bensiz ye, sonra görüşürüz.

Ayrıca birkaç dakika önce gönderilmiş okunmamış bir mesaj daha var. Okurken kalbim göğsüme çarpıyor.

BİLİNİYOR:

Bu koltuk dolu mu?

Etrafıma bakındım, kimseyi göremeyince hemen geri mesaj attım.

LAINE:

Öyle olmadığını
biliyorsun.

Kalbim boğazımda bekledim. Bir dakika sonra lokantaya girdi. Gözlerindeki gümüş okyanusu ortaya çıkaran mükemmel bir mavi takım elbise giymişti. Karşımdaki koltuğa otururken ağzı sırtarak seğiriyor. Servis elemanı geliyor. O kahve sipariş ediyor, ben de spesiyal sipariş ediyorum.

Yenilebilir görünümüne rağmen, koyu halkaları var ve yüzü daha ince. Haftalar öncesinden kalma kirli sakalları çenesini, beni öpse kesip açacak kadar oyuyor.

Gözlerimi çok fazla kırparsam yok olup gideceğine inanarak ona bakıyorum. Jaxon Clémont, Addison'ın cinayetiyle ilgilenen bir kişiydi ama bir şekilde, yangında ölen on yedi kişiden çok daha büyük olan örgüt soruşturmayı bastırdı. "Şimdiye kadar dünyanın öbür ucuna varmışsındır sanıyordum."

"Hiçbir yere uçmayacağınıza dair söz vermişken bunu yapmak biraz zor."

Dudaklarım kıvrılıyor ama eğlence gözlerime ulaşmıyor. "Saçmalık."

"Yavaş seyahat etmek en iyi yoldur."

Başımı salladım. "Gerçekten burada olmamalısın. Biri seni benimle konuşurken görürse, polis-"

"Yakalanmaktan korkmuyorum."

"O zaman neden korkuyorsun?" Servis görevlisi waffle'larımı önümüze koyduktan, Jaxon'a boş bir kupa verdikten ve masadaki cezveyi doldurduktan sonra soruyorum.

Kadın gittiğinde iç geçiriyor, bir kahve dolduruyor ve elini kafasında gezdiriyor. "Bu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Waffle mı?"

Dudakları seğiriyor. "Hayır, aramızdaki mesafe."

Fiziksel olarak mı yoksa mecazi olarak mı kastettiğini bilmiyorum ama aradaki farkı kapatmaya niyetim yok. En azından sonuna kadar değil. Dudağımı çiğniyorum ve waffle'ıma bakıyorum, çatalıma krema kaplı bir çilek saplıyorum. Ama ağzıma yaklaşıyor. Birdenbire aç olmadığını fark ettim.

"Sor bana, istediğini biliyorsun."

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum ve alay ediyorum. "Neden buradasın, Jaxon?" Sormak istediğim soru bu değil ama bu da bir başlangıç.

Hemen cevap vermiyor ama cevap verdiğinde sesi teslim olmuş gibi çıkıyor. "Kanıtları hâlâ polise vermediniz. Neden?"

"Çünkü sen olmak suçlanmış birlikte ile ve dinlenme . organizasyon."

"İstediğin bu değil miydi?"

"Hayır, seni öldürmek istiyordum."

Başını sallıyor. "Güzel. Benden nefret etmelisin."

"O kızları sen öldürmedin." Jaxon'ın adı o kadınların öldürülmesiyle ilgili hiçbir belgede geçmiyordu. Anladığım kadarıyla bazı üyeler işleri fazla ileri götürmeyi seviyordu. Örgüt, üyelerini ifşa edilmekten ya da tutuklanmaktan koruyor ya da bazı durumlarda, İlahi amaçlarına daha fazla adanmışlık karşılığında bu ihtiyaçları karşılıyordu.

Ama Jaxon'ın adı yasadışı organ nakli evraklarının her yerindeydi.

"Hayır, kan pazarı operasyonlarını ben yürütüyordum."

"Organlar o kızlardan geldi."

"Cesetleri kullanmam ve imha etmem için bana bırakılacaktı."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, kaşlarım havaya kalkıyor, onun bu duygusuz açıklaması karşısında şok oluyorum. Unutulmuş keder gözlerimin arkasına batıyor. "*Kullan ve at*. Ne kadar da beceriklisiniz. Molly sadece bu muydu? Elden çıkarılacak biri mi?"

Jaxon'ın gözleri kısılr, çenesindeki kaslar gerilir. "Değildi..." Elini saçında gezdiriyor, telaşlı görünüyor. Jaon'u hep soğukkanlı ve sakin görmüşümdür. Öfkeli, evet, ama asla kendini kaybetmiş değil. İlk defa kendini kaybetmiş gibi görünüyor. "Arkadaşını kurtaramadım. Bazen kadınlar hayatta kalır. Molly ile denedim. Ben zeki bir cerrahım ama o başaramadı. Yapabildiğim en iyi şey ölümünün bir anlamı olmasını sağlamaktı ve organları aksi takdirde ölecek olanların yaşamasına yardımcı oldu."

"Kadınlar kurtuldu mu?"

Başını sallıyor. "Spitalfields Hill yakınlarında Sacred Heart adında eski bir okuldan dönüştürülmüş, istismara uğramış kadınlar için bir sığınak var. Kurtarılabilecek olanları onardım ve onları oraya, onlara yeni hayatlar, yeni kimlikler verebilecek eski bir bağlantımın yanına götürdüm."

"Ya ben?"

"Hiç tanık olmaması gerekiyordu."

"Bu yüzden mi gittin?"

"Bu olduğunu
biliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Ama şimdi hala buradasın?"

Jaxon'ın çenesi sıkıştı, gümüş gözleri cam kırıkları gibiydi. "Kanıtları teslim et." Kahvesine dokunmadan ayağa kalktı.

Hala devam eden umutlarım sönüyor ve en başta umudum olduğu için kendimden nefret ediyorum. Yaptığı ve yapmakta olduğu şey için onu asla affetmeyeceğim. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi çekip gidiyor. Hayatımın on yılı bir kâbusun peşinden koşarak boşa gitti. "Buraya bana söylemeye geldiğin tek şey bu mu?" Acı öfke her nefes alışımında göğsümü çürütürken kendimi tutamıyorum.

Durakladı. "Hayır. Sana bir hata yaptığımı söylemeye geldim."

Kendime çilek yediriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten tatlı. "Öyle mi?" "Gitmemeliydim ama sana kim olduğumu söyledikten sonra en iyisinin bu olduğunu düşündüm."

Çenesini ovuşturuyor. "Açıklamadığım için özür dilerim."

"Senin durumunu biliyorum. Dissosiyatif kimlik bozukluğu," diye ağzımdan kaçırdım. Her şey girdikten sonra, çaresizce ihtiyaç duyduğum cevapları bulmak için Google'ı taradım.

"Seni asla incitmek istemedim, Laine."

Bir parça waffle ile bir çilek daha koparıp ağzıma atıyorum ve yıkılmamı engelliyorum. "Evet, yaptın." *Hâlâ öylesin.* Duruyor ve sonra başını sallama hareketi yapıyor. Ona neden gittiğini sormak istiyorum ama gururum o kadar alçalmama izin vermiyor.

Jaxon katil, *benim katilim.*

Bunu unutmamalıyım.

"Sadece dışarı çık. Ve asla geri dönmeyin. İkiniz de. Yoksa kalbini kendim oyarım."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Kanıtları polise ver, Laine." Masaya gevrek bir ellilik bırakır. "Kahve için." Ve dışarı çıkar.

JAXON

Uzak durmam gerekiyordu. şekilde bitmesi gerekiyordu.

Benden nefret etmesi gerekiyordu.

Dışarıda bekleyen arabaya doğru bilerek yürürken ve yolcu tarafına binerken kendime söylüyorum. Sürücü koltuğunda Wolf oturuyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor çünkü başka kimseye güvenmiyorum.

Örgütün Londra'daki merkezini yerle bir ettikten sonra, diğer Sığınaklar işleri yoluna koymak için devreye girdi. Yetkililere ödeme yaptım. Polis kanıtlarını ve tanıkları rahatça ortadan kaldırdılar. Yaptıkları şey bu. Babamın yerine beni Archkey olarak atadılar çünkü bu rol için her zaman sıradaydım ama bu gözetim altında olmadığım anlamına gelmiyor.

"Demek bu yüzden sonunda bizim öldürdün," diyor Wolf. Ona bir bakış fırlatıyorum. Ellerini kaldırıyor. "Umurumda bile değil. Yapabilseydim bundan çok önce gözlerinin arasına bir kurşun sıkardım."

Wolf bir acolyte, yani üye olmak için eğitim görüyor. Eğer Archkey'i öldürseydi, babamız olması bir yana, örgüt onu ortadan kaldırırdı. Öte yandan ben korunuyorum. Güç oyunları yaygındır. Bir kere girdin mi, ne bok yersen ye içerdesindir. Ama kardeşimin statüsü, benim aksime, istediği zaman ayrılabilceği anlamına geliyor.

İronik. Artık istediğim her şeye sahibim. Güç. Prestij. İlahi hesaplaşma emrime amade.

Ama gitmesini istiyorum.

Bu yüzden Laine'in kanıtı polislere, özellikle de yolsuzluk yapmayanlardan biri olan babasına vermesi gerekiyor. Wolf hala dışarı çıkıp hayatını yaşayabilir, ama ben lanet olası gemiyle birlikte batmalıyım.

"Yapacak mı?"

". " Belki beni öldürmeyecek, ama bunu yapacak kadar benden nefret .

Wolf iç çeker ve motoru çalıştırır. "Ölüm fermanını imzaladığını biliyorsun. Polisi siktir et, Lucianlar sana o evde babamla birlikte yanmış olmayı diletecek."

"Sadece temizlik gerçekleştiğinde Matty'yi güvenli bir yere götürdüğünüzden emin olun."

Tüm hayatımı İlahi Olan'a adadım, ancak organizasyon durgunlaştı. Mabetler artık eski metinlere göre yönetilmiyor.

Artık inanmayan, fedakârlık yapmak yerine alan, bağımlılıklarını beslemek için Tanrısal olanı kullanan insanlar tarafından yönetiliyorlar. Temizlenmeli.

Ama benim tarafımdan değil. Artık bunların hiçbiri değil.

Miles Lamberton, Max'in kardeşi, ağabeyinin intiharını öğrendiğinde beni öldürmek istedi. Shina bunun bir emir olduğunu öğrenince onu daha yükseğe çıkmaya ikna etti ve anlaşma yapmak için bana getirdi. İlk engelde çöküp yanacağını düşünmüştüm ama Lamberton ailesi kararlı ve Shina'nın sandığımdan daha fazla bağlantısı var.

Babama bir darbe olacağını söylediğimde bana inanmamış gibi güldü. Gözleri şişene kadar hava kaynağını kestiğimde bile, İlâhi bir ateşle temizliği başlattım.

O gece kendi kocasını vuran Shina'ydı. İletişimde olduğu kişinin ben değil Jack olduğunu bilmiyor.

Meşguldün, içimden hedefliyorum, ama cevap yok. Son zamanlarda hiç olmuyor. Terapi seansları olabilir ya da Jack zamanını bekliyor olabilir. Benim alterim hiçbir zaman tahmin edilebilir olmadı.

Wolf'un gözleri kafasının içinde dönüyor ve beni tekrar dışarı çıkarıyor. "Sen kafayı yemişsin. Shina'ya güveniyor musun? Shina Shepherd'a?"

"O bir kurucu."

"Evlilik yoluyla."

"Kadınlar metinlerde yasaklanmamıştır." Hepsi olmasa da bazı Mabetler kadınların üye olmasına izin vermektedir.

"Kadın olduğu için değil. Onu becerdiğim için."

Ona bakıyorum ve o inliyor. "Onun kana susamış bir psikopat olduğunu bilmiyordum."

Karanlık bir gülümsemenin hayaleti dudaklarıma dokunuyor.

"Tencere. Kettle. Siyah." "Touché."

Wolf bizi eve kaosa götürdü. Matty biz ayrılırken toparlanma telaşındaydı ve ona her an gitmeye hazır olmasını söyledi. Geri döndüğümüzde hiçbir şey değişmemişti. Fuayedeki iki ağır abi bizi başlarını eğerek selamlarken Matty bizi görmezden geliyor. Daha önce kızgındı, özellikle de bana. Nedenini hâlâ bilmiyorum.

"Yıllar boyunca ne kadar çok pislik biriktirdiğimiz hakkında bir fikrin var mı?" Matty'nin saçları dağınık, melek yüzünün etrafında uçuşuyor ve sonunda bana bakmaya tenezzül ediyor. Gözleri eğlenmiyor. Hâlâ üzgün. Her ne yaptıysam, bunun için beni uğraştırıyor.

"Arkanda bırak," diye mırıldandım.

"Sokaklarda açlıktan ölen insanlar var ve siz benden bazı şeyleri geride bırakmamı istiyorsunuz."

"O zaman hayır kurumuna bağışla." Bunun için gerçekten zamanım yok.

Çenesini sıkıyor ama başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir. Siz ikiniz." Nöbet tutan ağır topları işaret ediyor. "Bu kutuları iyi niyete götürün." İstedğini yapmakta tereddüt ediyorlar, onay için bana bakıyorlar. Boş bir bakış attım. "Ona bakmayın. Burada yetkili benim," diye tersliyor.

Gerçekten hiç bu kadar hızlı hareket eden bir erkek görmemiştim.

"Hastaneye gidiyorum." Bu benim son vardiyam. Her şeyden sonra, istifa etmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Genelde böyle hissettiğimde kendimi işe veririm. Ama Londra Sığınağı'nın çalıştığından emin olmak da bir iş. Ayrıca hala yönetmem gereken bir aile şirketim var ve bu da beni saatlerce ayakta tutuyor. Yapmam gereken son şey, az uykuyla birini ameliyat etmek.

"Jax."

Kız kardeşimin sesine dönüyorum. "İyi misin?"

Midemde kızgınlık kıvrımları oluşuyor ama bastırıyorum. Matty içimi karartan ruh halimin acısını çıkarabileceğim biri değil.

"Her şey yolunda," diye yalan söyledim.

"Bir haftadır uyumamış gibi görünüyorsun. Bu sakal da neyin nesi?"

"Kardeşimiz önümüzdeki ay Movember için hazırlanıyor, değil ?" Kurt odanın öbür ucundan alay ediyor.

Şimdi Matty'nin gözleri eğleniyor. "Bu doğru mu?"

Sikeyim Wolf'u. Umarım Shina onun sikini ısırtıp koparır. "Ben işe gidiyorum."

"Bekle." Elini omzuma koydu. "Bir olursa bana söylersin, değil mi?"

Çünkü aile evinden oldukça hızlı bir şekilde taşınıyoruz."

"Elbette," diyorum yumuşak bir sesle.

"Üniversite arkadaşın yüzünden değil mi? Şu kız, adı neydi?" Omuzlarım gevşemeye zorlayamadan sertleşiyor. Matty bunu anlıyor; o kadar zeki ama bana daha da kızmak yerine gülümsüyor ve omzumu sıkar.

"O her kimse, onaylıyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Jaxon. Onunla birlikte olmak için o korkunç ataerkil erkekler kulübünü yıkman gerekiyorsa, sonuna kadar ." Wolf'a bakıyor, o da sırtıyor ve henüz paketlenmemiş alkolden bir kadeh kaldırıyor.

Sözlerinin ağırlığı altında ezilerek mazeretlerimi sıraladım ve oradan ayrıldım.

Kız kardeşim yanılıyor. Mutlu olmayı hak etmiyorum. Hayatım asla onlarınki gibi olmamalıydı. Ben onlar gibi değilim.

Biz onlar gibi değiliz, diye ekliyor alterim, ben arabamın ön koltuğunda oturup hiçbir şeye bakmazken karanlıktan çıkıp geliyor.

"Ortadan kayboldun."

Bana yaptırdığın onca işten sonra tatil yapıyordum.

"Hâlâ kontrolü ele almadınız."

Tam zamanlı çalışmak çok yorucu.

"Bir anlaşma yapmıştık. Ona zarar vermeyeceğini söylemiştin."

Karındaşen kıkırdar. *Onda neyi sevdiğini görebiliyorum. Alınan biri.*

Belki de onu tutmalıyız.

Gözlerimi kısarak dikiz aynasından kendime bakıyorum. "Bize asla geri dönmememizi söyledi."

Küçük kuş kesinlikle yalan söylüyordu. Alt dudağı taparcasına titriyordu.

Laine bensiz daha iyi. Bizsiz. Daha önce de bu yüzden ayrıldım ve yine ayrılacağım. Evrim geçirdiğini sanıyordum ama o hâlâ üniversitede tanıdığım, aydınlık ve karanlık kırıkları olan aynı kız. Eskiden aynı olduğumuzu düşünürdüm ama benim ışığım yok... artık yok.

de alterim kadar kötüyüm, sadece saklamakta daha iyiyim.

Kaldığı kuzenin evine giderken kendime bunu söylüyorum ve işe gitmeden önce odasının ışığı sönüp yatana kadar onu izliyorum.

LAINE

F lames sayfanın kenarlarını yalıyor. Kenarlar kararır ve dumanla kıvrılır. İzlemesi katartık.

Jaxon'ı görelî iki hafta oldu ve bana kanıtları teslim etmemi emretti. Bunu yapamazdım. Jaxon'ın adı, her cinayeti temizleyen, cesetleri parçalayan ve vakıf tarafından finanse edilen her hastaneye karaborsa organları teslim eden kişi olarak siyah beyaz bir şekilde oradaydı.

Ancak örgüt tecavüz ve kazanç sağlıyordu, Jaxon'ın söyledikleri doğruysa hala da öyle ve her büyük şehirde bir Sığınak var.

Bunun bırakamam.

Ben de üzerinde Jaxon'ın adı yazmayan her şeyi bir zarfa koyup babamın verandasına bıraktım - isimsiz bir ihbar. Babam artık suç araştırma bölümünde değil ama doğru kanallara ulaşmasını sağlayacaktır.

Geri kalanına gelince, Jaxon'ın son zamanlarda yaptıklarının bir şekilde telafi edilebileceğini umarak onu ışıkla besliyorum. Belki de hayal görüyorum, ama yaptıklarından sonra onu kınamaya kendimi ikna edemiyorum.

Ben de bir katilim.

Kurşun yarası iyileşen Cash, zarfın içindekileri yaktığım oturma odasına doğru topallayarak ilerliyor.

"İyi misin, evlat?"

Değilim ama gülümsemeye . "Larry kadar mutluyum." "Hâlâ seni takip ediyor mu?"

Gözlerimi deviriyorum. Sapığım geri döndü, sanki hiç gibi. Son iki haftadır nereye gidersem gideyim Aston Martin'îyle beni takip ediyor. O olduğunu bu şekilde anlıyorum. "Onu bir daha dışarıda görürsen, vurmana izin veriyorum."

"Oh, yapacağım." Cash tam zil çalarken güler. Pencereden dışarı bakar. "Arkadaşların burada."

Nola ve Sage olanları öğrendiklerinde beni hemen görmek istediler, ama o anki ruh halim uygun değildi. Cash beni bir an önce normale dönmeye ikna etti. Normal olan her neyse? Bir şeyleri vurmak benim tek çıkış noktam ve bu bile bana *onu* hatırlatıyor.

Neden bana ateş etmeyi öğretmek zorundaydı ki? Neden yemek pişirmek gibi işe yaramaz bir şey öğretmedi ki? O zaman kalmak için bir bahanem olurdu.

Mutfaktan mı? Cash her gece benim için yemek yapıyor zaten.

Evin dışında, iki suç ortağım garajı çevreleyen alçak duvarın yanında uzanıyor. Haftalık kurabiye öğleden sonralarımız haftalık koşulara dönüştü - Nola'nın fikri- sağlıklı vücut, sağlıklı zihin, görünüşe göre.

İkisini de hissetmiyorum. Sadece kaybolmuş.

"Kot pantolonla koşamazsın," diye homurdanıyor Nola şık siyah likrasının içinde, saçlarını at kuyruğu yapmış.

"Ben gelmiyorum."

Sage suratını asıyor, hayal edilebilecek en parlak renkleri giymiş ve saçlarını tepeden yapmış. ", eğlenceli olacak. Sonra da dondurma yeriz." Nola'nın korku dolu bakışlarını görmezden geliyor ve bana içi kıyafetlerle dolu kanvas bir çanta fırlatıyor.

"Bu da ne?"

"Yedek koşu takımı. Yangından sonra hiç olmayabilir diye düşündüm." Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve gözyaşlarım her an dökülmekle tehdit ediyordu. Konuşamayacak kadar tıkanmış bir halde başımı sallıyorum ve çantayı ona doğru itiyorum.

Nola iç çeker, Sage'den alır ve geri verir. "Üstünü değiştirip buraya gelmen için iki dakikan var, yoksa seni iç çamaşırlarınla koştururuz. Koşmak sana iyi gelecektir. Kan akışını hızlandırır."

Beş dakika sonra Sage'in neon koşu kıyafetlerini giymiş olarak çıkıyorum. Benden daha küçük olduğu için biraz darlar ve 80'lerden kalma bir partiye gidiyormuşum gibi görünüyorum ama umurumda değil. Artık hiçbir şeyin önemi yok gibi görünüyor.

Ama Nola haklı. O her zaman haklıdır. Yola çıktığımızda kendimi daha iyi hissediyorum. Temiz hava tenime iyi geliyor ve ıslak yaprakların kokusu daha derin nefes almamı sağlıyor, kabul etmek istemediğim acıyı dışarı atıyorum. Jaxon'ı özlediğimi söylemek, bana yaptıklarının iyi olduğunu kabul etmek gibi bir şey. Ama değildi. Kırmızı bayraklar vardır, bir de terapiye ihtiyaç duyulduğunu gösteren büyük kırmızı işaretler vardır.

Belki de ihtiyacım olan şey normal değildir ve yeni şeyler yapmaya başlamalı ve kendimi farklı deneyimlere açmalıyım.

"Direk dansı," diye homurdanıyorum

Sage'e. "Ne?"

"Hadi derse gidelim." Ne ben? Nereden bu?

Nola sırtıyor. "Eskiden striptizciydim, neden olmasın? Direğe geri dönmek iyi olur."

Koşarken, yokuş dikleşiyor, Sage'in yüzü bir resim gibi ve ben başımı sallıyorum.

"Nişanlımın bana izin vereceğinden emin değilim," dedi Sage pantolonunu indirirken.

"O zaman gizlice kaç. Siktir et onu," diye hayıflanıyorum, tepede ölmemeye çalışıyorum.

"Şimdi bakmayın ama evden beri bizi takip eden bir araba var," diye ekliyor Nola, sanki dünyadaki tüm ciğer kapasitesine sahipmiş gibi konuşarak.

Bakıyorum, elimde değil. Yaklaşık bir mil geride, tepenin başında, cilalı bir Aston Marten. Aniden yönümü değiştirip tepeden aşağıya doğru koşmaya başladım. Sage ya da Nola'nın beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakmıyorum. Tek bir şeye odaklanmışım, direksiyonun arkasındaki herifle yüzleşmek.

Yokuş aşağı daha kolay. Çok geçmeden uçuyorum, ayaklarım yere değmiyor . Rüzgâr bağırışlarını kesiyor ama kızların bana seslendiğini yarı yarıya duyabiliyorum. Onları görmezden geliyorum, öfke bedenimde bir yıkım topu gibi patlıyor.

Erkeklerin istediklerini yapabileceklerini düşünmelerinden, özel zamanıma müdahale etmelerinden bıktım. Beni terk etti, çekip gitti.

Jaxon beni takip edemez.

Oraya vardığımda, direksiyonda öylece oturuyordu, araba kaldırımın yanında boşta duruyordu. Cama vurdum. "Oi!"

Camı indiriyor ve gözlerini kıyafetime dikeyyor. Benim bakış açımdan, rahat bir şekilde giyinmiş, siyah tasarım bir tişört ve kot pantolon giyiyor. Her ne sebeple olursa olsun uzattığı kirli sakalı bile yakışmış.

"Beni takip etmeye iznin yok," diyorum sıkılmış çenemin arasından, nefesimi toplamaya çalışarak.

"Sen bak...."

"Ne? Neye benziyorum?"

"Egzersiz yaparken ateşlisin."

Ona bakıyorum, ağzım sert bir çizgide sabitlenmiş. "Beni takip etmeyi bırak." Etkili olması için direksiyonunu tekmeliyorum.

Yanağındaki gamze kırışıyor. O gamzeden nefret ediyorum. Yavaşça arabayı vitesine takıyor ve geri dönüyor. O gittikten sonra tepeye doğru tekrar koşuyorum ve kızlara ulaştığımda hırıltılı bir şekilde öksürerek yere yığılıyorum.

"Seni götürmesi için onu çağırmalıydın," diye takılıyor Nola. Eğer arkadaşım olmasaydı, onu tokatlardım.

Şehre kadar koşmayı başardık ve bir şeyler yemek için eski yerel pubım Flower and Dean'de durduk. Kendimi çok daha iyi hissediyorum, daha az kapalı ve sinirli. Uzun zamandır ilk defa yemek yemeyi dört gözle bekliyorum.

"Sen eskiden burada çalışmıyor muydun?" Nola futbol maçını izleyebilsin diye televizyonun yanında bir masaya oturduğumuzda Sage soruyor.

"Yarı zamanlı," diye başımı sallıyorum ve yerime kimi getirdiklerini görebilmek için bara doğru bakıyorum. Yelekli ve gömlekli genç bir barmen bakışlarımı yakalıyor ve yanıma geliyor.

"Laine, değil mi?" Kırıksık gözlü gülümsemesini bana odaklıyor. "Evet."

Elini uzattı. "Miles, sen Jaxon'la oradayken Ten Bells'te tanışmıştık."

Miles elimi biraz fazla uzun tutuyor ama zararsız görünüyor, ben de gülümsüyorum. İyi tarafı, masa servisi alıyoruz. Yiyecek ve içecek siparişimizi alıyor ve arka tarafta kayboluyor. Ayrılırken bana bir kağıt parçası uzatana kadar onun hakkında hiçbir şey düşünmüyorum. Üzerinde telefon numarası yazıyordu.

Çöpe atmak istiyorum ama dışarıda, sokağın sonunda sinsice dolaşan tanıdık Aston'u görüyorum. "Siktir et, yeni şeyler denemek istiyorum." Telefonumu çıkarıp Miles'a mesaj atıyorum, Sage'in yüzündeki sevinç ifadesine ve Nola'nın kalkık kaşlarına bakıyorum.

Ertesi gece Miles'la çıkmayı kabul etmekte aceleci davranmış olabilirim. Ancak Jaxon'ın beni yerel sinemaya kadar takip ettiğinde yüzünde beliren ifade buna değer. Yüzünü görebileceğim kadar yakınımda değil ama Miles bana içeri kadar eşlik ederken Aston'u park yerine yanaştığında yüzünü hayal edebiliyorum.

Patlamış mısır kuyruğuna girmek için gişede duruyoruz. Yarı Miles'ı dinliyorum, yarı Jaxon'ı arıyorum, neyse ki Miles konuşmayı çok seviyor.

"Bu filmi çok seviyorum. Pek çok kez uyarlandı. Poirot'nun Agatha Christie'nin bir fotoğrafıyla etkileşime girdiği kısa bir sahne olduğunu biliyor muydunuz..."

Miles'ı duymazdan geliyorum ve gözlerim yanana kadar girişe bakıyorum. Her uzun boylu, belli belirsiz çekici adam Jaxon'a benziyor ve göğsüm çarpıntı içinde.

Beni içeri kadar takip etmese iyi olur.

"... hangisi?"

Miles'a göz kırpmıyorum. "Affedersin, ne diyordun?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor, yanakları kızarıyor. "Tereyağlı mı yoksa tuzlu patlamış mısır mı?"

"Herhangi biri mi? İkisi de mi?" İkisini de alıyoruz ve sonra filmi izlemek için içeri süzülüyoruz. Miles tuvalete gittiğinde fark etmiyorum bile. Ancak tanıdık bir varlık aynı sıraya girip yavaş ve kasıtlı bir şekilde Miles'ın koltuğuna oturduğunda her şey yanıyor - ciğerlerim, boğazım, hatta onu içime çekerken gözlerim bile.

Jaxon gözleri filmde sabit kalsa da yakınımaya eğiliyor. Kolonyasının keskin ve narenciye kokusu havaya sınıyor, "Ne kaçırdım?" diye fısıldarken içim içime sığmıyor.

Ona yumruk atmak, karnımı saplamak istiyorum. Bunun yerine, kalbimin vahşi atışlarını sakinleştirerek ona ters ters bakıyorum. "Ben randevudayken böyle ortaya çıkamazsın," diye mırıldanıyorum.

Çenesi sıkıştı. "Onu beceriyor musun?"

İşte bu kadar. Ona doğru döndüm, damarlarımda kıvılcımlar oluşuyordu.

"Delirdin mi sen? "Şşşt." Birkaç sıra önde, rastgele biri düşmanca bir bakış atıyor

omuzlarının üzerinden.

Jaxon bir avuç patlamış mısır alır ve ağzına atar. *Siktir et onu.* Benden bu kadar. Jaxon'ın geldiği yönün tersine sinemadan çıkmak için ayağa kalkıyorum ama beni tutup geri çekiyor. "Bekle, *lütfe*, Laine."

Beni etkileyen *lütfe* değil, adımı söyleme şekli, sesinin derin tınısı, alçak, yumuşak, tenimi kadife gibi okşuyor.

Ona yarı dönük bir şekilde bekliyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, filmin sesini duyamayacak kadar yüksek. Yine de ona bakamıyorum.

İç geçiriyor ve beni göğsüne çekiyor, kalbinin atışı benimkinin gümbürtüsüyle eşleşiyor. Bu lanet filmi duyabilene aşk olsun.

"Neden buradasın?"

"Çünkü uzak kalabileceğimi düşünmüştüm ama kalamıyorum. Senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden ." Duraklıyor ve tekrar konuşmadan önceki saniyeleri iki elimle sayabiliyorum. "Bunu seni kendimden korumak için yaptım."

"Karındaşen'den mi

bahsediyorsun?" Jaxon iç geçirir.

"Ama artık bunu yapmana gerek yok, değil

mi?" "Hayır."

"Neden?"

Buna karşılık dudakları şakağımı sıyrıyor ve sonra orada kalıyor.

Önce kaskatı kesiliyorum, sonra yavaş yavaş her şey gevşemeye başlıyor, önce boynum ve omuzlarım, sonra göğsüm, nefeslerimiz aynı anda girip çıkıyor. Sırada karnım ve kalçalarım var, sonra bacaklarım ayak parmaklarıma kadar iniyor ve tamamen ona yaslanıyorum.

"Miles geri döndüğünde çıldıracak." "Miles geri gelmeyecek."

Gözlerim açılıyor ama hareket etmek için çaba sarf etmiyorum. Belki de bu, şiddet söz konusu olduğunda ne kadar değiştiğimi gösteriyor. "O öldü mü?"

Jaxon usulca kıkırdıyor ve kulağımı ısırtıyor. "Hayır, sadece biraz ."

Bunu kabul edebilirim. Birkaç dakika boyunca Jaxon'ın elleri vücuduma günahkârca şeyler yaparken gözlerim filmde geziniyor. Parmak eklemleri açıkta kalan kalçalarımı sıyırdığında *cehenneme gideceğimi* düşünüyorum.

Sage'in botlu örgü elbiselerinden birini giyiyorum, bir randevu için evden daha azıyla çıkmama izin vermezdi. Israr etmesine mi sevinmeliyim yoksa Jaxon'ın onun için yuvarlanıp yayılmamı sağlamak için fazla bir şey yapmasına gerek kalmamasına mı sinirlenmeliyim bilemiyorum.

O şimdiye kadar sahip olduğum en kötü bağımlılık.

Beni kucağına yatırıyor, ben de ona izin veriyorum, üzerine çıkıyorum, altımda ne kadar sert olduğunu hissediyorum. Diğer eli elbisenin yumuşak yünü üzerinde göğsümü yoğuruyor. "Kahretsin, bunun hayalini kuruyordum. Seni sikimin üzerinde boşaltmak için sabırsızlanıyorum güzel kızım," diye kulağımın kabuğuna doğru nefes alıyor.

Söyleyecek hiçbir sözüm yok, sadece sinema boyunca yankılanan porno yıldızı gibi bir miyavlama var.

"Çenenin kapatır mısın sen!" toplu tepki.

İnledim. "Seni burada sikmeyeceğim." *Ya da herhangi bir yerde.* Ama son kısmı söylemedim. Asla asla deme.

Başını eğiyor, bunu kabullenmiş gibi görünüyor ama parmakları dantel tangamın içine kayıyor, ıslaklığımın içine dalıyor ve klitorisimin üzerinde sıcak daireler çiziyor. "Söylediğin şey hakkında düşünüyordum."

"Ne hakkında?" Yumuşakça nefes alıyorum.

"Seni incitmek hakkında." Vücudumdaki her sinir alev alev yanıyor. "Başkalarını incitmek için yaptığım tüm o kötü şeyler, seni incitmek için. Özür dilerim."

"Hepsini ."

"Hayır, Karındeşen yaptı. Ve ben onu durdurmadım." "Peki ya şimdi?"

"Onunla bir anlaşma yaptım. Seni rahat bırakacak ve tüm kontrolü eline alacak."

Donup kaldım. Şu anda kıcıımı sürttüğüm Karındeşen bu mu? Hayır, hayır, olamaz. Tüm tavırları farklı. Farkı anlayabiliyorum.

"Ama ona her zaman arzuladığı şeyi verdiğim için artık bunu istemiyor gibi görünüyor. Ve şimdi onun daha az gelip gittiğini hissediyorum."

Yutkunuyorum, safra boğazımın arkasını ekşitiyor. "Kayboluyor mu?"

Jaxon başını sallıyor. "Hayır. Şimdi başka bir şey istiyor." Bana ne olduğunu söylemiyor. "Lütfen, Laine. Bunu telafi etmeme izin ver."

Kalçalarımın arasında nefis bir sıcaklık karıncalanırken göğsüm sıkışıyor. Ona dönüp bakıyorum, dudakları o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. "Nasıl?" Fısıldayarak cevap veriyorum.

Jaxon karanlıkta şeytani bir gülümsemeyle parlıyor. "Trenler hakkında ne hissediyorsun?"

OceanofPDF.com

LAINE

Ben trenlere karşı değilim. Gizliden gizliye onları seviyorum-özellikle de restoranları, özel kabinleri ve nefes kesici manzaraları olanları.

Orient Express'in birinci sınıf salonundayım, şampanya barında oturuyorum, Jaxon'ın içeri girdikten sonra yastığının üzerine bıraktığı bileti tutuyorum, Cash'in güvenliğini onun haberi bile olmadan atlatıyorum.

Köşede bir piyano çalıyor. Beyaz blazer ceketli ve siyah kravatlı garsonlar tarafından servis edilen tepsilerdeki flütler patlayıp köpürüyor.

Gelmek istemedim; onu çöpe atacak ve sonsuza kadar lanetleyecektim ama bu deneyimi kaçıramazdım.

Ve onu.

Ondan korkmuyorum. Artık korkmuyorum.

Artık bir kurban değilim.

Ve Jaxon düşündüğüm ya da öyleymiş gibi davrandığı kişi olmayabilir. O hem karanlık hem de lezzetli... Şeytan ve melek tek bir yıkıcı formda. Kendimi korumak beni uzakta tutmalı, tepelere kaçmalıyım, ama asla kurtulamadığım hastalıklı bir merakım var. İçimde anlaşılmak için can atan bir karanlık var. Beni her şeyimle kabul ediyor: iyisiyle, kötüsüyle ve çarpıklığımla.

İzlendiğime dair ani bir his omurgamdan aşağı kayıyor.

Ardından hafif bir kızgınlık.

Bakışlarım barda geziniyor ve ruh emici gözleri olan bir adamla çarpışıyor. Sandalyesinden kalkıp bana doğru yürürken, gerçekten ve tamamen görülmüş olma hissi içime işliyor.

"Düşünceleriniz için bir kuruş?" Bariton sesi üzerimde geziniyor ve nabzımı hızlandırıyor.

Koltuğumda kıpırdamadan, temkinli ama aynı

zamanda rahatlamış bir şekilde oturuyorum.

Geldi.

Gitmeseydi bile, yine de gidecektim. Hayatımın bir sonraki bölümüne başlamadan önce yavaş bir dünya turu. Ama işte geldi. Bu sefer beni hayal kırıklığına uğratmadı. Sinemaya geldiğinde hissettiğim alevin en hafif yalımları hayata geri döndü.

"Düşünüyordum...."

"Tehlikeli."

Ona gülümsemeyle karışık ekşi bir bakış fırlatıyorum. "Bütün yolculuk boyunca bir pislik gibi davranacaksan, yalnız gitmeyi tercih ederim."

"Düşündüğün şey bu muydu?"

Başımı sallıyorum, bakışlarım onun üzerinde geziniyor, yeni tıraş olmuş yakışıklı, rahat bir pantolon ve süveter giymiş. Yanında Hermes marka küçük bir bavul ve üzerinde benim taşıdığım fil büyüklüğündeki Primani sırt çantasının yanında bebek gibi duran bir ceket var. "Hayır, o değil."

Yanımda otururken gözlerimi onunkilerle birleştiriyorum. "Onunla konuşmak istiyorum. Karindeşen."

Kaşlarını kaldırıyor. "Buna hazır mısın?"

"Beni kurtardı, değil mi?"

Başını salladı. "İkimiz de yaptık."

"Yani artık beni öldürmek istemiyor."

"Hayır." Jaxon sanki birini dinliyormuş gibi başını eğiyor. "Aslında tam tersi. Sen bana ait olduğun için kimsenin sana zarar vermesine izin vermez... bize."

Soğuk, karanlık bir heyecan omurgamdan aşağı kayıyor. Bir zamanlar beni öldürmeye çalışmış bir adam bir yana, herhangi birine ait olmak konusunda bile ne hissettiğimden emin değilim ama bu beni korkutmuyor. Jaxon olduğu sürece kendimi güvende hissediyorum.

Jaxon sinemadan sonra yaptığı açıklamada, *Jack'in artık ön tarafa geçmesini engelleyebiliyorum, ancak her zaman dışarı çıkmasını sağlayamıyorum*, dedi. Sistemini stabilize etmek için terapiye başladı, alterler arasındaki geçişler, kendisi ve Jack olarak adlandırdığı kişi ve sonunda entegre olacak. İyileşmeye doğru uzun bir süreç. Hâlâ her şeyi anlamıyorum ama Jaxon bunun tetikleyicilerini kontrol etmesine yardımcı olduğunu düşünüyor.

Yani çalışabileceğimizi düşünüyor.

"Sanırım bir şey yapmaya kalkarsa seni her zaman bıçaklayabilirim," diye şaka yapıyorum. Jaxon kıkırdıyor.

"Pençelerin hâlâ dışarıda, küçük tilki."

Telefonumda bir mesaj geliyor. Grup sohbetimizdeki kızlardan.

SAGE:

Eğer seni bir daha incitirse, onu hadım ederim.

NOLA:

Ben onu tutarım.

LAINE:

İkiniz için endişelenmeli miyim?

SAGE:

Cidden, seni nereye götürüyor?

NOLA:

Merak etme, Quinn'e telefonuna bir takip cihazı yerleştirdim.

LAINE:

Bu başka bir şaka olsa iyi olur.

SAGE:

Um.

NOLA:

...

"Seni takip eden tek kişinin ben olmadığını gördüğüme sevindim," diye kulağıma eğiliyor Jaxon.

abucak telefonumu bir kenara itiyorum. "Aldığın terapi sağlıklı sınırlar koymayı da içeriyor mu?"

Jaxon kıkırdıyor, beni dışa doğru ısıtan alçak, klitoris gümbürtülü bir ses. "Trene bin ve ğren."

Trene biniyoruz.

Her zamanki gibi, Jaxon Büyük Sit'i tutmuş. Onunla oda arasında, ağzım bir karış açık, bakmaktan kendimi alamıyorum.

Zengin maun duvarları yaldızlar, girift bir şekilde oyulmuş iek motifleri, sadece ağır, zengin perdelerle örtülü büyük pencerelerle kesintiye uğrar. En iyi Mısır pamuğundan çarşaflarla kaplı görkemli bir kral yatak kabine hakimdir. Bir tarafta, iki kadife döşemeli sandalyeyle çevrili cilalı ceviz bir masanın bulunduğu küçük bir yemek alanı vardır. Köşede mermer özel bir banyo yer almaktadır.

Özenli bir kabin görevlisi çantalarımızı kapının yanına bırakıyor ve sonra ayrılıyor.

Jaxon ile bir odada yalnız kalmayalı neredeyse bir ay oldu. Onun yavaş seyahat arkadaşı olmayı kabul ettiğimde, her birimizin bir kabini olacağını varsaymıştım. Jaxon yalnız uyuduğunu açıkça belirtti. Avuçlarım terliyor ve üzerimdeki elbise aniden çok sıcak geldi. Yalnız olsaydım çıkarırdım ama....

Jaxon'a utangaç bir bakış attım, o da bana şeytani bir bakış attı.

Sinemada bana saldırmasından bu yana  buçuk hafta geçti ve her gün beni takip etti ve bana Orient Express biletini bırakana kadar her gün onu uzaklaştırmaya ya da görmezden gelmeye çalıştım. Onun orada olmasına, geceleri arabasından beni izlemesine, ben hayatıma devam ederken gölgelerde gizlenmesine alışmak yavaş bir kabullenmeydi. Genellikle onu görürdüm.

Göz ucuyla baktım ve dönüp doğrudan ona baktığımda ya orada değildi ya da oradaydı ama daha fazla yaklaşmadı.

Ve şimdi tam yanımda ve ilk kez bir odayı paylaşacağız, onu nasıl içeri alacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ancak Jaxon'ın başka fikirleri var. Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kollarını bana doluyor, yüzü boynuma gömülüyor ve tenimin kokusunu içine çekiyor. Uzanıp bir elimi ön koluna koyuyorum. Sonra kulağıma fısıldıyor. "Yirmiye kadar sayacağım küçük tilki ve işim bittiğinde seni soyacağım, sikeceğim ve istediğim gibi kullanacağım."

Donup kaldım, hareketsiz kaldım. Sözleri, içinde bulunduğumuz lüks süite tamamen zıttı.

"Bir, iki, üç..."

Gergin bir kahkaha attım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Dört, beş, altı..."

Kahretsin, şaka yapmıyor. Ondan uzaklaşıyorum, gözlerinin içine bakmak için dönüyorum. Gümüş gözlerinde karanlık bir fırtına var, benimle alay ediyor. Seçenekler zihnimde karmakarışık, beni panikletiyor.

Yerimde durup ne görebilirdim. Kendimi banyoya kilitleyebilirim.

Ya da kaçabilirim.

Gözleri benimkileri yakıyor. "Kaçmak için son şansın, küçük tilki."

Bir düdük çalar ve tren sarsılarak uzaklaşır ve istasyonu terk eder.

"Yedi, sekiz, dokuz..." Gülümsemesi tüm kötü şeylerin bir araya toplanmış hali. Adrenalin omurgama hücum ediyor ve bacaklarımın arasında ısı birikiyor - korku ve arzu birleşiyor, yakında beni kaçamayacak kadar sarhoş edecek ölümcül bir kokteyl.

Kabinden dışarı fırlıyorum, kalbim kapıdan çıkan bir at gibi hızla çarpıyor. Tren zaten hızla ilerliyor, bu yüzden ince vagon geçidinden başka gidecek yer yok, manzara ıslık çalarak geçiyor. Tekrar Londra sokaklarında ondan kaçmaya çalışıyorum ama bu sefer vagon aydınlık, insanlarla dolu ve sonunda ne olacağını biliyorum.

Zengin restoran vagonuna, kalabalık bara ve ardından lüks koltuklu vagonlara doğru aceleyle ilerlerken arkama bakmıyorum. Ta ki eli boynuma dolanıp beni boş oturma kompartımanlarından birine sürükleyene kadar.

Dudakları benimkini acımasızca öpüyor, dişleriyle alt dudağımı törpülüyor. Beni pürüzsüz vagon duvarına yapııştırıyor, o kadar yakın ki vücudu aynı hızda

benimkiyle. Ereksiyonu taş gibi sertleşmiş, pantolonunun içinde zorlanıyor. Karnımdaki düşük ısıya karşı baskı yaptığını hissetmek nefesimi kesiyor ve sırtımı ona doğru eğmeme neden oluyor.

Gülümsüyor, dişleri görünüyor. "Seni böyle seviyorum, benim için çaresizsin."

Elleri saçlarıma dolanırken titriyorum, başımı geriye çekiyor ve boynumu ona gösteriyor. Kıkırdıyor, yüzünü boğazıma gömüyor ve boylu boyunca uzanan yara izini yalıyor. Perdeler çekili, böylece herkes eğilip içeri bakabilir. İnsanlar çoktan baktı.

"Jax, herkes görebiliyor-" Sözlerim beni ısırmasıyla yarıda kesildi, boştaki eli yavaşça uzunluğumda ilerliyor, her vuruşta etimi yakıyor ve elbisenin üzerinden göğüslerimi sıkıyor. Elbiseyi aşağı çekmeden önce aklıma gelen tek net düşünce, *çok fazla kıyafet giydiğim*.

JAXON

"Bırak izlesinler," diye homurdanıyorum. "Boşaldığında ne kadar güzel olduğunu görsünler." Küçük tilkim altımda titriyor, başıyla onay verirken heyecanım artıyor.

Elbisesinin askısını aşağı çekerek pembe meme uçlarını çimdikliyorum. Tatlı dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Gözlerinin içine bakarak eğilip dudaklarımı etrafına doluyorum ve avuçlarımın içinde kıvrana kadar emiyorum. Elimi kalçalarının üst kısmını okşayınca kadar aşağıya sarkıtıyorum ve parmaklarımı kremi, yumuşak teninde gezdiriyorum.

"Bacaklarını ayır, şimdi," diye emrediyorum.

Dediğimi yapıyor, başparmağımla dantelli pantolonunun kenarını sıyrırken ışıltılı gözlerle beni izliyor. Sırılsıklam, ince kumaş şeridini kenara çekip içine girdiğimde titriyor.

Bir elim boynunda kilitli, onu vagon kapısının penceresinin önünde tutsak tutarken, klitorisinin etrafında dönüyorum, nefes nefese kalana kadar sıırılsıklam amcığıyla alay ediyorum, o lanet olası sevimli şekilde dudağını ısıyor, ses çıkarmamaya çalışıyorum.

"Bunu sevdin mi, küçük tilki?"

"Evet."

"Daha ister misin?"

"Evet, *lütfe*n, Jaxon."

"Lütfe n mi?"

"Hadi kulübeye geri dönelim."

Başımı eğiyorum, dudaklarımda karanlık bir gülümseme oynuyor. "Bunu neden yapayım ki?"

Seni tam istediğim yerde tutuyorum."

"Sen benim her şeyimi gördün. Seni görmek istiyorum, hepinizi." Beni anlamış olması beni kıkırdatıyor. Soyunmak zaman alıyor; bir kadını memnun etmek, bir kadını becermek ve daha sonra işe geri dönmek için bir santim bile kıyafet çıkarmadan onu dizlerinin üzerine çöktürmek ne kadar kolay.

O yanılıyor. Onun her şeyini görmedim, her şeyinin tadına bakmadım. Ona yapabileceğim o kadar çok şey var ki, hiçbir fikri yok. Ama zamanımız var. Viyana'ya giden bu trende birkaç gece daha var.

Uyluklarından birini dizimle açık tutarak bir parmağımı yavaşça, boğumuna kadar içine sokuyorum. Ağzı açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

ama sessiz bir nefes. Tekrar yapıyorum ve o da alt dudağını sıkıyor. "Seni bir şartla kulübeye geri götüreceğim, benim tatlı cadalozum."

Gözleri ateşle parlıyor. "Ne?"

"Seni boşalttığımda benim için çığlık atıyorsun."

Nefesini içine çekiyor, gözlerinde meydan okuma yavaş yavaş canlanıyor. "Bana çığlık attırabilir misin?"

Bir kıkırdama çıkardım, şımarıklık yaptığı için fazladan birkaç parmağımı içine soktum ve yüksek sesle inlemesini sağladım. Sonra gözleri kapanıncaya kadar parmaklarımla onu beceriyorum ve bırakıyor, yüksek sesle inliyor, nefesleri küçük pantolonlarla geliyor.

"Aferin kızıma." Onu klitorisine bir fiske vurarak ödüllendiriyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküp eteğini kaldırarak ağzımla sıcak amına tapıyorum. "Bacaklarını daha geniş aç güzelim, her şeyi görmek istiyorum."

Birkaç yavaş yalamadan sonra rahatlıyor, bana eğiliyor, cilalı maun ağacını tırmalıyor, tırnaklarıyla kazıyor.

"Siktir, Jaxon," diye inliyor.

Ben dilimi yumuşak, ılık kıvrımlarına daldırıp döndürürken başı arkada, boynu açıktaki. Tekrar yaptığımda kasılıyor, kalçaları etrafımda sıkışıyor.

"Lütfen," diye soluyor, titriyor, kalçaları benimle buluşmak için kalkıyor.

Dudaklarımı klitorisinin üzerine kapatıyorum ve dilimle onu emip beceriyorum. Ellerini saçlarımla arasından geçirmiş, tüm vücudu serbest kalmanın eşiğindeyken parçalanışını izliyorum.

"Jaxon, Jaxon, Jaxon..." Adımı tekrar tekrar, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle söylüyor, ta ki gerilene, nefes ve keskin bir ürperti gelene kadar. O orgazm olurken ben ısııyorum.

Adımı haykırıyor, lezzetli bir ses, bu yüzden onu üç parmağımı içine sokarak ödüllendiriyorum, başparmağım klitorisine bastırıyor, saçlarımla çok sert çekene kadar orgazmını sürdürüyorum. Küçük tilkimin beni yüzüne doğru sürüklemesine izin veriyorum ve ağzı çığlıklarını yutmak için benimkini arıyor.

O da ısırınca öpücük zevkle karışık acı veriyor. Dudaklarımda onun tadıyla kan birbirine karışıyor. O kadar sertleştim ki takım elbise pantolonumun sınırlarını zorluyorum.

Parmakları kemerimi ve tokamı pençeliyor. "Becer beni, Jaxon. Sana içimde ihtiyacım var."

"Kulübe," tek söyleyebileceğim bu. Birkaç saniyeliğine yüzünde beliren hayal kırıklığı kanımı kaynatıyor. "Yakında," diye söz veriyorum ona. Elbisesini düzeltiyor ve ben de ona süitimize kadar eşlik ediyorum.

Birdenbire gergin ve kararsız görünüyor. Dudağını kemiriyor ve ben kazağımı çıkarırken bana bakıyor, öyle ateşli bir bakışla bakıyor ki, kendimi içine gömmek ve bir daha hiç havaya çıkmamak istiyorum. Sonra sırtıyor, odayı geçip sırt çantasını karıştırırken yüzünde şehvet dolu bir ifade beliriyor.

Ona verdiği bıçağı çıkarıyor.

"Nasıl yaptın-" Başımı salladım. "Boş ver." Bir bıçağı gümrükten nasıl geçirdiğini soracaktım ama aslında umurumda değil.

"Buraya gel," diye emrediyor, otoriter tarafını kucaklayarak.

Ona doğru yaklaşıyorum, yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum ve onu öyle bir öpüyorum ki, sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Bir kadının beni çıldırtan bu kadar çok yönü nasıl olabilir?

Gömleğimin düğmelerini kopardığında ya da kemeri ilmeklerden geçirip bel bandımdaki bağlantı elemanını kestiğinde itiraz etmiyorum. Yarı yolda beni kesiyor, bıçağın dilimi kasıklarımın etini yakıyor.

"Oops." Dolambaçlı bakışları benimkilerle birleşiyor.

Alaycı bir tavırla bileğini kavıyorum ve bıçağı onun elinden alıp kendime doğru çeviriyorum.

"Yatağa gir."

Tıslıyor ve geriye doğru üzerine tırmanıyor, ama yeterince hızlı değil, bu yüzden onu bir elimle üzerine kaldırıyorum ve üzerine biniyorum. Bıçak hâlâ elimdeydi ve onu elbiselerini kesmek için kullandım, önce elbisesini ortadan ikiye ayırdım, sonra sütyenini. En sonunda da külotunu. Sonra bıçağı çıplak teninin üzerinde gezdiriyorum.

Göğüslerinin üzerinde gezdirirken gözleri alev alev yanıyor, dikleşmiş meme uçlarının üzerinde duraklıyor ve sonra titreyen karnından aşağı inerek mükemmel etinde bir çentik açıyor. Küçük tilkim gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Bu ses beni geriyor, kovalamacanın heyecanı damarlarımda dolaştığı gibi, onun ihtiyacı da omurgamda geziniyor.

Kanını kurutmak, parçalara ayırmak ve onları yeniden düzenlemek istiyorum.

Görüşüm titriyor, başım çarpıyor ve işte o zaman . O burada.

O benim, içimden ona çıkışıyorum.

Bizim sözlerimiz. Senin sözlerin. Neden paylaşmıyorsun kardeşim?

"Jaxon," diyor Laine kısık bir sesle. "Gözlerin."

Avıma bakıyorum ama o korkmuyor. Temkinli bir şekilde ayağa kalkıyor ve parmağını karnımın alt kısmındaki kesiğin üzerinde gezdiriyor.

parmağını ağızına sokup emiyor. Bu sırada gözleri benimkilerin üzerinde, şehvetle parlıyor.

"O da seni istiyor."

Başını öne eğiyor. "İkiniz de bana aynı anda sahip olabilir misiniz?" "Artık onu girip çıkabilecek kadar kontrol edebiliyorum."

Başını sallayıp arkasına yaslanıyor ama vücudunun titrediğini hissedebiliyorum. Gözleri vahşi, onu ne kadar çok istediğim konusunda beni delirtiyor. Bıçağı alıyorum, parmaklarını kabzanın etrafına kilitliyorum ve sonra üzerine uzanıyorum, boynundaki yara izini öperken nefis kokusunu içime çekiyorum.

"Eğer sana zarar verirse, öldür onu." Sonra Jack'i dışarı çıkardım.

OceanofPDF.com

LAINE

(Yüzünde karanlık, çarpık bir sırıtışla geliyor. Gözleri dipsiz çukurlar gibi, beni derinliklerine çekiyor. Bıçağı iki elimle kavıyorum.

Ellerini çıplak bedenimde gezdirirken tüm bedenim titriyor.

Kendime rağmen, içimdeki sıcaklık artıyor ve yasak hazzın tehdidiyle kıvranıyorum.

"Bunu uzun zamandır bekliyordum küçük kuş," diye hırlıyor. Sesi Jaxon'inkinden daha derin, daha sert, tıpkı o geceden hatırladığım gibi. Herkes balodan kalma maskeler taktığı için yüzünü göremedim ama sesini asla unutmayacağım. "Jaxon sana tilki diyor ama ikimiz de biliyoruz ki kadınlar ya parçalanacak fahişelerdir ya da yutulmayı bekleyen narin kuşlar." Dudaklarını yalıyor, üzerime çömeliyor, eli boğazıma dolanıyor. "Sen hangisisin Laine?" diye soruyor, sesi kulağımda kısılıyor.

"Sen o musun, Karindeşen?" Sesim boğuk çıkıyor ama bıçağı boynuna doğru kaydırırken ellerim sabit. Sırt üstü yatıyor olabilirim, savunmasızım ama çaresiz değilim. Bu tilki ısırır.

Jaxon'inkinden daha sert bir sesle kıkırdıyor ve elini sıkıyor. "Öğrenelim mi?"

Bıçağım boğazındayken beni öpüyor. Jaxon gibi nazik ya da tüketici değil, acımasız ve ısırıcı. Öpüşü hava almak için savaşmak gibi, ama vücudum ona karşılık veriyor, bacaklarımı açıp içime girerken yumuşak bir inilti çıkıyor, vücudunun sıcaklığı benimkine baskı yapıyor.

Kokusu aynı, güçlü toprak ve narenciye kokuyor ve dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirirken tadı Jaxon'a benziyor. Ama bu Jaxon değil.

Ben Jack.

Geri çekildiğinde nefes nefese kalıyorum, varlığı bacaklarımın arasında bir ağrıya neden oluyor.

Koyu renk gözleriyle beni izleyen Jack yavaşça kendini okşuyor. Pantolonunun önü tamamen açık ve ayağa kalkıp pantolonu iterek çıkarıyor, hâlâ devasa ereksiyonuyla alay ediyor. Nedense daha büyük görünüyor ama öyle olmadığını biliyorum. Hâlâ Jaxon'ın vücudu, yara izleri ve masonik görünümlü mürekkeple kaplı.

"Harika görünüyorsun, benim küçük fahişem," diyerek beni tekrar kucaklıyor, bir eliyle kendini yumrukluyor, diğer eliyle bileğimi sarıyor ve bıçağı ellerimden almaya çalışarak sıkıyor.

Bu numarayı biliyorum, bu yüzden bıçağı ön kolunu yakalamak için bükerek tutuyorum - derisinde kan boncukları var. "Gördün mü, senin fahişen değil," diye çıkışıyorum. Sırıttıyor ve onun yerine kollarımı başımın üzerine çekiyor. "Karşılık vermen hoşuma gidiyor."

Karnımın derinliklerinde ısı alevleniyor, kaygan kalçalarımın arasında birikiyor. Ona bir an önce içimde ihtiyacım var. Jaxon ya da Jack olması umurumda değil, işte bu kadar berbat durumdayım. "Eğer beni becereceksen, becer beni."

Başını eğiyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Çok heveslisin." Başparmağını sikinin ucunda gezdirdikten sonra eğiliyor ve dölleri dudaklarıma sürüyor. "Önce yalvar."

Mücadele etmemi bekliyorsa da etmiyorum. Ağzımı açıyorum ve başparmağı içeri kayıyor. Yavaşça emiyorum, onun tuzlu tadı ve kalçamda şişen aletin hissi beni sıkıyor, aralarındaki acı neredeyse çok fazla. Gözlerinin içine bakıyorum, korkmadığını görmesini istiyorum.

Onu istediğimi görmesini sağlamak.

Eşit bir arzuyla bacaklarımın arasına kayıyor, bir diziyle bacaklarımı ayırıyor. Aletin ucu giriş yerimle alay edince vücudum onu karşılamak için eğiliyor. Bunun yerine başparmağını boğazımın arkasına, ben boğulana kadar sokuyor.

Yıldızların görüş alanımda çarpıştığını görüyorum.

"Seni en son sırt üstü yatırdığımda yalvarmıştın. Benim için yalvar Laine ve ben de sana İlahi'nin ne demek olduğunu göstereyim," diye fısıldıyor kulağıma.

Yalvaramıyorum çünkü nefes alamıyorum. Ellerim hâlâ başımın üzerindeyken bıçağı kesiyorum ve konuşmaya çalışıyorum. Onu kesmeyi başarıp başaramadığımı bilmiyorum ama başparmağını çekip çıkarıyor. Soluk soluğa bir ses, yumuşak bir inilti dudaklarımdan kaçıyor.

"Neydi o, küçük kuş?" Tekrar odaklandığında siyah gözleri üzerimde parlıyor.

"Becer beni, lütfen," diye boğuluyorum.

"Kahretsin, beni parçalara ayırıyorsun." Sırıttıyor ve uzun boyunu aniden içime itiyor, beni o kadar lezzetli bir şekilde dolduruyor ki, girişinin zevkinden neredeyse bayılıyorum.

Sonra, beni sertçe sikiyor, shaftı geri çarpmadan önce tüm yolu sürüklüyor. Her seferinde çılgılık atmamaya çalışıyorum. Ne kadar ıslak olduğuma rağmen gücü yakıyor.

Dudaklarımdan bir inilti
kaçıyor. Gözlerimden yaşlar
akıyor.

Vücudum yanıyor, her itiş beni içten dışa tüketen bir alev yalaması gibi, sırtım onun vahşi hızına uymak için eğiliyor.

"Lütfen-" Ondan daha fazlasını mı yoksa yavaşlamasını mı istediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim kırılmaya yakın olduğum. Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, boynundan sertçe ısırıyorum, kan tadı alana kadar bastırıyorum.

Düşüncelerimi okuyormuş gibi, uyum sağlamam için yeterince yavaşlıyor, itiş gücü kasıtlı ve durgun hale geliyor, zevk birikmek için zaman buldukça vuruşları daha yoğun oluyor.

"Bu nasıl, küçük tilki?" Nemli yanağıma nazık bir öpücük konduruyor.

Fox.

Gözlerine bakıyorum ve gümüş ay gibi geri yansıyorlar.

"Jaxon?" Başını sallıyor. Ellerimi bırakıyor, böylece bıçağı bırakıp kollarımı ona dolayabiliyorum.

"Onu kovdum. Paylaşmayı siktir et," diye homurdanıyor.

"Kıskandın mı?" Biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da rahatlamış bir şekilde ona gülüyorum.

Bir yanım Karındeşen'in beni kırılana kadar becermesini istiyordu, sanki yıllar önce bana verdiği zarar ancak onu tamamen içime alırsam iyileşebilirmiş gibi. Bir yanım karanlığı tatmak ve yaşayanların sağ tarafına geçen bir hayalet gibi ondan geri dönmek istiyordu. Ama asla itiraf etmeyecek olsam geri kalanı dehşete düşmüştü.

"Hayır, ama alışmam biraz zaman alacak."

Sıcaklık göğsümün içinde eriyip genişliyor ve Jaxon'ı derin, tutkulu bir öpücüğe çekiyorum; o beni denesem bile yürüyemeyeceğim kadar becerirken, beni çığlık çığlığa serbest bırakıyor. Dişlerimin izi boynunda hâlâ çiğ duruyor. Eğer bir iz bıraktıysa, ne güzel, bu bir hatırlatma olacak, Jaxon'ın içindeki Karındeşen'i evcilleştirmek ve ikisini de benim yapmak için kendime verdiğim bir söz olacak.

Ama bu bekleyebilir.

...bir dahaki sefere kadar.

İKİ HAFTA SONRA

"Rhône-Alpes nasıl?" Nola soruyor, ağır makine sesleri arada bir konuşmamızı bölüyor.

Viyana'ya vardığımızda onu ve Sage'i arayacağıma söz verdim ama oraya . Karlı dağların tepesindeki şirin bir kulübeye doğru yola çıktık. Burada telefonum hiç çekmiyor ama kat kat giyinir, kürklü botlarımı ve yünlü şapkamı giyer ve dünyanın sınırı gibi görünen bir yere doğru yürürsem, hemen hemen arama yapabiliyorum.

"Soğuk. Sage'den haber aldın mı?" Ona sordum. Bir hafta önce bana mesaj attığından beri ondan haber almamıştım.

Nola iç çeker. "Çıt yok. Endişeleniyorum."

Sage'in bu hafta sonu bekarlığa veda partisi var ve iyi olduğundan emin olmak istedim ama telefonuna cevap vermiyor. Annesi organize ettiği için Nola ve ben hiçbirine davet edilmedik ve Sage'in güven çemberleri dışında arkadaş edinmesine izin vermiyor.

"Belki de düğün planlamasıyla meşguldür." "Toplantılara ya da kickboksa gelmedi." "Siktir, belki de geri dönmeliyim."

"Hayır, kal. Yolculuğunun tadını çıkar. Eminim o şerefsizle aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmadan önce kendi sorunlarını çözmeye çalışıyordur. Düğün tarihi çok uzak değil."

"Gerçekten nişanlısının kız kardeşini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Nola homurdanıyor. "Oh, o yaptı, tamam. Bu kadar kötü şöhretli bir adama güvenilmez."

River Champion-Barrow'un ailesi karanlık ticari ilişkileriyle ünlüdür. Mülkünü genişletmesine karşı çıkan pek çok yetkili gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştur. Sage bir keresinde, çalışanlarının binalarının temellerinde betonun içinde cesetlerin saklandığından bahsettiklerini duyduğunu ağzından kaçırdı.

"Peki ya sen?" Nola soruyor. "Yarım kalan işleri tamamlamak için yardım ister misin?"

Jaxon'un bu yavaş seyahat tatilinde bana katılmadan önce yaptığı son şey, polise verdiğim isimsiz ihbarın da yardımıyla Lucialıların yolsuzluklarını hem içeriden hem de dışarıdan çökertmek için bir temizlik operasyonu başlatmak oldu. Vakfın kamu kolu olan

kuruluşu çoktan çöktü. Kanıtlarda adı geçen her takipçinin yakalanması ya da saklanması an meselesi.

Jaxon'ın buna ihtiyacı olmayacak çünkü Berners House alevler içinde kaldığında onun katılımı da yerle bir oldu. Sadece bana verdiği belgeler bir şeyleri kanıtlayabilirdi ve onlar da artık yok. Bundan emin oldum.

"başka bir şey yok."

"Yani adamınız artık bu işin dışında mı? Temelli mi?"

"O bu işin dışında." Jaxon kendini dünyanın görmek istediği gibi değiştirmekte o kadar iyi ki, polis onu soruştursa bile yakalanmasına izin vereceğinden şüpheliyim.

"Peki ya Karındeşen? Onun yaptıklarını kabul edebilir misiniz?"

Alt dudağımı ısıyorum ve içeriden mumlarla aydınlatılmış kulübeye bakıyorum. Buradan, karların üzerine ekmek kırıntıları gibi serpilmiş gül yapraklarının beni ona geri götürdüğünü görebiliyorum. Jaxon'ın bu gece için özel bir planı var. Hâlâ deniyor. Ve işe yarıyor.

Yavaşça.

Maskeleri tamamen beri, Jaxon ve Jack artık daha fazla yer değiştiriyor gibi görünüyor. Bir dakika önce Jaxon'la, bir dakika sonra Jack'le konuşmak garip gelmiyor ama başka bir şey oluyor. Artık kimin kim olduğunu anlayamıyorum. Ama bu kötü bir şey değil çünkü terapideki değişimler eninde sonunda birleşebilir. Jaxon iyileşmenin yakınından bile geçmiyor ama geçmişle yüzleşmek ona kontrol konusunda yardımcı oluyor.

En iyi tarafı da seks ve terapi ikisinin de ilgisini çekmeye ve tatmin olmaya yetiyor gibi görünüyor; bir de bana hayatta kalma becerileri öğretiyorlar. Zaten ateş yakabiliyorum. Balık tutmak ise tamamen başka bir şey. En azından şebekeden bağımsız yaşıyoruz, bu da eko-savaşçı kalbimin korlarını ısıtıyor ve bunu şık bir şekilde yapıyoruz, bu da masajlar, doğal kaplıcalar ve muslukta harika yiyecekler anlamına geliyor.

Ama nihayetinde bu Jaxon'ın iyileşme yolculuğu ve ben de ona destek oluyorum. O iyileşmeye çalışmaya devam ettikçe ve biz konuşmaya, iletişim kurmaya ve birlikte bir gelecek hayal etmeye devam ettikçe işe yarayacaktır.

Bunların hiçbirini Nola'ya söylemiyorum, o beni yönlendirdiğinde bile. "Laine, hâlâ orada mısın?"

"Ben buradayım. Bunu kabul etmiyorum ama anlıyorum." "Tamam," diyor yavaşça. "Güvende olduğun sürece."

"Öyleyim. Jaxon hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermez." Ve garip bir şekilde, de öyle. "Birlikte daha güçlüyüz," diyorum usulca telefonu kapatmadan önce.

Nola'nın parmaklarıyla ha çıkardığını neredeyse görebiliyorum, bu yüzden ben de suni kürk astarlı eldivenimin içinde ha ıkıyorum. Sonra da çocuklarla geçireceğim şımartıcı akşam için içeri geri dönüyorum.

Villianous Delights serisinin ilk kitabı olan From Hell'i okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Eğer Laine ve Jaxon'ı sevdiyseniz ve daha fazlasını istiyorsanız...

Aralık sonunda benden özel bir Noel hediyesi olarak gelecek epiloglarını almak için [Kalp Kıran Kulübümü](#) takip edin.

Ayrıca Sage ve River'ın hikayesi [Until Death](#)'i de ön açabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](#)

AYRICA MALLORY FOX TARAFINDAN

KÖTÜ KALPLER SAVAŞTA

Karanlık Bir Üvey Kardeş Zorbalığı Romantizmi

[Kalplerin](#)

[Savaşı Kalpler](#)

[Kötü Kalpler](#)

[Kırılır](#)

ŞİDDET İÇEREN BİR GÜNDEM

Karanlık Bir Seri Katil Romantizmi

[Bir Şiddet Tarihi Bir](#)

[Bir Bir Katliam](#)

[KaderiKeder Mirası](#)

[Azap Vaadi](#)

STANDALONLAR

[Günahkâr](#): *Karanlık Bir Öğretmen Öğrenci Zorba Romantizmi*

[Tanrılar Ağlayabilir](#): *Bir Canavar Fae Romantizmi* ([Lea Jade](#) olarak)

İŞBİRLİKLERİ

[Bir Şölen ve Kıskançlık Gecesi](#): *Karanlık Bir Mafya Romansı (Ahlaksızlıklar ve Hedonizm)*

OceanofPDF.com

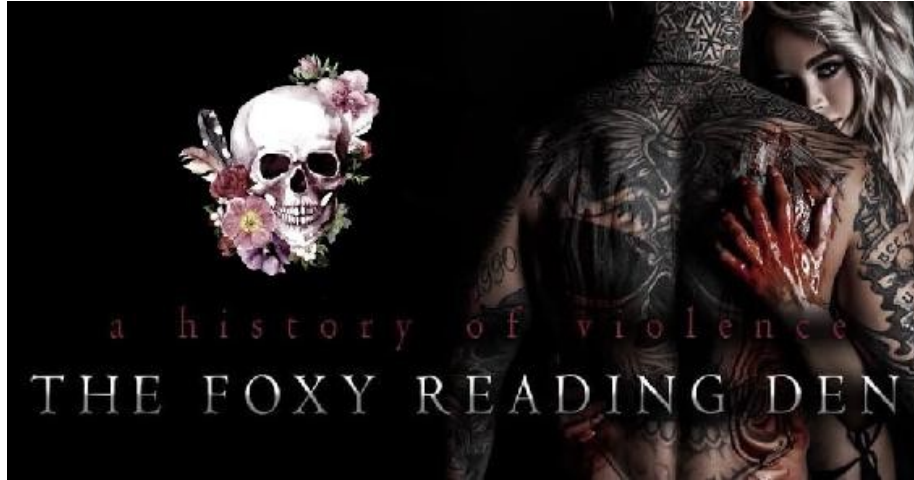
KALP KIRANLAR KULÜBÜME KATILIN

Selam güzelim, Mallory Fox.

Karanlık ve günahkâr romantizmi seviyorsanız, kitaplarımla ilgili haberler, özel çekilişler, ön gösterimler, ücretsiz hediyeler ve alternatif sahneler için e-posta listeme katılın!

Okuyucu listem [THE HEARTBREAKER CLUB](#)'a
kaydolun

Ayrıca FB grubum [THE FOXY READING DEN](#)'e de katılabilirsiniz

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Mallory Fox dövmeli kötü çocuklara, çikolata kaplı krakerlere ve kalp eriten, büyük kahverengi gözlere derin derin bakmaya bağımlı... köpek türünden.

Lekeli aşk, tatlı intikam ve her türlü duygusal-rollercoaster kurtuluş hakkında hınzır, dolambaçlı olay örgüleriyle lezzetli karanlık romantizm yazmayı seviyor.

Mallory şu anda fasulye şeklindeki köpeğı ve tüylü olmayan ailesinin geri kalanıyla birlikte Londra'da yaşıyor.

Facebook'ta daha fazla Mallory bulun veya malloryfoxauthor.com/newsletter adresinden

ruhunuzu teslim edin. #wickedwordswithheart

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.